

**DEAN
KOONTZ**

**PRZY BLASKU
KSIÊ-YCA**

(Mozolnie skanowane i poprawiane przez Kali)

*Księżkę tę dedykuję
Lindzie Borland i Elaine Peterson
za ich ciężką pracę,
ich dobroć
i ich niezawodność.
I oczywiście za to,
że jak zwykle raz do roku przy³apa³y mnie na b³ędzie,
który,
gdyby nie zwróci³y na niego mojej uwagi,
zepsu³by moj¹ nieposzlakowan¹ opiniê.
A tak¿e za to, że dyskretnie ukrywa³y przede mn¹
prawdziwy powód swoich wizyt:
chcia³y sprawiaæ przyjemnoœæ mojej Trixie,
drapi¹c j¹ po brzuchu.*

*Pilot na przodzie piastowa³ w swym rêku cenne brzemiê
żywotów ludzkich, wpatruj¹c siê pilnie przed siebie, jak
pasterz stada, oczami pe³nymi ksiêżycowego blasku.*

„Nocny lot”, Antoine de Saint-Exupery
(prze³ożyli z francuskiego Maria Czapska i Stanis³aw Stempowski)

Życie nie ma sensu, poza sensem odpowiedzialnoœci.
„Wiara i historia”, Reinhold Niebuhr

*WeÏ moj¹ d³oñ i porzuæ trwogê.
Dziæ twej nadziei nie zawiodê,
Bo zawiód³bym sw¹ w³asn¹ duszê,
na wieczne skaza³ j¹ katusze
i w piekle zmorzy³ æwiat³a g³odem.
Dziæ twej nadziei nie zawiodê.
„Ksiêga policzonych smutków”*

1 Zanim Dylana O'Connera pozbawiono przytomności, przywiłano do krzesła i

wstrzyknięto nieznan¹ sub-stancję, zanim odkry³, że ówiat bywa o wiele bardziej niepojęty, niż mu się dotąd wydawało - wyszed³ z pokoju motelowego i przeci¹³ autostradę, zmierzaj^{1c} do jasno oświetlonego baru fast food, żeby kupić cheeseburgery, frytki, ciastka z nadzie-aniem jab³kowym i koktajl waniliowy.

Zgas^{3y} dzień leża³ zagrzebany w asfalcie. Jego duch wci¹ jednak trwa³ w powietrzu arizońskiego wieczoru, leniwie uno-sz^{1c} się gor^{1cym} oparem z ka¹dego skrawka ziemi, jaki prze-mierza³ Dylan.

Na końcu miasta, które s^{3u} przed wszystkim podró¹-nym z pobliskiej drogi międzystanowej, baterie kolorowych neonów walczy^{3y} o klienta. Mimo tocz^{1cej} się ówielnej bitwy, w czystym i suchym powietrzu a¹ po horyzont rozci^{1ga} się łeni^{1ce} i spokojne morze gwiazd. Po gwia¹dzistym oceanie sun¹³ okr^{1g} jak ko^{3o} sterowe księ¹yc, zmierzaj^{1c} wolno na zachód.

Bezkresna przestrzeń wydawa^{3a} się czysta i pe^{3na} obietnic, lecz ówiat w dole by³ zmęczony i przykurzony. Cho¹ w³aciecie nie wia^{3o}, z g³bi wieczoru dolatywa^{3y} pojedyncze podmuchy, z których ka¹dy szept³ w swoim języku i przynosi³ w³asn¹ nie-powtarzaln¹ woń. W miarę jak Dylan zbli¹ się do restauracji, zapachy pustynnego piasku, py³ku kaktusów, spalin z diesli i rozgrzanego asfaltu zaczyna^{3y} się mieszać z gęstym aromatem d³ugo u¹wanego oleju, hamburgerów dymi¹cych na blasze i sma¹onej cebuli - ci¹kim i zawiesistym jak chmura dusz¹cego powietrza w kopalni.

Gdyby Dylan nie by³ w nieznanym mieście zmęczony po ca-^{3ym} dniu drogi i gdyby jego m³odszy brat, Shepherd, nie popad³ w zagadkowy nastrój, poszuka^{3by} restauracji ze zdrowym je-dzeniem. W tym momencie jednak Shep nie potrafi³ stawiać czo-^{3a} ludziom, a gdy by³ w takim stanie, tolerowa³ tylko jedzenie, które lubi³, z du¹ zawartości¹ t³uszczu.

W ośrodku restauracji by^{3o} jaćniej niż na zewn¹tr. Domino-wa^{3y} tu bia^{3e} powierzchnie i mimo przesyconego zapachem t³uszczu powietrza lokal sprawia³ wrażenie antyseptycznego.

Dylan O'Conner czu³ się we współczesnej kulturze jak w nie-wygodnym ubraniu; tu tak¹e okaza^{3a} się przyciasna. Uwa¹, że knajpa, gdzie podaje się hamburgery, powinna wygl¹dać jak knajpa, nie jak sala operacyjna ani przedszkole z obrazkami klaunów i ómiesznych zwierzaków, ani jak bambusowa chata na tropikalnej wyspie, ani jak plastikowa imitacja nieistniejącego baru z lat pięćdziesiątych. Jeżeli ktos¹ zamierza jeść zwęglone kawa³ki krowy oblane warstw¹ sera oraz paski ziemniaków, które zanurzone we wrz¹ym oleju, a¹ sta^{3y} się kruche jak sta-ro¹ty papiirus, a potem popije wszystko stosown¹ ilośc¹ lo-dowatego piwa albo koktajlem mlecznym o kaloryczności pie-czonego prosiaka, to uczta powinna odbywać się w scenerii wzbudzającej w biesiadniku poczucie winy czy wręcz grzechu. Powinno jej towarzyszyć przyjemne i ciepłe ówiat^{3o}. W wystro-ju powinny dominować ciemne kolory - najlepiej stary mahoni, matowy mosi¹dz, ciemnoczerwona tapicerka. Mięso¹erca po-winien s³uchać uspokajającej muzyki, a nie powodujących md³ości produkcji muzyków nafaszerowanych Prozakiem, ale melodii równie smakowitych jak jedzenie - może wczesnego rock and rolla albo swingu, albo dobrych piosenek country o pokusie i wyrzutach sumienia czy ukochanych pieskach.

Tak czy inaczej przeszed³ po wykafelkowanej pod³odze do stalowej lady i zamówi³ posi³ek na wynos u pulchnej, siwow³osej kobiety, która w nieskazitelnym pr¹kowym stroju wy-gl¹da jak ona Œwiętego Miko³aja. Dylan spodziewa³ się uj-rzeć elfa zerkającego z kieszeni jej bluzy.

W dawnych czasach w punktach sprzedają fast foodów za lad¹ krz¹ta^{3y} się g³ównie nastolatki. Ostatnio jednak spora licz-ba m³odych ludzi uzna^{3a}, że nie przystoi im zajęcie tego rodzaju, tak więc szansę dorobienia zyskali emeryci.

ona Œwiętego Miko³aja zwraca^{3a} się do Dylana „kochany”, a podaj^{1c} mu dwie bia^{3e} torebki z zamówionym jedzeniem, sięgn^{3a} ponad lad¹, aby przypięć mu do koszuli promocyjn¹ plakietkę. Na znaczku widnia³ napis „Od dziś tylko frytki ja-dam, zapominam o owadach” oraz ucemiechnięty zielony pysz-czek narysowanej aby występującej w najnowszej kampanii re-klamowej firmy, w której

pryszczaty p³az zupe³nie zmienia gust, przerzucaj¹c siê z typowej dla swego gatunku diety na tak wy-szukane dania jak p³ofuntowy cheeseburger.

Dylan kolejny raz poczu³ ciasne ubranko: nie rozumia³, dla-czego decyduj¹c, co ma jeœæ na kolacjê, mia³by siê kierowaæ przychyln¹ opini¹ narysowanej ¿aby, gwiazdy sportu czy choæ-by laureata Nagrody Nobla. Co wiêcej, nie rozumia³, dlaczego mia³aby go zachwyciaæ reklama przekonuj¹ca, ¿e frytki podawa-ne w tej restauracji s¹ smaczniejsze ni¿ owady. I dobrze by by-³o, gdyby frytki rzeczywiœcie smakowa³y lepiej ni¿ torebka sma-¿onych muszek.

Powstrzyma³ siê przed wyra¿eniem swojej opinii na temat ¿aby tak¿e dlatego, ¿e zacz¹³ sobie zdawaæ sprawê, i¿ ostatnio irytowa³o go coraz wiêcej zupe³nie nieistotnych drobiazgów. Je-¿eli siê nie wyluzuje, stanie siê koszmarnym zgorzknia³ym zrzê-d¹, zanim skoñczy trzydzieœci piêæ lat. Uœmiechn¹³ siê do ¿ony Ewiêtego Miko³aja i podziêkowa³ jej, ¿eby nie popsuaæ sobie Bo-¿ego Narodzenia.

Maszeruj¹c w œwietle pyzatego ksiê¿yca w poprzek dziel¹cej go od motelu trzypasmowej autostrady i nios¹c papierowe to-rebki pe³ne wonnego cholesterolu w przeró¿nych postaciach, Dylan wylicza³ w myœlach wiele rzeczy, za które powinien byæ losowi wdziêczny. Dobre zdrowie. Ładne zêby, Wspaniale w³osy. M³odoœæ. Mia³ dwadzieœcia dziewiêæ lat, trochê talentu arty-stycznego i pracê, w której odnalaz³ sens i radoœæ. Mimo ¿e bo-gactwo mu nie grozi³o, sprzedawa³ swoje obrazy na tyle czêsto, by co miesi¹c zap³aciaæ rachunki i z³o¿yæ nieco pieniêdzy w ban-ku. Nie mia³ szpec¹cych blizn na twarzy ani k³opotów z powra-caj¹c¹ grzybic¹, ani nieznoœnego brata bliŹniaka; nie mia³ ata-ków amnezji, po których budzi³ siê z zakrwawionymi rêkami, ani stanów zapalnych zadartych przy paznokciach skórek.

I mia³ Shepherda. Swoje b³ogos³awieñstwo i przekleñstwo. Bywa³y takie chwile, gdy Dylan cieszy³ siê, ¿e ¿yje i Shep jest je-go bratem.

Pod czerwonym neonem „Motel”, gdzie przesuwaj¹cy siê cieñ Dylana malowa³ zupe³nie czarn¹ plamê na ró¿owawym od blasku neonu asfalcie, ktoœ go œledzi³ a tak¿e potem, gdy mija³ niskie sagowce, kolczaste kaktusy i inn¹ roœlinnoœæ pustynn¹ i dalej, kiedy szed³ betonowymi chodnikami miêdzy budynkami motelu, i z ca³¹ pewnoœci¹, kiedy mija³ szumi¹ce i pobrzêkuj¹ce automaty z napojami, rozmyœlaj¹c o delikatnych wiêzach ro-dzinnych - wci¹¿ ktoœ go œledzi³ Obserwator zbli¿y³ siê niepo-strze¿enie, jak gdyby zrówna³ swój krok z jego krokiem, swój oddech z jego oddechem. Dylan stal ju¿ przed drzwiami poko-ju i szuka³ w kieszeniach klucza, œciskaj¹c przy tym kurczowo torebki z jedzeniem, kiedy us³ysza³ zdradzieckie skrzygniêcie buta, niestety za póŹno. Odwróci³ g³owê, dojrza³ nad sob¹ blad¹ w blasku ksiê¿yca twarz i wyczu³ ruch jakiegoœ ciemnego kszta³tu, który opad³ mu prosto na czaszkê.

Dziwne, ale nie poczu³ ciosu i nie zorientowa³ siê, ¿e osuwa siê na ziemiê. Us³ysza³ trzask pêkaj¹cych torebek, owion¹³ go zapach cebuli, ciep³ego sera i marynowanych warzyw, a potem uœwiadomi³ sobie, ¿e le¿y twarz¹ na betoniu. Mia³ nadziejà, ¿e nie rozla³ koktajlu mlecznego dla Shepa. PóŹniej przyœni³y mu siê tañcz¹ce frytki.

2 Jillian Jackson mia³a ukochany kwiat - grubosza jajowatego - którym zawsze

zajmowa³a siê niezwykle troskliwie. Podawa³a mu starannie wyliczone i odmierzone porcje mieszanki od¿ywek, rozs¹dnie podlewa³a i regularnie spryskiwa³a jego miêsiste, owalne liœcie wielkoœci kciuka, aby zmyæ kurz i zachowaæ ich loeni¹c¹ zieleñ.

Tego pi¹tkowego wieczoru, kiedy jechali z Fredem z Albuquerque w Nowym Meksyku do Phoenix w Arizonie, gdzie w przysz³ym tygodniu Jilly mia³a trzy wystêpy, to ona ca³¹ drogê siedzia³a za kó³kiem, poniewa¿ Fred nie mia³ ani prawa jazdy, ani niezbêdnych do prowadzenia pojazdu koñczyn. Fred by³ gruboszem jajowatym.

Granatowy cadillac coupe deville rocznik 1956 by³ mi³oœci¹ ¿ycia Jilly. Fred rozumia³ to i ³askawie akceptowa³, lecz ma³y Crassula argentea (nazwisko Freda) na liœcie obiektów jej uczuaæ lokowa³ siê tu¿ za samochodem. Jilly kupi³a grubosza, gdy by³ zaledwie pêdem o czterech krótkich ga³¹zkach i szesnastu grubych, gumowatych liœciach. Choæ trzymano go w tandetnej donicy œrednicy trzech cali z czarnego plastiku i móg³ sprawiaæ wra¿enie drobnej, ¿a³osnej roœlinki, jej od pierwszej chwili wyda³

się odważny i z charakterem. Pod czu³ opiek¹ wyrós³ na piękny okaz wysokoceci jednej stopy i orednicy osiemnastu cali. Teraz mieszka³ sobie wygodnie w dwunastocalowej donicy z terakoty; razem z ziemi¹ i pojemnikiem waży³ dwanaście funtów.

Jilly zrobi³a mu tward¹ poduszkę z pianki z wystaj¹cym brzegiem - coce w rodzaju okr¹g³ego siedziska dla pacjentów po operacji hemoroidów - dzięki której dno doniczki nie mog³o uszkodzić tapicerki siedzenia, a Fred móg³ podróż¹owaæ, zachowuj¹c równowagę. W 1956 roku nie wyposaży¹ono cadillaców coupe deville w pasy bezpieczeństwa; Jilly takż¹e nie zosta³a w nie wyposaży¹ona w chwili narodzin, czyli w roku 1977; zamontowa³a za to w samochodzie zwykle pasy biodrowe dla siebie i Freda. Na swojej specjalnie zrobionej poduszce, z donicz¹ki przypięt¹ do siedzenia, mia³ najlepsze zabezpieczenia, o jakich móg³by ma-rzyæ grubosz jajowaty, mkn¹c po wertepach Nowego Meksyku z prędkoeci¹ przekraczaj¹c¹ osiemdziesi¹t mil na godzinę.

Siedz¹c przy oknie, Fred nie móg³ widzieæ ani doceniaæ pu-stynnego krajobrazu, lecz Jilly od czasu do czasu barwnie s³owami odmalowywa³a mu szczególnie piękny widok.

Lubi³a æwiczyæ swoje zdolnoeci opisywania. Gdyby nie uda³o się jej zostaæ gwiazd¹ wciród komików po tych kilku kontrak-tach na występy w kiepskich barach i drugorzędnych klubach, przewidzia³a plan awaryjny - chcia³aby zostaæ powieœciopisar-k¹, autork¹ bestsellerów.

Ludzie nie porzucaj¹ nadziei nawet w niebezpiecznych cza-sach, ale Jillian trzyma³a się jej kurczowo, żywi¹c się ni¹ tak jak jedzeniem. Trzy lata temu, gdy by³a kelnerk¹ i mieszka³a z trze-ma dziewczynami, żeby taniej wysz³o, jad³a tylko dwa posi³ki dziennie, które dostawa³a gratis w restauracji, gdzie pracowa³a, jeszcze przed swoim pierwszym występem mia³a we krwi tyle nadziei, ile czerwonych i bia³ych krwinek oraz trombocytów. Niektórzy lękaliby się równie œmia³ych marzeń, ale Jilly wierzy³a, że dzięki nadziei i ciężkiej pracy zdobędzie wszystko, czego zechce.

Wszystko, prócz w³aciewego męczyzny.

Jad¹c przez dogasaj¹ce popo³udnie, z Los Lunas do Socor-ro, potem do Las Cruces, czekaj¹c w amerykańskim punkcie odpraw celnych na wschód od Akela, gdzie od niedawna kon-trole przeprowadzano znacznie sumienniejsz¹e niż w spokojniejsz-ych czasach - Jilly ca³ drogę rozmyœla³a o męczyznach w swoim życiu. By³o ich tylko trzech, ale o trzech za duży. Zmierzaj¹c do Lordsburga na północ od gór Pyramid, do mia-sta Road Forks w Nowym Meksyku i wreszcie przekraczaj¹c granicę stanu, rozpamiętywa³a przesz³oœæ, staraj¹c się zrozumieæ, gdzie pope³ni³a b³id w każdym z nieudanych zwi¹zków.

Mimo że by³a gotowa wzi¹æ na siebie winę za burzliwy ko-niec wszystkich romansów, poniewczasie analizuj¹c wszystko z uwag¹ pirotechnika stoj¹cego przed decyzj¹, który z druci-ków ma przeci¹æ, żeby zapobiec katastrofie, dosz³a w końcu do wniosku (nie po raz pierwszy zreszt¹); że bardziej niż ona zawi-nili nieodpowiedzialni męczyŹni, którym zaufa³a. Zdradzili j¹. Oszukali. Gdyby nawet spojrzeæ na nich bez uprzedzeñ, przez najbardziej róŹowe z róŹowych okularów, okazywali się ³ajda-kami, trzema œwinkami, które przejawia³y wy³cznie œwiñskie cechy charakteru i ani jednej dobrej. Gdyby u ich drzwi stan¹³ wilk i zdmuchn¹³ s³omian¹ chatkê, s¹iedzi zgotowaliby mu owacjê i poczęstowaliby winem, żeby mia³ czym popi¹æ kolacjê z³ożon¹ z kotletów wieprzowych.

- Jestem zgorzknia³1, mœciw¹ suk¹ - œwiadczy³a Jilly. Kochany Fred milcz¹co zaprotestowa³.

- Czy kiedykolwiek spotkam porz¹dnego faceta? -zastana-wia³a się g³oœno.

Chociaż Fred wykazywa³ liczne zalety - by³ cierpliwy i spo-kojny, nigdy się na nic nie skarży³, wyj¹tkowo umia³ s³uchaæ i milcz¹co wespółczuaæ oraz mia³ zdrowy korzeñ - nigdy nie twierdzi³, że zosta³ obdarzony zdolnoeci jasnowidzenia. Nie móg³ wiedzieæ, czy pewnego dnia Jilly spotka porz¹dnego faceta. Na ogó³ ufa³ przeznaczeniu. Podobnie jak inne bezwolne gatunki pozbawione umiejêtnoeci poruszania się, móg³ tylko polegaæ na losie i mieæ nadzieję na pomyœlny obrót spraw.

- Oczywiście, że spotkam porz¹dnego faceta - oznajmi³a zdecydowanie Jilly, gdy jak zwykle wst¹pi³a w ni¹ otucha. - Spotkam kilkunastu porz¹dnych facetów, kilkudziesięciu, setki. - Z melancholijnym westchnieniem wcisn³a hamulec, widz¹c tuż przed sob¹ sznur samochodów t³ocz¹cych się na wschodniej nitce autostrady międzystanowej numer 10. - Nie chodzi o to, czy spotkam porz¹dnego faceta, ale czy go poznam, jeżeli nie będzie mia³ wokó³ siebie chóru anio³ów, a nad g³ow¹ migaj¹cej aureoli z napisem „œwietny facet, œwietny facet, œwietny facet”.

Jillian nie widzia³a uœmiechu Freda, ale wyraŹnie go wyczu³a. - Och, spójrmy prawdzie w oczy - wyjêcza³a. - W spra-wach facetów jestem naiwna i ³atwo dajê siê wprowadziæ w b³¹d. Fred potrafi³ odró¿niæ prawdê od k³amstwa. M¹dry Fred. Cisza, jak¹ skwitowa³ deklaracjê Jilly, mia³a zupe³nie inn¹ wy-mowê ni¿ cichy protest, gdy nazwa³a siê zgorzknia³¹, mœciw¹ suk¹.

Sznur samochodów utkn¹³ na amen.

Karmazynowy zachód s³oñca i zmierzch spêdzili na kolej-nym oczekiwaniu, tym razem przed posterunkiem Inspekcji Rolnej Arizony na wschód od San Simon, który s³u¿y³ obecnie i stanowym, i federalnym agencjom stró¿ów prawa. Poza urzêd-nikami Departamentu Rolnictwa w kontroli uczestniczyli tak¿e ubrani po cywilnemu agenci o kamiennych spojrzeniach, s³u¿¹-cy zapewne w jakiejœ organizacji, która mia³a niewiele wspólnego z warzywami; najwyraŹniej szukali szkodników znacznie nie-bezpieczniejszych od muszek owocowych hodowanych w prze-mycanych pomarañczach. Maglowali Jilly z takim uporem, jakby s¹dzili, ¿e ukrywa pod siedzeniem karabin pó³automa-tyczny i czador, a Fredowi przygl¹dali siê z uwag¹ i nieufno-œci¹, jak gdyby w przekonaniu, ¿e pochodzi z Bliskiego Wscho-du, jest fanatykiem religijnym i ma z³e intencje.

Jednak nawet ci groŹnie wygl¹daj¹cy mê¿czyŹni, którzy mie-li swoje powody, by patrzeæ podejrzliwie na ka¿dego podró¿ne-go, nie mogli zbyt d³ugo uwa¿aæ Freda za z³oczyñcê. Cofnêli siê i przepuœcili cadillaca przez punkt kontroli.

Zamykaj¹c elektrycznie opuszczan¹ szybê i wciskaj¹c peda³ gazu, Jilly powiedzia³a:

- Dobrze, ¿e nie wsadzili ciê do pud³a, Freddy. Przy naszym bud¿ecie nie moglibyœmy sobie pozwoliæ na kaucjê.

Przez milê jechali w milczeniu.

Jeszcze przed zachodem s³oñca pokaza³ siê widmowy ksiê-¿yc jak blade oko ektoplazmy; wraz z zapadniêciem zmroku je-go cyklopowe spojrzenie sta³o siê jaœniejsze.

- Byæ mo¿e rozmowa z roselin¹ to nie tylko dziwactwo - roz-myœla³a na g³os Jilly. - Byæ mo¿e mam trochê nierówno pod sufitem.

Na pó³noc i pó³udnie od autostrady panowa³a nieprzenik-niona ciemnoœæ. Ch³odny blask ksiê¿ycowy nie mó¿³ rozjaœnienia mroku, jaki po zmierzchu zapad³ na pustyni.

- Przepraszam, Fred. Nie powinnam tego mówiaæ. Grubosz by³ dumny, ale umia³ te¿ przebaczaæ.

Spoceród trzech mê¿czyzn, z którymi Jilly zg³êbia³a tajniki dysfunkcji zwi¹zku, ¿aden nie zawaha³by siê wykorzystae przeciwko niej najbardziej niewinnej oznaki niezadowolienia z jej strony; ka¿dy postara³by siê wzbudziæ w niej poczucie winy i wszed³ w rolê zgnêbionej ofiary jej wygórowanych oczekiwañ.

Fred, dziêki Bogu, nigdy nie bawi³ siê w podobne gierki.

Przez jakieœ czas jechali w przyjaznej ciszy, oszczêdzaj¹c mnóstwo paliwa, gdy znaleŹli siê w silnym strumieniu powie-trza za pêdz¹cym peterbilem, który, jak wynika³o z napisu na tylnych drzwiach, wióz³ przysmaki lodowe wyg³odnia³ym mi³o-œenikom przek¹sek na zachód od Nowego Meksyku.

Kiedy zbli¿yli siê do miasta rozjarzonego neonami moteli i stacji obs³ugi, Jilly zjecha³a z drogi miêdzystanowej. Zatanko-wa³a na samoobs³ugowej stacji przy Union 76.

Przy tej samej ulicy by³ bar z hamburgerami, gdzie kupi³a kolacjê. Za lad¹ sta³a starsza pani, czerstwa i tryskaj¹ca rado-œci¹ jak idea³ babci z filmów Disneya z lat szeœædziesi¹tych, któ-ra upiera³a siê, by przypi¹æ do bluzki Jilly znaczek z uœmiechniê-t¹ ¿ab¹.

Restauracja sprawia³a wra¿enie tak czystej, ¿e mo¿na by tu przeprowadziæ operacjê wszczepienia poczwórnych bypassów, w razie gdyby któryœ z klientów dozna³ blokady têtnic, konsu-muj¹c kolejnego podwójnego cheeseburgera. Sama czystoœæ jed-nak nie wystarczy³a, by sk³oniæ Jilly do spo¿ycia posi³ku przy jednym z pokrytych laminatem stolików, w intensywnym œwie-tle, które mog³oby spowodowaæ mutacje genetyczne.

Siedz¹c w zaparkowanym cadillacu coupe deville i jedz¹c ka-napkê z kurczakiem i frytki, Jilly s³ucha³a wraz z Fredem swoje-go ulubionego radiowego talk-show, który porusza³ takie tematy jak kontakty z UFO, wizyty niebezpiecznych istot pozaziemskich dysz¹cych pragnieniem p³odzenia dzieci z Ziemiankami, pojawie-nie siê leœnego stwora znanego jako Wielka Stopa (a tak¿e jego niedawno widzianego potomka, Ma³ej Wielkiej Stopy) oraz przy-byszy z odleg³ej przysz³oœci, którzy zbudowali piramidy w bli¿ej nieznanym wrogich celach. Tego wieczoru prowadz¹cy program Parish Lantern,

obdarzony charakterystycznym zachrypniętym głosem, dyskutowa³ z gośćmi o poważnym zagrożeniu, jakie stanowią pijawki mózgowe, które rzekomo przybyły do naszego świata z rzeczywistości alternatywnej.

Na szczęście żaden z dzwoniących do programu słuchaczy ani słowem nie wspomina³ o radykalnych faszystowskich fundamentalistach muzycznych zdecydowanych zniszczyć cywilizację, by przejąć władzę nad światem. Podobno po zagnieżdżeniu się w paście potylicznym pijawka mózgowa przejmowała kontrolę nad człowiekiem, biorąc w niewolę jego umysł i ciało; stworzenia te były zapewne ocelizowane i obrzydliwe, lecz Jilly słuchała programu Parisha z ulgą. Gdyby nawet pijawki mózgowe naprawdę istniały, w co ani przez chwilę nie wierzyła, potrafiła je zrozumieć: rozumiała ich pasywność naturę i genetyczny imperatyw, który kazał im opanowywać inne gatunki. Natomiast z³o ludzkie rzadko, jeżeli w ogóle, miało podstawy racjonalne.

Fred nie miał mózgu, który mógłby służyć pijawce za terytorium ekspansji, więc mógł słuchać programu, nie obawiając się o własne bezpieczeństwo.

Jilly spodziewała się, że kolacja ją pokrzepi, ale gdy skończyła jeść, czuła się tak samo zmęczona jak po zjeździe z drogi międzystanowej. Miała nadzieję, że zaatwoźnie następne cztery godziny jazdy przez pustynię do Phoenix, słuchając przez czołowe drogi kolejnych fantazji Parisha Lanterna. Jednak w takim stanie mogła stanowić zagrożenie na autostradzie.

Przez szybę ujrzała motel po przeciwnej stronie drogi.

- Jeżeli nie pozwalaj tam brać ze sobą zwierząt domowych - powiedziała do Freda - jakoś cię przemycę.

3 Dla osoby dotkniętej nieznacznym uszkodzeniem mózgu, w wyniku którego cierpi

na krótkotrwałe i niekontrolowane napady obsesji, najlepszym rozrywką jest szybkie układanie amigdalów.

Fatalny stan umysłu Sheparda zwykle dawał mu zdumiewający atut, ilekroć skupiał całą uwagę na układance obrazkowej. W tej chwili rekonstruował skomplikowany obrazek bogatej w ornamenty oświetlonej otoczonej drzewami wienionymi.

Mimo że zaraz po przyjeździe do motelu zaczął układać zestaw składający się z dwóch i pół tysiąca elementów, zdziwił się, że ułożył mniej więcej jedną trzecią. Po wyznaczeniu czterech brzołów obrazka Shep metodycznie kierował się ku ośrodkowi.

Chłopiec - Dylan wciąż uważał swojego brata za chłopca, chociaż Shep miał już dwadzieścia lat siedząc przy biurku oświetlonym cylindrycznym mosiężnym lampą. Lewą rękę trzymał na wpół uniesioną i bez przerwy machał nią, jak gdyby pozdrawiał swoje odbicie w lustrze wiszącym nad biurkiem; w istocie jednak patrzył tylko na układany obrazek i pozostałe kawałki w otwartym pudełku.

Najprawdopodobniej w ogóle nie zdawał sobie sprawy, że machał ręką, i na pewno nie mógł nad tym panować.

Tiki, napadowe kościszenie i inne dziwaczne, monotonne ruchy stanowiły objawy choroby Shepa.

Czasami potrafił trwać bez ruchu jak statua z brązu albo marmuru, zapominając nawet mrugać oczami, ale najczęściej całymi godzinami przebierał palcami albo kręcił nimi w młynka, albo podrygiwał nogami czy przytupywał.

Natomiast Dylan był przywiązany do krzesła i nie mógł niczym machać ani kościszać, ani kręcić młynka. Kostki nóg krępowane mu grube zwoje taśmy izolacyjnej, którą okręcono wokół nóg krzesła; nadgarstki i przedramiona przywiązano mu taśmami do oparcia. Prawą rękę miał zwrócić wewnętrzną stroną do dołu, a lewą odwrotnie - ku górze.

W usta wepchnięto mu jakby szmatę, kiedy był nieprzytomny. Wargi też miał zaklejone taśmami.

Dylan był przytomny od dwóch czy trzech minut, ale nie udało mu się położyć żadnego z elementów strasznej układanki, przed którą go postawiono. Nie miał pojęcia, kto go napadł ani dlaczego.

Dwukrotnie próbował odwrócić się na krześle, by spojrzeć w stronę żółtek i żażienki, które miał za

nie zag³usza³y wszelkie odg³osy, jakie móg³ wydawaæ intruz. Byæ mo³e jad³ ich kolacjê kupion¹ w barze - albo przygotowywa³ do odpalenia pi³ê³ a³ñcuchow¹.

Dylan siedzia³ pod pewnym k¹tem w stosunku do lustra wi-sz¹cego nad biurkiem, widzia³ wiêc tylko odbicie niewielkiego fragmentu pokoju za sob¹. Obserwuj¹c brata oddanego bez reszty uk³adance, dostrzeg³ z brzegu lustra jakicæ ruch, lecz zanim zd¹ÿ³ skupiaæ na nim wzrok, widmo zniknê³o z pola widzenia.

Kiedy napastnik w koñcu ukaza³ siê Dylanowi, wygl¹da³ nie gro³Źniej ni³, piêædziesiêciokilkuletni dyrektor chóru, któremu najwiêksz¹ radoœæ sprawia s³uchanie œwietnie zestrojonych g³o-sów wycepiwuj¹cych radosne hymny. Opadaj¹ce ramiona. Wy-datny brzuch. Przerzedzone siwe w³osy. Ma³e, delikatnie wy-rze³Źbione uszy. Dobroduszna, ró³owa twarz o nieco obwis³ych policzkach przypomina³a bochen chleba. Jasnoniebieskie oczy by³y za³awione, jak gdyby ze wspó³czucia, i zdawa³a siê w nich odbijaæ dusza zbyt poczciwa, by mog³a zrodzia³ jak¹kolwiek wrog¹ myœl.

Wygl¹da³ jak antyteza ³otrostwa, ale mimo ³e ³agodnie siê ucemiecha³, trzyma³ w rêkach doœæ d³ug¹ gumow¹ rurkê. Przypo-minaj¹c¹ wê³a. D³ugoœci dwóch, mo³e trzech stóp. ¹adnego nieo³ywionego przedmiotu - ³y³ki czy naostrzonego jak brzy-twa sprê³ynowca - nie mo³na nazwaæ z³ym; lecz o ile no³em sprê³ynowym mo³na po prostu obraæ jab³ko, o tyle trudno by-³o w tej chwili grozy wyobrazia³ sobie równie niewinne przerna-czenie gumowej rurki o przekroju pó³cala.

Bujna wyobra³nia artysty podsuwa³a Dylanowi absurdalne, ale bardzo plastyczne obrazy przymusowego karmienia przez nos oraz badania okrê³ownicy przez zupe³nie inny otwór cia³a.

Lêk nie opuœci³ Dylana, który zorientowa³ siê, ³e rurka jest opask¹ uciskow¹. Zrozumia³ za to, dlaczego ma lew¹ d³oñ zwrócon¹ wewnêtrzn¹ stron¹ ku górze.

Gdy zaprotestowa³ przez przesi¹kniêty œelin¹ knebel i taœmê izolacyjn¹, zdo³a³ wydobyæ z siebie g³os, jaki móg³by wydaæ cz³owiek pogrzebany ³ywcem, wzywaj¹cy pomocy przez wieko trumny i szeœæ stóp ubitej ziemi.

- Spokojnie, synu, spokojnie. - Intruz nie mówi³ twardym g³osem opryszka, ale cichym i wspó³czuj¹cym, jak wiejski le-karz, który ze wszystkich si³ pragnie ul³yæ pacjentowi w cierpie-niu. - Nic ci nie bêd¹zie. Ubrany te³ by³ jak wiejski lekarz, prawdziwy relikw³ ubieg³e-go wieku wziêty prosto z ilustracji Normana Rockwella na

pierwszej stronie „Saturday Evening Post”. Wypolerowane do po³ysku skórzane buty lœni³y jak lustro, be³owe spodnie w kant podtrzymywa³y szelki. By³ bez p³aszcza, mia³ podwiniête rêka-wy koszuli, rozpiêty ko³nierzyc oraz poluzowany krawat i bra-kowa³o mu tylko stetoskopu, by wygl¹daæ zupe³nie jak lekarz z wioski, odrobinê wymiêty po wielu domowych wizytach, o którym wszyscy mieszkañcy mówi¹ ³yczliwie „pan doktor”.

Dylan mia³ na sobie koszulê z krótkim rêkawem, mê³czy-zna wiêc bez problemu za³o³y³ mu opaskê uciskow¹. Szybko zawi¹za³ gumow¹ rurkê na bicepsie i na przedramieniu Dylana ukaza³a siê mocno nabrzmia³a ³y³a.

Lekko opukuj¹c uwydatnione naczynie, „Pan Doktor” mrukn¹³:

- Œlicznie, œlicznie.

Maj¹c w ustach knebel i bêd¹c zmuszonym do oddychania przez nos, Dylan wyra³Źnie s³ysza³ dowód swego narastaj¹cego strachu - coraz szybszy rytm rzê³l¹cych wdechów i wydechów. Lekarz przemy³ skóre wacikiem nas¹czonym alkoholem.

Wszystkie elementy sk³adaj¹ce siê na tê chwilê - Shep ma-chaj¹cy do nikogo i b³yskawicznie rozprawiaj¹cy siê z uk³adan-k¹, ucemiechniêty intruz przygotowuj¹cy pacjenta do zastrzyku, paskudny smak knebla, ostra woñ alkoholu i bolesny ucisk ta-œmy izolacyjnej - ca³kowicie absorbowa³y piêæ zmys³ów, nie sposób wiêc by³o braæ pod uwagê mo³liwoœci, ³e to tylko sen. Mimo to kilka razy Dylan zamyka³ oczy i szczypa³ siê w du-chu... po czym spogl¹da³ na pokój i dysz¹c z jeszcze wiêkszym przera³eniem, stwierdza³, ³e ten koszmar dzieje siê naprawdê.

Strzykawka do iniekcji podskórných na pewno nie mog³a byæ tak ogromna jak ta. Instrument, jaki trzyma³ Doktor, nada-wa³ siê bardziej dla s³oni czy nosoro³ców ni³ dla ludzi. Dylan przypuszcza³, ³e rozmiary strzykawki wyolbrzymi³ jeszcze strach.

Trzymaj¹c kciuk prawej d³oni na t³oku, zaciskaj¹c zgiête palce na ko³nierzcu, Doktor wyciska³ ze

strzykawki powietrze, dopóki z igły nie trysną a żukiem odrobina zżółtego płynu i mieni się w blasku lampy, opada na dywan.

Wydaj się zduszony krzyk protestu, Dylan szarpniesz więzy, aż krzesło zakłóci się na boki.

- Tak czy inaczej - rzekł przyjaźnie lekarz - jestem zdecydowany ci to zaaplikować.

Dylan niezłomnie potrząsnął głową.

- Synu, od tej sprzycy nie umrzesz, ale jak się będziesz szamotał, co ci się może stać.

Sprzycy. Buntowa się przeciw perspektywie wstrzyknięcia leku, narkotyku-albo toksycznej substancji chemicznej, trucizny czy osocza krwi zakłóconego paskudną chorobą - a teraz jeszcze energiczniej protestował przeciw temu, by do jego żył trafiła jakaś nieokreślona sprzycyca. Tak nonszalancko słowo sugerowało niestanność, sądactwo naznaczone niedbalstwem, jak gdyby ten okaz banalności zła o obwisłych policzkach, okrzepłych ramionach i wystającym brzuchu, mimo że zadał sobie tyle trudu, nie miał nawet ochoty zapamiętać nazwy substancji, którą zamierzał podać ofierze. Sprzycyca! Słowo mogło też oznaczać, że żółta ciecz w strzykawce to coś bardziej egzotycznego niż zwykły lek, trucizna czy zainfekowane osocze, coś tajemniczego i jedyne w swoim rodzaju, co trudno nazwać. Jeżeli wiesz tylko tyle, że uśmiechnięty, stuknięty lekarz o różowej twarzy uraczył cię sporą sprzycą, to żaden z troskliwych i zupełnie normalnych lekarzy w szpitalnej izbie przyjęć nie będzie miał pojęcia, jakie podać antidotum ani jaki przepisać antybiotyk, ponieważ ich apteka nie będzie dysponowała żadnym specyfikiem na cięki przypadek „sprzycy”.

Obserwuj Dylana szarpniętego się bezskutecznie w pętach, stuknięty dealer sprzycy pokręcił z dezaprobatą głową.

- Jak się będziesz szamotał, może uszkodzić cię... albo przypadkowo wstrzykniesz ci bańkę powietrza i zrobi się zator. A zator cię zabije albo w najlepszym razie zrobi z ciebie roselinę. - Wskazał siedzącego przy biurku Shepa. - Gorszy od niego.

Bywały tak złe dni, że pod ich koniec Dylan czuł takie znużenie i rozczarowanie, iż niekiedy zazdrościł bratu niewiedzy na temat trosk tego cwiata; Shep nie miał jednak żadnych obowiązków, a Dylan mnóstwo - sam Shep był jednym z ważniejszych - więc stan nieświadomości, z wyboru czy w wyniku zatoru, absolutnie nie wchodził w grę.

Dylan przestał się opierać, skupiając spojrzenie na byszczcej igle. Na twarz wystąpił mu kwaśny pot. Ciężko wypuszcza ją i gwałtownie wciąga powietrze, parska jak zdyszany koń. Znow zaczął pulsować ból w czaszce, zwłaszcza w miejscu uderzenia, a także przez całą szerokość czoła. Opór był męczący, bezcelowy i po prostu głupi. Skoro nie mógł uniknąć zastrzyku, lepiej będzie zaufać złemu szamanowi, który twierdzi, że substancja w strzykawce nie jest omercionocą, znając to, co musiałoby nastąpić, zachować czujność, by w odpowiedniej chwili wykorzystać nadarzący się okazję (o ile rzeczywiście zachowa przytomność), i dopiero później szukać pomocy.

- Tak lepiej, synu. Najrozdniej mieć to jak najszybciej za sobą. Zaboli mniej niż przy szczepieniu przeciw grypie. Możesz mi zaufać.

Możesz mi zaufać.

Zabrnęli tak daleko w surrealizm, że Dylan niemal spodziewał się zobaczyć, jak meble w pokoju miękły, przybierając kształty niczym z obrazów Salvadora Dalego.

Nieznamy, z tym samym sennym uśmiechem, fachowym ruchem wbił igłę w żyłę, rozluźniając równocześnie węż na gumowej rurce i dotrzymując obietnicy, że zastrzyk będzie bezbolesny.

Naciskający łokc czubek kciuka poczerwieniał. Formując najbardziej nieprawdopodobne zdanie, jakie Dylan słyszał, Doktor powiedział:

- Wstrzyknij cię do mojego życia.

Ciemna końcówka łoka w przezroczystym cylindrze strzykawki drgnęła i wolno zaczęła się przesuwać, wtaczając żółty płyn do igły.

- Pewnie się zastanawiasz, co ta sprzycyca z tobą robi. Przestań nazywać to SZPRYCYCĄ! - zakłócił się Dylan, gdyby jego usta nie zapychała kawa szmaty niewiadomego pochodzenia. - Właściwie nie sposób dokładnie określić skutków. Chociaż igła była może byłą normalnej wielkości, to spoglądając na rozmiary strzykawki, Dylan zorientował się, że wyobrażenia wcale nie splatała mu figla. Strzykawka była ogromna. Przeróżajco olbrzymia. Czarne cyferki skali na plastikowej rurce wskazywały

pojemności osiemnastu centymetrów sześciennych, co było dawki przepisywanej zapewne przez weterynarza pacjentom z zoo, którzy wagi co najmniej sześćset funtów. - Ma działanie psychotropowe.

Słowo zabrzmiało groźnie i egzotycznie, lecz Dylan podejrzewa, że jeżeli zdoła zebrać myśli, zrozumie, co to znaczy. Bo lały go jednak rozciągnięte szczęki, spod mokrej szmaty w ustach wyciekł kwaśny strumień śliny, groźno mu zakrzusze niem, piekły go zaklejone taśmą wargi, a gdy obserwował tajemniczą ciecz ściekać do jego ręki, ogarnęło go jeszcze większy strach.

Denerwował go uporczywe machanie Shepa, mimo że dostrzega brata tylko kątem oka. W takich warunkach trudno było zebrać myśli. Słowo „psychotropowy” tłumaczyło mu się w głowie jak gładka i lśniąca stalowa kula, odbijająca się od zderzaków i metalowych szyn w białym cieniu białar-dzie elektrycznym.

- Na każdego działa inaczej. - W głowie Doktora dały się słyszeć nutki niesfornej ciekawości naukowca, nieprzyjemne jak okruchy szkła w szklance miodu. Chociaż nieznajomy wyglądem przypominał trochę troskliwego lekarza wiejskiego, wobec pacjenta zachowywał się jak Victor von Frankenstein. - Efekt jest zawsze interesujący, często zaskakujący, czasem nawet pozytywny. Interesujący, zaskakujący, czasem nawet pozytywny: chyba nie było to dzieło życia porównywalne z dokonaniem Jonasa Salka. Doktorowi bliżej było raczej do tradycji obłąkanych, megalomańskich nazistowskich naukowców.

Ostatni centymetr sześcienny piny zniknął ze zbiornika strzykawki i przez igłę trafił do ciała Dylana. Spodziewał się, że poczuje pieczenie w żyłach, okropne chemiczne ciepło rozprzestrzeniające się błyskawicznie po układzie krążenia, ale nic takiego się nie stało. Nie wstrząsnął też nim lodowaty dreszcz. Spodziewał się, że dozna sugestywnych halucynacji, że oszaleje, czując, jak na miękkiej powierzchni mózgu roją się pajki, że usłyszy w głowie głosy duchów, doświadczy napadu drgawek albo gwałtownych skurczów mięśni, albo nie wytrzyma mu zwieracz, opanuje go mdłości czy zawroty głowy, zaczną mu rosnąć włosy na dłońach, pokój zawiruje mu przed oczami - ale zastrzyk nie dał żadnych widocznych efektów, poza tym skokiem temperatury jego rozgorączkowanej wyobraźni.

Doktor wyjął igłę.

W miejscu ukłucia wykwitła jedna mała kropelka krwi. - Jeden z dwóch powinien wystarczyć, żeby spłukać drogę - mruknął Doktor, nie do Dylana, ale do siebie, wygłaszając uwagę, która zdawała się nie mieć sensu. Potem cofnął się, znikając Dylanowi z oczu.

Karmazynowa kropelka drążyła w zgięciu łokcia Dylana, jak gdyby pulsując współczująco wraz z rytmem zmoczonego serca, które kiedyś trafiło do najdalszego naczynia włosowatego i od którego została na zawsze oddzielona. Dylan nie mógł wstrzymać jej z powrotem, wciągnął przez nakłucie w skórze, ponieważ obawiał się, że w najbliższej przyszłości ciężkiej walce o życie będzie potrzebował każdej kropli zdrowej krwi, jeżeli w ogóle ma szansę pokonać zagrożenie, które zostało mu wstrzyknięte.

- Ale spłukać drogę to nie perfumy - rzekł Doktor, pojawiając się znowu i trzymając plaster, z którego zdiera opakowanie. - Nie zlikwiduje smrodu zdrady, prawda? Zresztą czy może go zlikwidować?

Choć znów zwracał się do Dylana, wydawało się, że mówi zagadkami. Poważne słowo wymagało powagi, a w jego głowie wciąż pobrzmiwała lekka ton i na twarzy igrało żartobliwe, luna-tyczny uśmiech, to pojawiał się, to błędnie, jak blask skaczącego pomyka owiecy w kapryśnym wietrzyku.

- Wyrzuty sumienia gryzą mnie od tak dawna, że wyłazły mi serce. Czuję się pusty.

Funkcjonując nadzwyczaj dobrze jak na osobnika bez serca, pusty człowiek oderwał paski ochronne plastra i nakleił opatrunek na miejsce ukłucia.

- Chcesz czuć skruchę za to, co zrobiłem. Bez skruchy nie ma mowy o prawdziwym spokoju.

Rozumiesz?

Choć Dylan nie rozumiał ani słowa z tego, co mówił szaleńiec, skinął głową, obawiając się, że brak zgody może wywołać napad szału, w którym zamiast igły może zostać zaatakowany toporem.

Doktor wciąż mówił cicho, ale wszystkie żartobliwe nutki zniknęły, ustępując miejsca cierpieniu, mimo

że osobiwy ucemiech pozosta³.

- Chcê czuæ skruchê, odrzuciæ tê straszn¹ rzecz, któr¹ zrobi-³em, i chcê móc szczerze powiedzieæ, że nie zrobi³bym tego dru-gi raz, gdybym mia³ przeżyæ od nowa ca³e życie. Ale wyrzuty sumienia to wszystko, na co mnie staæ. Gdybym dosta³ drug¹ szansê, zrobi³bym to jeszcze raz i przeży³ nastêpne piêtnoæcie lat przygnieciony brzemieniem winy.

Kropelka krwi przesi¹k³a przez gazê, robi¹c ciemn¹ plamê widoczn¹ przez perforowan¹ warstwê plastra. By³ to opatrunek dla dzieci ozdobiony rysunkiem psa, który bryka³ i szczerzy³ zê-by w ucemiechu, ale widok obrazka nie pocieszy³ Dylana ani nie odwróci³ jego uwagi od kuku.

- Duma nie pozwala mi na skruchê. W tym ca³y k³opot. Och, dobrze znam swoje wady, ale to nie znaczy, że mogê siê ich pozbyæ. Na to już za póŹno. Za póŹno.

Wrzuci³ opakowanie po plastrze do ma³ego kosza stoj¹cego obok biurka, po czym siêgn¹³ do kieszeni i wydoby³ nóŹ. Choæ w innej sytuacji Dylan nie ucy³by s³owa „broñ” w sto-sunku do zwyk³ego scyzoryka, w tym momencie żadne mniej groŹne s³owo nie by³oby na miejscu. Ćeby poderz¹n¹æ gard³o i przeci¹æ têtnicê szyjn¹, nie trzeba mieæ wcale sztyletu ani ma-czety. Wystarczy scyzoryk.

Doktór zmieni³ temat, porzucaj¹c wynurzenia o dawnych grzechach i skupiaj¹c siê na pilniejszych sprawach.

- Chc¹ mnie zabiæ i zniszczyæ moje dzie³o.

Paznokciem kciuka wyci¹gn¹³ krótkie ostrze scyzoryka.

W koñcu ucemiech uton¹³ w jego przepastnej ziemistej twa-rzy, a na powierzchniê wychyn¹³ wyraz troski.

- Już teraz otaczaj¹ mnie coraz ciacniejszym pierœcieniem. Dylan mia³ nadzieję, że ciasnemu pierœcieniowi bêdzie towa-rzyszyæ porz¹dna dawka torazyny, kaftan bezpieczeñstwa i do-œwiadczeni ludzie w bia³ych fartuchach.

Œwiat³o lampy odbija³o siê od stalowego ostrza scyzoryka. - Dla mnie już nie ma ratunku, ale za nic nie pozwolê, żeby zniszczyli dzie³o mojego życia. KradzieŹ to inna sprawa. Z tym móg³bym siê pogodziæ. Przeciê sam to zrobi³em. Ale oni chc¹ wymazaæ wszystko, co osi¹gn¹³em. Jak gdybym nigdy nie istnia³. Krzywi¹c siê, Doktor zacisn¹³ palce na rêkojeœci scyzoryka i wbi³ ostrze w oparcie krzes³a, kilka milimetrów od lewej rêki swojego jeñca.

Ten ruch nie wywar³ korzystnego wp³ywu na Dylana, który podskoczy³ ze strachu tak gwa³townie, że poderwa³y siê trzy no-gi krzes³a, a przez u³amek sekundy byæ moŹe nawet lewitowa³.

- Zjawi¹ siê tu za pó³ godziny, moŹe wczêœniej - ostrzeg³ Doktor. - Bêdê próbowa³ ucieczki, ale nie ma sensu siê oszuki-waæ. Dranie pewnie mnie dopadn¹. I kiedy znajd¹ choæ jedn¹ pust¹ strzykawkê, zablokuj¹ ca³e miasto i zbadaj¹ wszystkich, jednego po drugim, dopóki siê nie dowiedz¹, kto dosta³ szprycê. Czyli dopóki nie znajd¹ ciebie. Bo szprycê masz ty.

Pochyli³ siê, zbliŹaj¹c twarz do twarzy Dylana. Jego oddech pachnia³ piwem i fistaszkami.

- Lepiej weŹ sobie do serca to, co mówiê, synu. Jeœli zosta-niesz w strefie kwarantanny, znajd¹ ciê na pewno, a kiedy już ciê znajd¹- zabij¹. Taki sprytny goœæ jak ty powinien wykom-binowaæ, jak ucyæ tego scyzoryka i uwolniaæ siê w dziesiêæ mi-nut, dzięki czemu bêdziesz mia³ szansê siê uratowaæ, a ja zdo³am uciec, zanim mnie dogonisz.

Doktór mia³ miêdzy zêbami czerwone skórki i resztki bia³e-go mi¹szu orzeszków, ale o wiele trudniej niŹ œlady po ostatniej przek¹sce moŹna by³o znaleŹæ oznaki jego szaleñstwa. Jego oczy barwy spranego dŹinsu wyraŹa³y wy³iczn¹ bezbrzeŹny smutek.

Wyprostowa³ siê, spojrze³ na scyzoryk wbity w oparcie krze-s³a i westchn¹³.

- To naprawdê nie s¹ Ÿli ludzie. Na ich miejscu teŹ bym ciê zabi³. W ca³ej tej sprawie jest tylko jeden z³y cz³owiek, i to ja nim jestem. Nie mam z³udzeñ co do siebie.

Odsun¹³ siê od krzes³a, znikaj¹c z pola widzenia Dylana. S¹-dz¹c po odg³osach, Doktor pakowa³ swój sprzêt szalonego na-ukowca, wk³ada³ marynarkê i szykowa³ siê, by daæ nogê.

A wiêc jedziesz do Santa Fe w Nowym Meksyku na festi-wal sztuki, gdzie w minionych latach sprzeda³oœe tyle obrazów, by pokryæ koszty podróŹy i wp³aciaæ pewn¹ sumkê do banku, i zatrzyma³oœe siê na nocleg w czystym motelu o dobrej opinii, a potem kupi³oœe kolacjê na wynos z zawartoœci¹ kalorii, po któ-rej moŹna zasn¹æ równie mocno jak po zbyt duŹej dawce nem-butalu, poniewaŹ

chciałoby tylko spędzić spokojny wieczór, oglądając z narażeniem wrażliwych komórek nerwowych idiotyczne programy telewizyjne w towarzystwie pracującego nad układowaniem brata, a w nocy jak najmniej cierpieć z powodu wzdęcia wywołanego cheeseburgerem, ale współczesny świat rozpadł się do tego stopnia, że siedzisz teraz przywiązany do krzesła, zakneblowany, z wstrzykniętą Bóg wie jak paskudną chorobą i cecigany przez nieznaną zabójców... A przyjaciele zastanawiają się, dlaczego robi się z ciebie taki zrzęda.

Zza pleców Dylana odezwa się głos Doktora, który widocznie był nie tylko szaleńcem, ale także telepatą:

- Nie jesteś niczym zarażony. Nie w takim sensie, jak to rozumiesz. To nie są bakterie ani żaden wirus. To, co ci dałem... nie przenosi się na innych. Synu, zapewniam cię, gdybym nie był takim tchórzem, sam bym to sobie wstrzyknął.

Zapewnienie z ust eksperta nie poprawiło Dylanowi nastroju. - Wstyd przyznać, że tchórzostwo to jeszcze jedna z moich wad. Naturalnie, jestem geniuszem, ale nie mógł być wzorem do naśladowania. Jego usprawiedliwienie metodą autokrytyki straciło już jakąkolwiek siłę, której celad wcześniej mogło nosić.

- Jak wyjaśnię, szprycę na każdego dnia inaczej. Jeżeli nie wymażesz ci osobowości ani nie pozbawi cię zdolności linearnego myślenia, ani nie zredukuje ilorazu inteligencji o sześćdziesiąt punktów, to istnieje możliwość, że znacznie poprawi ci życie.

Po namyśle Dylan doszedł do wniosku, że gość nie traktuje pacjenta jak doktor Frankenstein. Traktuje pacjenta jak doktor Szatan.

- Jeżeli poprawi ci życie, spróbuj w ten sposób czuć grzechów, jakie popełniłem. Jasne, w piekle czeka na mnie madejowe żółce, ale sukces w tej sprawie mógłby przynajmniej zrekompensować moje najgorsze zbrodnie.

Zagrzechotała na drzwiach i metalicznie szcękającą zasuwa, gdy Doktor otworzył zamek.

- Dzień mojego życia zależy od ciebie. Teraz jest twój. Po-staraj się więc przetrwać.

Drzwi otworzyły się i zamknęły.

Wyjściu szaleńca towarzyszyło mniej przemocy niż jego przybyciu.

Siedzący przy biurku Shep nie machał już ręką, oburczony nad układowaniem. Jak ołówek czytający księgę napisaną alfabetem Braille'a zdawał się rozpoznawać elementy czuymi opuszkami, spoglądając na każdy nie dłuższy niż dwie sekundy, od czasu do czasu nawet nie trzaskając, by popatrzeć, z niasa-mowit szybkości albo dokładał do błyskawicznie powiększającego się obrazka kolejny fragment, albo odrzucał na bok, że by poczekał na swój kolej.

Łudząc się nadzieją, że dzięki jakiejś cudownej więzi psychicznej z bratem Shepherdem rozpoznał niebezpieczeństwo, Dylan próbował krzyknąć jego imię. Przemokły knebel zadziałał jak filtr, w dużym stopniu pochłaniając jego głos, który wydobył się jako zduszony bełkot w niczym nieprzyjaciela imienia brata. Mimo to krzyknął jeszcze raz, po trzecim, czwartym, piątym, licząc na to, że powtarzanie przyciągnie uwagę chłopa.

Kiedy Shep był w nastroju do komunikowania się z otoczeniem - co zdarzało się rzadziej niż wschód słońca, ale nie tak rzadko jak odwiedziny komety Halleya - potrafił tyle mówić, że zalewał brata potokiem słów i samo słuchanie go było męczące. Znacznie prawdopodobniejsza była sytuacja, że Shep całymi dniami zdawał się nie zauważać obecności Dylana. Tak jak dziecko. Tak jak tu i teraz.

Pracował z pasją nad układowaniem, prawie nieświadomy tego, co się dzieje w pokoju motelowym, mieszkał w cieniu świetliny słońca na wprost widocznej na blacie biurka, oddechów cewki, woni kwitnących drzewek wiciowych pod chmurnym niebem Japonii, a siedział tylko dziesięć stóp od krzesła Dylana, mimo to odległy o pół świata, za daleko, by słyszeć brata, widzieć jego poczerwienia z bezsilności twarzy, napięte mięśnie karku, pulsujące skronie i błądliwe spojrzenie.

Byli razem, lecz jednak osobno.

Scyzoryk czekał z ostrzem wbitym w drewno oparcia, stawało się równie trudne wyzwanie jak magiczny Excalibur zaklinowany w kamiennej pochwie. Niestety, nie można było spodziewać, że król Artur zmartwychwstanie i przybędzie do Arizony, by pomóc Dylanowi wyciągnąć broń.

W ciele Dylana krążyła nieznana szprycę, jego iloraz inteligencji w każdej chwili mógł stracić

szeceædziesi¹t punktów, zbli-¿ali siê mordercy bez twarzy.

Zegar, który zabiera³ ze sob¹ w podró¿, by³ elektroniczny, a wiêc cichy, mimo to Dylan s³ysza³ tykanie. Zdradziecki milcz¹-cy zegar: jak gdyby odlicza³ cenne sekundy dwa razy szybciej.

Przyspieszaj¹c w miarê zbli¿ania siê do fina³u, Shep koñczy³ uk³adankê obur¹cz, ca³y czas trzymaj¹c po dwa kawa³ki. Lewa i prawa rêka przemyka³y jedna nad drug¹, trzepota³y nad ele-mentami w pude³ku, mknê³y jak wróble do b³êkitnego nieba, drzew wiœniowych albo niedokoñczonych rogów dachu œwi¹ty-ni, a potem z powrotem do pude³ka jak gdyby w szale budowa-nia gniazda.

- Ciach dylu-dylu - powiedzia³ Shep. Dylan jêkn¹³.

- Ciach dylu-dylu.

Jak podpowiada³o mu doœwiadczenie, Shep bêdzie zapewne powtarza³ tê bzdurê setki czy nawet tysi¹ce razy co najmniej przez pó³ godziny i d³u¿ej, dopóki nie zaœnienie - bli¿ej œwitu ni¿ pó³nocy.

- Ciach dylu-dylu.

W mniej niebezpiecznych sytuacjach - czyli w ci¹gu ich do-tychczasowego ¿ycia, przed spotkaniem z szaleñcem uzbrojo-nym w strzykawkê - Dylan czasami znosi³ te napady, bawi¹c siê w wierszyki i wynajduj¹c rymy do wszystkich mniej lub bardziej nonsensownych sylab, jakie obsesyjnie powtarza³ brat.

- Ciach dylu-dylu.

Siedzi motyl na badylu - pomyœla³ Dylan. - Ciach dylu-dylu.

Pije drinka z chlorofilu... - Ciach dylu-dylu. Nagle trach i po motylu.

Przywi¹zany do krzes³a, wype³niony szpryc¹, œcigany przez zabójców: to nie by³a pora na rymowanki, tylko na logiczne my-œlenie. Pora na sprytny plan i skuteczne dzia³anie. Nadesz³a chwila, by jakimœ cudem dosiêgn¹æ scyzoryka i dokonaæ nim zdumiewaj¹cych, fenomenalnie pomys³owych rzeczy, takich, ¿e szczêka opada.

- Ciach dylu-dylu.

Zróbmy bal w motylim stylu.

4 W swój niepowtarzalny zielony i milcz¹cy spo-sób Fred podziêkowa³ Jillian za rocelinne

po¿ywienie, jakie mu poda³a, i starannie odmierzon¹ miarkê napoju, którym sch³o-dzi³a mu liœcie, gasz¹c jego pragnienie.

Roz³o¿y³ ga³êzie w przyt³umionym œwietle lampki na biurku, wygodnie usadowiony w swojej piêknej donicy. Jego obecnoœæ wprowadza³a element elegancji do pokoju motelowego urz¹-dzonego w jaskrawych, kontrastowych kolorach, które mo¿na zinterpretowaæ jako g³oœny protest wœciek³ego projektanta wñêtr przeciw harmonii barw natury. Rano Jilly zamierza³a wstawiæ Freda do³azienki, gdy bêdzie bra³a prysznic; ubóstwia³ parê.

- Zamierzam bardziej ciê wykorzystaa w programie-poin-formowa³a go. - Wykombinowa³am parê nowych kawa³ków, które mo¿emy zagraæ razem.

Podczas wystêpu zwykle wnosi³a Freda na scenê na ostat-nie osiem minut, stawia³a na wysokim sto³ku i przedstawia³a publicznoœci jako swoj¹ ostatni¹ sympatiê, jedyne go ch³opaka, który ani nie przynosi³ jej wstydu wœród ludzi, ani nie próbo-wa³ dawaæ jej do zrozumienia, ¿e jakieœ szczegó³ jej anatomii po-zostawia wiele do ¿yczenia. Siedz¹c na sto³ku obok niego, mó-wi³a o wspó³czesnej mi³oœci, a Fred odgrywa³ idea³ uczciwego mê¿czyzny. Nada³ terminowi „pokerowa twarz” nowe znacze-nie i publicznoœæ go uwielbia³a.

- Nie przejmuj siê -powiedzia³a Jilly. - Nie wstawiê ciê do ¿adnych kretyñskich doniczek i w ¿aden sposób nie naruszê twojej godnoœci.

¿aden sukulent, kaktus czy rozchodnik nie potrafi³ równie przekonuj¹co jak Fred promieniowaæ zaufaniem.

Poniewa¿ nakarmi³a i napoi³a swego partnera scenicznego i zrobi³a wszystko, ¿eby czu³ siê zadbany, zarzuci³a na ramiê torebkê, chwyci³a puste plastikowe wiaderko i wysz³a z pokoju, by przynieœæ lód i wrzuciæ parê œwierædolarówek do najbli¿-szego automatu z napojami. Ostatnio by³a uzale¿niona od

piwa korzennego. Chociaż wolała napoje dietetyczne, to kiedy nie mogła ich nigdzie znaleźć, piła zwykłe: dwie, czasem trzy butelki co wieczór. Jeżeli nie miała innego wyboru i była skazana na gatunek z pewną zawartością cukru, następnego dnia jadła na ceniadanie tylko suchy grzankę, by zrekompensować wieczorną rozpustę.

Utrapieniem kobiet w rodziny Jilly był gruby tyłek, co nie dotyczyło mężczyźni, za których wychodziły. Jej matka, siostry matki i wszystkie kuzynki w wieku kilkunastu, a nawet dwudziestu kilku lat, miały szczupłe i pociągłe tyłeczki, lecz nie upłyło wiele czasu, a każda z nich wyglądała, jakby wpełznąła sobie do spodni dwie dynie. Rzadko nabierały ciała w udach albo na brzuchu, ale zawsze w okolicach trzech mięśni pośladkowych: gluteus maximus, medius i minimus, które przekształcały się w części anatomii zwanej artobliwie przez jej matkę gluteus muchomega. Klątwa rodzinna przechodziła z pokolenia na pokolenie, ale nie w linii Jacksonów, tylko Armstrongów - rodzi nie matki - w której mężczyźni dziedziczyli żółty i podobne poczucie humoru.

Wielkiego Armstrongów po trzydziestce nie miała tylko czterdziestoletnia dziewczynka Gloria, która czasem przypisywała swój wieczny szczupły sylwetkę temu, że trzy razy w roku odprawiała nowennę do Najświętszej Pani. Modliła się, odkąd w wieku dziewięciu lat zdała sobie sprawę, że w przyszłości może jej grozić nagły rozrost tyłka; kiedy indziej natomiast sidiła, że to było dzięki okresowym flirtom z bulimią może siedzieć na rowerze i zsiadać z siodełka bez pomocy proktologa.

Jilly też była wierząca, ale nigdy nie odprawiała nowenny w nadziei, że wymodli litoczną zwolnienie z gluteus muchomega. Nie poruszała tej kwestii nie dlatego, że wątpiła, czy taka modlitwa odniesie skutek, po prostu nie potrafiła mówić o swoim tyłku w duchowej rozmowie z Matką Boską.

Gdy miała trzynacie lat, przez dwa dni praktykowała bulimie, uznała jednak, że codzienne dobrowolne wymioty są znacznie gorsze od perspektywy obaw o zbyt niskie drzwi i noszenia przez dwie trzecie życia elastycznych spodni narciarskich. Teraz cała nadzieję pokładała w suchej grzance na ceniadanie i magicznych postępkach chirurgii plastycznej.

Automaty z lodem i napojami stały we wnętrzu osłoniętego przejścia, przy którym znajdowała się jej pokój, nie dalej niż pięćdziesiąt stóp od jej drzwi. Od strony pustyni wiał lekki wietrzyk, nie przynosił ani odrobiny chłodu w ten gorący wieczór - tak suchy, że Jilly miała wrażenie, jakby za moment jej spieczona warga miała pęknąć z gołym trzaskiem; podmuch zdawał się

wirować w korytarzyku, sycząc cicho, jak gdyby też szukał czegoś, czym mógłby zwilżyć spragnione usta.

Po drodze Jilly natknęła się na odrobinę wymiętego mężczyźni o sympatycznym wyglądzie, który najprawdopodobniej wracał z oazy automatów, zaopatrzywszy się tam w puszkę coli i trzy torebki fistaszków. Oczy miała błoniebiskie jak niebo nad Sonorą albo pustynią Mojave w sierpniu, gdy w intensywnie białym blasku nawet niebiosy nie zachowują swej barwy, ale nie pochodził z tych stron, ponieważ jego okrągła twarz nie była chorobliwie opalona, lecz różowa, a widocznych w niej bruzd nie wyrzuciła Południowego Zachodu, tylko nadwaga i brzemień lat.

Mimo że nie spojrzął wprost na Jilly i ucieszył się z roztarżeniem kogoś zagubionego w dżungli zawiłych, choć przyjemnych myśli, zbliżając się do niej, powiedział:

- Gdybym umarł za godzinę, na pewno żałowałbym, że na koniec nie najadłem się fistaszków.

Uwielbiam fistaszki.

Była to deklaracja co najmniej osobliwa, ale Jilly mimo młodego wieku miała dość doświadczenia, by wiedzieć, że we współczesnej Ameryce nie należy odpowiadać obcym, którzy nieproszeni informują o swoich lekach przed umieraniem i ulubionych przekleśkach na ołtarzu ciemierci. Możesz mieć do czynienia ze zniekształconą duszą, która zbłądziła na manowce pod wpływem stresów nowoczesności.

Prawdopodobniejsze było jednak spotkanie z psychopata, który miał ochotę zrobić sobie rurkę do koki z twojej kości udowej, a z twojej skóry ozdobny pokrowiec na swój ulubiony siekierę do odcinania głów. Pewnie dlatego, że facet wyglądał nieszkodliwie, albo dlatego, że sama Jilly czuła się odrobinę stuknięta po długich rozmowach tylko z grubo-szarym jadowatym, odparł:

- Ja wolę piwo korzenne. Kiedy przyjdzie moja pora, chcę przepłynąć Styks czystego piwa korzennego.

Nie reaguj na jej słowa, minij spokojnie, zdumiewaj co lekkim krokiem, zważywszy na jego gabaryty, celizga się niemal jak żył wiarz ruchem, który harmonizował z jego na wpół obłąkanym ucemiechem.

Patrzyła, jak się oddala, dopóki nie zyskała pewności, że to po prostu kolejna znudzona istota zbyt długo przemierzająca wyłudnione przestrzenie pustyni Południowego Zachodu - była może zmęczony komiwojażer, któremu przydzielono ogromny obszar, wystawiając na próbę jego wytrzymałość - oszołomiony i zniechęcony odległościami między kolejnymi miastami i tonącymi w słońcu autostradami, które zdawały się nie mieć końca.

Wiedziała, jak mógł się czuć. Jeden z jej popisowych numerów, znak rozpoznawczy jako komika, polegał na graniu prawdziwej dziewczyny z Południowego Zachodu, z krainy piasku i kaktusów, która codziennie je na ceniadanie miskę papryczek jalapeno, wóczy się z facetami o imionach Tex i Dusty po barach, gdzie grają country, jest dojrzała w słońcu kobiet, ale nie da sobie w kaszłę dmuchać i potrafi zapamiętać grzechotnika, który by cemiał na nią syknąć, i strzelał z niego jak z bicia, a mózg wyjdzie mu oczami. Rezerwowała sobie terminy w klubach w całym kraju, ale sporo czasu spędziła w Teksasie, Nowym Meksyku, Arizonie i Nevadzie, nie tracąc kontaktu z kulturą, która ją ukształtowała, doskonalić swój numer przed tępą publicznością, która okrzykami aprobaty reagowała na każdą trafną obserwację, ale umiała też wyciem wygonić ją ze sceny, jeżeli próbowała oszukiwać, że ketchup to salsa, albo uciekała się do estradowej sztuczności. Człowiek życia autentycznej dziewczyny z krainy piasku stanowił podróże z występem na występ i choć Jilly uwielbiała te skaliste pustkowia i widoki rozległych postaci srebrnych bylic, rozumiała, jak bezkres pustyni może wpływać na człowieka, który potem z ucemiechem szmacianej lalki opowiada wyimaginowanemu przyjacielowi o cieniach i fistaszkach.

W automatach we wnęce korytarza można było kupić trzy gatunki dietetycznej coli, dwa dietetycznego napoju cytrynowego i pomarańczowego, lecz jeżeli chodzi o piwo korzenne, miała następujący wybór: abstynencja lub nafaszerowany cukrem nowoczesny preparat do powiększania tyłka. Wrzuciła awieradolarówki do maszyny z rezygnacją starej hazardzistki wpychającej ostatnie monety do jednorękiego bandyty, a gdy trzy puszki jedna po drugiej lądowały z brzękiem na tacy, zmówiła półgłosem „Zdrowie Mario”, nie dostrzegając do modlitwy prośby związanej z wrażliwością fizjologiczną, ale składając w Niebie małe dowód dobrej woli.

Taszczył trzy puszki napoju i plastikowe wiaderko pełne po brzegi kostek lodu, pokonała niewielki odległość dzielącą ją od pokoju. Wychodziła, zostawiła uchylone drzwi, aby gdy będzie wracała z zajęciami, miała je jak otworzyć.

Przy pierwszym piwie będzie musiała zadzwonić do mamy w Los Angeles i pogadać z nią od serca o rodzinnym przekleństwie grubego tyłka, o nowym materiale na program, o tym, kto ostatnio został zastrzelony w dzielnicy, czy sadzonka Freda do brzo się rozwija pod troskliwą opieką mamy i czy Fred Klonek będzie równie ciekawy jak Fred Pierwszy...

Kiedy pchała ramieniem drzwi, pierwszą rzeczą, jaka rzuciła się jej w oczy, był oczywiście Fred, niczym oaza spokoju zen w chaosie kolorów przypominającym wystrój garderoby kłowna. Ale zaraz potem spostrzegła stojącą na biurku w cieniu Freda puszkę coli pokrytą kroplami wilgoci oraz trzy torebki fistaszków.

Ułamek sekundy później ujrzała otwarty czarny neseser, który leżał na stole. Wcześniej widziała go u ucemiechniętego komiwojażera. Pewnie torba z próbkami.

Nieustraszone Amazonki z Południowego Zachodu poskramiące węża muszli z psychiczną i fizyczną czujnością reagowały na amory knajpianych kowbojów, i tych nabuzowanych łone starem, i tych niewytłumaczalnie trzejących. Jilly potrafiła obronić się przed najbardziej natrętnym casanowem z taką samą energią, z jaką tańczyła swinga, a jej kolekcja nagród z konkursów swinga zajmowała całą gablotę.

Mimo to, chociaż zrozumiała niebezpieczeństwo w ciągu niecałych dwóch sekund po przekroczeniu progu pokoju, nie udało jej się zapobiec atakowi komiwojażera. Zaszedł ją od tyłu, zacisnął ramię na

szy i przy³o_çy³ do twarzy jak¹œe szmatê. Miêkka tkanina œemierdzia³a chloroformem albo eterem, albo mo_çe podtlenkiem azotu. Jilly nie by³a koneserem œerodków znieczulaj¹cych, nie rozpozna³a wiêc gatunku ani rocznika.

Nie oddychaj - rozkaza³a sobie w myœli i wiedzia³a, çe po-winna nadepn¹æ mu na stopê, wbia³ œokieæ w brzuch, ale zgubi³ j¹ moment zaskoczenia, kiedy nabra³a powietrza w chwili, gdy szmata zakry³a jej usta i nos. Próbowa³a poruszyæ praw¹ sto-p¹, lecz ta zadygota³a, jak gdyby obluzowa³a siê w kostce. Jilly nie potrafi³a sobie przypomnieæ, gdzie ma ³okcie i jak dzia³aj¹. Zamiast wstrzymaæ oddech, jeszcze raz wci¹gnê³a powietrze, by odzyskaæ jasnoœæ umys³u i tym razem jej p³uca wype³ni³y siê naj-czarniejsz¹ ciemnoœci¹, jakby by³a ton¹cym p³ywakiem pogr¹-çaj¹cym siê coraz g³êbiej i g³êbiej...

5 -Ciach dylu-dylu.

P³yn¹³ dziad na krokodylu.

- Ciach dylu-dylu.

Spad³ i wnet uton¹³ w Nilu.

Zabawa w rymowanie zawsze pomaga³a Dylanowi O'Con-nerowi nie wpaœæ w sza³ podczas napadów monotonnych mantr brata. Tym razem jednak doszed³ do wniosku, çe jeœli nie prze-stanie s³uchaæ g³osu Shepa, nie skupi siê na pilnym zadaniu, czy-li wyswobodzeniu z wiêzów. Wci_ç bêdzie siedzia³ przyklejony taœem¹ do krzes³a, przeçuwaj¹c bawe³niany knebel i czekaj¹c na bezimiennych zabójców, którzy zbadaj¹ mu krew na obecnoœæ szprycy, a potem pokroj¹ na cienkie plasterki i rzuc¹ padlinê pustynnym sêpom.

Rêce Shepa trzepota³y, uk³adaj¹c w b³yskawicznym tempie dwuwymiarow¹ œwi¹tyniê.

- Ciach dylu-dylu.

Dylan skoncentrowa³ siê na swoim po³oçeniu.

Rozmiary szmaty w ustach - wype³nij¹cego mu usta mo-krego ga³gana, od którego trzymania bola³a go ca³a twarz - uniemoçliwia³y mu poruszanie szczêkami tak energicznie, jakby chcia³. Jednak napinaj¹c uparcie miêœenie twarzy, zdo³a³ polu-zowaæ paski taœemy, która powoli zaczê³a siê odrywaæ na koñ-cach i odchodziaæ jak bandaçe z mumii.

Wysun¹³ jêzyk spod knebla, zwin¹³ za szmacian¹ kul¹ i usi³owa³ wypchn¹æ z ust obcy materia³. Szmata naciska³a od we-wn¹trz na odklejon¹ w po³owie taœemê i Dylan czu³ lekkie uk³u-cia bólu, gdy lepkie paski odrywa³y siê od jego warg wraz z fragmentami skóry.

Niczym gigantyczna hybryda æmy i cz³owieka - z niskobu-dçetowego horroru - zwracaj¹ca niesmaczn¹ kolacjê, powolut-ku wysunê³a mu siê na brodê obrzydliwa szmata i spoczê³a na piersi. Patrz¹c na przesi¹kniêty œelin¹ knebel, pozna³ go: by³a to jego d³uga skarpeta, któr¹ Doktor najprawdopodobniej znalaz³ w walizce. Przynajmniej by³a czysta.

Po³owa taœemy odklei³a siê, ale zosta³y dwa pasy dyndaj¹ce w k¹cikach ust jak w¹sy suma. Wykrzywia³ usta w r¹çnych gry-masach, potrz¹sa³ g³ow¹, ale kawa³ki taœemy mocno siê trzyma³y.

Wreszcie móg³ wo³aaæ pomocy, lecz milcza³. Ktokolwiek po-spieszy mu na ratunek, bêdzie chcia³ wiedzieæ, co siê sta³o, a ja-kieœ zatroskany obywatel zadzwoni³by na policjê, która zjawi³a-by siê, zanim Dylan zd¹çy³by wrzuciæ swoje rzeczy - i Shepa - do samochodu i uciec. Jeçeli mordercy byli na jego tropie, kaç-da chwila zw³oki mog³a kosztowaæ go çyçie.

Musia³ uçyæ scyzoryka, który lœeni³, wbity w sosnowe drewno. Dylan przechyli³ siê w przód, pochylaj¹c g³owê, i zacisn¹³ zêby na pokrytej gum¹ rêkojœci noç'a. Chwyci³ j¹ mocno. Ostroçnie porusza³ scyzorykiem w przód i w ty³, poszerzaj¹c dziurê w drewnie, dopóki nie wyci¹gn¹³ ostrza.

- Ciach dylu-dylu.

Wyprostowa³ siê na krzœele, trzymaj¹c w zêbach scyzoryk i zezuj¹c, spogl¹da³ na czubek ostrza po³yskuj¹cy w œwietle. By³ juç uzbrojony, ale nie czu³ siê szczególnie niebezpieczny.

Za nic nie móg³ upuœciæ noç'a. Gdyby broñ upad³a na pod³o-gê, Shepherd na pewno by jej nie podniós³. Dylan, aby odzy-skaæ scyzoryk, musia³by rozko³ysaa krzes³o i przewróciæ na bok, ryzykuj¹c obraçenia. Ryzykowanie obraçeñ cia³a zawsze zaj-mowa³o wysokie miejsce na jego liœcie

Rzeczy, których Nie Ro-bi¹ Ludzie Inteligentni. Nawet gdyby przewróci³ krzes³o i wy-szed³ z tego bez szwanku, w nowej i zapewne niewygodnej pozycji trudno by³oby mu siêgn¹æ ustami do rêkojeœci, zw³asz-cza gdyby nóg wyl¹dowa³ pod ³ógkiem.

Zamkn¹³ oczy i przed nastêpnym ruchem przez moment rozwa³aj³ rójne mo³liwoœci.

- Ciach dylu-dylu.

Dylan by³ artyst¹, zatem rozwa³ania powinny przychodziæ mu z ³atwoœci¹; nie by³ jednak artyst¹ tego rodzaju - nie drêczy³ siê ponurymi myœlami i sytuacj¹ ludzkoœci ani nie rozpacza³ nad nieludzkim postêpowaniem cz³owieka wobec drugiego cz³owieka. W wymiarze jednostkowym sytuacja ludzkoœci zmienia³a siê co dzieñ, nawet co godzinê, a gdy ktoœ rozczula siê nad nieszczê-œciem, mo³e przegapiaæ okazjê odniesienia triumfu. Ka³dy swój nieludzki czyn gatunek rekompensowa³ setk¹ dobrych uczynk-ów; jeœli wiêc ktoœ lubi spêdzaæ czas na rozwa³aniach, rozs¹d-niej jest rozmyœlaæ o dobrej woli, z jak¹ wiêkszoœæ ludzi traktu-je innych, nawet w spo³eczeñstwie, gdzie elity kulturalne szydz¹ z cnoty, stawiaj¹c na piedestale brutalnoœæ.

W tym wypadku mia³ bardzo ograniczone mo³liwoœci i choæ nie by³ zbyt dobry w ich rozwa³aniu, potrafi³ szybko opracowaæ plan dzia³ania. Znów pochyli³ siê w przód i zbli³y³ ostrze scyzoryka do jednego z b³yszcz¹ych zwojów taemy przywi¹zuj¹cych jego lewy nadgarstek do oparcia krzes³a. Jak rzucaj¹ca g³ow¹ gêœ, jak Shep godzinami udaj¹cy rzucaj¹c¹ g³ow¹ gêœ, Dylan zacz¹³ pi³owaæ scyzorykiem pêta, które za-czê³y puszczaæ. Kiedy uwolni³ lew¹ rêkê, prze³o³y³ do niej nóg.

Kiedy pospiesznie rozcina³ resztê taemy, na³ogowiec uk³a-danek - dodaj¹cy elementy obrazka w gor¹czkowym tempie, jakiego nie potrafi³aby wywo³aaæ nawet metamfetamina - odro-binê zmieni³ swój tekst:

- Dylu ciach-ciach.

- Siku chce mi siê a³ strach. - Dylu ciach-ciach.

- Rozp³yn¹³em siê we ³zach.

6 Jilly otworzy³a oczy i jak przez mg³ê ujrza³a ko-miwoja³era i jego identycznego brata bli³niaka pochylonych nad ³ógkiem, na którym le³a³a.

Chocia³ wiedzia³a, æe powinna siê baæ, nie czu³a æadnego lê-ku. By³a zupe³nie rozlu³niœnia. Ziewnê³a. Jeœli pierwszy brat by³ z³y - a bez w¹tpienia by³ - to ten drugi musia³ byæ dobry, mia³a wiêc obroñcê. W filmach i czêsto w ksi¹¿kach moralnoœæ by³a rozdzielona miêdzy identyczne ro-dzeñstwo dok³adnie w takiej proporcji: jeden z³y, drugi dobry.

Nie zna³a æadnych bli³niaków. Gdyby kiedykolwiek pozna-³a tak¹ parê, nie potrafi³aby zaufaæ æadnemu z nich. Zaufasz i mo³esz byæ pewien, æe zostaniesz zat³uczony na œmieræ - albo stanie ci siê coœ jeszcze gorszego - w drugim akcie czy rozdziale dwunastym, a ju³ na pewno pod koniec opowieœci.

Ci dwaj wygl¹dali równie dobrodusznie, ale jeden rozlu³ni³ opaskê uciskow¹ z gumowej rurki, która by³a zaciœniêta na ra-mieniu Jilly, a drugi chyba robi³ zastrzyk. ¹adnego z tych inte-resuj¹cych dzia³añ nie mo³na raczej nazwaæ z³ym, ale na pewno by³o w nich coœ niepokoju¹cego.

- Który z was zdzieli mnie pa³k¹? - zapyta³a zdziwiona swo-im be³kotliwym g³osem, jakby by³a pijana. Z podobnym zdumieniem komiwoja³erowie bli³niacy spoj-rzeli na ni¹ równoczeœnie.

- Powinam was ostrzec - powiedzia³a. - Znam karaoke. Ka³dy z bli³niaków trzyma³ praw¹ d³oñ na t³oku strzykaw-ki, ale obaj jednoczeœnie z³apali lew¹ rêk¹ bia³ bawe³nian¹ chustkê. Mieli znakomit¹ choreografiê.

- Nie karaoke - poprawi³a siê. - Karate. - K³ama³a, ale s¹-dzi³a, æe zabrzmi to przekonuj¹co, mimo dziwnie niewyra³nego g³osu. - Znam karate.

Bracia, których twarze widzia³a nieco zamazane, przemówi-li w doskona³ej harmonii, sylaba w sylabê.

- Chcê, æebyœ jeszcze trochê pospa³a, m³oda damo. Œepij, œepij.

Cudownie zsynchronizowani bli³niacy równoczeœnie mach-nêli w powietrzu chusteczkami, które rzucili

jej na twarz z tak¹ gracj¹, i e Jilly spodziewa³a siê czarodziejskiej przemiany dwóch kawa³ków bia³ej tkaniny w go³êbie, zanim jeszcze do-tnê³y jej skóry. Jednak wilgotna bawe³na zalatuj¹ca ostr¹ che-miczn¹ woni¹ zapomnienia spad³a na ni¹ jak stado czarnych wron czy kruków, które ponios³y j¹ na skrzyd³ach wprost w ot-ch³añ nocy.

Jilly zdawa³o siê, i e otworzy³a oczy natychmiast, jednak od chwili, gdy je zamknê³a, up³ynê³o kilka minut. Wyci¹gniêto ig³ê z jej ramienia. Bli³niacy ju¹ nad ni¹ nie stali.

W istocie by³ tu tylko jeden z nich i Jilly zorientowa³a siê, i e ten drugi w ogóle nie istnia³, by³ skutkiem z³udzenia optyczne-go. Mê¹czyzna sta³ w nogach ³ó¹ka, pakuj¹c strzykawkê do skórzanego neseseru, który wczecniej wziê³a za torbê z próbka-mi towarów. Dosz³a do wniosku, i e to torba lekarska.

Mówi³ coe o dziele swojego i¹ycia, ale w jego gadaniu Jilly nie mog³a dostrzec i adnego sensu, mo¹e dlatego, i e by³ maja-cz¹ym psychopat¹, a mo¹e dlatego, i e przesta³a go rozumieæ od oparów eliksiru zapomnienia, które wci¹i parzy³y jej nos i zatoki.

Gdy próbowa³a podnieœæ siê z ³ó¹ka, dosta³a takich zawro-tów g³owy, i e z powrotem opad³a na poduszki. Chwyci³a obu-r¹cz materac jak rozbitek kurczowo trzymaj¹cy siê szcz¹tków statku unoszonych na powierzchni wzburzonego morza.

Uczucie wirowania i ko³ysania w koñcu wzbudzi³o w niej strach. Wiedzia³a, i e powinna siê baæ, lecz a¹ do tej chwili lêk drzema³ gdzieœ w zakamarkach jej umys³u. Oddech Jilly sta³ siê p³ytki i przyspieszony, a serce ³omota³o w coraz bardziej szalo-nym rytmie, pompuj¹c z krwi¹ fale przera¹enia, które lada chwila mog³o przerodziæ siê w panikê.

Nigdy nie interesowa³a jej w³adza nad innymi, ale za nic nie pozwoli³aby, aby ktoœ zabroni³ jej byæ pani¹ w³asnego losu. Mo-¹e pope³nia³a b³êdy, fakt, pope³nia³a - mnóstwo b³êdów - ale je¹eli mia³a mieæ spieprzone i¹ycie, to wola³a spieprzæ je sama. Si³ odebrano jej w³adzê nad w³asnym losem, pos³u¹ono siê che-mi¹, narkotykami - z przyczyn, których nie rozumia³a, choæ bardzo stara³a siê skupiaæ na s³owach swojego przeœladowcy, mamroc¹cego coe na swoje usprawiedliwienie.

Wraz ze strachem zala³a j¹ fala gniewu. Pomimo gró³o ka-raoke i karate, mimo pozowania na Amazonkê z Po³udniowego Zachodu, Jilly nie mia³a natury wojowniczk¹ rozdzielaj¹cej razy na prawo i lewo. Jej bron¹ z wyboru by³ humor i wdziêk. Teraz jednak, widz¹c przed sob¹ obfity ty³ek napastnika, mia³a ochotê wymierzæ mu potê¹nego kopniaka. Gdy komiwoja¹er--lekarz, czy kim on tam by³, podszed³ do biurka po colê i trzy torebki fistaszków, Jilly jeszcze raz usi³owa³a wstaæ z ³ó¹ka, przeje¹ta œwiêtym oburzeniem.

I znów jej tratwa zachybot³a siê na jaskrawym morzu fatal-nego wystroju motelu. Drugi atak zawrotów g³owy, jeszcze gor-szy od poprzedniego, wywo³a³ wir md³oœci, który œcisn¹³ jej i o-³¹dek, wiêc zamiast kopn¹æ gruby ty³ek, jak sobie wyobrazi³a, jêknê³a tylko:

- Bêdê rzygaæ.

Zgarniaj¹c puszkê coli i fistaszki i zabieraj¹c swoj¹ torbê le-karsk¹, nieznajomy rzek³:

- Lepiej siê opanuj. Skutki znieczulenia mog¹ utrzymywaæ siê doœæ d³ugo. Mog³abyœe znów straciæ przytomnoœæ, a je¹eli ze-mdlejesz podczas torsji, skończysz jak Janis Joplin i Jimi Hen-drix, dusz¹c siê w³asnymi wymiocinami.

Och, cudownie. Po prostu wysz³a kupiaæ piwo korzenne. Zu-pe³nie niewinnie. Nie wi¹za³o siê z tym i adne szczególne ryzyko. Rozumia³a, i e bêdzie musia³a okupiaæ przyjemnoœæ picia such¹ grzank¹ na œniadanie, lecz przez myœl jej nie przesz³o, i e narazi siê na niebezpieczeñstwo uduszenia w³asnymi wymiocinami. Gdyby wiedzia³a, w ogóle nie rusza³aby siê z pokoju i pi³a wo-dê z kranu; w koñcu to, co by³o dobre dla Freda, by³o te¹ dobre dla niej.

- Le¹ spokojnie - poleci³ jej dziwak bez cienia rozkazuj¹ce-go tonu, ale z czymœ w rodzaju troski. - Le¹ spokojnie, to md³o-œci i zawroty g³owy min¹ po dwóch, trzech minutach. Nie chcê, i ebyœe siê udusi³a, to by³oby g³upie, ale nie mogê ryzykowaæ i zo-staæ, i eby ciê niañczyæ. Pamiêtaj, jeceli mnie dopadn¹ i dowie-dz¹ siê, co zrobi³em, zaczn¹ szukaæ ka¹dego, komu zrobi³em za-strzyk i zabij¹ ciê.

Pamiêtaj? Zabij¹? Oni?

W ogóle nie przypomina³a sobie, i eby j¹ przed czymœ po-dobnym ostrzega³, dosz³a wiêc do wniosku, i e musia³ o tym mó-wiaæ, gdy jej umys³, nad którym zaczê³a ju¹ odzyskiwaæ pano-wanie, tkwi³ pogr¹i¹ony w oparach mg³y gêtej jak londyñska. Stoj¹c przy drzwiach, obejrza³ siê.

- Policja nie ochroni cię przed tymi ludźmi. Nikt ci nie pomoże.

Leżąc na kołyszonym się łożku w rozchobotanym pokoju, nie mogła powstrzymać myśli o kanapce z kurczakiem grubo posmarowanej majonezem i tustych frytkach, które jadła wieczorem. Starała się skupić na napastniku, pragnąc zaatakować go słowami, skoro nie mogła dać mu kopniaka w tyłek, ale kołacja wciła podchodziła jej do gardła.

- Jedyna twoja szansa - powiedziała mężczyzna - to wydość się z obszaru poszukiwań, zanim cię zatrzymają i zmuszą do badania krwi.

Kanapka z kurczakiem szamotała się w niej, jak gdyby zachowała resztki kurzej świadomości, jak gdyby ptak próbował podjąć pierwszą niezdarną próbę powrotu do życia.

Jednak Jilly zdostała się odezwać, wstydząc się w tej samej chwili, że poczęstowała go obelgą, która i tak byłaby kiepska, nawet gdyby wypowiedziała ją najbardziej:

- Dostał mnie w pupę.

W klubach często musiało sobie radzić z wesółkami, którzy zachowywali się jak bydło na widowni, waliła ich po tyłkach, wykręcała grube karki i kłosa złośliwe serca, dopóki nie zaczęli wołać mamy - w przenośni, oczywiście - bombardując ich słowami, które odnosiły skutek jak ciosy Mohammeda Alego z jego najlepszego okresu. Jednak w oszołomieniu po zaaplikowanym specyfiku wydawała się równie zabawna jak majonez, który w tym momencie był najmniej ciekawą substancją we wszechświecie.

- Jesteś tak atrakcyjna - powiedziała mężczyzna - że na pewno ktoś się tobą zajmie.

- Kupi gutas - odrzekła, jeszcze bardziej zaangażowana w upadek swej, kiedyś potężnej, słownej maszyny wojennej.

- W przyszłości, dobrze ci radzę, lepiej nie puszczaj pary z ust o tym, co się tu wydarzyło...

- Kupi gukas - poprawiła się, zdając sobie tylko sprawę, że odkryła nowy sposób przekręcania tej samej obelgi.

- ...nie wychylaj się...

- Kupi kutas - powiedziała, tym razem wyraźnie, choć epi-tet zabrzmiało mniej dobitnie niż wymówiony z bédem.

- ...i nigdy nie mów nikomu, co ci się przydarzyło, bo gdy tylko wyjdzie to na jaw, wezmą cię na cel.

- Skruwiel! - niemal wyrzuciła z siebie, choć takimi wulgarnymi, wypowiedzianymi poprawnie czy nie, raczej się nie posługiwała.

- Powodzenia - rzekł i wyszedł, zabierając ze sobą colę, fi-staszki i diaboliczny, roztargniony ucemiech.

7 Dylan odcił się od krzesła i odwiedził azienkę - siku chciał mu się aż strach, dylu ciach-ciach -

a po powrocie stwierdził, że Shep wstał od biurka i odwrócił się plecami do niedokończonyj cewityni sinto. Zwykle gdy był pochłonięty układanką, nie mógł na go być od niej odciągnięty obietnicami ani nagrodami, ani siłą, dopóki nie wstawił we właściwe miejsce ostatniego kawałka. Teraz jednak stał w nogach łożka, wpatrując się z uwagą w przestrzeń, jak gdyby dostrzegł tam jakiegoś fi-zyczny kształt, i szepnął, nie do Dylana i prawdopodobnie nie do siebie, ale do zjawy, którą widział tylko on:

- Przy blasku księżyca.

W okresach przytomności Sheperd zazwyczaj emanował osobliwością jak świeca blaskiem. Dylan przyzwyczał się do życia w aurze dziwactw brata. Był prawnym opiekunem Shepa od ponad dekady, od przedwczesnej śmierci matki, która nastąpiła, gdy Shep miał dziesięć lat, dwa dni przed dziewiętnastymi urodzinami Dylana. Po tak długim czasie żadne słowo ani działanie Shepa raczej nie mogły go już zaskoczyć. Dawniej czasem uważała, że osobliwe zachowanie Shepa bywa straszne, lecz przez wiele lat młodszy brat nie zrobił niczego, co mogłoby wzbudzić w Dylanie dreszcz przerażenia - aż do tej chwili.

- Przy blasku księżyca.

Shep wyglądał tak samo sztywno i pokracznie jak zawsze, ale jego postawa zdradzała niezwykłe

wzburzenie. Czo³o, zwy-kle g³adkie i spokojne jak u Buddy, zmarszczy³o siê. Na twarzy malowa³ siê wyraz surowoœci, jakiej Dylan nigdy u niego nie wi-dzia³. Shep przygl¹da³ siê widmu, którego nikt poza nim nie móg³ zobaczyæ, zagryzaj¹c wargê z gniewem i zaniepokojeniem. D³onie zacisn¹³ w piêœci, jak gdyby mia³ ochotê wymierzyæ ko-muœ cios, choæ nigdy przedtem Shepherd O'Conner w z³oœci nie podniós³ na nikogo rêki.

- Shep, co siê dzieje?

Jeœli wierzyæ szalonemu lekarzowi ze strzykaw¹, musieli st¹d szybko wiaæ. Uciezka wymaga³a jednak wspó³dzia³ania Shepa, który sprawia³ wraŹenie, jakby znalaz³ siê na krawêdzi wybuchu i jeœli siê nie uspokoi, trudno sobie bêdzie z nim pora-dziaæ. Brat by³ niŹszy od Dylana, ale mia³ piêæ stóp dziesiêæ cali wzrostu i waŹy³ sto szeœædziesi¹t funtów, nie moŹna wiêc by³o go prostu z³apaæ za pasek i wynieœæ z pokoju motelowego jak walizki. Gdyby postanowi³, Źe nie ma ochoty iœæ, z³apa³by siê mocno s³upka s³Źka albo zaklinowa³ w drzwiach, zapieraj¹c siê rêkami i nogami w futrynie.

- Shep? Hej, Shep, s³yszysz mnie?

Ch³opak zupe³nie nie zwraca³ uwagi na Dylana, tak samo jak podczas pracy nad uk³adank¹. Interakcja z innymi istotami ludzkimi nie przychodzi³a mu tak ³atwo jak przeciêtnej osobie, a nawet nie tak ³atwo jak mieszkaj¹cemu w jaskini pustelniko-wi. Czasem nawi¹zywa³ kontakt, najczêœciej tak intensywny, Źe cz³owiek czu³ siê nieswojo; wiêks¹ czêœæ Źycia spêdza³ jednak we w³asnym, zupe³nie nieznanym Dylanowi œwiecie, który rów-nie dobrze móg³by siê obracaæ wokó³ jakiejœ nienazwanej gwiaz-dy w innej czêœci Drogi Mlecznej, daleko od swojskiej Ziemi.

Shep opuœci³ g³owê, oderwa³ wzrok od niewidzialnej twarzy niewidzialnej postaci i choæ móg³ widzieæ tylko skrawek puste-go dywanu, otworzy³ oczy szerzej, a usta zaczê³y mu drgaæ, jak-by mia³ siê zaraz rozp³akaæ. Przez twarz przemknê³a mu ca³a seria emocji, jak gwa³townie zrywane kolejne zas³ony, od gry-masu gniewu, przez Źa³osn¹ bezradnoœæ po czarn¹ rozpacz. Rozlu³Źni³ palce, wœciekle zacieniête w piêœci, i stan¹³ z opusz-czonymi bezw³adnie rêkami.

Gdy Dylan ujrza³ ³zy brata, podszed³ do niego, delikatnie k³ad¹c mu d³oñ na ramieniu.

- Popatrz na mnie, braciszku. Powiedz mi, co siê dzieje. Po-patrz na mnie, zobacz mnie, skup siê, Shep. Skup siê. Czasami, nawet bez ponagleñ, Shep umia³ prawie normal-nie, choæ niezdar-nie, komunikowaæ siê z Dylanem i innymi. Najczêœciej jednak trzeba go by³o naprowadzaæ, wytrwale i cier-plitwie zachêcaj¹c, by nawi¹za³ i utrzyma³ kontakt.

Rozmowa z Shepem czêsto zaleŹa³a od kontaktu wzroko-wego, ale ch³opak rzadko pozwala³ na taki stopieñ bliskoœci. Unika³ otwartoœci byæ moŹe nie tylko z powodu powaŹnego za-burzenia psychicznego i nie dlatego, Źe by³ patologicznie nie-œmia³y. Popuszczaj¹c wodze fantazji, Dylan by³ kiedyœ sk³onny uwierzyæ, Źe Shep zacz¹³ uciekaæ od œwiata juŹ we wczesnym dzieciñstwie, bo odkry³, Źe potrafi wyczytaæ sekrety duszy z oczu cz³owieka... i nie umie znieœæ tego, co widzi.

- Przy blasku ksiê¹yca - powtórzy³ Shep, tym razem wbija-j¹c wzrok w pod³ogê. Szept przeszed³ w ciche mruczenie, a jego g³os rwa³ siê jakby zduszony smutkiem.

Shep rzadko mówi³, a kiedy juŹ to siê zdarza³o, nigdy nie wyrzuca³ z siebie steku bzdur, nawet jeœli czasem zdawa³o siê, Źe to kompletne bzdury. W kaŹdej wypowiedzi kry³ siê motyw i znaczenie, które naleŹa³o odkryæ, lecz ch³opak bywa³ bardzo enigmatyczny i komunikat nie zawsze moŹna by³o zrozumieæ, miêdzy innymi dlatego, Źe Dylanowi brakowa³o cierpliwœci i m¹droœci, by rozwi¹zaæ zagadkê jego s³ów. Teraz jednak jego rozgor¹czkowanie zdradza³o, Źe chce przekazaæ coœ wyj¹tkowo waŹnego, przynajmniej dla siebie.

- Popatrz na mnie, Shep. Musimy porozmawiaæ. Shepherd, moŹemy porozmawiaæ?

Shep pokrêci³ g³ow¹, wyraŹaj¹c byæ moŹe niedowierzanie na widok tego, co zobaczy³ na pod³odze pokoju i co doprowadzi³o go do ³ez, a byæ moŹe w odpowiedzi na pytanie brata.

Dylan uj¹³ Shepa za podbródek i delikatnie uniós³ mu g³owê. - Co siê dzieje?

Byæ moŹe Shep zrozumia³, o co chodzi bratu, ale nawet pa-trz¹c mu prosto w oczy, Dylan ujrza³ tylko nieprzeniknion¹ ta-jemnicê trudniejsz¹ do rozszyfrowania niŹ hieroglify egipskie.

Gdy jego ciemne oczy trochê obesch³y, ch³opak powiedzia³: - Ksiê¹yca, oko nocy, lampa lunarna, zielony kr¹g, niebiañ-ska latarnia, galeon widmo, œwietlisty wêdrowiec...

To znajome zachowanie, wynikaj¹ce zapewne z prawdziwej obsesji na punkcie synonimów, a moŹe

bêd¹ce kolejn¹ technik¹ unikania normalnej rozmowy, mimo up³ywu lat wci¹ jeszcze czasami drażni³o Dylana. Teraz, gdy w jego źy³ach kr¹ży³o nie-zidentyfikowane z³ociste serum, a z wiatrem pustyni gnali do nich okrutni mordercy, rozdrażnienie szybko przerodzi³o się w irytację i z³oœæ.

- ...srebrzysty glob, lampa jesiennej pe³ni, najwy³szy w³ad-ca prawdziwej melancholii.

Trzymaj¹c d³oñ pod brod¹ brata i ³agodnie staraj¹c się sku-piaæ na sobie jego uwagê, Dylan rzek³:

- A to ostatnie - to Szekspir? Nie cytuj mi Szekspira, Shep. Lepiej zareaguj. Co się dzieje? Pospiesz się i pomôż mi. O co chodzi z tym ksiê¹ycem? Dlaczego się denerwujesz? Co mogê zrobiaæ, żebyœ się lepiej poczu³?

Wyczerpawszy zasób synonimów i metafor ksiê¹yca, Shep skupi³ się na s³owie „œwiat³o”, klepi¹c z uporem, który œwiadczy³, że w jego s³owach kryje się wiêcej znaczenia, ni³ się wydaje:

- Œwiat³o, iluminacja, blask, promieñ, jasnoœæ, œwietlistoœæ, b³ysek, loenienie, najstarsza cœra Boga...

- Shep, przestañ - powiedzia³: stanowczo Dylan, unikaj¹c jednak surowego tonu. - Nie przemawiaj do mnie, ale ze mn¹ rozmawiaj.

Shep wcale nie próbowa³ odwróciæ się od brata. Zamkn¹³ tylko oczy, grzebi¹c resztki nadziei, że kontakt wzrokowy do-prowadzi w koñcu do sensownej rozmowy.

- ...promiennoœæ, ogieñ, po³ar, ³una, p³omieñ... - Pomôż mi - b³aga³ Dylan. - Spakuj uk³adankê. - ...po³ysek, odb³ysek, poblask...

Dylan spojrze³ na stopy Shepa w samych skarpetkach. - W³ó³ buty, dziecko.

- ...jarzenie się, żarzenie się, poœwiata...

- Spakuj uk³adankê, w³ó³ buty. - Cierpliwe powtarzanie czasem sk³ania³o Shepa do dzia³ania. - Uk³adanka, buty. Uk³a-danka, buty.

- ...przeb³ysek, odb³lask, migot, migotanie - ci¹gn¹³ Shep, poruszaj¹c ga³kami ocznymi pod powiekami, jakby g³êboko spa³ i ceni³.

Jedna walizka sta³a obok ³ó³ka, druga le³a³a otwarta na ko-modzie. Dylan zamkn¹³ otwart¹ torbê, podniós³ obie i podszed³ do drzwi.

- Shep. Uk³adanka, buty. Uk³adanka, buty. Stoj¹c tam, gdzie zostawi³ go brat, Shep recytowa³: - Iskra, iskrzenie, p³omyk...

Aby rozdrażnienie nie przerodzi³o się w wybuch wœciek³o-œci, Dylan otworzy³ drzwi i wystawi³ na zewn¹trz walizki. Po-wietrze wieczoru wci¹ przypomina³o buchaj¹cy z pieca żar, wy-suszony jak spalona skôrka grzanki.

Na niemal pustym parking pada³ żó³ty blask latarni, jak suchy deszcz, wsi¹kaj¹c natychmiast w czarny asfalt niczym promienie œwiat³a wsysane przez czarn¹ dziurê. Szerokie cienie o ostro zary-sowanych krawêdziach przywodzi³y na myœl gilotynê, wzmagaj¹c nastrój oczekiwania na egzekucjê, ale Dylan nie zauwa³y³, by te-ren motelu roi³ się od oddzia³ów zabójców zbrojnych w pistolety.

Jego bia³y ford expedition sta³ zaparkowany niedaleko. W przymocowanym do dachu wodoszczelnym bagażniku Dy-lan trzyma³ swoje malarskie akcesoria, a tak³e gotowe obrazy, które wystawi³ na sprzeda³ na niedawnym festiwalu sztuki w Tucson (gdzie sprzeda³ piêæ) i zamierza³ wystawiaæ tak³e w Santa Fe na podobnych imprezach.

Otwieraj¹c tyln¹ klapê i szybko ³aduj¹c walizki do samo-chodu, rozejrze³ się w prawo i w lewo, obejrza³ się te³ za siebie w obawie przed ponownym atakiem, jak gdyby się spodziewa³, że stukniêci lekarze z ogromnymi strzykawkami wype³nionymi szpryc¹ poruszaj¹ się w stadach jak kojoty w pustynnych ka-nionach, wilki w dziewiczych lasach i adwokaci wietrz¹cy oka-zjê, by wyst¹piæ o odszkodowanie dla ofiary.

Kiedy wróci³ do pokoju, zasta³ Shepa dok³adnie w tym sa-mym miejscu, gdzie go zostawi³: ch³opak wci¹; by³ w skarpet-kach, mia³ zamkniête oczy i demonstrowa³ imponuj¹ce s³ow-nictwo:

- ...fluorescencja, fosforescencja, bioluminescencja... Dylan przypad³ do biurka, rozsypa³ u³o³on¹

czêœæ obrazka i powrzuca³ kawa³ki œwi¹tyni sinto i drzew wiœniowych do pu-de³ka. Wola³by zostawiaæ uk³adankê, żeby by³o szybciej, ale przypuszcza³, że Shep nie zgodzi³by się bez niej wyjechaæ.

Shepherd na pewno us³ysza³ i rozpozna³ charakterystyczny odg³os wsypywania do kartonu elementów obrazka. Zazwyczaj ruszy³by od razu, by broniaæ swej niedokoñczonej pracy, lecz nie tym razem. Z zamkniêtymi oczami kontynuowa³ monotonne wyliczanie wielu nazw i form œwiat³a:

- ...b³ysskawica, wy³adowanie, skacz¹ca iskra, grom, piorun roz³upuj¹cy drzewa...

Nak³adaj¹c wieczko na pude³ko, Dylan odwróci³ siê od biurka i obrzuci³ przelotnym spojrzeniem buty brata. Rockpor-ty, takie same jak Dylana, ale mniejsze o kilka numerów. Za du³o zachodu, i³eby posadziæ ch³opca na skraju ³ó³ka, wsun¹æ mu stopy w buty i zawi¹zaæ sznurowad³a. Dylan porwa³ je z pod³ogi i postawi³ na pude³ku z uk³adank¹.

- ...p³omieñ œwiecy, blask lampy, ogieñ pochodni... Dylana zaczê³o piec i swêdzieæ miejsce po zastrzyku. Po-wstrzyma³ siê, by zedrzeæ plaster z rysunkiem psa i podrapaæ rankê po uk³uciu, poniewa³ obawia³ siê, i³e kolorowy opatru-nek kryje okropny dowód, i³ substancja w strzykawce by³a gor-sza ni³ narkotyk, gorsza ni³ zwyk³y œrodek toksyczny, gorsza ni³ wszystkie znane choroby. Pod maleñkim trójk¹tem gazy mó³ siê czaiæ coraz wiêkszy drgaj¹cy pomarañczowy grzyb al-bo czarna wysypka, albo pierwszy znak, i³e jego skóra zaczyna siê przekszta³caæ w zielone ³uski, a on z cz³owieka zmienia siê w gada. Udrêczony obrazami prosto z „Archiwum X” nie mia³ odwagi sprawdzaæ przyczyny swêdzenia.

- ...blask ognia, œwiat³o gazowe, fosforyzowanie, fatamor-gana...

Dÿwigaj¹c uk³adankê i obuwie brata, Dylan wbieg³ do ³a-zienki, mijaj¹c Shepa. Nie zd¹i³y³ rozpakowaæ szczoteczek do zêbów ani przyborów do golenia, ale na p³ó³ce obok umywalki postawi³ plastikow¹ fiolkê z przepisaniem lekiem przeciwhistaminowym. W tym momencie najmniej przejmowa³ siê alergi¹; mimo to, nawet gdyby mia³ zostaæ po³arty i³ywcem przez z³oeli-wy pomarañczowy grzyb, zmieniaj¹c siê równoczenie w gada œciganego przez okrutnych morderców, wola³ unikn¹æ kompli-kacji w postaci kataru i bólu zatok.

- ...chemoluminescencja, krystaloluminescencja, przeciw-blask...

Wracaj¹c z ³azienki, Dylan powiedzia³ z nadziej¹ w g³osie: - Shep, chodÿmy. Ruszaj siê, idziemy.

- ...promieniowanie fioletowe, promieniowanie ultrafiole-towe...

- Mówiê powa³nie, Shep.

- ...promieniowanie podczerwone... - Shep, wpakujemy siê w k³opoty. - ...promieniowanie aktywnicne...

- Nie zmuszaj mnie, i³ebym by³ niemi³y - b³aga³ Dylan. - ...dzieñ, œwit...

- Proszê ciê, nie zmuszaj mnie, i³ebym by³ niemi³y. - ...œwiat³o s³oneczne, promieñ s³oñca...

8-Skruwiel - powtórzy³a Jilly, zwracaj¹c siê do zamkniêtych drzwi, a potem chyba mia³a chwilê przerwy, bo stwierdzi³a, i³e nie le³y ju³ w ko³ysz¹cym siê ³ó³ku, ale twarz¹ na pod³odze. Przez moment nie potrafi³a sobie przypomnieæ, gdzie jest, lecz smród brudnego dywanu nie pozostawia³ i³ad-nych z³udzeñ, i³e nie zamieszka³a w apartamencie prezydenckim w Ritzu-Carltonie.

Bohatersko wygramoli³a siê na kolana i na czworakach od-sunê³a siê od zdradzieckiego ló³ka. Kiedy siê zorientowa³a, i³e telefon stoi na nocnym stoliku, wykona³a zwrot o sto osiem-dziesiêt stopni i wróci³a tam, sk¹d przysza³a.

Siêgnê³a w górê, potr¹ci³a zegar, wreszcie zdjê³a ze stolika te-lefon. Łatwo posz³o, bo na końcu aparatu dynda³ zerwany ka-bel. Widocznie mi³oecnik fistaszków odci¹³ go, i³eby uniemo³li-wiaæ jej wezwanie glin.

Jilly zastanawia³a siê przez chwilê, czy nie zacz¹æ wo³æ o pomoc, niepokoi³a siê jednak, i³e napastnik, jeœli nadal by³ bli-sko, mo³e zareagowaæ pierwszy. Nie mia³a ochoty na nastêpny zastrzyk, nie chcia³a zostaæ og³uszona kopniakiem w g³owê i nie zamierza³a znów wys³uchiwaæ brzêcz¹cego monologu.

Koncentruj¹c siê i wytê³aj¹c wszystkie swoje si³y Amazonki, zdo³a³a dÿwign¹æ siê z pod³ogi i si¹œæ na skraju ³ó³ka. Œwietnie. Uœmiechnê³a siê w nag³ym przyp³ywie dumy. Nasza mafia potra-fi sama usi¹œæ.

Podbudowana sukcesem, Jilly spróbowa³a wstaæ. Zachwia³a siê, przytrzymuj¹c siê rêk¹ nocnego stolika, by utrzymaæ rów-nowagê, jednak mimo i³e kolana siê pod ni¹ ugiê³y, nie upad³a. Znowu posz³o, œwietnie. Nasza ma³a umie sama prosto staa, jak gatunek z rzêdu naczelnych i na pewno proœciej ni³ niektórzy jego przedstawiciele.

Jednak najbardziej zadowolona by³a z tego, i³e nie zwymio-towa³a, choæ wczêciej by³a pewna, i³e to nieuniknione. Ju³ nie czu³a md³oeci, ale czu³a siê... dziwnie.

Przekonana, że umie stać, nie opierając się o meble, i że przypomni sobie, jak się chodzi, kiedy tylko spróbuje, Jilly ruszyła w stronę drzwi lukiem, aby zrównoważyć lekkie huśtanie podłogi przypominające kołysanie pokładu statku na spokojnym morzu.

Musiła się zmierzyć z technicznym wyzwaniem, jakie stanowiła klamka, lecz gdy po krótkich manipulacjach otworzyła drzwi i pokonała próg, ciepły wieczór ożywił ją o wiele lepiej niż chłod pokoju motelowego. Suche, wywołujące pragnienie powietrze pustyni wyssało z niej wilgoć, a razem z wilgocią resztki zamroczenia.

Skręciła w prawo, w kierunku biura motelu znajdującego się na końcu przygnębionego i skomplikowanego ciągu zadaszonych korytarzyków, który wzorowano zapewne na labiryncie przeznaczonym dla szczurów laboratoryjnych.

Po kilku krokach zorientowała się, że jej cadillac coupe de-ville znikł¹³. Zaparkowała samochód dwadzieścia stóp od drzwi pokoju; jednak wcale nie stał tam, gdzie go zostawiła, o ile dobrze pamiętała. Pozostał pusty asfalt.

Ruszyła zygakiem w stronę opuszczonego miejsca parkingowego, wpatrując się w nawierzchnię, jak gdyby spodziewała się tam znaleźć wyjaśnienie zniknięcia auta: być może zwiędła, lecz miał notkę:

„Wyrazy wdzięczności, ukochana, twój grana-towy zaadowany po brzegi cadillac coupe deville”.

Znalazła tylko pięć paczek fistaszków, upuszczoną zapewne przez ucemiechniętego komiwojażera-który-nie-był-komiwojażerem, i martwego, lecz mimo to imponującego żuka kształtu i wielkości podobnego awokado. Owad leżał na leńcym pancerzu, z wycięgniętymi sztywno szczękami odnożami, ale jego widok wzbudził w Jilly o wiele mniej uczucia, niż gdyby to było koćtko lub szczenię.

Nie przejawiając zainteresowania entomologią, zostawiła żuka z wyprężonymi nogami, ale pochyliła się, żeby wziąć z jezdni torebkę orzeszków. Po lekturze Agaty Christie, gdy tylko zobaczyła fistaszki, była przekonana, że znalazła cenny celad, za który policja będzie jej wdzięczna.

Prostując się, stwierdziła, że ciepłe i suche powietrze wcale nie usunęło skutków działania narkozy tak skutecznie, jak sldziła. Kiedy zawroty głowy minęły, zastanawiała się, czy dobrze zapamiętała miejsce zaparkowania cadillaca. Być może stał dwadzieścia stóp w lewo od pokoju, a nie w prawo.

Patrząc w tamtą stronę, ujrzała białego forda expedition w odległości kilkunastu stóp. Jej samochód mógł stać po drugiej stronie terenowego auta.

Przestąpiwszy żuka, wróciła do zadashzonego korytarzyka. Zbliżyła się do forda, zdając sobie sprawę, że zmierza w kierunku wnęki z automatami, gdzie może sobie kupić następne piwo korzenne, przez które wpackowała się w tę kabałę.

Gdy minęła furgonetkę i nie znalazła cadillaca, zauważyła dwóch ludzi biegnących w jej stronę. Zanim zdążyła się przyrzec uważniej dziwacznej parze, powiedziały:

- Ten ucemiechnięty gnojek ukradł mi samochód.

Pierwszy z mężczyzn - wysoki i zbudowany jak zawodnik ligi futbolowej - niósł podobny wielkoceci opakowania pizzy, na którym chwiała się para butów. Mimo zwałistej postury nie wyglądał ani trochę groźnie, być może dlatego, że przypominał niedźwiedzia. Nie krwiożerczego grizzly gotowego wypruć każdą demu flaki, ale dobrotliwego misia fajtapa z filmu Disneya. Był ubrany w wymięte spodnie khaki i różno-niebieskie koszulki ha-wajskie, a na jego twarzy malowała się wyraz gębokiego zatroskania, jak gdyby wacenie ogocił ul z miodu i spodziewał się ataku roju rozgniewanych pszczoł.

Towarzyszył mu niższy i młodszy mężczyzna - miał może pięć stóp i dziewięć, dziesięć cali wzrostu i ważył jakiegoś sto sześćdziesiąt funtów - ubrany w niebieskie dżinsy i białą koszulkę z rysunkiem kojota, nieszczęsnego przeceładowcy Strusia Pędzi-wiatra. Był bez butów i siedział za wyższym mężczyzną z ociąganiem; na prawej nodze miał porządnie nałożoną skarpetkę, ale lewa była luźna i powóczył nią przy każdym kroku.

Mimo że fan kojota trzymał bezwładnie opuszczone ręce i nie stawiał oporu, Jilly doszła do wniosku, że wcale nie ma ochoty iść z niedźwiedziowatym, ponieważ był cięgnięty za ucho. Z początku zdawało się jej, że niższy protestuje przeciw takiemu upokorzeniu. Gdy zbliżyli się do niej, usłyszała wyraźniej słowa młodszego i raczej nie mógł ich zinterpretować jako sprzeciwu.

- ...elektroluminescencja, luminescencja katodowa... Niedźwiedziowaty przystanł przed Jilly,

zatrzymuj¹c też ni²szego. G³osem znacznie ni²szym - lecz nie mniej ³agodnym - od g³osu Kubusia Puchatka, powiedzia³:

- Przepraszam, ale nie s³ysza³em, co pani mówi³a. Przechyla¹c g³owê z powodu d³oni trzymaj¹cej go za lewe ucho, m³odszy ca³y czas gada³, ale chyba nie zwracaj¹c siê ani do zwałistego, ani do Jilly:

- ...nimb, aureola, halo, korona, halo przys³oneczne...

Nie by³a pewna, czy to spotkanie rzeczywiście jest tak oso-bliwe, jak siê wydawa³o, czy mo²e jej percepcjê zaburza¹ d³ugo-trwa³e skutki narkozy. G³os rozs¹dku nakazywa³ jej milcze³a i czym prêdziej bieć do biura motelu, byle dalej od pary niezna-jomych, ale g³os rozs¹dku by³ ledwie szeptem, powtórzy³a wiêc: - Ten uemiechniêty gnojek ukrad³ mi samochód.

- ...zorza polarna po³udniowa, zorza polarna pó³nocna, œwiat³o gwiazd...

Zauwa²aj¹c wzrok Jilly, wielkolud rzek³: - To mój brat, Shep.

- ...œwiat³oœæ, stopoœwieca, strumieñ œwietlny...

- Mi³o mi ciê pozna³e, Shep - powiedzia³a, nie dlatego, ²e rzeczywiście by³o jej mi³o, ale nie wiedzia³a, co innego mo²na powiedzie³a, bo nigdy wczecniej nie znalaz³a siê w takiej sy-tuacji.

- ...kwant œwiat³a, foton, bougie decimale - rzek³ Shep, nie patrz¹c jej w oczy i dalej wyrzuca¹c z siebie potok bezsensow-nych s³ów, gdy Jilly rozmawia³a z jego starszym bratem.

- Jestem Dylan.

Wcale nie wygl¹da³ na Dylana. Wygl¹da³ jak Bruno albo Samson, albo łagodny Ben.

- Shep jest trochê chory - wyjaeni³ Dylan. - Ale nieszkodli-wy. Nie bój siê. Jest tylko... niezupe³nie normalny.

- A kto dzie³ jest? - odpar³a Jilly. - Normalnoœæ skoñczy³a siê mo²e w 1953 roku. - Czuj¹c nawróć zamroczenia, opar³a siê o jeden ze s³upków podtrzymuj¹cych zadaszenie korytarzyka. - Muszê wezwaa³ gliny.

- Powiedzia³a pani „uemiechniêty gnojek”.

- Dwa razy.

- Jaki uemiechniêty gnojek? - spyta³ z takim zaniepokojeni-em, jak gdyby chodzi³o o jego samochód, nie jej.

- Uemiechniêty gnojek, który je orzeszki, wbija ig³y i krad-nie samochody, taki gnojek.

- Ma pani coœ na rêce.

Zerknê³a ciekawie, spodziewaj¹c siê ujrze³a zmartwychwsta-³ego ²uka.

- Ach, to plaster.

- Króliczek - powiedzia³, marszcz¹c z niepokojem szerok¹ twarz.

- Nie, plaster.

- Króliczek - upiera³ siê. - Sukinsyn da³ pani królika. Ja mam tañcz¹cego psa.

W zadaszonym przejoœciu by³o doœæ œwiat³a, by Jilly zauwa-²y³a, ²e oboje paraduj¹ z opatrunkami dla dzieci: ona ma kolo-rowego figlarnego królika, on rozradowanego szczeniaka.

Us³ysza³a glos Shepa, który mówi³ nieprzerwanie: - ...lumen, kandelogodzina, lumenogodzina...

Przesta³a go s³ucha³, przypominaj¹c sobie:

- Muszê wezwaa³ gliny.

Dylan, który do tej pory mówi³ bardzo serio, przemówi³ jeszcze powa²niej:

- Nie, nie. Lepiej nie mieszajmy w to glin. Nie mówi³ pani, co siê ma sta³e?

- On, czyli kto?

- Stukniêty lekarz.

- Jaki lekarz?

- Ten gnojek wbijaj¹cy ig³y

- To by³ lekarz? Mnie siê wydawa³o, ²e to komiwoja²er. - Dlaczego s¹dzi pani, ²e to komiwoja²er?

Jilly zmarszczy³a brwi. - Nie jestem pewna.

- Oczywiście, ²e to by³ jakioœ stukniêty lekarz.

- To dlaczego rozbija siê po motelu, atakuje ludzi i kradnie cadillaki? Czemu nie zabija pacjentów w swoim prywatnym ga-binecie, tak jak powinien?

- Nic pani nie jest? - zapyta³ Dylan, przygl¹daj¹c siê jej uwa²niej. - Nie wygl¹da pani za dobrze.

- Prawie się porzyga³am, potem uda³o mi się powstrzyma^æ, potem znowu chcia³am wymiotowa^æ i znowu nic. To przez nar-kozê.

- Jak¹ nar-kozê?

- Chyba chloroform. Stuknięty komiwoja^çer. - Pokręci³a g³ow¹. - Nie, ma pan rację, to musia³ być lekarz. Komiwoja^çe-rowie nie podaj¹ narkozy.

- Mnie po prostu wałn¹³ w g³owê.

- To bardziej podobne do komiwoja^çera. Muszê zadzwoni^æ po gliny.

- Nie ma mowy. Nie mówi³ pani, że zaraz zjawi¹ się tu za-wodowi mordercy?

- Ciesz^æ się, że nie amatorzy. Jeżeli już trzeba zgin¹æ, lepiej z ręki profesjonalisty. A w ogóle wierzy mu pan? To bandyta i z³odziej samochodów.

- Wydaje mi się, że mówi³ prawdę.

- To zak³amany worek ³ajna - upiera³a się.

- Przewrocysto^æ, promienisto^æ, pochodnia s³oneczna - powiedzia³, Shep, tak to w ka^çdym razie brzmi³o, cho^æ Jilly nie by³a pewna, czy które^æ z tych sylab faktycznie s¹ s³owami.

Dylan spojrz³ na co^æ ponad ramieniem Jilly i kiedy dał się s³ysze^æ ryk silników, obejrza³a się, szukaj¹c Ÿród³a tego d³więku. Obok parkingu bieg³a ulica. Jej przeciwleg³1 stronê os³ania³ nasyp, nad którym ze wschodu na zachód, równoległe do szla-ku ksiê^çyca, przebiega³a autostrada międzystanowa. Po luku zjazdu mknê³y z zawrotn¹ szybkości¹ trzy wozy terenowe.

- ...œwiat³o, iluminacja, blask, promień...

- Shep, chyba się powtarzasz - powiedzia³, Dylan, nie odry-waj¹c wzroku od trzech wozów.

By³y to trzy identyczne chevrolety suburbany. Szyby ciemne jak przy³bica Dartha Vadera skutecznie ukrywa³y pasa^çerów. - ...jasno^æ, œwietlisto^æ, b³ysk, loeniecie...

Nawet nie próbuj¹c hamowa^æ, pierwszy chevrolet przejecha³ znak stopu na dole zjazdu i przeci¹³ cich¹ dot¹d ulicê. By³a to p³nocna strona motelu, a wjazd na parking znajdowa³ się od frontu kompleksu budynków, od strony zachodniej. Nie zatrzy-muj¹c się pod znakiem stopu, kierowca okaza³ brak respektu wobec kodeksu drogowego; teraz z fantazj¹ zademonstrowa³ brak poszanowania dla tradycyjnej konstrukcji drogi. Chevro-let przeskoczy³ krawê^çnik, przery³ szeroki na dziesię^æ stóp pas zieleni, wyrzucaj¹c spod kó³ grudki ziemi i zmia^çd^çone kawa³ki kwitn¹cej lantany, unkn¹³ zderzenia z drugim krawê^çnikiem, wyl¹dowa³ czterema ko³ami na parkingu mniej wiêcej sze^æædzie-si¹t stóp od Jilly, ostro skrêci³, nie za³uj¹c gum, i pomkn¹³ na zachód, na ty³y motelu.

- ...promienno^æ, ogień, po^çar...

Drugi chevrolet suburban pod¹çy³ za pierwszym, a trzeci za nim, siekaj¹c nastêpne porcje sa³atki z lantany. Jednak kiedy dwa pozosta^æe samochody znalaz³y się na parkingu, drugi, za-miast jecha^æ za pierwszym, skrêci³ na wschód w kierunku fron-tu motelu. Trzeci ruszy³ prosto na Jilly, Dylana i Shepa.

- ...³una, p³omieñ...

Gdy Jilly pomyœla³a, że furgonetka zaraz ich rozjedzie i roz-wa^ça³a, czy uskoczy^æ w lewo, czy w prawo, zastanawiaj¹c się równoczenie, czy jednak nie zwymiotowa^æ, trzeci kierowca okaza³ się nie gorszym showmanem ni^ç jego dwaj koledzy. Chevrolet zahamowa³ tak ostro, że niemal zary³ przednim zde-rzakiem w ziemiê. Na dachu nagle rozb³ys³y cztery ruchome re-flektory, wziê³y ich na cel i zala³y ostrym œwiat³em o mocy zdol-nej upiec szpik w koeciach.

- ...po³ysk, odb³ysk, poblask...

Jilly mia³a wrzê^çenie, jak gdyby zamiast przed zwyk³ym ziemskim pojazdem stanê³a przed wehiku³em kosmitów, któ-rzy przeciewiel¹ jej cia³o, wyss¹ umys³ i przeszukaj¹ duszê promieniami rejestruj¹cymi dane, w ci¹gu sze^æciu sekund po-licz¹ atomy w jej ciele, przejrz¹ wspomnienia z ca³ego çy^çia, poczynaj¹c od chwili, gdy niechêtnie opuœci³a ³ono matki, i wydrukuj¹ surow¹ naganê za ç³osny stan postrzêpionej bie-lizny.

Po chwili reflektory zgas³y, a przed jej oczami mignê³y cienie œwiata³ jak fosforyzuj¹ce meduzy. Gdyby nawet nie zosta³a œcie-piona, nie potrafi³aby dojrze^æ twarzy kierowcy ani nikogo inne-go siedz¹cego w furgonetce. Szyby nie by³y po prostu przyciem-niane, ale zrobione chyba z jakiegoœ egzotycznego materia³u, przezroczytego od wewn¹trz, a z zewn¹trz nieprzeniknionego jak p³yta czarnego granitu.

Poniewa^ç Jilly, Dylan i Shep nie stanowili - na razie - celu poszukiwañ, chevrolet skrêci³, wymijaj¹c ich.

Kierowca wdusi³ peda³ gazu i wóz pomkn¹³ na wschód, w kierunku frontu mote-lu, do³¹czaj¹c do drugiego samochodu, który z piskiem opon skręci³ już za róg budynku i znikn¹³ im z oczu. Shep zamilk³.

Maj¹c na myœli stukniêtego lekarza, który ostrzega³, Ÿe bêd¹ go œcigae bezwzglêdni ludzie, Dylan rzek³:
- MoŸe jednak wcale nie by³ z niego taki zak³amany worek ³ajna.

9 Nasta³y wyj¹tkowe czasy, pe³ne szaleñców wy-g³aszaj¹cych p³omienne mowy na czeœæ przemocy, zakochanych w bogu przemocy, czasy inwazji apologetów z³a, którzy obwi-niali ofiary za w³asne cierpienia i wybacza¹li mordercom w imiê sprawiedliwoœci. Nasta³y czasy wci¹Ÿ wstrz¹sane intrygami uto-pistów, które w ubieg³ym wieku omal nie doprowadzi³y do ka-tastrofy cywilizacji, bombardowane niszczycielskimi kulami ide-ologii, które w pierwszych latach nowego milenium atakowa³ z coraz mniejsz¹ si³¹, ale pozosta³o im jeszcze tyle mocy, by po-grzebaæ nadzieje rzesz, jeœli zdrowi na umyœle ludzie nie zacho-waj¹ czujnoœci. Dylan O'Conner rozumia³ ten burzliwy wiek, mimo to zachowa³ g³êboki optymizm, bo w kaŸdej chwili kaŸde-go dnia, w najlepszych dzie³ach ludzkoœci oraz we wszystkich barokowych detalach natury widzia³ piêkno, które pokrzepia³o go na duchu, i wszêdzie odnajdywa³ potê¹ni¹ architekturê i sub-telnoœæ szczegó³ów, które przekonywa³y go, Ÿe œwiat ma rów-nie przemyœlan¹ konstrukcjê jak jego obrazy. Po³¹czenie reali-stycznej oceny, wiary, zdrowego rozs¹dku i niezachwianej nadziei sprawia³o, Ÿe wydarzenia tych czasów rzadko wprawia³y go w zdumienie i przejmowa³y groz¹, i nigdy nie pogr¹Ÿa³y w rozpacz.

Dlatego teŸ, kiedy Dylan dowiedzia³ siê, Ÿe przyjaciel i towa-rzysz podróŸy Jillian Jackson, Fred, jest sukulentem i pochodzi z po³udniowej Afryki, zdziwi³ siê tylko trochê, w ogóle siê nie przerazi³ i zamiast przygnêbienia poczu³ ulgê. Gdyby chodzi³o o innego Freda, nie roelinê, mieliby znacznie wiêcej k³opotów i komplikacji niŸ z niewielk¹ zielon¹ istot¹ w glazurowanej do-nicy z terakoty.

Maj¹c na uwadze trzy czarne chevrolety kr¹Ÿce wokó³ mo-telu jak trójka g³odnych rekinów grasuj¹cych po asfaltowym morzu, Jilly pospiesznie spakowa³a swoje przybory toaletowe. Dylan za³adowa³ jej neser i walizkê do forda przez tyln¹ klapê.

Zamieszanie zawsze wytr¹ca³o biednego Shepa z równowa-gi, a gdy odczuwa³ niepokój, bywa³ najbardziej nieprzewidywal-ny. Teraz jednak, gdy najmniej moŸna siê by³o spodziewaa po nim pos³uszeñstwa, potulnie wdrapa³ siê do forda. Usiad³ obok p³óciennej torby z rozmaitymi przedmiotami, które Dylan wo-zi³, by zaj¹æ nimi brata podczas d³ugich godzin podróŸy, gdy Shepa nudzi³o obserwowanie pustki czy ogl¹danie w³asnych palców. Jilly upiera³a siê, Ÿe bêdzie trzymaæ Freda na kolanach,

Shep mia³ wiêc tylne siedzenie tylko dla siebie, co powinno z³a-godziaæ jego niepokój.

Podchodz¹c do forda z doniczk¹ w rêkach i czuj¹c, Ÿe skut-ki narkozy wreszcie ust¹pi³y na dobre, Jilly zaczê³a mieæ nagle w¹tpliwoœci, czy powinna wsiadaæ do samochodu z dwoma mê¹czyznami, których zna dopiero od kilku minut.

- Równie dobrze móg³byœe byæ seryjnym morderc¹ - powie-dzia³a do Dylana, który otworzy³ drzwi jej i Fredowi.

- Nie jestem seryjnym morderc¹-zapewni³ j¹. - Tak w³acenie powiedzia³by seryjny morderca. - Tak samo powiedzia³by cz³owiek niewinny.

- Zgadza siê, ale tak w³acenie powiedzia³by seryjny morderca. - No juŸ, wsiadaj - rzek³ niecierpliwie.

Ostro reaguj¹c na jego ton, odpar³a: - Nie bêdziesz mi rozkazywa³.

- PrzecieŸ nie rozkazujê.

- Nikt w ostatnich stuleciach nie rozkazywa³ nikomu z mo-jej rodziny.

- Wobec tego naprawdê musisz siê nazywaæ Rockefeller. Czy by³abyœe uprzejma wsi¹œæ do samochodu?

- Nie jestem pewna, czy powinnam.

- Pamiêtasz te trzy chevrolety, które wygl¹da³y jak pojazdy Terminatora?

- W końcu jednak nie zainteresowa³y się nami.

- Ale nied³ugo się zainteresuj¹ - ostrzeg³. - Wsiadaj do samochodu. "

- „Wsiadaj do samochodu, wsiadaj do samochodu”. Mówisz to zupełnie jak seryjny morderca.

Sfrustrowany Dylan wykrzykn¹³:

- Czy seryjni mordercy podróżuj¹ zwykle z upośledzonymi braćmi? Nie s¹dzisz, że przeszkadza³oby im to w dokonywaniu róż¹nych makabrycznych rzeczy przy u¹życiu pil³ańcuchowych i innych narzędzi?

- Może on też jest seryjnym morderc¹.

Shep przygl¹da³ się im zdezorientowany z tylnego siedzenia: z przekrzywion¹ g³ow¹, mrugaj¹c szeroko otwartymi oczami, nie wygl¹da³ jak psychopata, ale raczej jak du¹y szczeniak, który czeka, żeby go zawie¹ć do parku na zabawę w ³a-panie frisbee.

- Seryjni mordercy nie zawsze wygl¹daj¹ na krwiożerczych szaleńców - odrzek³a Jilly. - S¹ przebiegli. W każdym razie, jeżeli nawet nie jesteś morderc¹, możesz być gwa³cicielem.

- Nadzwyczaj uprzejma z Ciebie kobieta - zauwa¹y³ cierpko Dylan.

- Móg³być być gwa³cicielem. Sk¹d mógł¹ wiedzieć? - Nie jestem gwa³cicielem.

- Tak w³acenie powiedział³by gwa³ciciel.

- Na litość bosk¹, nie jestem gwa³cicielem. Jestem ma-larzem.

- Jedno nie wyklucza drugiego.

- S³uchaj no, moja pani, to ty zwróci³acie się do mnie o pomoc, a nie odwrotnie. A sk¹d ja mam wiedzieć, kim ty jesteś? - Na pewno nie jestem gwa³cicielem. Mę¹czy¹ni nie musz¹ się tego obawiać, prawda?

Rozgl¹daj¹c się nerwowo w obawie, że lada moment pojawi¹ się z rykiem silników trzy czarne chevrolety, Dylan powiedział³:

- Nie jestem seryjnym morderc¹, gwa³cicielem. kidnapierem, bandyt¹ ulicznym, kieszonkowcem, w³amywaczem, malwersan-tem, fa³szerzem, z³odziejem sklepowym, nie napadam na banki i nie przechodzę przez jezdnie w niedozwolonych miejscach! Do-sta³em dwa mandaty za przekroczenie prędkości, w zesz³ym ro-ku zap³aci³em karę za przetrzymanie ksi¹żki z biblioteki, zatrzy-ma³em sobie awieradolarówkę i dwie dziesięciocentówki, które znalaz³em w automacie, zamiast oddać je firmie telefonicznej, przez pewien czas nosi³em szerokie krawaty, kiedy w modzie by³y w¹skie, a raz w parku oskar¹żono mnie, że nie sprz¹tn¹³em kupy swojego psa, chociaż to wcale nie by³ mój pies, bo ja w ogóle nie mam psa! Wsiadaj do samochodu i wiejemy st¹d al-bo stój i dalej się zastanawiaj, czy wygl¹dam, czy nie wygl¹dam jak Charles Manson z trochę gors¹ fryzur¹, ale z tob¹ czy bez Ciebie spadam z Dodge City, zanim wróci¹ ci kaskaderzy za kó³kiem i zaczn¹ do mnie strzelać.

- Strasznie du¹o mówisz jak na malarza. Wyba³uszy³ na ni¹ oczy.

- Co to niby ma znaczyć?

- Zawsze s¹dzi³am, że domen¹ malarzy jest raczej ekspresja plastyczna, a nie werbalna.

- Rzeczywiście, jestem bardzo ekspresywny werbalnie. - To podejrzane jak na malarza.

- Co, wci¹ż myślisz, że jestem Kub¹ Rozpruwaczem? - A jak udowodnisz, że nie jesteś?

- I gwa³cicielem.

- To cał³kiem może liwe - zauwa¹y³a.

- A więc jestem gwa³c¹cym i morduj¹cym wędrownym ma-larzem.

- To znaczy, że się przyznajesz?

- Co ty w³aciewie robisz - za³atwiasz robotę psychiatrom? Robisz z ludzi idiotów, żeby lekarze od czubków nie narzekali na brak pacjentów?

- Jestem komikiem - oświadczy³a.

- Jesteś bardzo ma³o zabawna jak na komika. Zje¹y³a się.

- Nie widzia³ę mnie na scenie.

- Wola³bym raczej zje¹ć gar¹ę gwo¹ździ.

- S¹dzi¹c po twoich zębach, zjad³ę ju¹ż tyle, żeby zbudować dom.

Wzdrygn¹³ się, s³ysz¹c tę zniechęć. - To nie fair. Mam ³adne zęby.

- Nie zachowuj się jak bydlę. Z takimi, co tak się zachowuj¹, wszystko jest fair. Na widowni tacy s¹ gorsi od robactwa. - Wsiadaj z mojego samochodu - za¹da³.

- Wcale nie siedzę w twoim samochodzie. - No to wsiądź, żeby cię mógł wyrzucić.

W jej głosie zabrzmiała zupełnie nowa nuta - głębokiej i zimnej jak lód pogardy.

- Masz coś do ludzi takich jak ja?

- Takich jak ty? Czyli stukniętych? Niezabawnych komi-ków? Kobiet, które wchodzi w nienormalne związki z roślinami? Jej pogarda przybrała barwę i temperaturę burzy ośnieżnej. - Oddaj moje torby.

- Z rozkosz - zapewni ją, natychmiast ruszaj do tyłu forda. - Œwietnie się skada - torby za gupię torbę.

Idź za nim z Fredem w rękach, powiedziaa:

- Za dugo przebywaam w towarzystwie dorosłych męczyzn. Zapomniaam, jak uroczy bywa dowcip dwunastolatków. Trafia. Unoszę tylko klapę, zmierz ją wciekłym spoj-rzeniem.

- Nawet sobie nie wyobrażasz, jak bardzo boleję o to, że nie jestem seryjnym mordercą.

- Nad tym - powiedziaa.

- Co?

- Bolejesz nad tym, że nie jesteś seryjnym mordercą. We-dług zasad gramatyki czasownik „boleć” czy się w zdaniu z narzędnikiem, nie z biernikiem. Boleć można nad kimś lub czymś, nie o kogoś lub coś.

Mniesz w ustach sarkastyczną uwagę, Dylan wyrzucił z siebie: - Gówno prawda.

- Ależ tak - zapewniła go.

- Dobra, więc jestem półekspresywnym werbalnie, ukierunkowanym na ekspresję plastyczną malarzem

- przypomni jej, wyciągnij walizkę z forda i stawiaj ją zamasywocie na jezdni. - W rozwoju półszcebla nad barbarzyńcą, jeden szczebel nad małym.

- Jeszcze jedno.

- Wiedziaam, że to nie koniec.

- Jeżeli się trochę wysilisz, na pewno wymyślisz mnóstwo synonimów słowa „ekskrement”. Byabym wdzięczna, gdybyś nie używał przy mnie wulgaryzmów.

Wyciągnij z bagażnika jej neseser, Dylan rzekł:

- Nie zamierzam już przy tobie używać żadnych słów, mo-ja pani. Za pół minuty będziesz tylko drobnym ziarenkiem w moim lusterku wstecznym i gdy tylko stracę cię z oczu, zapomnę, że w ogóle istniaa.

- Mało prawdopodobne. Mężczyznom trudno o mnie zapomnieć.

Rzucił neseser, nie celując w jej stopę, ale w nadziei, że trafi.

- Wiesz co, faktycznie, pomyliłem się. Masz absolutnie rację. Nie można cię zapomnieć, jak kuli w brzuchu.

Wieczornie cisza wstrząsnęła eksplozją. Zadzwoniły okna motelu, a aluminiowy daszek osłaniający korytarzyk zadźwięczał od fali uderzeniowej jak tręcone struny gitary.

Dylan poczuł drżenie asfaltu pod stopami, jak gdyby porużył się cepiocy w głębokich warstwach skały tyranozaur, i zoba-czył ognisty oddech smoka na południowym wschodzie, od frontu motelu.

- Kurtyna w górę - powiedziaa Jillian Jackson.

10 Kiedy jeszcze smok przewraca się na drugi bok głęboko w ziemi, a echo jego ryku

budzi gołoci motelu, Dylan wrzucił bagaż Jillian Jackson z powrotem do forda. Za-nim zda sobie sprawę z tego, co robi, zamknął klapę.

Kiedy usiadł za kierownicę, jego kótliwa pasażerka zdłżyła już zająć miejsce obok niego, trzymając Freda na kolanach. Oboje równocześnie zatrzasnęli drzwi.

Uruchomił silnik, ogładając się przez ramię, by sprawdzić, czy brat zapiął pas. Shep siedział, trzymając ręce na gówie, jak gdyby kask z dziesięciu palców mógł go chronić przed następ-ną eksplozją i opadającym gruzem. Przez chwilę ich spojrzenia skrzyżowały się, ale dla chłopca kontakt wzrokowy okazał się zbyt intensywny. Shep zamknął oczy, znajdując w dobrowolnej ołepocie upragnioną samotność, i odwrócił się w stronę okna, twarzą do ciemności, wciąż mając zacięnięte powieki.

- Jedź, jedź - popędza go Jilly, nabierajcie nagle ochoty na przejażdżkę z mężczyzną, który mógł być socjopat-kanibalem. Dylan był zbyt praworządny, żeby przeszkadzać krawężnikom i niszczyć zieleń, pojechał więc w stronę frontu rozległego motelu, zmierzając do wyjazdu. Niedaleko portyku nad wejściem do recepcji odkrył źródło ognia. Wybuch samochodu.

Nie był to typowy, estetyczny wybuch, jaki zwykle widuje się na filmach: nie ustawił go scenograf, nie rozplanował wrażliwy artystycznie reżyser, kształtu, rozmiaru i koloru płomieni nie obliczył specjalista pirotechnik w porozumieniu z koordynatorem scen kaskaderskich, aby uzyskać maksymalnie piękny widok. Daleki od kinowego ognia miał paskudny ciemnopomarańczowo-biały kolor, a z płomieni jak zakrwawione języki bluzgały wymiociny gęstego, czarnego dymu. Klapa bagażnika odpadła i skręciła się w bezkształtną obrzydliwą masę przypominającą współczesny rzeźbę, leżącą na dachu jednego z trzech czarnych chevroletów, które stały w odległości dwudziestu stóp od płonącego wraku. Martwy kierowca siłą wybuchu został człowiekiem wyrzucony przez przednią szybę i położył ciało na masce. Jego ubranie musiało spaść na popiół w ciągu kilku sekund od chwili eksplozji. Teraz ogień trawi jego samego, a płomień łączy się jego ciałem, tuszczem i szpikiem miały zupełnie inny kolor od tych, które porażały samochód: żółty z żółtymi purpurowymi jak kwaśny cabernet i zielonkawymi przypominającymi gnijące resztki.

Nie potrafił oderwać wzroku od tej potworności, Dylan wstydził się swojej okrutnej ciekawości. Prawda mieszkała nie tylko w pięknie, ale i w okropności, złożyła więc makabryczną fascynację na karb przekleństwa spojrzenia artysty, choć zdał sobie sprawę, że to subiektywne i wygodne usprawiedliwienie. Gdyby przestał oszukiwać samego siebie, mógłby spojrzeć w oczy strasznej prawdzie - ośmiere jest w perwersyjny sposób atrakcyjna przez trwałą skazę, jaką pozostawia w ludzkiej duszy.

- To mój cadillac coupe deville - powiedziała Jilly, bardziej wstrząśnięta niż zła, jak gdyby nie mogła wyjść ze zdumienia, że jej życie tak nieoczekiwanie zmieniło się na gorsze w sennym miasteczku Arizony, które nie było niczym więcej niż tylko przystankiem dla podróżujących autostradą międzystanową.

Z czarnych chevroletów, które stały z otwartymi drzwiami, wysiadło kilkunastu mężczyzn. Zamiast w czarne garnitury albo stroje paramilitarne, byli ubrani jak zwykli turyści: w białe i beżowe buty, białe i kremowe spodnie, zwykłe koszule i kołnierzyki polo w różnych pastelowych kolorach. Wyglądali, jakby spędzili dzień na polu golfowym, a wieczór w klubowym barku, w dzień prali się w słońcu, pod wieczór raczyli się ginem, ale na twarzy żadnego z nich nie malowała się groza ani nawet zaśmieszona, jakiego można oczekiwać od przechodniów, którzy w rzeczywistości byli świadkami katastrofy.

Mimo że Dylan nie musiał mijać płonącego cadillaca, kierując się w stronę wyjazdu z motelu, kilku ze sportowców amatorsko oderwało wzrok od ognia i spojrzało na fordę. Nie wyglądali na księgowych ani biznesmenów, lekarzy ani inwestorów budowlanych: wyglądali na ludzi bardziej bezwzględnych i niebezpiecznych niż adwokaci. Mieli twarze zupełnie bez wyrazu, nieruchome maski pozbawione życia, jakby wyciosane z kamienia, ożywiane tylko refleksami płomieni. Ich oczy błyskały złośliwie, lecz chociaż odprowadzali wzrokiem fordę, żaden nie próbował go zatrzymać; żaden nie rzucił się w pościg.

Dopadli już ofiarę. Wszystko wskazywało na to, że stuknięty lekarz zginął w cadillacu, zanim zdążył go pojąć i przesłuchać. Wraz z nim ogień musiał też strawić to, co nazywał dziełem swojego życia, a także wszelkie dowody na to, że brakuje filozofii z tajemniczą szprycą. Grupa pościgowa, oddział - czy kimkolwiek ci ludzie byli - sładziła, że pogoń zakończyła się sukcesem. Jeceli szczęście będzie sprzyjało Dylano-wi, nigdy nie dowiedzieli się, że było inaczej, a on nie dostanie kuli w łeb.

Zwolnił, a potem zatrzymał samochód, gapiąc się z niezdrową ciekawością na płonące auto. Gdyby przejechał, nie przystając, mógłoby to wyglądać podejrzanie.

Siedział obok Jilly zrozumiał powód jego ociągania się z odjazdem.

- Trudno grać hienę, jeżeli zna się ofiarę.

- Wcale go nie znaleźliśmy, a jeszcze kilka minut temu nazwał go zakamanym workiem ajna.

- Nie o nim mówię. Ciesz się, że ucienieżony gnojek nie żyje. Mówię o miłości mojego życia, moim

pięknym granato-wym cadillacu.

Przez moment kilku rzekomych golfistów przyglądało się Dylanowi i Jilly gapiącym się na płonący wrak. Bóg jeden wie, co pomyśleli sobie o Shepherdzie, który siedział z tyłu, wciśnięty oszaniec rękami, i zupełnie nie interesował się polem, jak i wszystkim innym, poza własną skórą. Gdy mężczyźni odwrócili się od forda, uznając jego kierowcę i pasażerów za nieszkodliwych gapiów, Dylan zwinął hamulec i ruszył dalej.

Na końcu wyjazdu znajdowała się ulica, przy której niecałogodzinnie temu odważył się kupić cheeseburgery i frytki - kolejny ratunek przybliżył go o krok do choroby serca. Jednak nie miał okazji zjeść kolacji.

Skręcił w prawo, kierując się w stronę autostrady i słysząc dobiegające z oddali wycie syren. Nie przyspiesza.

- Co masz zamiar zrobić? - spytała Jillian Jackson. - Odjechać daleko stąd.

- A potem?

- Odjechać jeszcze dalej stąd.

- Nie możemy wiecznie uciekać. Zwłaszcza że nie wiemy, przed kim albo czym uciekamy - ani dlaczego.

W jej uwadze brzmiało tyle prawdy i rozsądku, że trudno z nią było polemizować i gdy Dylan szukał w myślach odpowiadzi, zorientował się, że osiągnął poziom ekspresji werbalnej, jaki w jej przekonaniu cechował wszystkich malarzy.

Gdy zbliżyli się do wjazdu na autostradę, siedzący za Dylanem brat wyszeptał:

- Przy blasku księżyca.

Shepherd wymówił to tylko raz, na szczęście - zważywszy na jego skłonność do powtarzania - ale potem rozpłynął się. Shep nie był beks. Rzadko pisał w ciągu minionych siedem-nastu lat, odkąd skończył trzy lata i uciekł od cierpień i rozczarowań tego świata, odkąd zaczął spędzać większość życia w bezpieczniejszym świecie, jaki sam sobie stworzył. A teraz: dwa razy w ciągu jednego wieczoru.

Nie szlochał i nie zawodził, pisał cicho: prawie bezgłośnie w powietrze i cichutko kwilił, pokajając wszystkie odgłosy skargi, zanim zdążył wydostać się na zewnątrz. Mimo że Shep bardzo starał się zduśnić emocje, nie potrafił ukryć ich gwałtowności. Dręczył go jakiś tajemniczy smutek. We wstecznym lusterku widać było, że jego spokojne zazwyczaj oblicze - ciasno obramowane ramionami - krzywił się w niewyobrażalnym cierpieniu, zupełnie jak twarz z „Krzyku” Edwarda Muncha.

- Co mu się stało? - spytała Jilly, gdy dojechali do końca wjazdu.

- Nie wiem. - Dylan z niepokojem spoglądał to na drogę, to we wsteczne lusterko. - Nie wiem.

Shep wolno zsunął głowę z czołowej wzdęcia skroni, jak gdyby stracił nad nimi władzę, ale zaraz zacisnął je w pięści. Wcisnął kostki palców w policzki, jakby próbował powstrzymać straszne ciśnienie wewnętrzne, które groziło pęknięciem kości czaszki, rozciągnięciem ciała i rozdaniem twarzy w maskę z pokazu dziwów natury.

- Boże drogi, nie wiem - powtórzył Dylan, zdając sobie sprawę z drżenia własnego głosu. Opuścił wjazd i wsiadł do ruchu na wschodnim pasie autostrady międzystanowej.

Samochody mknęły przez noc Arizony w kierunku Nowego Meksyku o wiele szybciej niż ford expedition. Dylan, wytrącony z równowagi kwileniem i jękami brata, nie potrafił dostosować się do tempa narzuconego przez innych kierowców.

Potem pocziwy Shep - posłuszny i spokojny Shep - zrobił coś, czego jeszcze nigdy przedtem nie robił: zaczął się białymi rękami po twarzy.

Niechętnie balansując donicę trzymany na kolanach, Jilly odwrócił się do tyłu i krzyknął z przerażeniem:

- Nie, Shep, skarbie, nie rób tego!

Chociaż Dylan wiedział, że bezwarunkowo musiał teraz uciekać od mężczyzn w czarnych chevroletach, wsiadł do prawy kierunkowskaz i zatrzymał się na szerokim poboczu.

Robił krótkie przerwy w wymierzaniu sobie kary, Shep wyszeptał:

- Robisz swoje.

I znów zacz¹³ się ok³adaæ.

11 Jilly wysiad³a z forda, żeby zostawiæ Dyla-na O'Connera sam na sam z bratem, i usadowi³a swój jeszcze niezbyt rozroeniety ty³ek na barierze przy drodze. Siedzia³a zwrócona plecami do bezmiaru pustyni, gdzie w gor¹cym po-wietrzu nocy pe³za³y jadowne wê¹e, polowa³y tarantule kosma-te jak ob³¹kani mu³³owie talibów i grasowa³y najstraszniejsze gatunki tego okrutnego œwiata piasku, kamieni i spl¹tanych krzewów, jeszcze bardziej przera¹aj¹ce od wê¹y i paj¹ków. Stworzenia, które mog³y czaiaæ się za plecami Jilly, intereso-wa³y j¹ o wiele mniej ni¹ te, które mog³y nadjechaæ wschodnim pasem w trzech identycznych chevroletach suburbanach. Jeœli mogli wysadziaæ w powietrze cadillaca coupe deville rocznik 1956 w idealnym stanie, s¹ zdolni do ka¹dej niegodziwoœci.

Nie mia³a ju¹ md³oœci ani zawrotów g³owy, jednak nie czu-³a się ca³kiem normalnie. Serce przesta³o jej skakaæ jak oszala-³a çaba - tak jak podczas uciezki z motelu - ale nie bilo te¹ spokojnie jak u dziewczynki z chóru.

Spokojna jak dziewczynka z chóru. To powiedzonko Jilly przeje³a od matki. Mówi¹c „spokojna”, mama mia³a na myœli nie jedynie „cicha i opanowana”, ale tak¹e „cnotliwa i pobo¹-na”, i nie tylko. Kiedy ma³a Jilly stroi³a fochy albo się obra¹a-³a, matka zawsze stawia³a jej za przyk³ad dziewczynkê z chóru, a gdy jako nastolatka ulega³a czarowi jakiegoœ obsypanego tr¹-dzikiem casanowy, matka proponowa³a jej z powag¹, by doro-s³a do idea³u czêsto cytowanej i w gruncie rzeczy mitycznej dziewczynki z chóru.

Ostatecznie Jilly wst¹pi³a do koœcielnego chóru, czêœciowo po to, by przekonaæ matkê, çe jej serce pozosta³o czyste, a czê-œciowo dlatego, çe marzy³a się jej œwiatowa kariera piosenkarki pop.

Zdumiewaj¹co wiele bogiñ muzyki pop w m³odoœci œpie-wa³o w chórach koœcielnych. Oddany swej pracy dyrygent chó-ru - który by³ równie¹ nauczycielem œpiewu - przekona³ j¹ wkrótce, çe wrodzone zdolnoœci predysponuj¹ j¹ raczej do œpie-wania w tle ni¹ solo, ale zupe³nie odmieni³ jej, çyçie, gdy pewne-go razu zapyta³:

- Dlaczego w ogóle chcesz œpiewaæ, Jillian, skoro masz wspania³y talent rozœmieszania innych? Ludzie szukaj¹ pocie-chy w muzyce, kiedy nie potrafi¹ się œmiaæ, ale lepszym lekar-stwem jest zawsze œmiech. Teraz, na autostradzie miêdzystanowej, daleko od koœcio³a i matki, ale têsni¹c za jednym i drugim, siedz¹c na stalowej ba-rierze wyprostowana jak w ³awce chóru, Jilly przy³o¹y³a sobie d³oñ do gard³a i wyczula pulsowanie skurczowe w prawej têtni-cy szyjnej. Puls by³ szybszy ni¹ u bogobojnej dziewczynki z chó-ru ukojonej psalmami na czeœæ bo¹ej mi³oœci i piêknie zainto-nowanym „Kyrie elejson”, ale nie wali³ jak oszala³y. Ten rytm Jilly zna³a z kilku pierwszych wystêpów na scenach klubów, kie-dy materia³ nie trafi³ do publiki. Przyspieszone bicie serca przy-jêtego ch³odno artysty, prze¹ywaj¹cego d³ugie upokarzaj¹ce mi-nuty w blasku reflektorów. Rzeczywiœcie, czu³a charakterystycz-n¹ lepki¹ wilgoæ na czole, mokry ch³ód na karku, na krzy¹u i d³oniach - lodowat¹ wilgoæ, która od wysokich prosceniów na Broadwayu do pod³ych scenek na g³êbokiej prowincji nosi³a tyl-ko jedn¹ nazwê: dygot po kompletnej klapie.

Róznica tym razem polega³a na tym, çe powodem nerwów i zimnego potu nie by³a katastrofa jej numeru komediowego, ale straszne podejrzenie, çe byæ mo¹e rozlatuje się jej ca¹e çyçie. Dlatego by³ to dygot maksymalny.

Oczywiœcie, mo¹liwe, çe wpada³a w melodramatyczny ton. Nieraz oskar¹ano j¹ o takie sk³onnoœci.

Nie mo¹na jednak by-³o zaprzeczyæ, çe siedzia³a poœrodku bezludnej pustyni z dala od wszystkich, którzy j¹ kochali, w towarzystwie zdecydowa-nie dziwnej pary nieznanomych, niemal przekonana, çe jeœli zwróci się o pomoc do w³adz, oka¹e się, çe s¹ w zмовie z lud¹-mi, którzy wysadzili w powietrze jej ukochanego cadillaca. Na domiar z³ego z ka¹dym uderzeniem serca krew nios³a w g³¹b jej tkanek jak¹œe nieznan¹ s³aboœæ.

Po namyœle uzna³a, çe w tym wypadku rzeczywistoœæ przera-sta wszystkie inscenizowane melodramaty - pod wzglêdem szybkoœci akcji, wywo³ywania nadmiernych emocji i mniejszego szacunku dla zwi¹zków przyczynowo-skutkowych.

- Melodramat, niech to szlag - mruknęła.

Przez otwarte tylne drzwi forda Jilly dobrze widział Dylana O'Connera, który siedział obok brata i mówił - z przejęciem i bez ustanku. Ryk i gwizd przejeżdżających samochodów skutecznie zagłuszał jego słowa, ale udało mu się po nieobecnych spojrzeć na Shepa, równie dobrze Dylan mógł siedzieć w aucie samotnie i mówić sam do siebie.

Z początku trzymał brata za rękę, powstrzymując go przed wymierzaniem sobie ciosów, od których z jednego nozdrza pociekła mu struga krwi. Po jakimś czasie puścił Shepa i po prostu siedział blisko, pochylając się do niego, oparty plecami o kolana, ze złączonymi dłońmi, ale cięgle mówił

Nie słyszał Dylana przez jazgot aut, Jilly odniósł wrażenie, że mówi do brata przyciszonym głosem. Miał wrażenie, że wewnątrz samochodu i sylwetki obu mężczyzn - siedzących blisko siebie, a jednak osobno - przywodzą na myśl konfesjonariusz. Im dłużej przyglądał się braciom, tym silniejszemu zbudzeniu ulegał, dopóki nie poczuł zapachu pasty do drewna, którą w jej dzieciństwie czyszczono konfesjonariusz, oraz dymu

kadzidła palonego od dziesiątków lat, którym przesiąknięte były kołki.

Ogarnęło ją poczucie niesamowitości, jak gdyby scena przed jej oczyma miała sens nieuchwytny dla pięciu zmysłów, jakby kryła mnóstwo tajemnic, u których źródła tkwiło coś... transcendentnego. Jilly zbyt mocno stłapała po ziemi, żeby była jakimś medium czy mistyczką; nigdy przedtem nie popadała w takie nastroje.

Choć wieczorne powietrze nie mogło pachnieć niczym bar-dziej egzotycznym niż alkaliczny powiew pustyni Sonora i spaliny przejeżdżających samochodów, przestrzeń między Jilly a O'Connerami zdawała się gęstnieć od dymu kadzidła. Otacza ją ostry aromat - goździków, mirry i żywicy olibanowej - nie był już po prostu wspomnieniem zapachu; stał się prawdziwy jak rozgwiezione niebo nad jej głową i jej pobocza auto-strady pod jej stopami. Drobinę wonnego dymu w zamkniętym wnętrzu forda zaamywały i odbijały blask oświetlenia pod sufitem, malując wokół O'Connerów białe i złote aureole, a Jilly mogłaby przysiąc, że to nie ma lampki, ale bracia promieniują światłem.

Spodziewała się, że w tej scenie rolę księdza będzie grał Dylan, ponieważ z nich dwóch to Shep był chyba zagubioną duszą. Ale minął i postawił Dylan bardziej przypominał pokutnika, a nieobecne spojrzenie Shepa zamiast pustki zdawało się wyrażać kontemplację. I kiedy młodszy z braci zaczął wolno i rytmicznie kiwać głową, przybrał wygląd czcigodnego kapłana w sutannie, którego władza duchowa uprawnia do udzielania rozgrzeszenia. Jilly wyczuwała, że w tej nieoczekiwanej zamianie ról kryje się prawda o głębokim znaczeniu, lecz nie potrafiła jej pojąć, nie potrafiła też zrozumieć, dlaczego subtelne relacje między tymi dwoma mężczyznami tak ją interesują ani dlaczego miałyby stanowić klucz do wybawienia z sytuacji, w jakiej się znalazła.

Niesamowitość goniła niesamowitość: Jilly usłyszała srebrzysty cemiach dzieci, choć nie było tu żadnych dzieci, a zaraz po perlistym wybuchu radości rozległ się szepot skrzydeł. Rozglądając się uważnie po gwiaździstym sklepieniu, na tle konstelacji nie zauważyła sylwetek żadnych ptaków, a jednak trzepot skrzydeł i cemiach narastał. Jilly wstała i powoli zaczęła się odwracać, skonsternowana i zdumiona.

Nie przychodziła jej do głowy żadne słowo na określenie nadzwyczajnego zjawiska, jakiego wyczuwała, ale nie mogła tego nazwać halucynacją. Dźwięki i zapachy nie były ani sennie ulotne, ani hiperrealistycznie intensywne, jak mogłaby się spodziewać po halucynacjach, lecz precyzyjnie pasowały do rzeczywistych odgłosów i woni wieczoru: nie były cichsze ani głębsze od pomruku i ciewistu przejeżdżających aut, ani bar-dziej czy mniej wyraziste niż odór spalin.

Cięgle odwracając się w stronę otaczającego ją poszum skrzydeł, ujrzała rzędy cemiach na pustyni, na południe od miejsca, w którym stała, może dwadzieścia stóp za barierą. W ciemności pojawiło się co najmniej czterdzieści cemiach wotywnych osadzonych w małych miseczkach z rubinowego szkła.

Jedni to było przywidzenie, szanowało rzadkie rzeczywiście prawa fizyki. Metalowy cemiachnik stał u stóp niewielkiej wydmy między kępami splątanych bylin, rzucając dookoła siebie, jak powstałby od blasku cemiach, którym służyła za podstawę. Chimery refleksów ognia potrzasały lwimi grzywami i wiły się jak węż na piasku, a srebrno-zielone liście roselin lizały ciemnoczerwony blask, błyszcząc jak

języki kosztujące kar-mazynowe wino Zinfindel. Cewiat³o nie pada³o na pustynię w sposób irracjonalny, jak w przypadku nadprzyrodzonego bla-sku, ostentacyjnie gardz¹cego prawami natury, ale wchodzi³o w logiczn¹ zależnoœæ z kaŹdym elementem scenerii.

Na po³udniu, ale kilka jardów na wschód od œwieca i jeszcze bliŹej bariery, sta³a pojedyncza ³awka koœcielna, byæ moŹe zwrócona w stronê prezbiterium i g³ównego o³tarza, których jednak nie by³o widaæ. Jeden koniec drewnianej ³awki tkwi³ wbity w zbocze wydmy; na drugim siedzia³a kobieta w czarnej sukni.

Po tej po³aci ziemi, na której nie by³o ³awki i œwieca, pędzi³y w dawnych czasach dzikie konie; serce Jilly galopowa³o teraz z hukiem, który przypomina³ tętent ciêŹkich kopyt na ubitym piasku. Sp³ywa³ po niej lodowaty pot, jakiego jeszcze nie zazna³a podczas niepowodzenia na scenie, a zamiast zwyk³ego lęku upokorzenia ogarn¹³ j¹ strach, Źe odchodzi od zmys³ów.

Kobieta na ³awce, ubrana w granatow¹ lub czarn¹ sukniê, mia³a kruczoczarne w³osy sp³ywaj¹ce na plecach. Na znak sza-cunku dla Boga nakry³a g³ówê bia³1 koronkow¹ mantyl¹, któ-¹ra przypadkiem odrobinê siê zsunê³a, ukrywaj¹c jej twarz. Po-gr¹Źona w modlitwie, zdawa³a siê nieœwiadoma obecnoœci Jilly i tego, Źe wokó³ niej zniknê³y œciany œwi¹tyni.

Powietrze wci¹Ź drga³o od ³opotu skrzyde³, coraz g³oœniej-szego i bliŹszego, tak Źe Jilly potrafi³a rozróŹniæ trzepot poszcze-gólnych lotek, mia³a wiêc pewnoœæ, Źe s³yszy ptaki, a nie nieto-perze o skórzastych skrzyd³ach. Mknê³y w jej stronê, tn¹c ze œwistem powietrze, z upiornym odg³osem rozk³adaj¹c i sk³adaj¹c, rozk³adaj¹c i sk³adaj¹c chor¹giewki piór jak pęciki japoñ-skiego wachlarza, pozostaj¹c jednak niewidzialne dla Jilly.

Obraca³a siê i obraca³a w poszukiwaniu ptaków, dopóki nie ujrza³a przed sob¹ otwartych drzwi forda expedition, za którymi nadal siedzieli Dylan i Shep, udaj¹c grzesznika i spowiednika w konfesjonale, œwietliœci jak zjawy. Dylan nie zdawa³ sobie sprawy, Źe Jilly zetknê³a siê z czymœ nadprzyrodzonym, zupe³nie poch³oniêty bratem, który by³ równie nieobecny i z którym byæ moŹe na zawsze straci³ kontakt; nie mog³a zwróciæ jego uwagi na œwieca ani rozmodlon¹ kobietê, poniewaŹ strach odebra³ jej glos, omal nie pozbawiaj¹c oddechu. Szkwa³ skrzyde³ przerodzi³ siê w huragan potêŹniej¹cy z kaŹd¹ sekund¹, jak narastaj¹cy glos werbla, który przenikn¹³ j¹ na wskroœ, do szpiku koœci. G³oœny niczym zgrzyt przek³adni odg³os i tr¹ba powietrzna wywo³ana ³opotem niewidzialnych skrzyde³ obróci³y ni¹, wzburzaj¹c jej w³osy i uderzaj¹c silnym podmuchem w twarz, aŹ znów ujrza³a przed sob¹ œwieca wotywny i siedz¹c¹ w ³awce pokutnicê.

Zobaczy³a jasnoœæ, gdy nagle coœ rozb³ys³o jej przed oczyma, a potem nast¹pi³ jeszcze jaœniejszy b³ysk i migotanie œwietlistych piór, jak drgaj¹cy p³omieñ. W mgnieniu oka opad³a j¹ roz-iskrzona chmara go³ebi. Widz¹c wœciek³y trzepot skrzyde³ Jilly spodziewa³a siê ataku dziobów i zaczê³a siê baæ o oczy. Zanim zd¹Źy³a zas³oniæ siê rêkami, rozleg³ siê trzask donoœny niczym bicz boŹy, budz¹c pop³och stada, które zaczê³o kot³owaæ siê jeszcze gwa³towniej. Gdy na jej twarzy rozbi³a siê fala skrzyde³ Jilly krzyknê³a, ale bezg³oœnie, bo przerazenie wci¹Ź zatyka³o jej gard³o jak szczelny korek butelkê. Pod kanonad¹ skrzyde³ zmruc¹y³a oczy przekonana, Źe oœlepnie, lecz w tym momencie wszystkie ptaki zniknê³y, tak samo raptownie, jak siê zjawi³y. Nie tylko przesta³a je widzieæ, ale nie s³ysza³a teŹ wœciek³ego trzepotu.

Zniknê³y œwieca na wydmach. I kobieta w mantyli, odcho-dz¹c do nieznanego koœcio³a razem z kaw¹, na której przyby³a. Z odblokowanego gard³a Jilly wyrwa³ siê krótki zd³awiony dŹwiêk przypominaj¹cy szczekniêcie. JuŹ po pierwszym rozdy-gotanym wdêchu poczu³a zapach, który móg³ byæ ostatnim na liœcie tyŹca poŹ¹danych woni. Krew. Subtelny, lecz wyraŹny, którego nie sposób pomyliæ z Źadnym innym - zapach rzezi i ofiary, tragedii i chwa³y: lekko metaliczny z nut¹ miedzi i œladem Źelaza. Na jej twarzy rozbryznê³a siê wiêc nie tylko bia³a fa-la skrzyde³ Dr¹Źcymi d³oñmi ostroŹnie dotknê³a gard³a pod-bródka i policzków i spogl¹daj¹c z odraz¹ na gêst¹ ciecz oble-piaj¹cej jej palce, rozpozna³a tê sam¹ wilgoæ na wargach i wy-czula smak tej samej substancji, któr¹ mia³a na czubkach palców. Wrzasnê³a, tym razem juŹ nie bezg³oœnie,

1 2 Autostrada, czarniejsza niż oświetlony młym blaskiem księżyca mrok pustyni, momentami zdawała się rozwijać przed formami Jilly i braci O'Connerów w głąb chaosu i zapomnienia. Czasem jednak wyglądała, jak gdyby wysnuwała się z chaosu i formowała w regularny kształt, nieubagani wiedzą ich w stronę precyzyjnie ustalonego i nieuniknionego przeznaczenia.

Jilly nie wiedziała, która z tych możliwości napawa ją większym strachem: pakowanie się w jeszcze większy głuch kłopotów, w ciemną gęstwinę, gdzie każdy ruch oznacza kolejne bolesne zetknięcie z nieznanym, które mogło ją doprowadzić na skraj obłąkania - czy odkrycie prawdy o uciechniętym człowieku z igła i zgaszenie tajemnicy zocistego pędu w strzykawce.

W ciągu swego dwudziestoletniego życia nauczyła się, że zrozumienie nie zawsze - a nawet rzadko - przynosi spokój. Teraz, od chwili powrotu do pokoju motelowego z piwem ko-rzennym, tkwiła w ciemności niewiedzy i dezorientacji, gdzie życie przypominało koszmar na jawie albo zły i bardzo wyrazisty sen. Gdyby jednak znalazła odpowiedzi na wszystko, mogłaby dojść do wniosku, że została za życia uwięziona w piekle i zatęskniła-by jeszcze za względnie ciszą i spokojem czyjeś, choć nerwy miała tu napięte do ostateczności.

Dylan, tak jak przedtem, nie skupiał się na drodze, lecz co chwila zerkał we wsteczne lustro i oglądał się przez ramię, żeby sprawdzić, czy Shep nie robi sobie krzywdy; teraz miał dwa zmartwienia, które przeszkadzały mu w prowadzeniu samochodu. Od dramatycznego występu Jilly na drodze - bełkotu co do ptaków i krwi - Dylan zaczął się do niej odnosić z takim samym braterskim troską, z jaką traktował Shepherda.

- Naprawdę czuła smak... smak krwi? - zapytała. - I zapach? -- Tak. Wiem, że to nie była prawdziwa krew. Ty jej nie widziałeś. Ale mnie wydawała się bardzo realna.

- Słyszała ptaki i czuła dotyk skrzydeł

- Tak.

- Czy halucynacje zwykle angażują wszystkie zmysły - albo angażują tak całkowicie?

- To nie była żadna halucynacja - oświadczyła z uporem. - No, ale rzeczywiście też nie.

Posłuchała mu uważnie spojrzenie, a on zrozumiał, jakim niebezpieczeństwem grozi mu wygaszanie sugestii, że Jilly - Ama-zonka Południowego Zachodu, dzielna mieszkanka krainy kaktusów - może ulegać halucynacjom. Jej zdaniem halucynacje stanowiły dolegliwość bardzo zbliżoną do staromodnych damskich przypadłości, takich jak wapory, omdlenia i uporczywa melancholia.

- Nie jestem histeryczką - powiedziała. - Ani alkoholiczką na odwyku, nie biorę grzybków halucynogennych, więc słowo „halucynacja” w ogóle nie wchodzi w grę.

- Powiedzmy, że to była wizja.

- Nie jestem też Joanną d'Arc. Bóg nie wysłał mi żadnych wiadomości. Wystarczy. Nie mam już ochoty o tym mówić, w każdym razie nie teraz i jeszcze nie przez jakieś czas.

- Musimy...

- Powiedziłam, nie teraz. - Ale...

- Boję się, rozumiesz? Boję się i jak będziemy o tym bez przerwy gadać, nie zaczęła się mniej bać.

Przerwała, prosząc o przerwę, w porządku?

Rozumiała, dlaczego przyglądała się jej ze zmartwioną miną, a nawet z pewną dozą nieufności, ale nie odpowiadała jej rola obiektu jego troski. Trudno jej było nawet znieść słowa otuchy ze strony przyjaciół; a współczucie obcej osoby mogło łatwo przerodzić się w litość. Nie tolerowała niczyjej litości. Jej była na samą myśl, że ktoś może ją uważać za słabą i nieszczerą istotę i niecierpiła protekcyjnego traktowania.

Istotnie, ukradkowe spojrzenia Dylana, aż ociekające współczuciem, rozdrażniły Jilly, która postanowiła od nich uciec. Odpięła pas, podwinęła nogi, zostawiając donicę Freda na podłodze pod siedzeniem, i odwróciła się bokiem, sprawdzając, czy u Shepa wszystko w porządku, i umiarkująco jego bratu skupienie się na prowadzeniu samochodu.

Dylan zostawił Shepowi apteczkę. Ku zdziwieniu Jilly młodość człowieka otworzyła ją, położyła na siedzeniu obok siebie i we właściwy sposób skorzystała z jej zawartości, choć w tak intensywnym skupieniu i z takim nieobecny wyrazem twarzy, że wyglądała jak automat. Tamponami naszczonymi wodą

utlenion¹ cierpliwie zmywa³ zakrzep³¹ krew z nosa, którym wydawa³ œwist przy ka¿dym wdechu. Postêpowa³ z tak niezwyk³¹ delikatno-œci¹, ¿e ciemnoczerwony strumyczek przesta³ p³yn¹æ. Brat po-wiedzia³ mu, ¿e to tylko zwyk^{3e} krwawienie i nie z³ama³ nosa, a Shep zdawa³ siê potwierdzaæ diagnozê, opatruj^{1c} swój uraz bez ¿adnego skrzywienia czy syku bólu. Za pomoc¹ wacików zmoczonych alkoholem zmy³ zasch³¹ krew z górnej wargi, k¹ci-ka ust i podbródka. Kiedy bi³ siê po twarzy, zdar³ skórê z kostek d³oni, zahaczaj^{1c} o zêby; te zadrapania te¿, przemy³ alkoholem, a potem na^{3o}¿y³ odrobinê neosporyny. Kciukiem i palcem wskazuj^{1c}ym prawej rêki zacz¹³ sprawdzaæ po kolei wszystkie zêby, najpierw górne, potem dolne; za ka¿dym razem, gdy upewni³ siê, ¿e z^{1b} mocno tkwi na swoim miejscu, przerywa³ za-biegi i mówi³:

- Jest, jak ma byæ, panie.

Shep unika³ kontaktu wzrokowego, jego mina wskazywa^{3a}, ¿e znajduje siê w zupe³nie innym œwiecie, w fordzie nie by^{3o} ¿adnego szlachcica - lorda ani ksiêcia, ani królewicza - wynika^{3o} wiêc z tego, ¿e nie mówi do nikogo z obecnych.

- Jest, jak ma byæ, panie.

Dzia^{3a}3 metodycznie niemal jak robot, ale chwilami w jego ruchach da^{3o} siê zauwa¿yæ pewn¹ nieporadnoœæ, jak gdyby pod-czas konstrukcji i programowania mechanizmu pope³niono b^{3ê}-dy, których jeszcze nie wyeliminowano.

Jilly kilka razy próbowa^{3a} zagadaæ do Shepa, lecz jej wysi³-ki spe^{3z}3y na niczym. Mówi³ tylko do Pana Zêbów, pos³uszenie sk³adaj^{1c} mu meldunki o stanie swojego zdrowia.

- Shep umie rozmawiaæ - rzek³ Dylan. - Chocia¿, nawet gdy jest w najlepszej formie, nie mo¿na siê raczej po nim spodzie-waæ b³yskotliwych ripost, które zrobi^{3y}by z niego duszê towa-rzystwa. Mówi po shepowemu, jak ja to nazywam, ale ca³kiem ciekawie.

Sprawdziwszy kolejny z^{1b}, Shep œwiadczy³ z tylnego sie-dzenia:

- Jest, jak ma byæ, panie.

- Ale na razie nie uda ci siê z nim nawi¹zaæ dialogu - ci¹-gn¹³ Dylan. - Jest wytr¹cony z równowagi. Nie radzi sobie za dobrze z ¿adnym zamieszaniem ani zaburzeniem codziennego rozk³adu dnia. Najlepiej jest, kiedy dzieñ przebiega dok³adnie tak, jak siê spodziewa. Kiedy œniadanie, obiad i kolacja s¹ o w³œciwej porze, a ka¿dy posi³ek sk³ada siê z dañ, które akcep-tuje, a jest ich bardzo niewiele, kiedy nie spotyka zbyt wielu nie-znajomych, którzy próbuj¹ z nim rozmawiaæ... wtedy udaje siê z nim nawi¹zaæ kontakt i nagadaæ do woli.

- Jest, jak ma byæ, panie - oznajmi³ Shep, na pozór nie po-twierdzaj^{1c} s³ów brata.

- Co mu dolega? - spyta^{3a} Jilly.

- Wed³ug diagnozy jest autyst¹, chocia¿, o wysokim stopniu sprawnoœci. Nie wykazuje sk³onnoœci do przemocy, a bywa bar-dzo rozmowny, wiêc kiedyœ postawiono nawet diagnozê, ¿e to syndrom Aspergera.

- Syn Dromaspergera?

- Zespó³ Aspergera, zaburzenia rozwojowe. Czasem wyda-je siê, ¿e Shep funkcjonuje bardzo sprawnie, ale czasem nie tak sprawnie, jak by siê chcia^{3o}. W ka¿dym razie chyba nie mo¿na mu przyczepiaæ jednoznacznej etykiety. To po prostu Shep, je-dyny w swoim rodzaju.

- Jest, jak ma byæ, panie.

- Powiedzia³ to ju¿ czternaœcie razy - zauwa¿y³ Dylan. - Ile cz³owiek ma zêbów?

- Chyba... trzydzieœci dwa, razem z zêbami m¹droœci. Dylan westchn¹³.

- Dziêki Bogu usuniêto mu zêby m¹droœci.

- Mówi³œœ, ¿e Shep potrzebuje stabilnoœci. To na pewno do-brze, ¿e t³uczecie siê po kraju jak Cyganie?

- Jest, jak ma byæ, panie.

- Wcale siê nie t³uczemy - odpar³ Dylan wyraŹnie ura¿ony pytaniem, choæ Jilly wcale nie mia^{3a} zamiaru go dra¿niaæ. - Ma-my swój plan, sta^{3y} porz¹dek, cele, jakie chcemy osi¹gn¹æ. Ma-my do czego d¹¿yæ. Podrô¿ujemy z fasonem. To nie jest wóz konny z wymalowanymi na bokach magicznymi znakami.

- Chcia³am przez to powiedzieæ, ¿e mo¿e lepiej by mu by^{3o} w jakimœ zak³adzie.

- Nigdy tam nie trafi.
  - Jest, jak ma być, panie.
  - Nie wszystkie są takie straszne, jak się powszechnie uważa - powiedziała Jilly.
  - Shep ma tylko mnie. Gdybym go wsadził do zakładu, nie miałby już nic.
  - Może jednak byłoby mu lepiej. - Nie. Umarzyłby tam.
  - Przede wszystkim chyba nie pozwoliliby, żeby robił sobie krzywdę.
  - Shep nie robi sobie krzywdy.
  - Wzanie robił - zauważyła. - Jest, jak ma być, panie.
  - To był pierwszy raz, przypadek - rzekł Dylan, lecz w jego głosie zamiast głębokiego przekonania zabrzmiała nuta niepewności. - Na pewno tego nie powtórzy.
  - Wzeceniej też ci się tak wydawało.
- Mimo że przekroczyli już dopuszczalną prędkość, a ruch na autostradzie nie sprzyja szybkiej jeździe, Dylan cały czas przyśpiesza.
- Jilly wyczuła, że próbuje uciec nie tylko od mężczyźni w czarnych chevroletach.
- Możesz jechać nie wiem jak szybko, ale Shep ci siedzi z tyłu.
  - Jest, jak ma być, panie.
  - Stuknięty lekarz daje ci zastrzyk - rzekł Dylan - a jak za godzinę później doświadczasz odmiennego stanu świadomości... - Przecież proszę o przerwę w tej rozmowie.
  - A ja nie chcę rozmawiać wzięcie o tym - oświadczysz stanowczo. - O zakładach, sanatoriach, domach opieki, miejscach, gdzie ludzi traktuje się jak pszczy z mięsem, odstawia na półkę i od czasu do czasu odkurza.
  - Jest, jak ma być, panie.
  - W porządku - ustąpiła Jilly. - Przepraszam. Rozumiem. Zresztą to i tak nie moja sprawa.
  - Zgadza się - przytaknął Dylan. - Shep to nie nasza sprawa. Tylko moja.
  - W porządku. - No.
  - Jest, jak ma być, panie.
  - Dwadzieścia - policzyła Jilly.
  - Ale twój odmienny stan świadomości dotyczy nas obojga, nie tylko ciebie, ale ciebie i mnie, bo ma związek z zastrzykiem...
  - Tego nie możemy być pewni.
- Na jego szerokiej i gumowatej twarzy niektóre miny przybierały karykaturalną formę, jak gdyby rzeczywiście był rysunkowym misiem, który przybył do prawdziwego świata prosto z animowanej krainy, zgolił futro na pysku i zapragnął udawać człowieka. W tej chwili niedowierzanie odmalowało się na jego obliczu tak plastycznie, że wyglądał jak kot Sylwester, który mimo swojej przebiegłości dał się zwabić ptaszce na skraj urwistej skały.
- Och, możemy być pewni. - Wcale nie - upierała się. - Jest, jak ma być, panie.
  - Poza tym - cięgnęła Jilly - określenie „odmienny stan” wcale nie podoba mi się bardziej niż „halucynacja”. Brzmi, jakbym była jakimś apunem.
  - Chyba nie będziemy się kłócić o słownictwo.
  - Ja się nie kłócę. Mówię tylko, co mi się nie podoba.
  - Jeżeli mamy rozmawiać na ten temat, musimy to jakoś nazwać.
  - Wobec tego w ogóle o tym nie rozmawiajmy - zaproponowała.
  - Musimy. Co twoim zdaniem mamy robić - przez resztę życia jeździć w kółko po całym kraju, nigdzie się nie zatrzymujemy i w ogóle o tym nie mówić?
  - Jest, jak ma być, panie.
  - A propos jazdy - powiedziała Jilly - jedziesz o wiele za szybko.
  - Wcale nie.
  - Ponad dziesięćdziesiąt.
  - Tak się wydaje, kiedy patrzysz ze swojego miejsca. - Doprawdy? A jak się wydaje z twojego?
  - Osiemdziesiąt osiem - przyznał, zdejmując nogę z gazu. - Nazwijmy to... mirażem. W tym świecie nie kryją się żadne sugestywne zaburzenia umysłowe, zażywania narkotyków ani manii religijnej.

- Jest, jak ma być, panie.
  - Mnie się wydaje, że lepsza byłaby „zjawia” - powiedziała Jilly.
  - Może być zjawia.
  - Chociaż bardziej podoba mi się „miraż”.
  - Ćwietnie! Wyciemnicie! Jesteśmy na pustyni, więc nawet pasuje.
  - Ale tak naprawdę to nie był miraż.
  - Wiem - zapewnił ją pospiesznie. - To była rzecz wyjątkowa, jedyna w swoim rodzaju, którą trudno nazwać. Ale jeżeli widziałe ten miraż z powodu cholerycznej szprycy... - Urwał, wy-czuwając zbliżający się sprzeciw z jej strony. - Och, zejść na ziemię! Zdrowy rozsądek podpowiada, że te dwie rzeczy muszą mieć ze sobą związek.
  - Zdrowy rozsądek jest przereklamowany.
  - Nie w rodzinie O'Connerów.
  - Nie należy do rodziny O'Connerów.
  - Dzięki czemu nie musimy zmieniać nazwiska. - Jest, jak ma być, panie.
- Nie chciała się z nim kłócić, bo wiedziała, że sprawa dotyczy ich obojga, nie potrafiła się jednak powstrzymać.
- A więc w rodzinie O'Connerów nie ma miejsca dla ludzi takich jak ja?
  - Znowu zaczynasz z tym „ludzie tacy jak ja”!
  - Cóż, widocznie na tym polega problem z tobą.
  - To nie problem ze mną, tylko z tobą. Jesteś nadwrażliwa i cięgle się w tobie gotuje, jakbyś miała za chwilę wybuchnąć. - Cudownie. A więc teraz jestem garnkiem gotowym wybuchnąć. Masz nadzwyczajny talent działania ludziom na nerwy. - Ja? Jestem najmniej konfliktowym człowiekiem pod słońcem. Nigdy nikomu nie działałem na nerwy, dopóki nie spotkałem ciebie.
  - Jest, jak ma być, panie.
  - Znowu jedziesz ponad dziewięćdziesiąt - ostrzegła go.
  - Osiemdziesiąt dziewięć - zaprotestował i tym razem nie zdjął nogi z gazu. - Jeżeli widziałe miraż z powodu szprycy, to pewnie mnie to czeka.
  - I to następny powód, dla którego nie powinieneś jechać ponad dziewięćdziesiąt.
  - Osiemdziesiąt dziewięć - poprawił, po czym niechętnie zwinął.
  - Ty pierwszy dostałeś szprycę od tego szurniętego sukina-syna komiwojaka - powiedziała Jilly. - Jeżeli to cholerstwo zawsze wywołuje miraże, najpierw ty powinieneś je widzieć.
  - Po raz setny powtarzam - to nie był komiwojaka, tylko jakiegoś stukniętego lekarza, naukowca maniak albo kogoś w tym rodzaju. Poza tym przypominam sobie, jak mówił, że szprycą na każdego działa inaczej.
  - Jest, jak ma być, panie.
  - Inaczej? Jak na przykład?
  - Nie powiedziała. Po prostu inaczej. Mówił też... że efekt jest zawsze interesujący, często zaskakujący, niekiedy nawet pozytywny.
- Wzdrygnęła się na wspomnienie kojących się ptaków i migoczących świec wotywnych.
- Ten miraż nie miał w sobie nic pozytywnego. Co jeszcze mówił doktor Frankenstein?
  - Frankenstein?
  - Nie możemy cię nazywać go stukniętym lekarzem, na-ukowcem maniakiem czy szurniętym sukinsynem komiwojaka-rem. Trzeba nadać mu jakieś imię, dopóki nie poznamy jego prawdziwego nazwiska.
  - Ale Frankenstein... - Co takiego?
- Dylan się skrzywił. Oderwał jedną dłoń od kierownicy, by wykonać nieokreślony dwuznaczny gest.
- Brzmi tak...
  - Jest, jak ma być, panie. - Jak brzmi?
  - Melodramatycznie - uznał w końcu.
  - Wszyscy tylko krytykują - odrzekła zniecierpliwiona. - I czemu od każdego cięgle słyszysz słowo „melodramatyczny”? - Ode mnie nigdy go nie słyszałem - zaprotestował. - Poza tym nie mówię o tobie.

- Ty nie. Nie powiedzia³am, ¿e to ty. Ale równie dobrze mó³byœ to byæ ty. Jesteœ mê¿czyn¹.

- Tego ju¿ w ogóle nie rozumiem.

- Oczywiście, ¿e nie rozumiesz. Jesteœ mê¿czyn¹. Przy swo-im zdrowym rozs¹dku nie potrafisz zrozumieæ niczego, co nie jest liniowe jak rz¹dek kostek domina.

- Masz problemy z mê¿czyznami? - spyta³ zachwycony, ¿e mu siê uda³o, a na widok jego zadowolonej miny Jilly zapra-gnê³a uderzyæ go w twarz.

- Jest, jak ma byæ, panie.

Jilly i Dylan powiedzieli równoczenie, z identyczn¹ ulg¹: - Dwadzieœcia osiem!

Sprawdziwszy stan wszystkich zêbów, Shep na³o¿y³ buty, zawi¹za³ i umilk³

Wskazówka szybkoœciomierza opada³a, podobnie jak wzbu-rzenie Jilly, choæ dziewczyna mia³a wra¿enie, ¿e w ci¹gu najbli¿-szych dziesiêciu lat raczej nie zazna spokoju.

Zmniejszaj¹c prêdkoœæ do siedemdziesiêciu mil na godzinê, choæ jego zdaniem by³o to pewnie tylko szeœædziesi¹t osiem, Dy-lan rzek³:

- Przepraszam.

S³ysz¹c to, Jilly siê zdumia³a. - Za co?

- Za mój ton. Za moje nastawienie. Za to, co mówi³em Wiesz, normalnie nikomu nie udaje siê wci¹gn¹æ mnie w k³ótniê.

- W nic ciê nie wci¹ga³am.

- Nie, nie - poprawi³ siê szybko. - Nie to mam na myœli. Nie wci¹gnê³aœ mnie w k³ótniê. Po prostu zwykle siê nie z³oszczê. Powstrzymujê siê. Panujê nad sob¹. Przekszta³cam to w energiê twórcz¹. Na tym miêdzy innymi polega moja filozofia artystyczna.

Jilly nie potrafi³a zapanowaæ nad cynizmem tak skutecznie, jak podobno on panowa³ nad gniewem; sarkazm by³o s³ychaæ w jej glosie i widaæ na twarzy, która przeobrazi³a siê w gipsow¹ maskê zatytu³owan¹ „Pogarda”.

- Artyœci siê nie z³oszcz¹, tak?

- Nie starcza nam negatywnej energii po tych wszystkich gwa³tach i morderstwach.

Musia³a siê uemiechn¹æ na ten przytyk.

- Przepraszam. Zawsze mnie ponosi, kiedy ludzie zaczyna-j¹ mówiæ o swojej filozofii.

- W³aœciwie masz racjê. Filozofia to zdecydowanie za du¿e s³owo. Powinienem powiedzieæ, ¿e na tym polega moja metoda dzia³ania. Nie jestem jednym z tych m³odych gniewnych, którzy daj¹ wyraz wœciek³oœci, rozpaczy i gorzkiemu nihilizmowi.

- Co wiêc malujesz? - Œwiat taki, jaki jest. - Tak? A jak twoim zdaniem wygl¹da dzisiaj œwiat?

- Cudownie. Przepiêknie. Tajemniczo. Jest g³êboki, wielo-warstwowy. - Z ka¿dym s³owem Dylan mówi³ coraz ciszej i spo-kojniej, jak gdyby by³a to czêsto powtarzana modlitwa, w któ-rej dziêki szczerej wierze odnajdywa³ pociechê. Jego twarz rozjaœni³ wewnêtrzny blask i Jilly przesta³a w nim widzieæ ry-sunkowego misia, jakiego dot¹d przypomina³. - Pe³en znaczeñ, których nie da siê do koñca uchwyciæ. Pe³en prawdy, która, je-œli obejmie siê j¹ uczuciem i rozumem, uspokoi najbardziej wzburzone morze i przyniesie nadziejê. Ma tyle piêkna, ¿e nie starczy mi talentu ani czasu, ¿eby je przenieœæ na p³ótno.

Jego elokwencja zupe³nie nie pasowa³a do cz³owieka, jakim siê wydawa³ i Jilly nie wiedzia³a, co powiedzieæ, gdy¿ zda³a so-bie sprawê, ¿e nie mo¿e wyg³aszaæ zgryŹliwych uwag podszy-tych zjadliwym sarkazmem, chocia¿ jêzyk j¹ œwierzbi³, czekaj¹c na odpowiedni¹ chwilê jak u wê¿a szykuj¹cego siê do ataku. Łatwe docinki, płaski humor by³y zupe³nie nie na miejscu wo-bec jego szczeroci. Czu³a, jak opuszcza j¹ pewnoœæ siebie i prze-m¹drza³oœæ, poniewa¿ g³êbia i skromnoœæ jego odpowiedzi wy-tr¹ci³y j¹ z równowagi. Nigdy przedtem nie mia³a wra¿enia, ¿e wszystko, co powie, bêdzie niestosowne i ku swemu zdumieniu stwierdzi³a, ¿e ogarnê³o j¹ poczucie... pustki. Jej ciêty dowcip, który zawsze przypomina³ okrêt pod pe³nymi ¿aglami, przeisto-czy³ siê w ma³¹ ódeczkê i utkn¹³ na mieliŹnie.

Nie podoba³o siê jej to uczucie. Dylan nie zamierza³ jej upo-korzyæ, jednak mia³a wra¿enie, ¿e zosta³a wykpi³a. Bêd¹c dziewczynk¹ z chóru i spêdziwszy w kociele wiêksz¹ czêœæ ¿y-cia, Jilly dobrze rozumia³a teoriê, wed³ug której upokorzenie jest cnot¹ i b³ogos³awieñstwem, zapewnij¹cym

szczęśliwsze czy-cie tym, którzy go nie doświadczyli. Jednak gdy ksi'dz poru-sza³ tę sprawę w homilii, Jilly stara³a się go nie s³uchać. M³odej Jilly wydawa³o się, że czy³ w upokorzeniu większym od absolut-nego minimum, które zadowoli³oby Boga, oznacza³o dać za wy-gran¹ na samym pocz¹tku. Doros³a Jilly nie zmienia³a tego prze-konania. Na świecie roi się od ludzi, którzy za wszelk¹ cenę chc¹ cię zawstydziać, wykpią, postawią w k¹cie i trzymają w ryzach. Jeżeli przyjmiesz upokorzenie bez zastrzeżeń, oddasz im tylko przys³ugę.

Wpatrując się w rozwijając¹ się czy zwijając¹ przed sob¹ au-tostradę, Dylan O'Conner wydawa³ się zupełnie spokojny. Jilly jeszcze go takiego nie widzia³a i nie spodziewa³a się zobaczy³ w tak tragicznych okolicznościach. Widocznie wystarczy³ mu myśleć o swojej sztuce i kontemplacja w³oeciwego oddania piękna świata na dwuwymiarowym p³ótnie, by nie dopuścić do siebie strachu, przynajmniej na pewien czas.

Podziwia³a pewność siebie, z jak¹ podchodzi³ do swej profesji, i bez pytania wiedzia³a, że nigdy nie bra³ pod uwagę żadnego planu awaryjnego, gdyby nie powiod³o mu się w malarstwie, tak jak ona myśla³a o ewentualnej karierze autorki bestsellerów. Zazdrości³a mu tej pewności, ale zamiast wykrzesać z siebie zdrowy gniew, który mógł³by przegonić dojmujące poczucie niestosowności, jeszcze g³ębiej pogr¹czy³a się w lodowatym upokorzeniu.

W ciszy, jaka zapad³a z jej winy, Jilly znów us³ysza³a echo srebrzystego śmiechu dzieci, a może by³o to tylko wspomnienie; nie wiedzia³a. Na ramionach, szyi i twarzy poczu³a lekkie jak powiew ch³odnego wiatru dotknięcie trzepoczących pierza-stych skrzyde³.

Zamknę³a oczy, zdecydowana nie ulec następnemu mirażowi, jeżeli się zbliż³a, i uda³o się jej uciszyć śmiech dzieci. Skrzydła też zniknę³y, lecz dozna³a czegoś jeszcze bardziej niepokojącego i zdumiewającego: sta³a się nagle świadoma ka³-dego nerwu w swoim ciele, poczu³a - w postaci gor¹ca i mrowienia impulsów - dokładne umiejscowienie i skomplikowany układ wszystkich dwunastu par nerwów czaszkowych, wszystkich trzydziestu jeden par nerwów lędźwiowych. Gdyby by³a malarzem, potrafi³aby narysować szczegółow¹ mapę tysięcy aksonów w swoim ciele i precyzyjnie określać liczbę neuronów, z których składa³ się ka³dy z niciowatych neurytów. Czu³a miliony impulsów elektrycznych przenoszących informacje przez włókna czuciowe z odległych punktów ciała do rdzenia kręgowego i mózgu i równie gęsty ruch impulsów przekazujących instrukcje z mózgu do mięśni, narządów i gruczołów. W myślach ujrza³a trójwymiarowy model centralnego układu nerwowego: miliardy połączonych ze sobą komórek nerwowych w mózgu i rdzeniu kręgowym były na nim różnokolorowymi punkcikami światła, migoczącymi w gorączkowej pracy.

Uświadomi³a sobie ogrom wszechświata w swoim wnętrzu, bezmiar galaktyk b³yskających neuronów i nagle poczu³a, jak gdyby lecia³a w zimnym otch³ań gwiazd, jakby by³a kosmonaut¹, który wyszed³ w przestrzeń i zerwa³ uwię³ cz¹ go ze statkiem. Otworzy³a się przed ni¹ wieczność jak gigantyczna paszcza, żeby ją po³kn¹ać, a ona lecia³a coraz szybciej i szybciej, wprost do czeluści, w g³łęb zapomnienia.

Otworzy³a oczy. Nienaturalna świadomość neuronów, aksonów i połączeń nerwowych zniknę³a równie gwałtownie, jak się pojawi³a.

Teraz poczu³a wyraźnie tylko jeden fragment swojego ciała. Punkcik po uk³uciu igły. Swędzenie. Pulsowanie. Pod opatrunkiem z królikiem.

Sparaliżowana ze strachu, nie mog³a oderwać plastra. Wstrząsana dreszczami wpatrywa³a się bezradnie w plamkę krwi ciemniejszą na spodzie gazy.

Gdy paraliż zaczął ustępować, Jilly unios³a wzrok i ujrza³a chmurę białych gołębi, które leciały wprost w kierunku forda. Bezszelestnie wy³oniły się z mroku, zmierzały na zachód, pod pr¹du ruchu, trzepocząc setkami, tysiącami skrzydeł. Rozdzieliły się na dwa strumienie, które śmigły wzdłuż boków samochodu, i trzeci, który przemkn¹³ nad maską i przedni¹ szyb¹, cz¹ się w ciemności z rw¹c¹ biał³¹ rzek¹ - zupełnie bezgłośnie, jakby we śnie pozbawionym dźwięków.

Mimo że niezliczone legiony gołębi gnały na forda jak gęsta ścieżka, przez którą nic nie by³o widać, Dylan nie zareagowa³ na to ani słowem, nie zmniejszył też prędkości. Patrzy³ na biał³¹ ścieżkę, zdając się nie zauważać ani jednego skrzydła, ani jedne-go widzącego oka.

Jilly przypuszcza³a, że zapewne nikt poza ni¹ nie widzi fali gołębi, która w rzeczywistości nie istnieje.

Zacisnęła spoczywać na kolanach dźonie, przygryzając wargę. Serce jej omotało - taki hałas mogłoby wydawać setki ptasich skrzydeł - a ona modliła się, aby te pierzaste widma zniknęły, choć bała się, że po nich może się zjawiać coś znacznie gorszego.

13 Zjawy wkrótce ustąpiły miejsca rzeczywistości, a z autostrady zniknęły ostatnie

gołębie, odlatując na gałęziach drzew i wysokie dzwonnice.

Serce Jilly stopniowo wróciło do normalnego rytmu, lecz każde uderzenie zdawało się równie głośnie jak wtedy, gdy konała ze strachu.

Mając za plecami księżyc, a nad głowami rozgwieżdżone niebo, przejechali mil czy dwie, słyszeli tylko cewist mijających ich aut i huk monstrualnych ciężarówek, gdy Dylan odezwał się, jak gdyby dodając melodię do rytmu bicia serca Jilly:

- A jak ty masz metodę działania? Pytam o twój pracę komika.

Wyszło jej w ustach, a język miał jak kółko, jednak kiedy przemówił, jej głos zabrzmiał zupełnie normalnie.

- Masz na myśli mój materiał? Ludzka głupota. Wycofajmy się, jak najlepiej potrafisz. Głupota, zdrada, niewierność, zachłanność, zrozumiałość, iść, próżność, nienałość, bezmyślna przemoc... Komik nigdy nie narzeka na brak tematów. - Słuchaj sama siebie, zawstydz się, porównuj jego i swoje inspiracje twórcze. - Ale tak pracują wszyscy komicy. Nie zamierza się usprawiedliwiać, lecz jakiego impuls kazał jej się tłumaczyć i nie mogła go opanować. - Mamy ciężką robotę, ale ktoś to musi robić.

- Ludzie potrzebują śmiechu - zauważył idiotycznie, starała się ją pocieszyć, jak gdyby czytał jej w myślach.

- Chce ich rozśmieszać do tego stopnia, żeby śmiali - powiedział Jilly, zastanawiając się, skąd się wzięły te słowa. - Chce, żeby czuli...

- Czuli co?

Słowo, które miało na końcu języka, było tak niewątpliwie i sprzeczne z motywacją, jakiej kiedyś oczekiwałoby od komika, że poczuła się nieswojo, słysząc je w głosie. „Ból”. Omal nie powiedziała: „Chce, żeby czuli ból”. Przeknęła jednak to słowo, krzywiąc się, jakby miało gorzki smak.

- Jilly?

Z ulgą porzuciła grzebanie we własnym mrocznym wnętrzu i wróciła do grozy czającej się w ciemnościach nocy, od której oboje na moment uciekli. Spoglądając na autostradę, zmarszczyła brwi i powiedziała:

- Jedziemy na wschód. - Tak.

- Dlaczego?

- Przez czarne ford, wybuchy, bandytów w strojach golfowych - przypomina jej.

- Ale ja jechałam na zachód, zanim... zanim doszło do tego zajścia. W przyszłym tygodniu mam trzy występy w Phoenix. Siedzący z tyłu Shep przerwał milczenie:

- Ka. Fekalia. Defekacja.

- Nie możesz teraz jechać do Phoenix - sprzeciwił się Dylan. - Po tym, co się stało, po twoim mirażu...

- Gdyby nawet miało dojść do końca świata, potrzebuję pieniędzy. Poza tym nie można ustalić terminu, a potem wycofać się w ostatniej chwili. W każdym razie jeżeli chce się jeszcze pracować.

- Wypróbnienie. Stolec. Odchody - powiedziała Shep. - Zapomniałaś o swoim cadillacu? - spytał Dylan.

- Jak mogłabym zapomnieć? Przecież ci dranie wysadzili go w powietrze. Mojego pięknego coupe deville. - Westchnęła. - Czyż nie był piękny?

- Prawdziwe cacko - przytaknęła.

- Uwielbiam te gustownie stonowane stateczniki na tylnych błotnikach.

- Rzeczywiście eleganckie.

- Przedni zderzak wygląda, jakby wmontowali tam pociśki haubicy.

- Tak, był bardzo haubiczny.

- Napis „Coupe DeVille” na bokach by³ z³oty. Uoczy szczegó³. Teraz wszystko wylecia³o w powietrze, spali³o siê i œmierdzi pieczonym Frankensteinem. Kto mó³by o czymœ ta-kim zapomnieæ?

- Nawóz. Obornik - powiedzia³ Shep. - Co on robi? - spyta³a Jilly.

- Jakœ czas temu powiedzia³æ mi, ¿e jestem wulgarny -przypomnia³ jej Dylan. - Sugerowa³æ, ¿eby³ szuka³ synoni-mu s³owa, które ciê urazi³o. Shep postanowi³ mnie wyrêczyæ. - Gnój. Koproli³.

- Ale to by³o jeszcze przed naszym wyjazdem z motelu - za-uwa³y³a.

- Jego poczucie czasu jest inne ni¿ nasze. Trudniej mu rozró³-niæ przesz³oœæ, tera³niejszyoœæ i przysz³oœæ, a czasem zachowuje siê tak, jakby by³y dla niego tym samym i dzia³y siê równoczenie.

- Kupka - rzek³ Shep. - Kaka.

- Jeœli chodzi o twojego cadillaca-ci¹gn¹³ Dylan-to przy-puszczam, ¿e jeœli te zbiry w koszulkach polo dowiedzi¹ siê, ¿e nie nale³ do Frankensteina, ale jest zarejestrowany na Jillian Jackson, zacz¹ ciê szukaæ. Bêd¹ chcieli wiedzieæ, jak zdoby³ twój samochód albo czy da³æ mu go dobrowolnie.

- Wiedzia³am, ¿e powinnam wezwææ gliny. Powinnam zg³o-siæ kradzie³ samochodu jak porz¹dny obywatel. Teraz sama je-stem podejrzana.

- E-e. Kakunianie.

- Je³eli Frankenstein mia³ racjê - ostrzeg³ Dylan - byæ mo-¿e gliny nie potrafi¹ ciê ochroniæ. Mo³e ci ludzie maj¹ wp³ywy w policji.

- To chyba powinnam siê zwróciæ do kogoœ innego - FBI? - Mo³e nie da siê przed nimi uciec. Mog¹ mieæ te³ wp³ywy w FBI.

- Kto to, na Boga, jest - Secret Service, CIA, gestapo elfów Œwiêtego Miko³aja, które robi listê niegrzecznych dzieci?

- Krowi placek. Nieczystoœci.

- Frankenstein nie zdradzi³, kim s¹ - odpar³ Dylan. - Po-wiedzia³ tylko, ¿e je³eli odkryj¹ szprycê w naszej krwi, mo³emy siê po³egnaæ z ¿yciem, a naszych kocci nigdy nikt nie znajdzie.

- Tak, mo³e rzeczywiœcie tak powiedzia³, ale dlaczego w ogóle mamy mu wierzyæ? To by³ szalony naukowiec.

- Opró³nienie jelit. Oddawanie stolca. Seans toaletowy. - Nie by³ szalony - oznajmi³ z przekonaniem Dylan.

- Sam mówi³oœ, ¿e jest stukniêty.

- A ty nazywa³æ go komiwoja³erem. W tamtej nerwowej chwili ró³nie go nazywalicemy...

- Paczka sedesowa. Wk³ad do wychodka. Wydzieliny.

- ...ale pomyœl o tym, jaki mia³ wybór - ci¹gn¹³ Dylan. - Skoro wiedzia³, ¿e œcigaj¹ go ci faceci i zamierzaj¹ zabiaæ, podj¹³ najbardziej logiczne i racjonalne dzia³anie, jakie by³o w tym mo-mencie mo³liwe. Jilly otworzy³a szeroko usta, jak gdyby przygotowywa³a siê do leczenia kana³owego.

- Logiczne? Racjonalne? - Przypomnia³a sobie, ¿e tak na-prawdê w ogóle nie zna pana Dylana O'Connera. Mó³ siê oka-zaæ jeszcze dziwniejszym osobnikiem ni¿ jego brat. - Dobra, najpierw ustalmy fakty. Uœmiechniêty gnojek czêstuje mnie chloroformem, wstrzykuje mi do ¿y³ jakieœ eliksir doktora Jekyll-la, kradnie mój cudny samochód, daje siê wysadziæ w powietrze - i w twojej œwiat³ej opinii to zachowanie daje mu kwalifikacje szefa uniwersyteckiego zespo³u dyskusyjnego?

- Przyskrzynili go, czas ucieka³, wiêc zrobi³ jedyn¹ rzecz, ja-k¹ mó³, ¿eby ocaliæ dzie³o swojego ¿ycia. Jestem pewien, ¿e nie zamierza³ daæ siê wysadziæ w powietrze.

- Jesteœ tak samo pomyłony jak on - uzna³a Jilly. - Ekskrementy. Œajno.

- Nie twierdzê, ¿e post¹pi³ s³usznie-t³umaczy³ Dylan.

-Ale zgodnie z logik¹. Je³eli przyjmiemy za³o³enie, ¿e mia³ nierówno pod sufitem, pope³nimy b³d, przez który mo³emy zgin¹æ. Po-myœl: przegra, jeœli umrzemy. Dlatego chce, ¿ebyœmy prze³yli, bo jesteœmy jego... nie wiem... bo jesteœmy jego ¿ywym ekspery-mentem. W zwi¹zku z tym muszê przyj¹æ, ¿e wszystko, co mi mówi³, ma nam pomóc prze³yæ.

- Brudy. Biegunka. Wyp³ata z Jelitbanku.

Tu¿ po bokach autostrady miêdzystanowej, na pó³noc i po³u-dnie, rozci¹ga³y siê równiny ciemne jak kamienie ze staro³ytne³go paleniska poczernia³e od dziesi¹tków tysiêcy ognisk, upstrzone szarymi jak popió³ cêtkami w miejscach, gdzie blask ksiê³yca i gwiazd odbija³ siê od roœlinnoœci pustynnej albo

b³yszcz¹ych fragmentów kamieni. Na wschodzie majaczy³ posępny zarys ³añ-cucha gór Peloncillo, które z pó³nocnego i po³udniowego wscho-du niczym imad³o napiera³y na autostradê: twardy, czarny ma-syw poszarpanych ska³, ciemniejszy od nieba, w które siê wrzyna³.

Pustynny krajobraz nie napawa³ otuch¹ i nadziej¹, a poza autostrad¹ nie by³o widaæ ¿adnego znaku, ¿e to czeoæ zamiesz-kaney planety. Przypomina³ niesamowit¹ sceneriê z filmu fan-tastycznonaukowego opowiadaj¹cego o œwiecie, w którym wszystkie gatunki wyginê³y setki lat temu, pozostawiaj¹c po so-bie martw¹ ziemiê, nieruchom¹ jak diorama pod szk³em, gdzie porusza³y siê jedynie maszyny wykonuj¹ce zaprogramowane wieki temu zadania, które nie mia³y ju¿ ¿adnego znaczenia.

Ponury pejza¿ skojarzy³ siê Jilly z widokiem piek³a, w któ-rym wygaszono ognie.

- Nie ujdziemy z tego z ¿yciem, prawda? - zapyta³a reto-rycznie, jakby nie spodziewa³a siê przec¹cej odpowiedzi.

- Co? Oczywiście, ¿e prze¿yjemy.

- Oczywiście? - powiedzia³a z niedowierzaniem. - Nie masz ¿adnych w¹tpliwoœci?

- Oczywiście - potwierdzi³. - Najgorsze ju¿ za nami. - Wcale nie.

- Ale¿ tak.

- Nie b¹d³œ mieszn¹.

- Najgorsze ju¿ za nami - powtórzy³ z uporem.

- Jak mo¿esz mówiaæ, ¿e najgorsze za nami, skoro nie ma-my pojęcia, co nas jeszcze czeka?

- Tworzenie to akt woli - rzek³. - Co to niby ma znaczyæ?

- Zanim stworzê obraz, uk³adam go sobie w myœlach. I w tym momencie ju¿ istnieje. Potem, ¿eby zmieniaæ koncepcjê w namacalne dzie³o sztuki, potrzeba tylko czasu i pracy, farby i p³ót¹na.

- Czy my rozmawiamy o tym samym? - zastanawia³a siê na g³os Jilly.

Shepherd znów zamilk³, lecz gadanina jego brata zaniepoko-i³a j¹ bardziej ni¿ paplanie Shepa.

- Pozytywne myœlenie. Przewaga umys³u nad materi¹. Bóg stworzy³ niebo i ziemiê, powo³uj¹c je do istnienia tylko myœl¹. Najpotê¿niejszy¹ si³ wszechœwiata jest si³a woli.

- Na pewno nie, bo inaczej mia³abym w³asny sitcom i w tym momencie urz¹dza³abym przyjêcie w swojej posiad³oœci w Malibu. - Nasza zdolnoœæ tworzenia stanowi odbicie boskiej zdol-noœci tworzenia, bo codziennie wymyœlamy nowe rzeczy i po-wo³ujemy je do istnienia-wynalazki, projekty architektoniczne, zwi¹zki chemiczne, procesy produkcyjne, dzie³a sztuki, przepi-sy na chleb, ciasto i pieczeñ.

- Nie zamierzam ryzykowaæ wiecznego potêpienia, utrzy-muj¹c, ¿e robiê tak dobr¹ pieczeñ jak Bóg. Jego na pewno sma-kowa³aby lepiej.

Puszczaj¹c mimo uszu jej uwagê, Dylan kontynuowa³:

- Nie mamy boskiej mocy, wiêc nie potraómy zamieniaæ energii naszych myœli bezpoœrednio w materiê...

- Bóg robi te¿ pewnie lepsze sa³atki ni¿ ja i jestem pewna, ¿e jest mistrzem nakrywania do sto³u.

- ...ale kieruj¹c siê myœl¹ i logik¹-ci¹gn¹³ cierpliwie Dylan - umiemy wykorzystaæ inne rodzaje energii, ¿eby zmieniaæ ist-niej¹c¹materiê w prawie wszystko, co zechcemy. Przêdziemy nici, ¿eby szyæ z nich ubrania. Œcinamy drzewa i z drewna budu-jemy sobie schronienie. Nasz proces tworzenia jest o wiele wol-niejszy i nieporadny, ale w gruncie rzeczy bardzo zbli¿ony do boskiego. Rozumiesz, o czym mówiê?

- Je¿eli kiedykolwiek zrozumiem, to bêdzie znaczy³o, ¿e mo¿na odwie³æ mnie do czubków.

Znowu stopniowo zwiêkszaj¹c prêdkoœæ, powiedzia³:

- Wyka¿ odrobinê dobrej woli, dobra? Mo¿esz siê trochê wysiliaæ?

Jilly zirytowa³a jego dzieciêca gorliwoœæ i huraoptymizm w obliczu œmiertelnego niebezpieczeñstwa.

Mimo to, przypomi-naj¹c sobie upokorzenie, jakiego dozna³a po jego poprzednim popisie elokwencji, poczu³a zalewaj¹c¹ jej twarz falê gor¹ca, ale zdo³a³a opanowaæ wzbieraj¹cy strumieñ sarkazmu.

- W porz¹dku. Mów dalej.

- Za³ó¿my, ¿e zostaliby stworzeni na podobieñstwo Boga. - Dobra. I co z tego?

- Logiczny jest zatem wniosek, ¿e chocia¿ nie potrafimy tworzyæ materii z niczego i nie umiemy zmieniaæ istniej¹cej ma-terii za pomoc¹ samych myœli, to jednak nasza si³a woli, o wie-le mniej potê¿na od boskiej, mo¿e mieæ wp³yw na ksza³t rze-czy, które maj¹ nadejœæ.

- Kszta³t rzeczy, które maj¹ nadej^oæ-powtórzy³a. - Zgadza się.
- Kszta³t rzeczy, które maj¹ nadej^oæ.
- Otó² to -potwierdzi³, kiwaj¹c z zadowoleniem g³ow¹ i od-rywaj¹c na chwilę wzrok od drogi, aby się do niej u^oemiechn¹æ. - Kszta³t rzeczy, które maj¹ nadej^oæ - powtórzy³a jeszcze raz, zdaj¹c sobie nagle sprawę, że w konsternacji zaczę³a mówić jak Shepherd. - Jakich rzeczy?
- Przysz³ych wydarzeń - wyja^oeni³. - Jeżeli jesteśmy stworze-ni na obraz Boga, by^oæ mo²że posiadamy trochę boskiej mocy kształtowania rzeczy - odrobinkę, ale tyle, że da się ją wyko-rzystać. Nie tworzymy materii, ale przysz³o^oæ. Mo²że dzięki na-szej sile woli potrafimy kształtowa^oæ swoje przeznaczenie, przy-najmniej czę^ociowo.
- Co? Jeżeli sobie wyobra²zę, że w przysz³o^oeci będę miliona-ry¹, to naprawdę się ni¹ stanę?
- Musisz podejmowa^oæ odpowiednie decyzje i cię²ko pracowa^oæ, ale... tak, wierzę, że ka²dy z nas mo²że kształtowa^oæ włas¹n¹ przysz³o^oæ, jeżeli ma do^oæ si³y woli.

Wci² panuj¹c nad rozdra²żeniem i staraj¹c się zachowa^oæ spokojny ton, spyta³a:

- Dlaczego więc nie jesteś s³awnym malarzem miliarderm? - Nie chcę być s³awny ani bogaty.
- Ka²dy chce być s³awny i bogaty.
- Ja nie. Życie i tak jest skomplikowane. - Ale pieni¹dze znacznie u³atwiają¹ życie.
- Pieni¹dze znacznie komplikuj¹ życie - zaprotestowa³. - S³awa też. Chcę tylko dobrze malowa^oæ, co dzień coraz lepiej. - Zatem - powiedzia³a, trac¹c kontrolę nad strumieniem sarkazmu - w wyobra²żeni zobaczysz siebie w przysz³o^oeci jako drugiego Vincenta Van Gogha, pomyślisz sobie życzenie i pewnego dnia twoje obrazy znajd¹ się w muzeach.
- Zamierzam w ka²dym razie spróbowa^oæ. Vincent Van Gogh - mo²że, chociaż wyobra²zam sobie przysz³o^oæ, w której mam oboje uszu.
- Niczym niezmi¹cony dobry humor Dylana w obliczu nie-szczę^ościa podzia³a na Jilly tak, jakby kto^o przejecha³ jej po języku papierem ściernym.
- A ja, żeby sprowadzić cię na ziemię, wyobra²zam sobie przysz³o^oæ, w której będę musia³a wpechn¹æ ci jaja w prze³yk. - Tyle w tobie z³o^oeci?
- Boję się.
- W tej chwili się boisz, jasne, ale zawsze kipsz z³o^oeci¹.
- Wcale nie zawsze. Spędzaliśmy z Fredem uroczy i spokojny wieczór, zanim to wszystko się zaczę³o.
- Musz¹ cię dręczy^oæ jakiegoś trudne nierozwi¹zane problemy z dzieciństwa.
- Kurczę, robisz na mnie coraz większe wrażenie. Zaraz się oka²że, że kiedy nie próbujesz naśladowa^oæ Van Gogha, w wolnych chwilach zajmujesz się psychoanaliz¹.
- Jeżeli jeszcze trochę podskoczy ci ciśnienie - ostrzeg³ ją Dylan - pęknie ci tętnica szyjna.
- Przez zacięni^ote zęby Jilly wydała wściek³y pisk, bo gdyby zdusi³a go w sobie, mog³aby wybuchn¹æ.
- Chcę ci tylko powiedzieć - ci¹gn¹³ Dylan dra²gni¹co rze-czowym i spokojnym tonem - że jeżeli pomyślimy pozytywnie, mo²że rzeczywiście najgorsze mamy już za sob¹. A negatywne myślenie na pewno nic nam nie da.
- W odruchu gniewu chcia³a spuścić nogi na pod³ogę i mocno tupn¹æ, ale zreflektowa³a się, przypominaj¹c sobie o biednym

bezbronnym Fredzie wci^oni^oty pod siedzenie. Nabra³a więc g³ęboko powietrza i zaatakowa³a Dylana:

- Skoro to takie proste, dlaczego przez tyle lat patrzysz spo-kojnie na cię²k¹ dolę Shepherd¹? Dlaczego nigdy nie wyobrazi³o^o sobie, że jak za dotknięciem czarodziejskiej różd²ki wycho-dzi z autyzmu i zaczyna normalnie żyć?
- Nieraz to sobie wyobra²żam - odpar³ cicho i z gorycz¹, która zdradza³a bezbrze²żny smutek z powodu choroby brata. - Myśle^o o tym codziennie, żywo i intensywnie, z ca³ej duszy, od kiedy tylko sięgam pamięci¹.
- Bezkresne niebo. Bezdro²że pustyni. Przepa^oæ, która powsta³a we wnętrzu samochodu, równie

rozległa jak bezmiar mroku i pustki za oknami, przepaść, która była dziełem Jilly. Dajcie się ponieść złości, bezmyślnie przekroczą granicę dzielących sżusne argumenty i nieuzasadnion złościwość, trafiając Dylana O'Connora w najczulszy punkt, choć wiedział, że tam zboli go najbardziej.

Wprawdzie siedzieli obok siebie, ale dystans ich dzielący wydawał się nie do przebycia.

W ostrym świetle reflektorów nadjeżdżających z przeciwka aut i perłowym blasku wskaźników tablicy rozdzielczej widać było, że oczy Dylana łoniły, jakby przez tyle czasu wstrzymywał prawdziwy ocean żez. Przyglądając mu się z większym współczuciem niż dotąd, nawet w młym oświetleniu Jilly dostrzegła, że to, co wyglądało na smutek, może być w istocie głębokim cierpieniem, dżugotrwałym, niesabnym bólem, jak gdyby brat nie chorował na autyzm, ale umarł i odszedł na zawsze.

Nie wiedział, co powiedzieć, aby naprawić swój podstęp. Bez względu na to, czy będzie mówić szeptem, czy krzyknąć, słowa przepraszy nie pokonają otchłani, jaka powstała przez Jilly między nią a Dylaniem O'Connorem.

Czuła się jak wkład do wychodka.

Bezkresne niebo. Bezdroże pustyni. Szmer opon i monotonne brzęczenie silnika zlały się w biały szum, na który Jilly szybko przestała zwracać uwagę i po pewnym czasie zaczęła odnosić wrażenie, że równie dobrze mogłaby siedzieć w martwej ciszy na powierzchni księżyca. Nie słyszała ani własnego oddechu, ani głuchego bicia serca, ani echa śpiewu jej dawnego chóru kościelnego, który od czasu do czasu brzmiał w jej głowie, gdy czuła się samotna i zagubiona. Nie dysponowała tak dobrym głosem, żeby śpiewać solo, lecz miała talent do harmonii i gdy stała wśród swoich siostr i braci ubranych tak samo, trzymających

identyczne zbiory hymnów, ogarniała ją głębokie i pokrzepiające poczucie wspólnoty, jakiego przedtem i potem nigdy nie doświadczyła. Czasem Jilly uważała, że strasznie trudne zadanie nawiązania porozumienia ze skądajcie się z samych nieznanymi publiczności i nakłonienie ich do śmiechu z głupoty i złościwośći rodzaju ludzkiego jest o wiele łatwiejsze niż pokonanie dystansu i utrzymanie na pewien czas choćby najsłabszej więzi między dwojgiem ludzi. Bezkresne niebo, bezdroże pustyni i samotność każdego pancernego serca śczyła jedna cecha - ta sama dał, niemal nie do przebycia.

Liżąc poboczne autostrady, jęzor światła wyawiała z ciemnego żwiru tu i tam coś byszczącego i przez moment Jilly obawiała się, że znów zobaczy światła wotywnie i przybyłe znikłe kościelne śwawki, stado białych jak śmiera ptaków i strugi krwawej ektoplazmy, ale w porę zorientowała się, że te szybko znikające pomyki to tylko odbicie światła reflektorów od kawałków potuczonych butelek.

Ciszy nie przerwała ani ona, ani Dylan, lecz głos Shepherd'a monotonicznie powtarzał tego mantrę znaną z reklam telewizyjnych:

- Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach. Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach. Od dzie... Jilly zachodziła w głowę, dlaczego Shep zaczął recytować hasło reklamowe restauracji, w której niecałe dwie godziny temu kupiła kolację, ale zaraz doszła do wniosku, że musiała widzieć znaczek promocyjny, jaki kobieta załadła przypięła jej do bluzki. - Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach. Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach.

- Kiedy wracam do motelu z jedzeniem na wynos, dostanę pak w głowę - powiedziała Dylan. - Nie zjedliśmy kolacji. Chyba jest głodny.

- Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach - rzekł Shep, kożyszcie się z boku na bok.

Gdy Dylan oderwał jedną rękę od kierownicy i sięgnął do kieszeni swojej koszuli hawajskiej, Jilly zobaczyła, że ma taki sam jak ona znaczek z żabą. Na tle kwiecistego wzoru kolorowej tkaniny trudno było zauważyć uśmiechniętego paza.

- Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach... Gdy Dylan odpinał gadżet reklamowy, stała się coś dziwnego i nastąpił kolejny w ciągu tego wieczoru zwrot akcji. Trzymając znaczek między kciukiem a palcem wskazującym i sięgając w stronę konsoli dzielącej przednie siedzenia, jak gdyby

zamierzała wrzucić plaketkę do pojemnika na śmieci, Dylan zadygotał, niezbyt gwałtownie, jednak na tyle mocno, że nie sposób było uznać tego za zwykły dreszcz; zadygotał, jakby przez ciało przebiegł

mu prąd elektryczny. Jego język zatrzepotał o podniebienie, wydając charakterystyczny dźwięk podobny do odgłosu uruchamiania silnika samochodu:

- Hannn-na-na-na-na-na-na!

Udało mu się utrzymać kierownicę lewą ręką, ale jego stopa zmniejszyła nacisk na pedał gazu albo całym ciałem się z niego zecelizowała. Prędkość forda zaczęła spadać z górnych dziesięciu mil na godzinę do po prostu niebezpiecznych osiemdziesięciu mil i na koniec do mimo wszystko ryzykownych siedemdziesięciu mil.

- Hannn-na-na-na-na-na-na-na! - wyjąkał i równocześnie z wymówieniem ostatniej sylaby pstryknął znacznikiem, jakby grał w kulki. Przestał dygotać równie nagle, jak zaczął.

Metalowy krzyk odbił się z brzością od okna w drzwiach po stronie pasażera, kilka cali od twarzy Jilly, rykoszetem trafił w deskę rozdzielczą i wylądował w labiryncie gałęzi i liści Freda.

Mimo że stopniowo tracili prędkość, Jilly wyczula, że nie mając zapiętych pasów, znalazła się w poważnym niebezpieczeństwie, zrozumiała też, że nie dłużej już naoliży i zapięła szelek. Okręciła się więc twarzą do przodu, lewą ręką chwyciła się kurczowo siedzenia, omal nie dziurawiła skórzanej tapicerki, a prawą zapała się uchwytu tuż nad drzwiami. W momencie, gdy Dylan potwierdził jej przecucia, wciskając hamulec do oporu, wparła się stopami w deskę rozdzielczą. Zgięła kolana, przygotowała się do zamortyzowania wstrząsu, i zaczęła odmawiać w myślach „Zdrować Mario”, nie prosząc w modlitwie o uchronienie przed kłutwem grubego tyłka, ale bągała o ocalenie swojego tyłka, wszystko jedno, jak groteskowe rozmiary miałyby przybrać w przyszłości.

W ciągu dwóch sekund prędkość forda spadła do sześćdziesięciu, może nawet do pięćdziesięciu mil na godzinę, ale wciąż jechali tak szybko, że nikt przy zdrowych zmysłach nie próbowałby w takim pędzie wykonać ostrego skrętu. Najwidoczniej jednak Dylanem O'Connerem owładnęło szaleństwo: puścił hamulec, skręcił kierownicę do oporu w lewo, znów wdusił hamulec, poderwał samochód z jezdni i z przeraźliwym piskiem opon wykonał ostry zwrot.

Wzbijając obok kurzu, ford obrócił się na szerokim poboczu autostrady. U podwozie zagrzehotał wir: trach-trach, przeraźliwe jak seria z karabinu maszynowego. Okręcając się w oślepiającym świetle zbliżających się reflektorów, Jilly wciąż gnęła głęboko powietrze w rozpaczliwym pragnieniu życia, jak skazana na śmierć, gdy sypczy oświst spadającej gilotyny. Gdy samochód znalazł się w pozycji wyjściowej, pisała, a potem paskudnie zakłócała, zapominając o swojej awersji do wulgaryzmów, kiedy znowu obrócili się o sto dwadzieścia stopni, zatrzymując się w końcu zwróceniem przodem w kierunku północno-wschodnim.

Wschodnie i zachodnie pasy autostrady rozdzielała wysepka szerokości sześćdziesięciu stóp, nieosłonięta barierą, a jedyną przeszkodą, która miała uniemożliwić wjechanie na przeciwległy pas, był obniżony obszar zieleni. W momencie gdy ford stanął i Jilly wciąż gnęła kolejną porcję powietrza, która wystarczyłaby na przepłynięcie pod wodą kanału La Manche, Dylan puścił pedał hamulca, wciskając gaz i ruszył po przekłnej w dół obniżenia.

- Co ty wyprawiasz? - krzyknęła.

Był wyjątkowo skoncentrowany, jak nigdy dotąd, skupiał się na zjeździe w dół zbocza bardziej niż wtedy, gdy przyglądał się jej pionowemu cadillacowi, bardziej niż gdy zajmował się Shepem w konfesjonale na tylnym siedzeniu.

Wielki jak niedźwiedź, całkowicie wpełniał swój poziom przedniego siedzenia. Nawet w normalnych okolicznościach - przynajmniej w najbardziej normalnych z tych, w których Jilly go widziała - ciężko wisiał na kierownicy, lecz w tej chwili za-wisł jeszcze bardziej, z twarzą przysuniętą blisko szyby, wykrzywił w niedźwiedzim grymasie, wlepiając wzrok w smugi światła reflektorów rozcinających mrok w dole, gdzie zjeżdżał.

Nie odpowiedział na jej pytanie. Rozchylił usta jakby w zdumieniu, jak gdyby sam nie wierzył, że wprowadził forda w kontrolowany poślizg i pędził przez wysepkę zieleni w stronę przeciwnego pasa ruchu.

Może jeszcze nie pędził, ale kiedy samochód znalazł się na dnie obniżenia, zaczął nabierać prędkości. Gdyby uderzyli we wzniesienie pod nieważnym kłtem lub przy zbyt dużej szybkości, auto zaczęłoby dachować, co świetnie wychodzi pojazdowi z napędem na cztery koła, kiedy się je

prowadzi na terenie takim jak ten, pokrytym piaskiem i luźnym tucznikiem.

- Nie! - krzyknęła, ale nie poskutkowało. Gdy ford wał¹³ w krusz¹ce się zbocze, Jilly mocniej wbiła stopy w deskę rozdzielczą, zastanawiając się, gdzie może być ukryta poduszka powietrzna. Bala się, że zamontowano ją w desce rozdzielczej i jeżeli wybuchnie pod jej stopami, może jej wbić kolana w twarz albo rozerwać się pod podeszwami butów, parząc całe ciało gorącym sprężonym gazem. Wzroście takie i jeszcze gorsze obrazy przesuwają się jej w myślach zamiast standardowego zapisu całego życia (z muzyką z „Królika Bugsa” w tle, która byłaby najodpowiedniejszą ilustracją), ale nie mogła pohamować ich na przykład, trzymając się mocno siedzenia i uchwytu nad drzwiami, krzycząc cięgle „Nie!” - wciąż na próżno.

Dziurawiła ciemność za sobą wyrzucanymi spod kół błyszczącymi strumieniami wiru i piasku, ford pi¹³ się ukocenie po północnym zboczu nasypu, jak gdyby przechodził ostry test odporności na dachowanie. Słyszła po sile ciśnienia, jaka pchała Jilly w stronę kierowcy, gdyby wóz przechylił się jeszcze o jeden stopień, potoczyłby się z powrotem w dół.

Kilka razy podczas wspinaczki wydawało się, że z czterech napędzanych kół co najmniej dwa traciły przyczepność. Samo-chodem rzucało i kołysało, ale w końcu osiągnęło szczyt wznieślenia i stan¹³ na poboczu pasa prowadzącego na zachód.

Dylan spojrzawszy w lusterko wsteczne, zerknął w boczne, po czym wstrzelił się w lukę między samochodami, które mknęły tam, skąd przyjechali. W stronę miasta. W stronę motelu, gdzie na pewno tulił się jeszcze jej cadillac. Prosto do miejsca, gdzie czekały na nich kłopoty, od których usiłowali uciec. Jilly przemknęła niedorzeczna myśl, że powodem szaleńczego przejazdu przez dół było powtarzane przez Shepa „Od dzieci tylko frytki jadam, zapominam o owadach” - informacja, że nie jadł kolacji. Oddanie starszego brata mogło być do pewnego stopnia godne podziwu, jednak powrót do baru z hamburgerami w tej sytuacji nie miał nic wspólnego z odpowiedzialną troskliwością opiekuna, ale stanowił lekkomyślny akt oślepego poświęcenia.

- Co ty wyprawiasz? - powtórzyła Jilly.

Tym razem zareagowała, choć odpowiedź ani nie dodała jej otuchy, ani nie zaspokoiła ciekawości.

- Nie wiem.

W jego zachowaniu wyczuła ten sam rozpaczliwy bezradność, która ogarniała ją za każdym razem, gdy znalazła się we władzy mirażu. Przestraszona perspektywą szybkiej jazdy z kierowcą, który ma halucynacje lub coś jeszcze gorszego, powiedziała:

- Zwolnij, na litość boską. Dokąd jedziesz? Wcisnąć pedał gazu, odrzekł:

- Na zachód. Gdzieś na zachód. Do jakiegoś miejsca.

- Po co?

- Czuję, jak mnie ciągnie. - Co cię ciągnie?

- Ciągnie mnie na zachód. Nie wiem co ani dokąd. - Wobec tego dlaczego w ogóle jedziesz?

Jak gdyby był prostodusznym stworzeniem, który doszedł do wniosku, że rozmowa zeszła na tematy filozoficzne nie bardzo zrozumiałe niż osiągnięcia biologii molekularnej, Dylan spojrzawszy na nią, ukazując białyka oczu jak pies, który nie pojmuje powodu kary.

- Po prostu czuję, że... tak trzeba.

- Co trzeba?

- Trzeba jechać w tym kierunku, na zachód. - Nie pakujemy się z powrotem w kłopoty? - Tak, pewnie tak.

- To zjedź na bok, stań.

- Nie mogę. - Na jego twarzy zalśnił pot. - Nie mogę. - Dlaczego?

- Przez Frankensteina. Zastryk. Szprycy. Zaczęła działać. Coś się ze mną dzieje.

- Co?

- Jakiego straszne gówno.

- Nawóz - powiedziała z tylnego siedzenia Shep.

Dylan O'Conner wpadł w popłoch, jak gdyby uciekał przed szybko rozprzestrzeniającym się pożarem albo lawiną kamieni, lodu i śniegu. Serce waliło mu jak zajęcowi kociganemu przez wilka. Nigdy nie cierpił na manię prześladowczą, nie brał metamfetaminy, ale przypuszcza, że tak właśnie czuje się człowiek dręczony paranoicznymi urojeniami, kiedy wchodzi sobie w życie śmiertelną dawkę amfy w piynie.

- Ponoś mnie - rzekł do Jilly, wciskając pedał gazu. - Nie wiem dlaczego i nie umiem się uspokoić. Bóg jeden wie, co o tym pomyślał. Dylan sam nie był pewien, co chciał jej przez to powiedzieć. Właściwie nie miał wrażenia, jakby uciekał przed niebezpieczeństwem, ale czuł, jakby jakiegoś największego na świecie elektromagnes, oddziałując na żelazo w jego krwi, ciągnął go nieuchronnie w jakimś kierunku. Szalonemu niepokojowi towarzyszył nieodparty impuls, który kazał mu jechać. Szalony niepokój nie miał żadnej logicznej przyczyny, a impuls nie wiązał się z żadnym konkretnym obiektem. Dylan po prostu musiał jechać na zachód i jak najszybciej goniąc zachodzący księżyc. Powiedział Jilly, że to instynkt. Coś w krwi mówiło mu „jedź”, coś w kościach mówiło „pędź”, słyszał głos pamięci swe-go gatunku, który odezwał się w jego genach, głos, którego nie mógł zignorować, bo gdyby nie usłuchał wezwania, stałoby się coś strasznego.

- Strasznego? - spytał Jilly. - Co takiego?

Nie wiedział, tylko czuł, tak jak zaszczuta antylopa z odległości stu jardów wyczuwa geparda czającego się w wysokiej trawie albo jak spragniony gepard wyczuwa sadzawkę ukrytą w głębi sawanny i oddaloną o wiele mil.

Próbując wytłumaczyć, co się z nim dzieje, zwolnił nieco. Strzałka szybkoobrotowa drżała, wskazując osiemdziesiąt pięć mil na godzinę. Wdusił gaz, dopóki nie pokazała dziewięćdziesiątki.

Na autostradzie przy gęstym ruchu jazda takim dużym samochodem z prędkością dziewięćdziesięciu mil na godzinę była nie tylko niedozwolona i nierozsądna, ale głupia, a nawet gorzej niż głupia-kretyńska. Dylan nie potrafił zmusić się do odpowiedzialnej reakcji, ani apelując do rozsądku, ani do poczucia wstydu. Jego maniacka determinacja, by gnać na zachód, było dalej na zachód, stanowiła zagrożenie dla życia Shepa, Jilly i jego samego. Innym razem lub nawet parę godzin wcześniej zwolniłby na sam mój o odpowiedzialności za ich bezpieczeństwo, ale teraz palący przymus zażyczył wszelkie względy moralne, a także instynkt przetrwania.

Na zachód gnały wielkie macki i peterbilty, sedany, coupe, auta terenowe, pikapy, furgonetki, lawety, wozy kempingowe i cysterny, zmieniając w pedzie pasy ruchu, a Dylan, nie zwalniając ani na moment, wciskał forda w luki między nimi z biegiem białego bystrookiego krawca, który nawleka mnóstwo igieł po kolei.

Szybkoobrotowa wskazywała dziewięćdziesiąt dwie mile, ale lek przed zderzeniem z innym pojazdem był o wiele słabszy od zwierzęcego odruchu, by gnać przed siebie. Przekraczając dziewięćdziesiąt trzy, Dylan poczuł wibracje, które wstrząsały podwoziem, lecz zaniepokojenie wcale nie skłoniło go do zmniejszenia prędkości.

Nieodparta potrzeba pędu, poczucie, że musi jechać jak sza-tan, bo inaczej zginie, była czymś więcej niż przymus; opanowała go zupełnie jak obsesja, a z każdym oddechem słyszał w głosie zowieszczę napomnienie „Masz coraz mniej czasu”, z każdym uderzeniem serca natarczywe wożanie „Prędej!”.

Przejeżdżając przez dziury, pęknięcia i łaty na jezdni, koła waliły jak młoty i Dylan bał się skutków ewentualnego rozrwania opony przy tak zawrotnej szybkości, mimo to gnał dziewięćdziesiąt sześć na godzinę, wystawiając na ciężką próbę amortyzatory i torturując resory, potem dziewięćdziesiąt siedem, przy akompaniamencie ryku silnika i świstu wiatru w oknach, dziewięćdziesiąt osiem, wciskając się między dwie ogromne ciężarówki, wyprzedzając z raketowym wizgiem łoniego jaguara, który zatrzymał z dezaprobatą, wreszcie dziewięćdziesiąt dziewięć.

Dylan wiedział, że obok siedzi Jilly, wciąż przygotowana na katastrofę, wpierając adidasy w deskę rozdzielczą, szamocząc się z pasami bezpieczeństwa, które usiłowała zapisać. Którymś okiem dostrzegł, że zawładnięty niepanicznym strachem, a gdy zerknął na nią przelotnie, utwierdził się w tym przekonaniu. Przypuszczał, że coś do niego mówiła, protestując głośno przeciw karkołomnej, wariackiej gonitwie na zachód. Słyszał nawet jej głos, ale głosy i zniekształcone, jak gdyby ktoś odtwarzało taśmę z niewłaściwej prędkości; nie rozumiał ani słowa.

Zanim szybkoociomierz pokaza³ setkê, a zw³aszczą gdy j¹ przekroczy³, ka³da nieregularnoœæ nawierzchni przenosi³a siê ze zwielokrotnionym skutkiem na kierownicê, która próbowa³a wymkn¹æ siê Dylanowi z r¹k. Na szczêœcie pot, jaki wczœœniej wyst¹pi³ mu nagle na czo³o i zwil¹y³ d³onie, zd¹ÿ³ obesch¹æ w podmuchu w³icznej klimatyzacji. Panowa³ nad samochodem przy prêdkoœci stu dwóch i stu trzech mil na godzinê, ale choæ trzyma³ kierownicê, nie móg³ oderwaæ stopy od peda³u gazu. Ogromna prêdkoœæ ani trochê nie zmniejszy³a jego potrzeby pêdu; im szybciej jecha³, tym wiêkszy pop³och go ogarnia³, zmu-szaj¹c do wciskania gazu do oporu. Mia³ wra³enie, jakby wci¹-ga³a go grawitacja czarnej dziury, ka³ÿc mu gnaæ wprost na li-niê horyzontu, za którym ani materia, ani promieniowanie nie mia³y dok¹d uciec przed straszliw¹ si³1 wiru. „Jechaæ, jechaæ, JECHAÆ” - to by³a jego mantra, jazda w nieodgadnionym ce-lu, jazda dla samej jazdy, na zachód, œladem s³oñca, które daw-no zas³o, i jeszcze widocznego, ale te³ ju³ powoli gasn¹cego ksiêÿca.

Byæ mo³e szaleñcza gonitwa w stronê nieznanego, a jed-nak po³ÿdanego obiektu by³a reakcj¹ typow¹ dla najbardziej

pechowych pacjentów Frankensteina, których iloraz inteli-gencji zaraz potem gwa³townie spada³, wtr¹caj¹c ich w otch³añ têtopy.

Je³eli nie wyma³e ci osobowoœci ani nie pozbawi ciê zdolnoœci linearnego myœlenia, ani nie zredukuje ilorazu inteligencji o szeœæ-dziesi¹t punktów...

Przed nimi majaczy³o miasto, które tak niedawno opuœcili w poœpiechu, boj¹c siê widoku czarnych chevroletów we wstecz-ny m lusterku, po³yskuj¹cych jak gondole œmierci na kó³kach.

Dylan spodziewa³ siê, ÿe tajemnicza si³a ka³e mu zjechaæ z autostrady niedaleko motelu, gdzie cadillac Jilly zmieni³ siê w p³on¹c¹ trumnê ich przeœladowcy. Zerkaj¹c na szybkoœcio-mierz - sto cztery mile na godzinê - poczu³, jak przyspieszony rytm serca przechodzi w galop. Z tak¹ prêdkoœci¹ nie uda mu siê pokonaæ ³ukowatego zjazdu. Modli³ siê, by przed opuszcze-niem autostrady zd¹ÿ³ opanowaæ maniê szybkoœci, by nie wpaœæ na barierê i nie stoczyæ siê po nasypie w przymusowym teœcie na wytrzyma³oœæ produktu Ford Motor Company.

Kiedy zbli³ali siê do feralnego zjazdu, Dylan czeka³ w napiê-ciu, lecz na szczêœcie nie ci¹gn¹³ go tam ÿaden impuls. Prze-mknêli obok niczym grupa kaskaderów szykuj¹ca siê do skoku przez rz¹d szesnastu autobusów.

Na po³udnie od autostrady, wœród œwiata³ sklepów i punk-tów us³ugowych dla podró³nych z³owrogo jaenia³ szyld motelu. Czerwony neon kojarzy³ siê z krwi¹ i ogniem; przywodzi³ na myœl masê obrazów piek³a z makabrycznych wizji wszystkich artystów, od malarzy sprzed epoki renesansu po wspó³czesnych ilustratorów komiksów.

Na œcianach dalekiego motelu miga³y plamy œwiata³ b³yiska-j¹cych rytmicznie na dachach samochodów policji i wozów stra-ÿackich. Ze zwêglonego wraka cadillaca wci¹ÿ unosi³y siê smu³-ki szarego dymu. Zanim up³ynê³o pó³ minuty, spalone resztki samochodu zo-sta³y milê za nimi. Szybko zbli³ali siê do drugiego zjazdu, któ-ry równie³ prowadzi³ do miasta i znajdowa³ siê trzy mile na za-chód od pierwszego.

Kiedy wreszcie zaczęli zwalniaæ i Dylan w³czy³ prawy kie-runkowskaz, Jilly pewnie pomyœla³a, ÿe odzyska³ panowanie nad sob¹. Jednak Dylan mia³ nie wiêkszy wp³yw na w³asny los ni³ wtedy, gdy zjecha³ ze wschodniego pasma autostrady i prze-ci¹³ pas zieleni. Coœ go przyzywa³o, jak g³os syreny wo³a ÿegla-rza, a on nadal nie potrafi³ siê oprzeæ nieznaney sile.

Wszed³ w zakrê¹t za szybko, ale ju³ nie z tak¹ prêdkoœci¹, by ford wpa³d w poœlizg albo wyl¹dowa³ na dachu. Na koñcu zjaz-du, nie widz¹c ÿadnych samochodów na cichej ulicy, Dylan bez wahania zignorowa³ znak stopu i skrêci³ w lewo do dzielnicy mieszkaniowej, zupe³nie lekcewa³ÿc prawa fizyki i te stworzone przez cz³owieka.

- Euka-euka-eukaliptus - us³ysza³ s³owo, które mimowolnie wypowiedzia³. Przerazi³ siê nie tylko dlatego, ÿe znów dzia³o siê z nim coœ dziwaczego, ale zda³ sobie sprawê, ÿe zacz¹³ mówiæ jak Shep. - Eukaliptus, eukaliptusowa piêæ, nie, nie piêæ, euka-liptusowa szeœæ, nie, eukaliptusowa szeœædziesi¹t. Choæ jego domen¹ by³a ekspresja plastyczna, Dylan by³ te³ ocytany; zna³ kilka powieœci o ludziach, których umys³ami zaw³adnêli Obcy, w jednej czyta³ o dziewczynie opêtanej przez demona, w innej o facecie, którego przeœladowa³ duch jego zmar³ego brata bli³niaka. Przypuszcza³, ÿe czuje siê teraz

za-pewne tak jak oni, jeżeli faktycznie jakæ wroga istota poza-ziemska albo duch zamieszka³ w jego ciele i przejd¹³ w³adzê nad jego wol¹. Nie czu³ jednak obecnoœci ¿adnego obcego stwora ani pod skór¹, ani na powierzchni mózgu. Zachowa³ tyle roz-s¹dku, by wiedziaæ, ¿e w jego krwi p³ynie jedynie tajemnicza zawartoœæ strzykawki pojemnoœci osiemnastu centymetrów szeœciennych.

Nie odnalaz³ jednak pocięchy w tej konstatacji.

Bez powodu, po prostu dlatego, ¿e tak by³o trzeba, na pierwszym skrzy¿owaniu skrêci³ w lewo i min¹³ trzy przecznice. Z ka¿d¹ chwil¹ mówi³ z coraz wiêkszym zniecierpliwieniem i co-raz g³oœniej, zag³uszaj^{1c} Jilly, która usi³owa^{3a} coœ wtr¹ciæ:

- Eukaliptusowa szeœæ, eukaliptusowa zero, eukaliptusowa piêæ, szeœædziesi^{4t} piêæ, nie, mo¿e piêæset szeœædziesi^{4t} albo piêæ-dziesi^{4t} szeœæ...

Zwolni³ do czterdziestu mil na godzinê, lecz i tak ledwie mi-gnê^{3a} mu tablica z nazw¹ ulicy, na której widnia³o powtarzane przez niego s³owo: ALEJA EUKALIPTUSOWA.

Wcisn¹³ hamulec, obróci³ kierownicê w lewo i wpad³ w Ale-jê Eukaliptusow¹, naje¿d¿aj^{1c} na krawê¿nik na skrzy¿owaniu. Ulica by^{3a} zbyt w¹ska, by mo¿na j¹ nazwaæ alej¹, odrobinê szersza od uliczki osiedlowej. Dylan nie zauwa¿y³, aby rós³ tu choæ jeden eukaliptus, ale z obu stron okala^{3y} j¹ drzewa lauro-we i oliwne o fantastycznie wêŸlastych i wykrzywionych pniach i ga³êziach, które w bursztynowym œwietle latarń rzuca^{3y} spl¹ta-ny jak gêsta wiklina cieñ. Eukaliptusy albo dawno powymiera-^{3y}, albo usuniêto je wiele lat temu, a mo¿e nazwê ulicy nada³ ja-kie dendrologiczny ignorant.

Za drzewami sta^{3y} skromne domy, stare, ale w wiêkszoœci dobrze utrzymane: ozdobione sztukateri¹ i przykryte pó³okr¹-g³¹ dachówk¹ pude³ka, podmiejskie domki stylizowane na wiej-skie, o prostych liniach, lecz bez charakteru, gdzieniegdzie dwu-piêtrowy budynek, który wygl¹da³, jakby przeniesiono go tu prosto z Ohio albo Indiany.

Dylan zacz¹³ przyspieszaæ, lecz nagle z impetem zahamo-wa³, zatrzymuj^{1c} forda przed numerem 506.

Na koñcu ceglano-go chodnika wznosi³ siê piêtrowy oszalowany dom z g³êbok¹ werand¹ od frontu.

Wy³¹czaj^{1c} silnik i odpinaj^{1c} klamrê pasa, Dylan nakaza³: - Zostañ z Shepem.

Jilly coœ mu odpowiedzia^{3a}, ale nie zrozumia³. Od tej chwili mia³ poruszaæ siê pieszo, jednak pulsowa³ w nim nie mniejszy niepokój i poczucie misji ni¿ w trakcie szaleñczego zjazdu ze wschodniego pasa autostrady i odysei na zachód. Echo ciê¿ko wal¹cego serca niemal go og³usza³o. Nie mia³ g³owy ani czasu prosiæ Jilly, aby powtórzy^{3a}.

Gdy otworzy³ drzwi, chwyci^{3a} go za po³ê koszuli hawajskiej. Trzyma^{3a} mocno niczym gryf; jej palce zacisnê^{3y} siê na tkaninie jak szpony.

Jej ³adna twarz pociemnia^{3a} od niepokoju, a czarnobr¹zowe oczy, przedtem jasne i bystre jak u czujnego or^{3a}, zamgli³ lêk. - Dok¹d jecha³œe? - zapyta^{3a} ostro.

- Tutaj - odrzek³, wskazuj^{1c} oszalowany dom.

- Pytam o to, co by³o po drodze. Wygl¹da³œe na zupe³nie nieprzytomnego. Zapomnia³œe nawet, ¿e siedzê obok.

- Nie zapomnia³em - zaprzeczy³. - Nie mam czasu. Zostañ z Shepem.

Jej szponiasta d³oñ próbowa^{3a} go zatrzymaæ. - Co siê dzieje?

- Niech mnie szlag, jeżeli wiem.

Byæ mo¿e nie oderwa³ palców Jilly od swojej koszuli z nie-zwyk³¹ dla siebie brutalnoœci¹ i byæ mo¿e jej nie odepchn¹³. Nie by³ pewien, w jaki sposób uwolni³ siê od uœcisku, w ka¿dym ra-zie wysiad³ z forda. Zostawiaj^{1c} otwarte drzwi, wymin¹³ przód samochodu i ruszy³ w kierunku domu.

Na parterze panowa^{3a} ciemnoœæ, ale zza firanek po³owy okien na piêtrze s¹czy³o siê œwiat³o. Ktoœ by³ w domu. Dylan zastanawia³ siê, czy wiedz¹ o nim, czy na niego czekaj¹ - czy mo¿e jego pojawienie siê na progu zupe³nie ich zaskoczy. Mo¿e wyczuli instynktownie, ¿e coœ siê zbli¿a, podobnie jak on czu³, ¿e niewyt³umaczalna si^{3a} przyci¹ga go do nieznanego miejsca.

Us³ysza³ jakieœ odg³os, który zdawa³ siê dobiegaæ z prawej, z boku domu.

W po³owie drogi do werandy skrêci³ z chodnika z u³o¿onych w jode³kê cegie³. Przeci¹³ trawnik i znalaz³ siê na podjeŸdzie. Przy œcianie domu dobudowano wiatê, która leciwego bui-cka kry^{3a} teraz przed gasn¹cym blaskiem ksiê¿yca, a w dzieñ przed ¿arem pustynnego s³oñca.

Rozgrzany metal styg³, tykaj^{1c} miarowo. Samochód przyje-cha³ tu ca³kiem niedawno.

Zza wiaty, z ty³u domu, dobieg³ metaliczny d'Źwiêk, jak brzêk kluczy na kó³ku.

Mimo Źe nagl¹ca potrzeba ruchu nie zmniejszy³a siê ani tro-chê, Dylan sta³ nieruchomo obok auta.

Czeka³, nas³uchuj¹c. Niepewny, co ma dalej robiæ.

To miejsce by³o mu zupe³nie obce. Czu³ siê jak z³odziej, choæ, o ile wiedzia³, nie przyjecha³ tu, aby cokolwiek kraææ.

Z drugiej strony jednak kluczowe by³o wyraŹenie „o ile wiem”. Pod wp³ywem zaaplikowanej szprycy móg³ siê okazaæ zdolny do najokropniejszych czynów, o jakie nigdy by siê nie podejrzewa³. Kradziej mog³aby stanowiaæ najmniej znacz¹c¹ ze zbrodni, przed którymi nie umia³by siê cofn¹æ.

Na myœl przyszed³ mu „Doktor Jekyll i pan Hyde” - drze-mi¹ca w cz³owieku bestia, która wrywa siê na wolnoœæ.

Ba³ siê od chwili, gdy uleg³ impulsowi pchaj¹cemu go na za-chód, ale strach miesza³ siê z poczuciem przymusu i dezorienta-cj¹, trac¹c na sile. Dylan zastanawia³ siê, czy kr¹Ź¹ca w jego Źy³ach substancja moŹe byæ chemicznym odpowiednikiem de-mona, który dosiad³ jego duszy i d'Źga ostrogami serce. Wzdryg-n¹³ siê i lodowaty dotyk strachu zmrozi³ mu nerwy, a na rêkach i karku poczu³ gês¹ skórkê przeraŹenia.

Znów us³ysza³ niedaleki brzêk kluczy. Skrzypnê³y zawiasy, pewnie u drzwi.

Z ty³u domu w oknach na parterze widaæ by³o œwiat³o za fi-rankami w kwiatki.

Po chwili wahania juŹ wiedzia³, co robiæ: dotkn¹³ klamki buicka w drzwiach od strony kierowcy. Ujrza³ wiruj¹ce kaska-dy iskier, jak gdyby tuŹ za jego oczami zacz¹³ lataæ rój niereal-nych œwietlików.

Us³ysza³ w g³owie elektryczny trzask, taki sam jak wczœœniej w samochodzie, gdy dotkn¹³ znaczka z uœmiechniê¹ narysowa-n¹ Źab¹. Dosta³ ataku, który go przestraszy³, ale na szczêœcie nie by³y to gwa³towne konwulsje. Jêzyk zacz¹³ uderzaæ o pod-niebienie i Dylan znów us³ysza³ tamten osobliwy, pó³mechanicz-ny d'Źwiêk.

- Hannn-na-na-na-na-na-na!

Tym razem trwa³ w tym dziwnym stanie krócej i gdy tylko spróbow³a st³umiaæ nieartyku³owany be³kot, od razu umilk³, ina-czej niŹ poprzednim razem.

Gdy wybrzmia³o ostatnie „na”, znowu ruszy³. Jak najciszej przemkn¹³ pod wiat¹ i skrêci³ za róg domu.

Ganek z ty³u by³ p³ytszy niŹ weranda od frontu i mia³ prost-sze s³upki. Prowadzi³y do niego betonowe schodki.

W momencie gdy jego d³oñ spoczê³a na klamce, w g³owie znów rozszala³y siê œwietliki, lecz by³o ich mniej niŹ przedtem. Towarzysz¹ce im elektryczne trzaski równieŹ brzmia³y mniej wybuchowo. Zaciskaj¹c zêby i przyciskaj¹c mocno jêzyk do podniebienia, zdo³a³ nie wydaæ tym razem Źadnego d'Źwiêku.

Drzwi nie by³y zamkniête na klucz. Klamka ust¹pi³a pod naciskiem d³oni i drzwi uchyli³y siê, kiedy je popchn¹³.

Dylan O'Conner przest¹pi³ próg, którego nie powinien prze-stêpowaæ, wszed³ nieproszony, wystraszony w³asn¹ zuchwa³o-œci¹, ale niezdolny opanowaæ przemoŹnego impulsu.

W kuchni by³a pulchna, siwow³osa kobieta w pr¹Źkowanym uniformie. Wygl¹da³a na znuŹon¹ i przygnêbion¹, zupe³nie nie przypomina³a weso³ej i tryskaj¹cej energii Źony Œwiêtego Miko-³aja, któr¹ by³a zaledwie kilka godzin temu, przyjmuj¹c jego za-mówienie i przypinaj¹c mu do koszuli znaczek z Źab¹.

Na blacie obok kuchenki sta³a duŹa bia³a torba z kolacj¹ na wynos, któr¹ kupi³a za niŹsz¹ cenê w swoim barze. Wonna mie-szanka t³uszczu, cebuli, sera i pieczonego na wêglu miêsa zd¹Źy-³a wype³nie pomieszczenie smakowitym melanŹem zapachów.

Sta³a obok sto³u, a jej poszarza³a twarz, która przedtem mia³a zdrowy, róŹowy kolor, wyraŹa³a coœ miêdzy strapieniem a rozpacz¹. Wpatrywa³a siê w przedmioty u³oŹone na blacie sto-³u, w martw¹ naturê niepodobn¹ do Źadnej z tych, które malo-wali dawni mistrzowie: dwie puste puszk¹ po budweiserze, z któ-rych jedna sta³a, a druga leŹa³a, obie czêœciowo zgniecione; rozsypan¹ garœæ tabletek i kapsu³ek, bia³ych, róŹowych i kilku wielkich zielonych; popielniczkê, w której spoczywa³y dwa pety - niedopa³ki skrêtów z marihuany.

Kobieta nie s³ysza³a, jak Dylan wchodzi, nie dostrzeg³a k¹-tem oka ruchu drzwi i przez chwilê nie mia³a pojêcia o jego obecnoœci. Kiedy siê zorientowa³a, Źe ma goœcia, przenios³a spojrzenie ze sto³u na jego

twarz, lecz by³a zbyt sparaliżowana malowniczym widokiem na stole, by mog³a się zdumieć lub przestraszyć.

Zobaczy³ j¹ żyw¹, martw¹, żyw¹, martw¹, a pulsujący w jego żyłach strach zgęstnia³ w obłędne przerażenie.

15 Dylan przeszedł przed fordem, migając w świetle reflektorów żółto-niebieski kszu¹

jasny jak popołu-dnie na Maui, a Jilly niespecjalnie by się zdziwiła, gdyby znikn¹³

jej sprzed oczu, przechodząc do jakiegoś rzeczywistości alternatywnej. Ryzykowny powrót do miasta by³ karkośomni jazd¹ prosto w nieznaną strefę między dwoma światami i po swojej wizji na pustyni i spotkaniu z widmowym stadem gołębi może już nigdy w życiu nic jej nie zaskoczy.

Gdy Dylan nie znikn¹³ w światłach, gdy znalazł się na ce-glanym chodniku i zaczął iść w stronę domu, Jilly odwróciła się do siedzącego z tyłu Shepa.

Ujrzała, że chłopak na nią patrzy. Ich spojrzenia skrzyżowały się na chwilę. Zielone oczy Shepa rozszerzyły się w szoku, a potem znów zamknęły.

- Zostań tu, Shep. Nie odpowiesz.

- Nie ruszaj się z miejsca. Zaraz wrócimy.

Jego oczy zaczęły drgać pod bladymi powiekami.

Gdy Jilly zerknęła w stronę domu, zobaczyła, że Dylan skręcił z chodnika w kierunku podjazdu.

Nachylał się nad kierownicę, zgasił światła i wyłożył silnik. Potem wyjął kluczyki ze stacyjki.

- Słyszałaś mnie, Shep?

Jego zamknięte oczy poruszały się jak we cieniu, jakby dręczyły go koszmary.

- Nie ruszaj się, zostań tu, nie ruszaj się, zaraz wrócimy - polecił mu, otwierając drzwi i ostrożnie przenosząc nogi nad podłogę, aby nie uszkodzić Freda.

Na chodniku walały się oliwki, skrzypiały pod nogami, jak gdyby siedzieli sobie niedawno na ulicy raut, na którym podano martini, ale wszyscy, zamiast zjechać dekorację drin-ka, rzucili owoce na ziemię.

Dylan doszedł na koniec podjazdu, gdzie w cieniu wiaty stał jakiś samochód, ale nie znikn¹³ pod daszkiem, tylko pozostał na widoku.

Liście drzew oliwnych zaszeleściły w lekkim podmuchu suchego wiatru, cierpkiego jak gin z kropelki wermutu. Przez szum Jilly usłyszała: „Hann-na-na-na-na-na-na!”.

Jego nieartykułowany okrzyk wbił się przez wszystkie kościeczki w głąb jej uszu, a stamtąd przeniósł się na kręgosłup, zdając się wibrować w każdym kręgu i przejmując ją dreszczem. Wypowiadając ostatni sylabę, Dylan znikn¹³ za wiat.

Miała dotychczas butami oliwki na chodniku, a potem szurając o trawę podszewkami, by je oczyścić, Jilly pobiegła tam, gdzie stał Dylan, zanim pochłonęła go ciemność.

Jej dobroduszna, okrągła twarz, nadająca się na widokówki bożonarodzeniowe, w jednej chwili stała się trupioblada i kojarzyła się bardziej z Halloween. W dręczącym cieniu czegoś niewidzialnego jej łonice siwe włosy splątały się i zlepiły krwią, ale w migotaniu światła pochodzącego z niewiadomego Źródła czerwone sploty znów wygładziły się i oczyściły, odzyskując na powrót połysk i biel. Bładoróżowa twarz zwieńczona srebrzystymi lokami przybierała matowy szary kolor, gdy włosy zmieniały się w krwawe struki. Oczy kobiety spoglądały na Dylana w oszołomieniu, a potem rozszerzały się w szoku, ośmiertelnie zimne-jednak w chwilę później znów widział w nich czujność i lęk.

Dylan widział ją żywą, martwą, żywą i znów martwą; jeden obraz wyznania się płynnie z drugiego, stając się na moment rzeczywistością, a potem rozpływając się w swoim przeciwieństwie. Nie miał pojęcia, co może oznaczać to ohydne widziadło, jeżeli w ogóle coś znaczyło, mimo to zerknął na swoje ręce, spodziewając się, że będą na przemian czyste i powalane krwią kobiety. Kiedy okazało się, że jego dłonie nie biorą udziału w wizji mordy, przerażenie ociskające mu trzewia wcale nie ustąpiło, a Dylan jeszcze raz popatrzył na twarz kobiety, prawie pewien, że siła, jaka przywiodła go do tego miejsca, w końcu posłużyła się nim, żeby zadać jej cieżę.

- Cheeseburgery, frytki, ciastka jabłkowe i koktajle waniliowe- powiedziała kobieta, dając dowód, że albo dobrze zapamiętała jego krótki wizyt w barze, albo ma fenomenalną pamięć.

Zamiast jej odpowiedzieæ, Dylan podszed³ do sto³u i wzi³ jedn¹ z opró¿nionych puszek budweisera. Pod czaszk¹ znów za-wirowa³y œwietliki, lecz us³ysza³ znacznie cichsze wy³adowania elektryczne ni¿ poprzednio, a spoczywaj¹cym za zaciœnietymi zêbami jêzykiem nie wstrz¹sn¹³ ¿aden spazm.

- Proszê uciekaæ z domu - poradzi³ kobiecie. - Nie jest tu pani bezpieczna. Szybko, niech pani idzie. Nie wiedzia³, czy posz³a, czy zosta³a, poniewa¿ mówi¹c, upuœci³ puszkê na blat i odwróci³ siê. Nie obejrza³ siê przez ra-miê. Nie móg³.

Dziwaczna podró¿, któr¹ rozpocz¹³ w fordzie i kontynu-owa³ pieszo, jeszcze siê nie zakoñczy³a.

Otwarte drzwi za kuch-ni¹ prowadzi³y na korytarz, którego pod³ogê z desek przykrywa³ wytarty chodnik w ró¿e. Dylan poczu³, jak tajemnicza si³a znów pcha go w mrok, do niewiadomego przeznaczenia.

za³ama³a rêce, jak gdyby chcia³a w ten sposób st³umiaæ ich ner-wowe dr¿enie. Spogl¹daj¹c z zaskoczeniem na Jilly, pozna³a j¹ i powiedzia³a:

- To pani. Kanapka z kurczakiem, frytki, piwo korzenne. - By³ tu wysoki cz³owiek w koszuli hawajskiej? - zapyta³a bez wstêpów Jilly.

Kobieta skinê³a g³ow¹.

- Powiedzia³, ¿e nie jestem tu bezpieczna. - Dlaczego nie?

- Mówi³, ¿ebym szybko ucieka³a z domu. - Dok¹d poszed³?

Mimo wysi³ków rêka trzê³a siê jej bezw³adnie, gdy pokaza³a otwarte drzwi prowadz¹ce na korytarz - tunel cienia, na którêgo koñcu majaczy³o s³abe ró¿owe œwiat³o.

***

Staj¹c przy wiacie, Jilly spojrze³a wstecz na forda. Przeœwi-tuj¹ce przez ga³êzie oliwek œwiat³o latarñ pada³o na sylwetkê Shepa, który siedzia³ nieporuszony z ty³u, tam gdzie mu kazano.

Mijaj¹c buicka, pobiega³a na ty³y domu, wzbijaj¹c po drodze chmurê bia³ych ciem, które wyfrunê³y z tr¹conego przez ni¹ krzewu kamelii o kwiatach pe³nych i czerwonych jak panieñskie serca.

Drzwi by³y otwarte. W trójk¹cie padaj¹cego z kuchni œwia-t³a widaæ by³o pod³ogê ganku pomalowan¹ na per³owoszary ko-lor i wyj¹tkowo czyst¹ jak na ganek domu na pustyni.

Mimo zupe³nie wyj¹tkowej sytuacji Jilly mog³a przystan¹æ przed progiem i grzecznie zapukaæ we framugê otwartych drzwi. Jednak widok znajomej siwow³osej kobiety, która podnosi³a s³uchawkê telefonu zamontowanego na œcianie w kuchni, zanie-poko³ j¹ i ocemieni³, tote¿ prosto z ganku wesz³a na œwie¿o umy-te linoleum w ¿ó³to-zielon¹ kratê.

Tu¿ przed wejœciem Jilly kobieta wcisnê³a na klawiaturze te-lefonu dziewi¹tkê, a potem jeden. Jilly wyjê³a jej s³uchawkê z d³oni i od³o¿y³a, zanim zd¹¿y³a wybraæ drug¹ jedynkê.

Gdyby kobieta wezwa³a policjê, wkrótce zjawiliby siê tu tak-¿e mê¿czyŹni w czarnych chevroletach.

Na twarzy dobrodusznej babci z kreskówek Disneya nie go-œci³ ju¿ radosny uœmiech pogodnej sprzedawczyni hamburge-rów. Znu¿ona ca³ym dniem pracy, zatroskana i zdeorientowa-na wydarzeniami, jakie rozegra³y siê w ci¹gu ostatniej minuty,

Id¹c po ró¿ach, zielonych liœciach i kolcach, Dylan mija³ ³u-kowate, przypominaj¹ce wejœcia do altany drzwi, kryj¹ce ciem-noœci, w których mog³o rosn¹æ wszystko. Niepokoi³ go jeden pokój po prawej i dwa po lewej, mimo ¿e nic go do nich nie pcha³o, a skoro impuls kaza³ mu iœæ dalej, móg³ przypuszczaæ, ¿e niebezpieczeñstwo czai siê gdzieœ przed nim, nie z boku.

Nie miał w¹tpliwœci, ¿e bêdzie musia³ siê zmierzyæ z czymœ niebezpiecznym. Tajemnicza si³a, która kaza³a mu gnaæ przez ciemn¹ Arizonê, na pewno nie przywlok³a go tu, aby móg³ zna-leŹæ garniec z³ota, trudno by³o te¿ s¹dziaæ, ¿e ten dom jest jego ziemi¹ obiecany¹.

Od znaczka z ¿ab¹, przez klamkê samochodu, do puszek po piwie - Dylan szed³ tropem dziwnej energii, jak¹ pozostawi³ do-tyk siwow³osej kobiety.

Marjorie. Wiedzia³ ju¿, ¿e mia³a na imiê Marjorie, choæ na swoim uniformie nie mia³a plakietki z imieniem.

Wpierw znaczek z ¿ab¹, póŹniej kuchnia - id¹c tymi tropa-mi, szuka³ Marjorie, bo w niewidzialnych œladach, jakie jej do-tyk pozostawi³ na nieo¿ywnionych przedmiotach, odczyta³ prze-znaczenie kobiety.

Wyczul zerwane nici w splotach jej losu i sk¹dœ wiedzia³, ¿e zostan¹ zerwane tu, dzisiejszego wieczoru.

Od dotkniêcia czêœciowo zgniecionej puszek po piwie szed³ ju¿ za nowym celem. Marjorie, nic o tym

nie wiedząc, była ofiarą, gdy tylko weszła do domu; Dylan szuka jej niedoszłego mordercy.

Gdy mniej więcej zrozumiała, jak może wyglądać zbliżająca się konfrontacja, zda sobie sprawę, że dalsze posuwanie się naprzód jest aktem brawury, jeżeli nie szaleństwa, mimo to nie po-trafi się cofnąć ani o krok. Ta sama siła, która kazała mu zawrócić z drogi do Nowego Meksyku i pędzić na zachód z przed-kococi przekraczając sto mil na godzinę, zmusza go do kontynuowania poszukiwań.

Korytarz prowadzi do skromnie urządzonego przedpokoju, gdzie na niskim stoliku z ozdobną ałurów listwą stała szklana lampa nakryta abażurem z różowego jedwabiu. Stanowiła jedyne źródło światła, nie licząc lampy w kuchni, w którym było widać prowadzące na górę schody, jednak tylko do podestu. Kiedyś do drzwi na szupku poręczy u drzwi schodów, Dylan znów poczuł trop drapieżnika, ten sam, który znalazł na puszczyce po piwie, z nieomylności psa gończego, który zwierzy uciekiniera. Celady były zupełnie inne od tych, które Marjorie pozostawiła na znaczku z łab i kłamce samochodu - wyczuwała w nich coś, jak gdyby zostawił je przechodzący wtedy duch samych mocy piekielnych.

Oderwała się od szupka i przez chwilę patrzyła na wypolerowany krzywizną drewna topolowego upstrzonego ciemnymi plamami, szukając fizycznych lub nadprzyrodzonych dowodów czyjej obecności, ale bezskutecznie. Jego odciski palców i drzwi przykryły celady linii papilarnych amatora piwa i choć gołym okiem nie można było zobaczyć żadnego owalu, żuku czy zwoju, technicy z laboratorium policyjnego za pomocą chemicznych utwalaczy, proszku i odpowiedniego światła mogliby później znaleźć i uwidoczniać niepodważalny dowód jego obecności.

Dylan był pewny istnienia odcisków palców - niemal niewidzialnych, a jednak pozwalających skazać człowieka za każde zbrodnie, od kradzieży po morderstwo - tym łatwiej mógł więc uwierzyć, że dotykając czegoś, ludzie mogli pozostawić coś znacznie bardziej specyficznego, lecz równie rzeczywistego jak tusty odcisk będący odwzorowaniem linii na skórze.

Chodnik w różę położony na środku schodów wyglądał na równie wytarty jak podobny w korytarzu.

Wzór wydawał się bardziej wyrazisty, mniej było tu kwiatów, a więcej kolców, jak gdyby chciał zaszyfrować Dylana, że jego droga z każdym krokiem staje się coraz bardziej ciemniejsza.

Wspinając się po schodach, choć rozważenie odradzało mu wchodzenie na górę, Dylan przesuwał się po balustradzie. Pozostawione przez wroga istotę celady parzyły go w drzwi, iskrzyły go dotykaniem jego palców, lecz przestały mu kręcić w głowie światliki. Elektryczny syk również zupełnie ucichł, tak jak w kuchni, gdy tylko dotknął puszczyki po piwie, ustąpiły konwulsyjne drgawki języka.

Przystosowała się do tego osobliwego stanu, a jego umysł i ciało przestały się opierać nadprzyrodzonym doznaniom.

***

Nawet nieznanemu intruzi i świadomości zbliżającej się przemocą nie mogły zbyt długo tłumaczyć naturalnej uprzejmości siwowo-sej kobiety, bez wątpienia wzmocnionej motywacją wpajaną podczas szkolenia prowadzonego przez bar fast food, w którym pracowała. Wyraz niepokoju na jej twarzy ustąpił miejsca sabbemu ucemichowi, a ona wyciągnęła wciła dygoczącą rękę.

- Jestem Marjorie, skarbie. A tobie jak na imię?

Gdyby powierzono jej pieczę tylko Shepherd, Jilly pobiegłaby na korytarz poszukać Dylana, ale ten zostawił jej pod opieką drugą osobę - tę kobietę. Nie chciała, by Shep siedział dłużej sam w samochodzie, a gdyby zostawiła Marjorie w pobliżu telefonu, na ulicy zjawiliby się więcej gliniarzy niż na mia-steczkowym zebraniu.

Poza tym Dylan kazał Marjorie uciekać z domu, bo nie była tu bezpieczna, lecz starsza pani mimo blisko siedemdziesięciu lat pozostała widocznie naiwną dziewczynką, która nie potrafiła rozpoznać zagrożenia, nawet gdy czuje na karku chłodny dotyk ostrza. Jeżeli Jilly jej się nie wyciągnie, Marjorie pewnie zostanie w kuchni, trochę dezorientowana, ale niezbyt przejęta, nawet gdyby ze spiżarni wysypało się stado wygłodzonej szarańchy albo z odpływu zlewu trysnęły strumień gorącej lawy.

- Jestem Marjorie - powtórzyła z tym samym ucemichem, dręczącym i niepewnym jak zmarszczka na powierzchni wody, która za moment zniknie w fali troski, jaka zaleje jej oblicze. Wciąż trzymając wyciągniętą rękę, spodziewała się usłyszeć imię Jilly, które z pewnością poda glinom, gdy w końcu uda jej się wezwąć policję.

Otoczając Marjorie ramieniem i delikatnie kierując ją w stronę drzwi wyjściowych, Jilly powiedziała:

- Kochana, możesz mi po prostu mówić „Kanapka z kur-czakiem, frytki, piwo korzenne”. Albo w skrócie „Kanapka”.

***

Każdy dotyk celadów na poręczy przekonywał Dylana, że osoba, która je pozostawiła, jest znacznie groźniejsza, niż mu się wcześniej zdawało. Zanim dotarł do podestu i pokonał drugie piętro, zanurzając się w panującym na górze mroku, zrozumiął, że w pokojach na piętrze czeka na niego przeciwnik, którego nie da rady pokonać zwykły malarz zupełnie niezaprawiony w walce, ale co najmniej pogromca smoków.

Niecał minutę temu na dole, kiedy widział starszą kobietę żywą, a potem tak, jak mogłaby wyglądać po morderstwie, po raz pierwszy poczuł, jak oplatają go zimne macki przerażenia. Teraz jeszcze mocniej zacisnęły się wokół jego kręgosłupa.

- Proszę - szepnął Dylan, jak gdyby wciąż wierzył, że stoi tu zdany na askę i nieaskę nieubaganej nieznannej siły ze-wnętrznej. - Proszę - powtórzył, jak gdyby jeszcze nie powiedział oczywistej prawdy, że otrzymał dar - albo przekleństwo - szóstego zmysłu dzięki eliksirowi ze strzykawki i jak gdyby nie stało się jasne, że kontynuuje tę niebezpieczną wyprawę bez żadnego przymusu. Równie dobrze mógł szeptać do siebie. Kierowały nim motywy, których nie rozumiał, ale mimo wszystko były to jego motywy.

Mógł odwrócić się i wyjść. Wiedział, że wybór należy tylko do niego. Domyślał się także, że opuszczenie domu będzie o wiele łatwiejsze niż dalsza droga na górę.

Gdy zdał sobie sprawę, że całkowicie nad sobą panuje, spłynął na niego niewypowiedziany spokój, tak jak cienie w bez-wietrzny dzień przykrywa idealnie gładką warstwą nierówności krajobrazu. Przestał dygotać. Kiedy rozluźnił zacięnięte zęby, miśnienie szczęk przestało drgać. Opuszczył go przymus na potrzeby, by sunąć przed siebie, a serce zwolniło rytm i się uderzeń, pomyślał więc, że może jednak miesiąc sercowy wytrzyma. Zimne macki przerażenia zacięknęły się z jego kręgosłupa, wycofały i zniknęły w mroku.

Stał u szczytu schodów, na skraju ciemnego korytarza, wiedział, że może zawrócić, wiedział, że jednak pójdzie dalej, ale zupełnie nie zdawał sobie sprawy dlaczego, choć w tej chwili wcale to nie było najważniejsze. Nie uważał się za odważnego człowieka, nie urodził się po to, by przemierzać pola bitew ani patrolować ulice w nędznych dzielnicach. Podziwiał bohatera-stwo, lecz po sobie nie spodziewał się heroicznego czynów. Miśnienie i motywy własnego działania pozostawały dla niego zagadką, znalazł się wystarczająco dobrze, by wiedzieć, że bezinteresowność nie wchodzi w grę; pójdzie dalej, bo intuicja podpowiadała mu, że odwrót nie leży w jego interesie. Nie potrafił jeszcze z pewnością oświadczym ogarnąć dziwnych informacji, jakich dostarczały mu powiększone w tajemniczy sposób możliwości percepcji, logika kazała mu zatem bardziej polegać na instynkcie, niż pozwalałby na to rozsądek.

Różowe światło sięgało schodów zaledwie do niższego podestu. Jedyne światło, którego blask syczył się przez uchylone mini-malnie drzwi po prawej, oświetlało ciemną przestrzeń przykrytego chodnikiem w kwiaty korytarza.

O ile się zorientował, na górze były trzy pokoje: ten, w którym świeciło się światło na końcu po prawej, jeszcze jeden bliżej Dylana po tej samej stronie i jeden po lewej.

Kiedy Dylan pokonał trzy kroki dzielące go od pierwszych drzwi z prawej, znów ogarnął go lęk: ale taki, z jakim można sobie poradzić, obawa, jak może czuć przed akcją rozważny strażak czy policjant, zupełnie niepodobna do panicznego strachu, który towarzyszy mu w drodze z kuchni przez korytarz na dole i po schodach.

Klamkę znaczący psychiczne ślady tropionej przez niego osoby. Omal nie cofnął ręki, ale intuicja-jego nowy przyjaciel - kazała mu iść dalej.

Cichy trzask zamka, szum suchych zawiasów. Przez okno z matowego szkła wpadało pomarańczowożółte światło latarni ulicznej, kładło na szybie cień gałęzi oliwki i ukazująco wnętrza pustej sypialni.

Dylan podszedł do drugiego pokoju po prawej, skłócił przez szczelinę między drzwiami a framugą padała właska smułka światła, rozcinając ciemność jak nożem. Słuchając głosu instynktu i rozsądku, nie

przy³o_zy³ do szpary oka, aby nie ocepi-³o go ostrze prawdziwego no_za, wymierzaj¹c mu karê za szpiegowanie.

K³ad¹c rêkê na klamce, Dylan wiedzia³, że znalaz³ norê opê-tanej istoty, której tropem pod¹ç³a³, ponieważ znak by³ sto razy wyraŹniejszy ni_z te, na które dot¹d trafia³. Bezcielesny celad opló³ mu d³oñ jak wij, skrêcaj¹c siê i wiruj¹c. Dylan by³ ju_z pe-wien, że za tymi drzwiami znajduje siê kolonia piek³a.

16 Przekraczaj¹c próg drzwi z ty³u domu, Marjorie przypomn³a sobie o pozostawionej

kolacji i chcia³a wróciæ do kuchni po torbê, „póki cheeseburger nie wystygnie”. Z cierpliwocici¹ Wielkiego Ptaka lub innego nauczyciela z „Ulicy Sezamkowej”, wpajaj¹cemu nowe s³owo dziecku, któ-rego zdolnoœæ koncentracji zaburzy³a zbyt du_za dawka ritalinu,

Jilly prowadzi³a j¹, t³umacz¹c, że ciep³y cheeseburger na nic siê jej nie przyda, jeœli bêdzie martwa.

NajwyraŹniej Dylan da³ Marjorie tylko niejasne ostrze_zenie, nie precyzuj¹c, czy grozi jej wybuch czteropalnikowej kuchenki gazowej, czy zbli_za siê trzêsienie ziemi, które zmieni jej dom w malownic¹ kupkê dymi¹cych gruzów, tak entuzjastycznie pokazywanych przez ç¹dne krwi media. Jednak w œwietle ostat-nich wydarzeñ Jilly potraktowa³a tê przestrogê powa_znie, bez wzglêdu na jej ogólnikowoœæ. Przemawiaj¹c s³odko i stosuj¹c przebieg³e chwyt³y psycho-logiczne, które na pewno spotka³yby siê z gor¹c¹ aprobat¹ Wielkiego Ptaka, Jilly ³agodnie wyprowadzi³a Marjorie na ga-nek, do schodków prowadz¹cych na trawnik z ty³u domu.

Tam starsza pani wykorzysty³a sw¹ imponuj¹c¹ masê, stosu-j¹c manewr blokuj¹cy, który polega³ na przyssaniu siê bie_zni-kiem gumowych podeszew butów do pod³ogi ganku pomalowa-nej lœni¹c¹ farb¹. Dziêki tej sprytnej sztuczce stanê³a nieruchomo niczym Herkules, którego skazano na rozerwanie koñmi, ale okaza³o siê, że dorównuje si³1 dwóm zaprzêgom.

- Kanapeczko - zwróci³a siê do Jilly, wybieraj¹c zdrobnia-³1 wersjê jej imienia. - Czy on wie o no_zach?

- Kto?

- Twój ch³opak.

- To nie jest mój ch³opak, Marj. Nawet nie snuj takich do-mys³ów. Nie jest w moim typie. O jakich no_zach mówi³ac?

- Kenny bardzo lubi no_ze.

- Kto to jest Kenny?

- Kenny junior, nie mówiê o jego ojcu.

- Ach, te dzieci - powiedzia³a tonem wspó³czucia Jilly, wci_z ponaglj¹c kobietê, aby siê w koñcu ruszy³a.

- Kenny senior jest w wiêzieniu w Peru.

- Do bani - oznajmi³a Jilly, maj¹c na myœli uwiêzienie Ken-ny'ego seniora w Peru i w³asne bezowocne wysi³ki, by zrzuciæ Marjorie ze schodów ganku.

- Kenny junior to mój najstarszy wnuk. Ma dziewiêtnaocie lat.

- I lubi no_ze, co?

- Zbiera je. Niektóre nawet bardzo ³adne.

- Bombowa sprawa, Marj.

- Bojê siê, że znowu zacz¹³ z narkotykami.

- No_ze i narkotyki, co?-powiedzia³a Jilly, próbuj¹c j¹ roz-ko³ysaê i w ten sposób oderwaê jej stopy od pod³ogi.

- Nie wiem, co robiæ. Naprawdê nie wiem. Czasem od nar-kotyków wariuje.

- Wariuje, narkotyki, no_ze - rzek³a Jilly, uk³adaj¹c g³oceno elementy uk³adanki sk³adaj¹ce siê na obraz Kenny'ego. Co chwilê zerka³a nerwowo na otwarte drzwi kuchenne.

- Prêdziej czy póŹniej dostanie ataku - martwi³a siê Marjo-rie. - Pewnego dnia posunie siê o krok za daleko.

- Kochana - powiedzia³a Jilly - wydaję mi siê, że w³acenie dziec jest ten dzieñ.

Ju_z nie jeden wij, ale ca³e ich gniazdo zdawa³o siê podrygi-waê i skrêcaê na d³oni Dylana.

Nie puœci³ z odraz¹ klamki, ponieważ wœród odcisków opê-tanej istoty wyczu³ inne celady nale_z1ce do

znacznie lepszej oso-by. Odczyta³ z nich dobr¹, ale zalêknion¹ duszê, która, co cieka-we, przebywa³a w tej samej smoczej norze.

Ostrożnie pchn¹³ drzwi.

Duż>a sypialnia zosta³a przedzielona dok³adnie na pół, jak gdyby wymalowano liniê na pod³odze, œecianie po lewej, suficie i œecianie po prawej. Nie przebiega³a tu jednak żadna fizyczna granica, ale rzuca³o siê w oczy, że lokatorzy dziel¹cy pokój ma-j¹ skrajnie odmienne zainteresowania i charaktery.

W czêœci pokoju bliżej drzwi sta³o ³óko, nocny stolik i pó³-ki pe³ne ksi¹żek w tanich wydaniach. Na œecianie zawieszono eklektyczn¹ kolekcjê trzech plakatów. Pierwszy przedstawia³ kabriolet AC Shelby Cobra rocznik 1966, który pêdzi³ autostra-d¹ w stronê œcelepiaj¹cego zachodu s³oñca; zmys³owo op³ywowa sylwetka niskiego sportowego auta i srebrne detale, w których odbija³o siê niebo koloru filmowego b³êkitu, sprawia³y, że sa-mochód by³ ucielecnieniem szybkoœci, radoœci i wolnoœci. Obok cobry wisia³ portret nad¹sanego C. S. Lewisa. Na trzecim pla-kacie by³o s³ynne zdjêcie marines zatykaj¹cych amerykañsk¹ flagê na szczycie pooranego po bitwie wzgórze na wyspie Iwojima.

W drugiej po³owie sypialni równie¿ sta³o ³óko i stolik, ale na œecianie nie by³o pó³ek z ksi¹żkami ani plakatów. Zamiast nich na stela¿ach je¿y³a siê kolekcja bia³ej broni. W¹skie kordzi-ki i szerokie sztylety, szkockie dirki, kordelasy, jedna szabla, bu³at, indyjskie khatary i kukri, szkocki skean dhu, halabarda na krótkim drzewcu, bagnety, kindz³a³y, no¿e myœliwskie, jata-gany... Na wielu ostrzach wygrawerowano kunsztowne wzory,

rêkojêci by³y rzeŹbione i malowane, g³owice i jelce niektóre g³adkie, lecz czêœciej kunsztownie zdobione.

W pierwszej czêœci pokoju sta³o niewielkie biurko. Na blacie równiutko u³o¿ono suszkê, zestaw piór, puskê z o³ówkami, gruby s³ownik i pomniejszony model cobry rocznik 1966.

W drugiej po³owie na stole le¿a³a plastikowa replika ludzkiej czaszki oraz sterta rzuconych byle jak kaset z filmami porno. Bliższa drzwi domena by³a starannie zamieciona i odkurzo-na i choæ wyposa¿ono j¹ nieco lepiej ni¿ klasztor¹ celê, utrzy-mywano tu nienaganny porz¹dek jak w mieszkaniu zakonnika. W drugim królestwie panowa³ ba³agan. Poœciel na ³óku by³a zmiêta. Na pod³odze, stoliku nocnym i pó³ce nad wezg³owiem lóka wala³y siê buty, brudne skarpetki, puste puszki po napo-jach i piwie oraz papierki po cukierkach. Z trosk¹-albo czu³ym wyrachowaniem-u³o¿ono tylko no¿e i resztê bia³ej broni, a s¹-dz¹c po lustrzanym blasku wszystkich ostrzy, wiele czasu po-œwiêcano na ich utrzymanie.

Poœrodku sypialni, na granicy dwóch wrogich obozowisk, sta³y dwie walizki, na których le¿a³ czarny kapelusz kowbojski z zielonym piórkiem zatknietym za wst¹żkê.

Dylan zd¹¿y³ dostrzec to wszystko w ci¹gu zaledwie trzech, mo¿e czterech sekund, potrafi³ bowiem ogarn¹æ jednym spojrze-niem ca³y krajobraz ze szczegó³ami, aby na pierwszy rzut oka, za-nim glos serca ust¹pi miejsca ch³odnemu umys³owi, móc oceniaæ, czy temat bêdzie wart czasu i energii, które musia³by poœwiêciaæ, by go dobrze oddaæ na p³ótnie. Fotograficzna rejestracja szczegó³ów nale¿a³a do jego wrodzonych zdolnoœci, ale w ci¹gu lat pracy wy-æwiczy³ j¹ jeszcze bardziej, podobnie jak zdolny policjant trenuje swój zmys³ obserwacyjny, nim zyska status detektywa.

I jak dobry policjant Dylan zacz¹³ i skoñczy³ oglêdziny na szczegó³e, który od razu rzuca³ siê w oczy, wyznaczaj¹c temat ca³ej scenerii: mniej wiêcej trzynastoletnim ch³opcu, który sie-dzia³ na ³óku bliżej drzwi, ubrany w d¿insy i koszulkê z nadru-kiem „Stra¿ Po¿arna Nowego Jorku”, ze skrêpowanymi noga-mi, brutalnie zakneblowany, z rêkami przykutymi do mosiê¿nej ramy lóka.

***

Marj doskonale odgrywa³a swój numer „Skamienia³a postae”, i Jilly nie potrafi³a oderwaæ jej od pod³ogi. Wci¹¿ stoj¹c jak pos¹g na ganku u szczytu schodów, powiedzia³a z trosk¹ w glosie:

- Musimy go stamt¹d zabraæ.

Mimo że Dylan nie by³ jej ch³opakiem, Jilly nie wiedzia³a, jak inaczej mog³aby o nim mówiaæ, poniewa¿ nie chcia³a u¿ywaæ jego prawdziwego imienia w obecnoœci kobiety, a nie mia³a po-jêcia, co zamówi³ dzisiaj w barze.

- Nie martw siê, Marj. Mój ch³opak go z³apie.

- Nie mówiê o Kennym - odrzek³a Marj z wiêkszym niepo-kojem ni¿ przedtem.

- A wiêc o kim?

- O Travisie. Mówiê o Travisie. Ch³opak ma tylko ksi¹ki. Kenny ma swoje no²e, a Travis jedynie ksi¹ki.

- Kto to jest Travis?

- M³odszy brat Kenny'ego. Ma trzynaœcie lat. Jak Kenny dostanie ataku, to Travis oberwie.

- A Travis... jest tam z Kennym?

- Pewnie tak. Musimy go stamt¹d wyci¹gn¹æ.

Drzwi kuchenne po drugiej stronie ganku by³y nadal otwar-te. Jilly nie mia³a ochoty wracaæ do domu. Nie wiedzia³a, po co Dylan tu przyjecha³, ryzykuj¹c ζ ycie i zdrowie, i wy¹sz¹ sk³adkê ubezpieczeniow¹, ale mia³a powa²-ne w¹tpliwoœci, czy przygna³a go tu potrzeba spó¹Źnionego wy-ra²enia wdziêcznoœci Marjorie za uprzejm¹ obs³ugê w barze lub ch^êa zwrócenia jej znaczka z ζ ab¹, aby mog³a go przypil¹æ inne-mu klientowi, który bardziej by go doceni³. Zwa²ywszy na sk¹-pe informacje, jakimi dysponowa³a Jilly, i grozê tego wieczoru rodem prosto z „Archiwum X”, mog³aby siê za³o²yæ o spore pieni¹dze, ζ e pan Dylan Coe Siê Ze Mn¹ Dzieje O'Conner przy-gna³ do domu Marjorie, aby powstrzymaæ Kenny'ego przed uczynieniem z³ego u²ytku ze swojej kolekcji.

Je²eli wybuch ponadzmys³owej percepcji zaprowadzi³ Dyla-na do Kenny'ego No²ownika, którego prawdopodobnie nigdy wczesniej nie spotka³, nasuwa³ siê logiczny wniosek, ζ e bêdzie te² wiedzia³ o obecnoœci Trvisa. Kiedy napotka trzynastoletka uzbrojonego w ksi¹ki, nie powinien go wzi¹æ przez pomy³kê za naæpanego dziewiêtnastoletniego wielbiciela no²y.

Potok jej myœli zatrzyma³ siê na s³owie „logiczny”. Wydarze-nia minionych kilku godzin przeczy³y jakiegokolwiek logice. Nic, co sta³o siê tego wieczoru, nie mog³o siê dziaæ w œwiecie racjo-nalnym, gdzie Jilly kiedyœ by³a dziewczynk¹ z chóru, a dzie² ko-mikiem. To by³ nowy œwiat, albo rz¹dz¹cy siê zupe³nie now¹ logik¹, której Jilly jeszcze nie rozszyfrowa³a, albo w ogóle po-zbawiony logiki. W takim œwiecie, w ciemnym i obcym domu Dylanowi mog³o siê wszystko przytrafiaæ.

Jilly nie lubi³a no²y. Zosta³a komikiem, nie wystêpowa³a w numerach z rzucaniem no²y. Nie mia³a najmniejszej ochoty wracaæ do domu, gdzie by³ Kenny i jego kolekcja.

Dwie minuty temu, gdy Jilly wesz³a do kuchni i od³o²y³a s³u-chawkê telefonu jedn¹ cyferkê przed katastrof¹, biedna Marj wygl¹da³a na oszo³omion¹ i bezradn¹. Teraz ta pó³zombi szyb-ko przeobra²a³a siê w oszala³ z rozpaczy babcie gotow¹ do naj-bardziej lekkomyœlnych czynów.

- Musimy wyci¹gn¹æ stamt¹d Trvisa!

Ostatni¹ rzecz¹, jakiej ζ yczy³aby sobie Jilly, by³ nó² wbity w jej pierœ, ale przedostatni¹ - rozhisteryzowana babcia, która pakuje siê z powrotem do domu, utrudniaj¹c zadanie Dylanowi, i prawdopodobnie ponownie dopada telefonu, gdy tylko go spostrze²e i przypomni sobie, ζ e policja jest zawsze do us³ug.

- Zostañ tu, Marj. Nie ruszaj siê. Ja siê tym zajmê. Znajdê Trvisa. I wyci¹gnê go stamt¹d.

Zobowi¹zawszy siê do aktu odwagi, jakiego wola³aby siê nie podejmowaæ, Jilly odwróci³a siê, a wtedy Marj chwyci³a j¹ za rêkê. - Ludzie, kim wy w³œciwie jesteœcie`?

Ludzie. Jilly zje²y³a siê na d¹wiêk tego s³owa bardziej ni² w reakcji na samo pytanie. Mia³a na koñcu jêzyka: „Co to zna-czy-ludzie? Masz coœ do ludzi takich jak ja?”.

Jednak w ci¹gu kilku ostatnich lat, gdy jej praca spotka³a siê z pewnym uznaniem i Jilly osi¹gnê³a pewnego rodzaju skromny sukces, nerwowe reakcje na to, co uwa²a³a za obelgi, wydawa³y siê coraz g³upsze. Nawet z Dylanem - który z jakiegoœ powodu mia³ wyj¹tkowy talent do trafiania w jej czu³e punkty - nawet wobec niego nerwowe reakcje by³y g³upie. A w obecnej sytuacji mog³y równie² œci¹gn¹æ dodatkowe niebezpieczeñstwo.

- Policja - sk³ama³a ze zdumiewaj¹c¹ ³atwoœci¹ jak na by³1 dziewczynkê z chóru. - Jesteœmy z policji.

- Bez mundurów? - zdziwi³a siê Marj.

- Jesteœmy tajniakami. - Nie zamierza³a jej pokazywaæ od-znaki. - Zostañ tu, kochana. Tu jesteœ bezpieczna. Zostaw to zawodowcom.

***

Ch³opiec w stra²ackiej koszulce zosta³ obezw³adniony, pobi-ty i prawdopodobnie pozbawiony przytomnoœci, choæ zd¹ly³ siê ockn¹æ, zanim Dylan wszed³ do pokoju. Jedno oko mia³ zsi-nia³e i napuchniête. Otart¹ skó² na brodzie. Lewe ucho skleja⁻³a zakrzep³a krew, pewnie po uderzeniu w bok

g³owy.

Odrywaj¹c paski taemy klej¹cej z twarzy ch³opca i wyci¹-gaj¹c mu z poblad³ych ust czerw¹ gumow¹ kulkê, Dylan przypomni³ sobie w³asn¹ bezradnoœæ w motelu, gdy siedzia³ przywi¹zany do krzes³a, zakneblowany skarpetk¹, i poczu³ na-gromadzony w sobie gniew jak stos wêgla gotowy roz¹arzyæ siê do bia³oœci pod wp³ywem podmuchu œwiêtego oburzenia. Ten gniew drzemi¹cy w nim jak wulkan wydawa³ siê zupe³nie nie przystawaæ do ³agodnego charakteru cz³owieka, który wierzy³, ¹e nawet najdziks¹ istotê mo¹na wydobyæ z ciemnoœci, poka-zuj¹c jej naturalne piêkno, z jakim zosta³ urz¹dzony œwiat i ¹y-cie. Przez wiele lat tyle razy nadstawia³ drugi policzek, ¹e cza-sem musia³ przypominaæ kibica œledz¹cego nieustaj¹cy mecz tenisowy.

Gniewu nie wzbudzi³y w nim jednak w³asne cierpienia, jakie prze¹y³ i jakie byæ mo¹ce w przysz³oœci zgotuje mu los, nad któ-rym zapanowa³a szpryca - ale wspó³czucie dla ch³opca i litoœæ nad wszystkimi ofiarami tego wieku przemocy. Mo¹ce po S¹dzie Ostatecznym w³adza na Ziemi trafi w rêce ludzi ³agodnych, tak jak zosta³o przyrzeczone; tymczasem jednak dni up³ywa³y pod krwawymi rz¹dami nikczemników.

Dylan zawsze mia³ œwiadomoœæ istnienia niesprawiedliwo-œci na œwiecie, ale nigdy nie dotknê³a go bardziej ni¹, w tej chwili, nigdy przedtem nie poczu³ boleœniej jej ostrza. Zaskoczy³a go dojmuj¹ca intensywnoœæ gniewu, poniewa¹, wydawa³ siê nie-wspó³mierny do przyczyny. Jeden pobity ch³opiec to nie to sa-mo co Oœwiêcim, co masowe groby w Kambod¹y w epoce Czer-wonych Khmerów, co World Trade Center.

Odbywa³y siê w nim powa¹ne przemiany, lecz metamorfoza nie polega³a tylko na tym, ¹e zyska³ szósty zmys³. Zmiany siêga-³y g³êbiej, jak gdyby u podstaw jego umys³u zaczê³y siê potê¹ne ruchy tektoniczne. Pozbawiony knebla ch³opak wykaza³ opanowanie i œwiado-moœæ powagi sytuacji. Nie odrywaj¹c wzroku od otwartych drzwi, jakby to by³a brama, przez któr¹ lada chwila mog³y wmaszerowaæ legiony piekielne, wyszept³:

- Kenny jest na totalnym hajcu. To kompletny psychol. Jest w pokoju babci z dziewczyn¹, chyba j¹ zabije. Potem babciê. Po-tem mnie. Mnie zabije na koñcu, bo najbardziej mnie nienawidzi. - Co to za dziewczyna? - zapyta³ Dylan.

- Becky. Mieszka na naszej ulicy.

- Ma³a?

- Nie, ma siedemnaœcie lat.

£añcuch krêpuj¹cy nogi ch³opca w kostkach by³ zamkniêty k³ódk¹. Ogniwa kajdanek, którymi mia³ skute rêce, zosta³y przewleczone przez jeden z mosiê¹nych szczebli wezg³owia, unieruchamiaj¹c go przy ³ó¹ku.

- Gdzie kluczyki?

- Kenny je ma. - Ch³opak wreszcie oderwa³ spojrzenie od otwartych drzwi i popatrzy³ Dylanowi w oczy. - Nie mogê siê st¹d ruszyæ.

W grê wchodzi³o ludzkie ¹y-cie. Mimo ¹e za policj¹ prawie na pewno zjawi¹ siê tu ludzie w czarnych chevroletach, którzy dla Dylana, Shepa i Jilly stanowili œmiertelne zagro¹enie, Dylan czu³ moralny obowi¹zek zatelefonowania pod 911.

- Gdzie telefon? - spyta³ szeptem.

- W kuchni - odrzek³ równie cicho ch³opiec. - I w pokoju babci.

Intuicja podpowiada³a Dylanowi, ¹e nie ma czasu schodziæ do kuchni. Poza tym nie chcia³ zostawiaæ ch³opca samego na górze. O ile wiedzia³, przeczucie nie nale¹a³o do jego nowych zdolnoœci nadzmys³owych, lecz w zgêstnia³ym powietrzu wisia-³a zapowied¹ przemocy; mó¹g³by siê za³o¹yæ o w³asn¹ duszê, ¹e jeeli jeszcze nie dosz³o do mordu, to na pewno ktoœ zginie, za-nim on zd¹ly zejœæ po ukwieconych schodach.

Telefon znajdowa³ siê jeszcze w pokoju babci, ale wszystko wskazywa³o na to, ¹e jest tam równie¹ Kenny. Gdyby Dylan tam wszed³, nie wystarczy³aby mu tylko pewna d³oñ, by wykrê-ciæ numer.

Jego wzrok znów powêdrowa³ do lœni¹cych na œcianie ostrzy, lecz perspektywa rozp³atania kogoœ mieczem lub maczet¹ na-pe³nia³a go wstrêtem. Mia³ za s³aby ¹o³dek do a¹ tak mokrej roboty.

Widz¹c zainteresowanie Dylana no¹ami i najwyra¹niej wy-czuwaj¹c jego opory, ch³opiec powiedzia³:

- Zajrzyj tam, za półkami z książkami.

Kij baseballowy. Staromodny, z twardego drewna. Dylan nieraz machał takim w dzieciństwie, choć nigdy nie zamierzył się na człowieka.

Aden niecierpliwy, gliniarz czy inny człowiek doświadczony w boju pewnie by się z nim nie zgodził, ale Dylan zamiast ba-gnetu wolał kij baseballowy. Dobrze leżało mu w dłoniach.

- Kompletny psychol - przypomniawszy mu chłopak, jak gdyby chciał powiedzieć, że kij baseballowy zadziała o wiele skuteczniej niż odwoływanie się do rozsądku czy próby perswazji.

Dylan wyszedł za próg. Korytarz. Po drugiej stronie ostatni z pokoi na piętrze, którego jeszcze nie sprawdził.

Przez zamknięte na głucho drzwi nie przecewitywał najmniejszy promień światła.

W domu zaległa cisza. Przyłożywszy ucho do framugi, Dylan zaczął nasłuchiwać, czy z pokoju dobiegnie dźwięk zdradzący obecność Kenny'ego, który był na totalnym hajcu.

Niektórzy artyści zaczynają czasem mylić świat fikcji z prawdziwym i do pewnego stopnia identyfikują się z odgrywanymi przez siebie postaciami, poruszając się po rzeczywistym świecie, jak gdyby zawsze byli na scenie. W ciągu paru ostatnich lat Jilly niemal uległ przekonaniu, że naprawdę jest nieustraszoną Amazonką Południowego Zachodu, którą udawała przed publicznością.

Wracając do kuchni, stwierdziła jednak ku swemu przerażeniu, że kiedy przyjdzie co do czego, rola i rzeczywistość nie są w jej przypadku tym samym. Gdy gorączkowo szukała broni, otwierając wszystkie szuflady i zaglądając do każdej szafki, czuła, jak miękła jej kolana, a serce zmienia się w wielki motłoch o imieniu Żebra.

Według prawa i zasad walki nóż rzecznicy mogą być o ułamek za broń. Jednak artretyczna niezgrabność, z jaką jej zeszywniała dłoń zacisnęła się na rękojeści, przekonała Jilly, że nie mogłaby go ułamywać przeciw nikomu i niczemu, co jest wrażliwsze od pieczenia wołowej.

Poza tym, żeby ułamywać noża, należało podejść blisko przeciwnika. Zakładając, że udałoby się jej walnąć Kenny'ego na tyle mocno, by go zatrzymała albo nawet sprzątnąć, Jilly wolała go walnąć z jak największej odległości, najlepiej ze strzelby o dużym zasięgu z dachu sąsiedniego domu.

Spiżarnia okazała się tylko spiżarnią, nie arsenałem. Najcieńszymi bronią, jaką znalazła na półkach, były puszki z brzo-skwiniami w syropie.

Nagle Jilly zauważyła, że Marj ma prawdopodobnie kopoty z wytępieniem mrówek i w przypływie natchnienia powiedziała: - Aha.

***

Nawet mimo kija baseballowego w garści i suszonego gniewu Dylan nie był tak odważny ani nierozważny, by wpadać do ciemnego pokoju, gdzie czekał nastolatek ogłupiały od prochów i hormonów, uzbrojony w Bóg wie ile rodzajów broni. Uchyliwszy drzwi - znów poczuł drażniący dotyk psychicznych celadów - czekał oparty o cecianę w korytarzu i nasłuchiwał.

Słyszał tylko dzwoniący w uszach ciszę, jak gdyby dryfował w przestrzeni kosmicznej, i zastanawiał się, czy przypadkiem nie ogłuchł. Uznał w końcu, że Kenny jest nie tylko kompletnym, ale wyjątkowo cierpliwym psycholem.

Z równą skwapliwością, z jaką przystąpiłby do zapasów z krokodylem, Dylan wsunął się w otwarte drzwi, sięgnął do czerodka i namacał na cecianie wycznik. Siedział, że Kenny stoi przygotowany na taki manewr i był niemal pewien, że ostrze noża przygwoździ mu dłoń do ceciany, więc ogromnie się zdumiał, kiedy zapalił światło i nadal miał wszystkie palce.

W pokoju babci nie było górnego oświetlenia, zapaliła się tylko jedna z dwóch nocnych lampek: ruda i pękata, malowana w tulipany i zwieńczona złotym abażurem z plisowanego materiału w kształcie szerokiego kapelusza słomkowego. Prze-strzeń sypialni tonęła w półmroku rozjaśnionym słabym blaskiem lampy.

Dylan dostrzegł dwoje zamkniętych drzwi. Za pierwszymi najprawdopodobniej była szafa. Drugie zapewne prowadziły do sypialni.

Zasłony w trzech oknach były za krótkie i za wąskie, aby mógł się za nimi ktoś ukryć.

Jeden z pokoi zajmował wolno stojące wysokie owalne lustro. Nikt się za nim nie czaił. W zwierciadle Dylan ujrzał swoje odbicie-wyglądające na wiele mniej przeraźliwego i znacznie wyższego,

niż mu się wydawało.

Królewskie łóżce były ustawione w taki sposób, że Kenny mógłby się za nim schować, kładąc się na podłodze, ale żaden inny mebel nie zapewniał bezpiecznej kryjówki.

Uwagę przykuwa jednak przede wszystkim postać, która leżała w łóżku. Cienka i delikatna pościel, pled i prześcieradło były rozrzucone w nieładzie, ale któreś pod nimi leżało przykryte od stóp do głów. Jak w niezliczonych filmach o ucieczkach z więzienia, być może były to poduszki udające kształtem człowieka, tyle że pościel lekko drżała.

Otwierając drzwi i zapalając światło, Dylan ujawnił już swoje obecność. Podchodził ostrożnie do łóżka, powiedział:

- Kenny?

Niezidentyfikowana postać przestała się trząść. Na moment znieruchomiała i leżała zastygła jak zwłoki pod prześcieradłem w kostnicy.

Dylan chwycił oburącz kij baseballowy, gotów do mistrzowskiego strzału.

- Kenny?

Przykryta sylwetka znów zaczęła drgać, jak gdyby w niepo-hamowanym nerwowym podnieceniu.

Drzwi, za którymi prawdopodobnie znajdowała się szafa: wciąż zamknięte. Drzwi, za którymi prawdopodobnie znajdowała się łazienka: wciąż zamknięte.

Dylan obejrzał się przez ramię w stronę drzwi prowadzących na korytarz.

Nikogo.

Przypomniał sobie imię dziewczynki, o której wspominał chłopiec w kajdankach, dziewczynki z tej samej ulicy.

- Becky?

Tajemnicza postać dawała znaki życia, cały czas drżała pod pościelą, ale nie odpowiedziała.

Choć Dylan nie miał odwagi dzielić kijem tego, czego nie widział, nie miał też ochoty ocenić pościeli z ukrytego kształtu z tych samych powodów, dla których nie zerwałby brezentu ze sterty drewna, gdyby podejrzewał, że między sznurami chowa się grzechotnik.

Nie chciał także unieść pościeli końcem kija baseballowego. Zaplanowana w tkaninę pałka przestałaby być skuteczną bronią, i chociaż w wyniku tego manewru Dylan pozostawałby bez-bronny jedynie przez moment, tyle mogłoby wystarczyć Ken-ny'emu, aby wyskoczył z ukrycia i zrobić użytek ze specjalnego noża do patroszenia.

Półmrok i półcień. Cichy dom.

I ten drgający kształt.

17 Jilly szła przez korytarz na parterze, od jednego łukowatego przejścia do drugiego,

minęła trzy ciemne pokoje, nasłuchując na progu każdego z nich. Gdy nie usłyszała żadnego dźwięku, ruszyła przez przedpokój, mijając lampę na stoliku i doszła do podestu schodów.

Kiedy zaczęła wchodzić na górę, usłyszała za sobą metaliczne ping i stanęła jak wryta na drugim stopniu. Zaraz po ping rozległo się stuk-stuk, potem szybkie i dźwięczne brzrzdêêk, a potem zaległa kompletna cisza.

Has dobiegło prawdopodobnie zza drzwi dokładnie naprzeciw przedpokoju. Zapewne znajdowała się za nimi salon. Kiedy próbuje się uniknąć starcia z młodym człowiekiem, o którym opinia jego własnej babci sprowadza się do słów „wa-riuje-narkotyki-noże”, wcale nie ma się ochoty słyszeć charakterystycznych metalicznych odgłosów, które dobiegają z ciemnego pokoju za plecami. Cisza, jaka potem zapanowała, nie brzmiała już - nie mogła brzmieć - tak niewinnie jak ta poprzedzająca ping.

Mając nieznaną przed sobą, ale także za sobą, Jilly wcale nie odkryła w sobie walecznej Amazonki, lecz nie zamarła też ani nie skuliła się ze strachu. Jej matka, zawsze zachowująca stoicki spokój, i kilka pechowych wydarzeń sprzed lat nauczyły ją, że należy otwarcie stawiać czoło przeciwnościom losu, nie stosując żadnych uników; mama radziła, aby mówić sobie, że każde nie-szczêcie jest jak ciastko, które trzeba zjeść całe, do ostatniego okruszka. Jeżeli w mrocznym salonie czaił się Kenny, ostrzelić nóż o nóż tak głośno, żeby Jilly go usłyszała, czekał ją istny pik-nik kłopotów.

Zesz³a ze schodów i wycofa³a się do przedpokoju. Ping, ping. Tyk, tyk, tyk. Brzdęk... brzrzrdêêk!
Poza powtórzeniem wyczynu wilka z bajki i zdmuchnięciem poecieli z ³ó³ka Dylan mia³ do wyboru dwie możliwości: albo będzie czeka³ na pierwszy ruch postaci pod ca³unem, co na pew-no skończy się katastrof¹ prędzej, niż, gdyby sam zaczą¹³ dzia-³aæ, albo ods³oni dr¹c¹ postae, aby poznaæ jej imię i zamiary.

Trzymaj¹c w prawej ręce uniesiony kij baseballowy, drug¹ ręk¹ chwyci³ poeciela i jednym ruchem odrzuci³ na bok. Ujrza³ czarnow³os¹, niebieskook¹, bos¹ nastolatka w d³insach z ob-ciętymi nogawkami i bluzce bez rękawów w niebiesk¹ kratkê.

- Becky?

W jej twarzy i otwartych szeroko oczach malowa³o się bez-denne przerażenie. Ca³ym jej cia³em wstrz¹sa³y dreszcze strachu, p³yn¹ce jak wezbrany strumień, którego pr¹d co chwila co-fa³ się, wprawiaj¹c jej g³owê w silne drgania. To w³aczenie ten ruch Dylan dostrzeg³ wcześniej pod ko³dr¹. Nie odrywa³a udręczonego wzroku od sufitu, jak gdyby nie zauważy³a, że przyby³a pomoc. Jej stan nieświadomości przypo-mina³ trans.

Powtarzaj¹c jej imię, Dylan zastanawia³ się, czy dziewczynie nie zaaplikowano narkotyków. Wygl¹da³a jak na wpó³ spa-raliżowana i zdawa³a się nie zwracaæ uwagi na otoczenie.

Po chwili, nie patrz¹c na niego, powiedzia³a przez zaciœniê-te zêby:

- Uciekaj.

Nadal trzymaj¹c uniesiony kij, czujnie ogl¹da³ się na otwar-te drzwi prowadz¹ce na korytarz, gotów zareagowaæ na ka³dy d³wiêk, ruch i najl³ejszy cieñ. Z ³adnej strony nie widaæ by³o oznak zbliżaj¹cego się niebezpieczeństwa, nigdzie nie wyros³a brutalna postae, wyra³nie kontrastuj¹ca z tapet¹ w stokrotki, ³ó³tymi zas³onami i kolekcj¹ perfum w lœni¹cych szklanych bu-teleczkach, które sta³y na toaletce.

- Wyci¹gnê ciê st¹d - obieca³.

Wysun¹³ do niej rękê, ale nie odwzajemni³a gestu. Leż¹a³ ze-sztywnia³a i dr¹c¹ca, ci¹gle skupiaj¹c przerażone spojrzenie na suficie, jak gdyby coraz bardziej się zni³a³ i za moment mia³ j¹ przygnieœæ - jak w starych filmach, gdzie czarny charakter kon-struowa³ skomplikowane maszyny do zabijania, choæ o wiele proœciej by³oby uż¹yæ rewolweru.

- Uciekaj - wyszept³a Becky z rozpacz¹. - Na litoœæ bo-sk¹, uciekaj.

Drżenie, paraliż i gor¹czkowe przestrogi dziewczyny dzia-³a³y mu na nerwy, choæ i tak mia³ je ju³ napiête jak struny.

W tych starych filmach ofiarê mo³na by³o obezw³adniaæ i do-prowadziæ do takiego stanu, jak tê dziewczynê, za pomoc¹ wy-liczonej dawki kurary - ale nie w prawdziwym œwiecie. Jej para-liż mia³ prawdopodobnie pod³oż¹e psychologiczne, choæ równie skutecznie porazi³ jej miênienie. Aby podnieœæ j¹ z ³ó³ka i wynieœæ z pokoju, Dylan musia³by od³oż¹yæ kij.

- Gdzie jest Kenny? - spyta³ szeptem.

W koñcu oderwa³a wzrok od sufitu i spojrze³a w k¹t poko-ju, gdzie znajdowa³y się jedne z zamkniętych drzwi.

- Tam? - naciska³.

Oczy Becky po raz pierwszy zatrzyma³y się na nim... po czym szybko zwróci³y się z powrotem w stronê drzwi.

Dylan ostrożnie okr¹ż³ ³ó³ko, wchodz¹c w g³1b sypialni. Kenny móg³ go zaatakowaæ z ka³dego miejsca.

Jêknê³y sprêż¹ny i dziewczyna unios³a się, stêkaj¹c z wysi³ku.

Odwracaj¹c się, Dylan zobaczy³, że Becky nie leży ju³ na wznak, ale klêczy, a potem staje na ³ó³ku, trzymaj¹c w prawej d³oni nóg.

Pong. Trach. Ping.

Zabieraj¹c się do k³opotów jak do ciastek, które niezbyt jej smakowa³y, przy pong Jilly dosz³a do ³ukowatych drzwi, na d³wiêk trach odnalaz³a w³1cznik lampy. Przy ping sk¹pa³a za-grozenie w œwietle. S³ysz¹c gwa³towny ³opot skrzyde³, instynktownie chcia³a się odwróciæ do drzwi plecami. Spodziewa³a się ujrzeæ chmarê go-³ebi, która wirowa³a wokó³ niej na poboczu autostrady albo ma-sê ptactwa, które

zobaczy³a tylko ona z ca³ej trójki pasażerów forda. Stado jednak się nie pokaza³o, a trzepot skrzyde³ po chwili ucich³.

Kenny nie ostrzy³ tu noży. Jeżeli nie przycupni¹³ za fotelem czy kanap¹, w ogóle nie by³o go w pokoju. Na dźwięk następnej serii metalicznych odgłosów Jilly skie-rowa³a spojrzenie na klatkę, która wisia³a piêæ czy szeææ stóp nad pod³og¹ na podobnej podstawie jak lampa pod³ogowa.

Za kratami z grubego drutu siedzia³a papużka uczepiona szponiastymi nógkami jednego z prętów; pierzasty więzień stu-ka³ dziobem w ocianê swojej celi. Przeginaj¹c szyjê, papuga szorowa³a dziobem w poprzek prętów niczym bezrêka harfistka graj¹ca glissando: brzrzrdêêêk, brzrzrdêêêk.

Okaza³o się, że œmiertelne zagrożenie ma postać papużki. Jilly uzna³a, że jej nadszarpniêta reputacja jako nieustraszonej wojowniczkii dozna³a kolejnego uszczerbku, wycofa³a się więc, uciekaj¹c od upokorzenia. W drodze powrotnej na schody znów usłysza³a, jak ptak bije skrzyd³ami powietrze, jak gdyby doma-ga³ się wolnoœci latania.

Ptasi ha³as żywo przypomina³ jej niedawne niezwykle prze-życia i z trudem powstrzyma³a się przed pokus¹, by uciec jak najdalej z domu, postanowi³a jednak ruszyæ na poszukiwanie Dylana. Zanim dotar³a do œrodkowego podestu, ptak przesta³ t³uc się po klatce, ale maj¹c wci¹ przed oczyma mrowie skrzy-de³, czym prêdziej pobieg³a na górê, zapominaj¹c o ostrożnoœci.

Z niebieskich oczu Becky znikn¹³ udawany strach, ustêpuj¹c miejsca dzikiej radoœci.

Zeskoczy³a z s³ó¹ka, wœciekle wymachuj¹c nożem. Kiedy Dy-lan okrêci³ się, unikaj¹c ciosu, okaza³o się, że Becky ma wiêcej entuzjazmu ni¹ praktyki. Potknê³a się i omal nie upadła, nadzie-waj¹c się na w³asny nóg.

- Kenny! - krzyknê³a.

Otworzy³y się drugie drzwi, te, których Becky nie wskaza³a, i stan¹³ w nich Kenny. Przypomina³ trochê wêgorza: miał giêt-k¹ i wêżowat¹ sylwetkê, by³ szczup³y, ale muskularny, a jego szalone oczy by³y œci¹gniête jak u stworzenia skazanego na ży-cie w zimnych g³êbinach cuchn¹cych wód. Dylan przypuszcza³ nawet, że zêby Kenny'ego s¹ ostre i zakrzywione jak u wêża.

M³odzieniec by³ ubrany z klas¹, w czarne d¹insy, czarne bu-ty kowbojskie, czarn¹ koszulkê i czarn¹ d¹insow¹ kurtkê wy-szywan¹ w zielone indiañskie wzory, których kolor pasowa³ do piórka na kowbojskim kapeluszu leż¹cym na dwóch walizkach w pokoju po drugiej stronie korytarza.

- Kim jesteœ? - zapyta³ Dylana Kenny i nie czekaj¹c na od-powiedŹ, zwróci³ się do Becky. - Gdzie ta stara suka?

Star¹ suk¹, na któr¹ czeka³o tych dwoje, by³a bez w¹tpie-nia siwow³osa kobieta w pr¹żkowanym uniformie, która w³acenie wróci³a do domu po ciêżkim dniu pracy.

- Co za różnica, kim on jest - odrzek³a Becky. - Zabij go, potem znajdziemy stare pud³o i wyprujemy mu flaki.

Ch³opiec w kajdankach Źle zrozumia³ charakter zwi¹zku s¹cz¹cego jego brata i dziewczynê. Dwójka bezwzglêdnych kon-spiratorów zamierza³a zamordowaæ babcie i m³odsze go brata, byæ mo¹e ukraœæ jakieœ œmieszne pieni¹dze ukryte przez starsz¹ pani¹ w materacu, a potem wrzuciæ walizki Kenny'ego do sa-mochodu i wyruszyæ w drogê.

Potem mogli zatrzymaæ się przy domu Becky i zabraæ jej ba-ga¹e. Byæ mo¹e chcieli te¹z zabiaæ jej rodzinê.

Bez wzglêdu na to, czy ich p³Źniejsze plany mia³y się po-wieœæ, czy nie, na razie wzięli Dylana w dwa ognie. Zajêli dobre pozycje, żeby go szybko za³atwiaæ.

Kenny trzyma³ w garœci dwunastocalowy obosieczny nóg, wyj¹tkowo ostry. Pokryta gum¹ rêkojêœæ z otworem mia³a ergonomiczny kształt, przyjazny dla u¹ytownika, który utrud-nia³ wytr¹cenie broni z rêki zdecydowanemu na wszystko na-pastnikowi.

Nóg Becky, raczej kuchenny ni¹ bojowy, móg³ jednak roz-ci¹æ cz³owieka równie skutecznie jak kurczaka przeznaczonego na potrawkê.

Kij baseballowy by³ znacznie d³u¹szy od obu noży i dawa³ Dylanowi przewagê zasiêgu. Z doœwiadczenia Dylan wiedzia³, że jego wzrost i postura odstrasza¹ pijacków i ulicznych ban-dytów, którzy w innej sytuacji mieliby ochotê się z nim zmie-rzyæ; nawet najbardziej agresywni z nich dochodzili do wnio-sku, że w ciele brutalà musi mieszkaæ brutal, gdy w istocie Dylan mia³ go³êbie serce.

Być może Kenny waha się tak i dlatego, że nie zna swoje-go położenia i ba się mordować nieznajomego, nie wie, ile obcych jest jeszcze w domu. W byszczycach i dz mordu oczach węgorka pojawiła się przebiegocząca przywódca na myślenie z rajskiego ogrodu.

Dylan pomyślał, że mógłby udać policjanta i powiedzieć im o posiłkach, które zmierzają już do domu. Jednak nawet gdyby udało mu się wyjaśnić brak munduru, zdradziaby go broń - trudno uwierzyć, że gliniarz posługiwałby się kijem baseballowym zamiast pistoletem.

O ile na zatruty prochami umysł Kenny'ego skapnęła kro-pelka rozśledku, o tyle Becky nadal przypominała zwierzę ogar-nięte szaniem zabijania, którego nie mogła powstrzymać ani nie-bezpieczna dżugocząca kija, ani wzrost przeciwnika.

Dylan zamarkował krok w stronę Kenny'ego, lecz zaraz odwrócił się do dziewczyny, celując kijem w dłoń, w której trzy-mała nóż.

Może Becky ćwiczyła gimnastykę w szkole średniej albo należała do armii niedoszłych balerin, na które rzesze kocha-jących Amerykanów trwonił miliony dolarów w przekonaniu, że wychowuje przyszłą Margot Fonteyn. Choć nie miała takiego talentu, by występować na olimpiadzie czy w zawodowym teatrze, wykazała się refleksem, zwinnością i znacznie lepszą koordynacją ruchów, niż mogło się wydawać po tym, jak zeskoczyła z siłki. Rzuciła się do tyłu, unikając ciosu, z przedwczesnym triumfalnym „Ha!” i natychmiast odskoczyła w prawo, schodząc z drogi cofającemu się kijowi i uginając kolana, żeby mieć lepszą pozycję do manewru, jeżeli już się na jakimś zdecyduje.

Nie udało się, że rozśledek będzie dłużej powstrzymywał Kenny'ego przed atakiem, jeżeli nadarzy się sposobność, Dylan odwrócił się, naśladując ruchy Becky, choć prawdopodobnie nie przypominał niespełnionej baleriny, ale raczej tańczącego niedźwiedzia. Zaatakował kowboja w haftowanej kurtce do kładnie w chwili, gdy ten ruszył na niego.

W węgorkowatych oczach dzieciaka nie było tej nieokieślonej wściekłości co u Becky, lecz wyrachowanie i obawa podstępnego tchórza, który wykazuje się największą odwagą, gdy ma do czynienia ze słabszym przeciwnikiem. Był potworem, ale nie tak dzikim jak jego niebieskooka przyjaciółka i popełnił błąd, podkradając się do nieprzyjaciela, zamiast rzucić się na niego z impetem. Zanim Dylan zwrócił się w jego stronę z wysoko uniesionym kijem, Kenny powinien zanurkować pod jego ramieniem i wbić nóż. Spóźnił się jednak, drgnął, zrobił zwód i padł ofiarą własnego tchórzostwa.

Z siłą, jakiej nie powstydziby się senny „Babe” Ruth, kij z głośnym trzaskiem zamał przedramię Kenny'ego. Mimo ergonomicznej rękownicy z otworem na palec nóż wyleciał mu z ręki. Zdawało się, że Kenny uniósł się na moment w powietrze, jakby po dalekim strzale zrywał się do obiegnięcia baz. Gdy dzieciak zamiast pobiec z wrzaskiem, padł na podłogę jak źle uderzona piłka, Dylan wyczuł zbliżając się do niego z tyłu Becky i pomyślał, że tańczący niedźwiedź nie zdoła przechytrzyć obłąkanej baleriny.

***

Stając na przedostatnim stopniu, Jilly usłyszała, jak ktoś wrzasnął: „Kenny!”. Zatrzymała się tuż przed korytarzem na piętrze, zaniepokojona krzykiem, który nie wydobył się z ust Dylana ani trzynastoletniego chłopca. Wysoki i przenikliwy głos należał do kobiety.

Usłyszała jeszcze jakieś hasła, potem męski głos, ale też nie Dylana ani nie chłopca, ale nie zrozumiała wypowiedzianych słów.

Przyszła tu nie tylko po to, żeby ostrzec Dylana, że na górze oprócz Kenny'ego jest jeszcze mały Travis, ale także po to, aby mu pomóc w razie potrzeby, nie mogła więc stać jak wryta na schodach, jeżeli miała zachować szacunek dla samej siebie. Jillian Jackson zyskała bowiem szacunek dla samej siebie dzięki znacznym wysiłkom, choć w dzieciństwie zwykle trzymała się skromnie na uboczu, wtipując we własne możliwości. Nie chciała zrezygnować z tego, o co dżugo i zawzięcie walczyła. Wpadając na korytarz, Jilly ujrzała smutkę sabbego cewia-ta padającego zza otwartych drzwi po lewej, jaśniejszy blask z pokoju położonego trochę dalej po prawej stronie - i gołębie, których stado wpadło przez zamknięte okno na końcu przedpokoju, widmo gołębi, które zostawiły za sobą nietknięte szyby. Ptaki nie wydawały żadnych dźwięków - nie gruchały ani nie krzyczały, ich skrzydła poruszały się zupełnie bezgłośnie. Gdy otoczyły je ze wszystkich stron powodziła biały piór, ty-sięciem

przeszywaj¹cych oczu, tyś¹cem otwartych dziobów, nie spodziewa³a się, że poczuje ich obecność, ale sta³o się inaczej. Wiatr, jaki wywo³a³ opot ich skrzyde³, niós³ ostr¹ woń kadzi-d³a. Pióra muska³y jej cia³o, ręce i twarz.

Stoj¹c blisko ceciany po lewej, ruszy³a szybko wprost w burzê bia³ych skrzyde³ gęst¹ jak pierzasta oenie¹yca, która na autostra-dzie przemknê³a nad fordem. Obawia³a się o stan swoich zmy-s³ów, ale nie ba³a się ptaków, które najwyra¹niej nie mia³y z³ych zamiarów. Gdyby nawet by³y prawdziwe, nie wydzioba³yby jej oczu. Jilly zdawa³o się, że widok ptaków jest dowodem spotêgo-wania jej widzenia: wprawdzie taka myœl przemknê³a jej przez g³owê, nie wiedzia³a jednak, co to mo³e byæ spotêgowane wi-dzenie; na razie pojmowa³a to bardziej instynktownie i emocjo-nalnie ni³ intelektualnie. Zjawy nie mog³y jej wprawdzie wyrz¹dzia³ krzywdy, ale po-jawi³y się w zupe³nie nieodpowiednim momencie. Jilly musia³a odnale¹ć Dylana, a ptaki, prawdziwe czy nie, znacznie utrud-nia³y jej poszukiwania.

- Ha! - wykrzykn¹³ ktoœ tu³ obok, a chwilê pó¹niej Jilly wy-maca³a z lewej otwarte drzwi, które zas³ania³o przed jej wzro-kiem stado go³ebi.

Gdy przekroczy³a próg, ptaki zniknê³y. Zobaczy³a sypialniê oœwietlon¹ jedn¹ lamp¹. Tu by³ Dylan, uzbrojony w kij basebal-lowy i otoczony przez m³odego cz³owieka - Kenny'ego? - i na-stolatkê, wymachuj¹cych no³ami.

Kij ze œwistem przeci¹³ powietrze, m³ody cz³owiek krzykn¹³, a wypuszczony przez niego ostry nóg wyl¹dowa³ z brzêkiem na wysokiej komodzie z drewna orzechowego.

Kiedy Dylan machn¹³ kijem, stoj¹ca za nim nastolatka sprê-¹y³a się, uginaj¹c jeszcze bardziej kolana. Gdy Kenny wrzasn¹³ z bólu, dziewczyna zamachnê³a się, gotowa skoczyæ naprzód i wbia³ Dylanowi nóg w plecy, zanim ten zd¹ly się odwróciæ.

Ju³ w chwili wyskoku dziewczyny Jilly krzyknê³a: - Policja!

Nastolatka z ma³pi¹ zrêcznoœci¹ okrêci³a się, robi¹c jedno-czeœnie unik, aby nie odwróciæ się plecami do Dylana i mieæ go na oku.

Jej oczy by³y b³êkitne jak niebo z wymalowanymi cherubin-kami na suficie kaplicy, ale loeni³o w nich szaleñstwo wywo³ane zapewne narkotykami.

Jilly, wreszcie prawdziwa Amazonka Po³udniowego Zachodu, choæ zbyt wra³liwa, by ryzykowaæ pozbawienie dziewczyny wzroku, wycelowa³a preparat przeciw mrówkom trochê poni³ej oczu. Dysza puszk¹, któr¹ znalaz³a w spi³arni, mia³a dwa usta-wienia: STRUMIEŃ i ROZPYLACZ. Ju³ wczêœniej ustawi³a STRUMIEŃ, który wed³ug napisu na etykiecie mia³ zasiêg do dziesiêciu stóp.

Byæ mo³e pod wp³ywem podniecenia w morderczym szale dziewczyna oddycha³a przez usta. Struga œrodka owadobójcze-go trafi³a prosto miêdzy rozchylone wargi jak strumieñ wody z fontanny, zalewaj¹c jej usta po gard³o.

Preparat przeciw mrówkom na nastoletni¹ dziewczynê dzia-³a³ ze znacznie mniejszym skutkiem ni³ na mrówkê, ale na pew-no nie by³ najsmaczniejszym napojem i mniej orze¹wiaj¹cym ni³ szklanka ch³odnej wody. W jednej chwili odj¹³ dziewczynie ochotê do walki. Rzuci³a nóg. Krztusz¹c się, rzê¹c i pluj¹c, za-toczy³a się w stronê drzwi, otworzy³a je i kilka razy walnê³a we w³icznik, zanim zapali³o się œwiat³o, ukazuj¹c wnêtrze ³azienki. Potem odkrêci³a zimn¹ wodê nad umywalk¹, stuli³a d³onie i za-czê³a sobie p³ukaæ usta, prychaj¹c i kaszl¹c.

Na pod³odze le³a³ zwiniêty jak krewetka Kenny, u³alaj¹c się nad sob¹ z irytuj¹cym jêkiem i szlochem. Jilly spojrze³a na Dylana i potrz¹snê³a puszk¹ ze œrodkiem owadobójczym.

- Od dzie bêdê tego u³ywaæ na tych, co na widowni zacho-wuj¹ się jak byd³o.

- Co zrobi³æ z Shepem?

- Babcia powiedzia³a mi o Kennym i no³ach. Nie masz cza-sem ochoty powiedziæ: „Dziêki, że uratowa³æ mi ty³ek, Jilly?”.

- Mówi³em ci, żebyœ nie zostawia³a Shepa samego.

- Nic mu nie bêdzie.

- Bêdzie, je³eli zosta³ tam sam - powiedzia³, podnosz¹c g³os, jakby mia³ nad ni¹ jak¹œ w³adzê.

- Nie krzycz na mnie. Bo³e drogi, przyjecha³œ tu jak wa-riat, nie mówi¹c dlaczego ani po co, wyskoczy³œ z samochodu, nie mówi¹c dlaczego. A ja co - mam siedziæ jak przyk³adna kobieta, w

stanie otępiącej bezmyślności czeka jak gupi indyk w deszczu, gapić się w niebo z otwartą gębą, a gdzie utopie? Popatrz na nią spodełka.

- Co ty wygadujesz, jakie indyki? - Dobrze wiesz, o czym mówię. - Wcale nie pada.

- Nie b' d' t'.

- Nie masz za grosz poczucia odpowiedzialności - oświadczysz.

- Mam ogromne poczucie odpowiedzialności. - Zostawię Shepa samego.

- Nigdzie nie pójdzie. Dać mu zajęcie. Powiedziam: Shepherd, przez twojego niegrzecznego i apodyktycznego brata będzie potrzebował przynajmniej stu dogodnych synonimów słowa „dupek”.

- Nie mam czasu na te gupie sprzeczki.

- A kto zacz? - odciśnięcie. Odwrócić się od niego i wy-szaby z pokoju, gdyby nie zatrzyma jej widok gości.

Przez korytarz wciła p'yn potok białych gości, mijając otwarte drzwi sypialni i kierując się w stronę schodów. Gdyby zjawy były rzeczywiste, dom powinien być już tak napchany ptakami, że ich napór wysadziłby okna jak eksplodujący gaz.

Jilly modliła się w myślach, żeby gościom zniknęły, ale leciały i leciały, więc odwróciła się do nich plecami. Znowu zaczęła się obawiać o stan swoich zmysłów.

- Musimy stąd wiać. Prędzej czy później Marj wezwie gliny. - Marj?

- Kobieta, która dała ci znaczek z łabą i od której wszystko to się jakoś zaczęło. Jest babci Kenny'ego i Trvisa. Co mam zrobić?

***

Klęcząc nad toaletą, Becky zaczęła analizować swój kolać, a może nawet całe swoje życie.

Dylan wskazał krzesło z wysokim oparciem, a Jilly zrozumiała, co miało na myśli.

Drzwi azienki otwierały się do ośrodka. Gdyby krzesłem po-deprzeć i zaklinować klamkę, Becky zostałaby uwięziona i uwolniono ją dopiero policja.

Dylan nie s'dzi, by dziewczyna na tyle doszła do siebie, aby go pociać na plasterki, ale nie miał też ochoty zostać upaprany wymiocinami.

Leżący na podłodze Kenny na totalnym haju zupełnie się rozkleił. Zaśliniony, z rozmazanymi na twarzy śluzami i smarkami, choć nadal niebezpieczny, wyrzucił z siebie stek przekleństw i wyzwisk, i dał, żeby natychmiast sprowadzono mu lekarza, przysięgał zemstę i gdyby nadarzyła się okazja, pewnie zaprawiłby sprawdzić, czy rzeczywiście ma zęby ostre jak w.

Dylan zagroził, że rozupie mu czaszkę, chociaż s'dzi, że zabrzmiało to mało wiarygodnie, jednak dzieciak przyjął groźbę serio, być może dlatego, że sam nie zawahałby się ani chwili i roztrzaskał Dylanowi głowę, gdyby tylko ich role się odwróciły. Wystarczyło słowo, aby z kieszeni swojej wyhaftowanej ko-szuli zapinanej na zatrzaski z macicy perowej wyciągnął kłuczyki do kajdanek i kłódki.

Jilly ociłgała się z wyjęciem z sypialni, jak gdyby bała się spotkania z innymi szubrawcami, na których mógłby nie wystarczyć ośrodek owadobójczy. Dylan zapewnił ją, że poza Ken-nym i Becky w domu nie ma już żadnych innych dusz z piekła rodem. Mimo to, idąc do pokoju, gdzie siedział przykuty do ścianki chłopiec, krzywiła się i wahała, jakby strach na wpół ją oślepił. Co chwila spoglądała w stronę okna na końcu korytarza, jak gdyby zobaczyła twarz ducha przycięniętą do szyby.

Uwalniając Trvisa, Dylan wyjaśnił mu, że Becky nie ma odpowiednich kwalifikacji moralnych, by brać udział w konkursie Miss Ameryki Nastolatek, a potem wszyscy zeszli do kuchni.

Marj wbiegła z ganku do domu, aby przytulić wnuka i zapakać nad jego zsiniającym okiem, a Travis niemal utonął w jej pasyastych objęciach.

Dylan zaczekał, aż chłopak wyswobodzi się z czującego uścisku i rzekł:

- Kenny i Becky będą potrzebowali lekarza...

- I celi więziennej, dopóki nie zajmie się nimi opieka społeczna - dodała Jilly.

- ...ale proszę nam dać ze trzy minuty, zanim zadzwoni pa-ni pod dzwonekset jedenacie - dokończył Dylan.

Szysząc to, Marj się zdumiała.

- Jak to, przecież wy jesteście z dziewięć jeden jeden. Jilly wyjaśniła tę zawiłą kwestię:

- Jesteśmy jedn¹ z tych jedynek, Marj, ale nie drug¹ ani tym bardziej dziewi¹tk¹. Starsza pani zdumia³a się jeszcze bardziej, lecz Travis wy-gl¹da³ na rozbawionego.

- Damy wam czas, żebyście mogli się ulotnić. Ale to wszyst-ko jest strasznie dziwne, jak jakieś pokręcone czary. Kim wy, do diab³a, jesteście?

Dylanowi nie przychodzi³a na myśl żadna sensowna odpow-iedź, ale wyręczy³a go Jilly.

- Sami nie wiemy. Jeszcze dzieć po południu mog³abym wam powiedzieć, kim jesteśmy, ale teraz nie mam zielonego pojęcia. Mimo że w jej wyjaśnieniu kryta się ponura prawda, Marj os³upia³a jeszcze bardziej, a choćopiec jeszcze szerzej się uśmiech-n¹³.

Na górze Kenny g³ocono wzywa³ pomocy. - Lepiej już id³ćcie - poradzi³ Travis.

- Nie wiesz, czym je³dzimy, nie widzian³ naszego wozu. Fakt - przytackn¹³ Travis.

- Będziemy ci wdzięczni, jeżeli nie będziesz patrzy³, jak od-je³d³amy.

- Gdyby ktoś pyta³- rzek³ choćopak- to mogliście po prostu wzi¹ąć rozpęd i odfrun¹ąć.

Dylan prosi³ tylko o trzy minuty, bo Marj i Travisowi trud-no by³oby wyt³umaczy³ć glinom d³u³sz¹ zw³ok³; jeżeli jednak Shep oddali³ się od samochodu, byli zgubieni. Trzy minuty nie wystarcz¹, żeby go odnale³ć.

Na ulicy panowa³a cisza, tylko wiatr szumia³ w drzewach oliwnych. S¹iedzi nie powinni s³ysze³ć dobiegaj¹cych z domu s³umionych krzyków Kenny'ego.

Przy kraw³ęz³niku sta³ ford z otwartymi drzwiami po stronie kierowcy. Zanim Jilly wysiad³a z samochodu, wy³czy³a silnik i zgasi³a świat³a.

Jeszcze gdy byli na trawniku przed domem, Dylan zobaczy³ Shepherdę na tylnym siedzeniu z twarz¹ oświetlon¹ lampk¹ do czytania, której blask odbija³ się od strony otwartej ksi¹ęki.

- Mówi³am przecie³ - powiedzia³a Jilly.

Dylanowi kamień spad³ z serca, więc zbyt jej uwag³ę mil-czeniem.

Przez zakurzon¹ szyb³ę od strony Shepherdę wida³ć by³o ty-tu³ ksi¹ęki, któr¹ czyta³: „Wielkie nadzieje” Charlesa Dickensa. Shep by³ fanatykiem Dickensa.

Dylan usadowi³ się za kierownic¹ i zatrzasn¹³ drzwi, przy-puszczaj¹c, że na kuchennym zegarze, przed którym zostawili Trávisa, musia³o już up³yn¹ąć ponad pół minuty.

Podkulaj¹c nogi, by nie nadepn¹ąć Fredę stoj¹cego pod sie-dzeniem, Jilly poda³a Dylanowi kluczyki, ale natychmiast cof-n³ę wyci¹gni¹ęć r³ęk³.

A jak znowu stracisz rozum`? - Wcale nie straci³em rozumu.

- Wszystko jedno, w każdym razie jeżeli znowu to zrobisz? - Prawdopodobnie zrobi³ę - uświadomi³ sobie.

- Lepiej ją poprowadz³ę. Pokr³ęci³ g³ow¹.

- A co zobaczy³acie na górze, gdy szliemy do pokoju Trávisa? Co zobaczy³acie w oknie na końcu korytarza?

Zawaha³a się. Potem odda³a mu kluczyki. - Poprowad³ę.

Gdy Travis odliczy³ w kuchni pierwsz¹ minut³ę, Dylan za-wróci³. Wracali t¹ sam¹ drog¹, któr¹ przyjechali na Alej³ę Euka-liptusow¹, gdzie nie by³o ani jednego eukaliptusa. Zanim Travis zadzwoni³ pod 911, zd¹ęyli min¹ąć ulicę miasta i wyjecha³ć na autostrad³ę międzystanow¹ numer 10.

Dylan ruszy³ na wschód w stron³ę końca miasta, gdzie pew-nie przesta³ już dymia³ cadillac Jilly, ale powiedzia³:

- Nie chc³ę się trzyma³ć tej drogi. Mam przeczucie, że nie b³ędzie tu bezpiecznie.

- Dzisiaj nie nale³ży lekcewa³ć przeczuc³ - zgodzi³a się.

W końcu Dylan zjecha³ z międzystanowej na autostrad³ę nu-mer 191, asfaltow¹ dwupasmówk³ę bez pasa zieleni oddzielaj³ce-go przeciwne kierunki ruchu, która prowadzi³a na północ przez ton¹ce w mroku pustkowie. O tej godzinie panowa³ na niej nie-wielki ruch. Na razie nie mia³o znaczenia, gdzie s¹, dopóki od-dalali się coraz bardziej od wraka cadillaca coupe deville oraz domu w Alei Eukaliptusowej.

Przez pierwsze dwie mile autostrady 191 żadne z nich się nie odzywa³o, a gdy na liczniku stukn³ę trzecia, Dylan zacz¹³ się trz¹ęć. Poziom adrenaliny wraca³ do normy, prymitywna istota walcz¹ca o przetrwanie wycofa³a się do swojej genetycznej kry-jówki i dopiero teraz odczu³ ogrom tego, co się wydarzy³o. Dy-lan stara³ się ukry³ć rozdygotanie przed Jilly, lecz gdy us³ysza³ szc³ęk w³asnych zębów,

wiedzia³, że mu się nie uda³o, a potem ucwiodomi³ sobie, że ona także drży, obejmuj¹c się ramionami i ko³ysz¹c na siedzeniu.

- Nnniech t-t-to szlag - powiedzia³a.

- No.

- Nie jestem żadn¹ W-wonder Woman.

- Nie jeste³ce.

- Przede wszystkim mam za ma³e cycki.

- Ja też - odrzek³.

- Jezu, te no³ę.

- Fakt, wielkie jak cholera -- przytakn¹³.

- A ty z kijem baseballowym. Czy ty... odbito ci, O'Conner?

- Pewnie mi odbi³o. A ty ze sprayem na mrówki - też nie wygl¹da³ać na uosobienie rozs¹dku, Jackson.

- Ale podzia³a³o, nie? - Ładny strza³.

- Dzięki. Kiedy by³am ma³a, w domu czêsto æwiczy³am na karaluchach. Porusza³y się o wiele szybciej niż panna Becky. A ty musiałe³ być dobry w baseball.

- Niez³y jak na sflacza³ego malarza. S³uchaj, Jackson, trze-ba odwagi, żeby wej³æ na górê po tym, jak Marj powiedzia³a ci o no³ach.

- Raczej g³upoty. Oboje mogli³emy zgin¹æ.

- Mogli³emy - przyzna³. - Ale nie zginê¹cimy.

- Ale mogli³emy. Koniec z tymi nocnymi po³ecigami i bijaty-kami. Koniec, O'Conner.

- Tego się raczej nie spodziewam - odrzek³.

- Mówi³ powa³nie. Zupe³nie serio. Powtarzam, koniec.

- Nie s¹dzê, żeby to od nas zale³a³o.

- Ja w ka³dym razie nie mam na to ochoty.

- Chcia³em powiedzie³æ, że chyba nad tym nie panujemy.

- Ja zawsze panujê nad sytuacj¹ - upiera³a się.

- Nie nad t¹.

- Zaczynam się ciebie ba³æ.

- Sam zaczynam się siebie ba³æ - powiedzia³.

Po tych wyznaniach zapad³a cisza nak³aniaj¹ca do refleksji. Ksiê³yc, który srebrzy³ecie jaenia³, kiedy stał wysoko na nie-bie, teraz zacz¹³ chyli³æ się ku zachodowi, blad³ i matowia³, a roz-jaeniony jego romantycznym blaskiem płaski blat pustyni zmie-ni³ się w ponury stó³, na którym mog³aby się odby³æ ostatnia wieczerza.

Na poboczu drogi dr³az³y br¹zowe i kolczaste k³êby niesio-nych przez wiatr roelin, martwych, ale wci¹ę gotowych do w³óczêgi, cho³æ s³aby wiatr nie móg³ pchn¹æ ich w drogê.

Wêdrowa³y za to æmy, mniejsze bia³e jak duchy i wiêksze szare, przypominaj¹ce strzêpki brudnego ca³unu. Wirowa³y wo-kó³ samochodu w trupim œwietle reflektorów, lecz rzadko l¹dowa³y na przedniej szybie.

W malarstwie klasycznym motyle by³y symbolem ³ycia, ra-doœci i nadziei. Æmy-z tej rodziny co motyle, Lepidoptera-za-wsze symbolizowa³y rozpacz, upadek, zniszczenie i œmieræ. We-d³ug ocen entomologów na œwiecie istnieje trzydzieci tysiêcy gatunków motyli i cztery razy wiêcej gatunków ciem.

Dylanowi czêœciowo udzieli³ się æmi nastrój. Wci¹ę by³ pode-nerwowany i rozdygotany, jak gdyby co³ wyjad³o mu izolacjê wszystkich nerwów jak w³ókna we³nianego swetra zaatakowa-nego przez mole. Prze³ywaj¹c w myœlach to, co zdarzy³o się przy Alei Eukaliptusowej, i zastanawiaj¹c się, co mo³ę się jeszcze sta³æ, czul widmowe æmy trzepocz¹ce wzd³u³ ca³ego krêgos³upa.

Nie pogr¹ę³ się jednak bez reszty w obawach. Rozmyœlania nad ich niepewn¹ przysz³oœci¹ przejmowa³y go d³awi¹cym nie-pokojem, ale ilekro³æ niepokój opada³, ogarnia³a go dziwna ra-doœæ i miał ochotê rozeœmia³æ się na ca³e gard³o. Czu³, jakby równoczenie otrze³wia³a go obawa, która mog³a przerodzi³æ się w prawdziwy lêk, i odurza³a myœel o wspanialej mocy i swoich nowych mo³liwoœciach, których do koñca nie rozumia³.

Nigdy wcześniej nie doświadczy³ tak szczególnego stanu umy-s³u, nie potrafi³ więc dobrać s³ów ani tym bardziej obrazów, żeby to dobrze wyjaśnić Jilly. Gdy na moment odwróci³ wzrok od pu-stej drogi, dr³ych k³ębów roelin i cemi³aj³ych ciem, natych-miast wyczyta³ z jej miny, że Jilly przeżywa dok³adnie to samo.

Mogli powiedzieć za Dorotk¹ z „Czarnoksi³ęnika z Krainy Oz”: „Nie jesteśmy już w Kansas, Toto”. Nie byli też w Kra-inie Oz, gdzie wszystko ³atwo przewidzieć, ale p³ynęli przez ³ewiat, gdzie na pewno czeka³y na nich większe cuda niż drogi z ³ó³tej ceg³y albo szmaragdowe miasta i straszniejsze rzeczy niż ³e wied³my i lataj³ce ma³py.

O przedni¹ szyb³ pacn³a ³ema, zostawiaj³c na szkle brudno-szar¹ plam³e, jak poca³unek cemi³erci.

18 Magnetyczny biegun Ziemi mo³e w jed-nej chwili zmieniać po³o³enie, jak wed³ug teorii niektórych naukowców dzie³o się nieraz w przesz³oeci, i glob zacznie się obracać w zupe³nie innej p³aszczy³nie, co spowoduje katastro-falne zmiany na powierzchni planety. Strefy podzwrotnikowe w mgnieniu oka ogarnie arktyczny mróz, a w Miami zaskocze-ni emeryci o delikatnych cia³ach b³ed¹ musieli walczyć o prze-trwanie w temperaturze sięgaj³cej stu stopni poni³żej zera, w bu-rzach ceni³nych sypi³ych ostrymi jak ig³y kryszta³kami lodu, twardymi jak szk³o. Od ogromnych napi³e tektonicznych kon-tyenty zaczn¹ się wyginać, p³ekać i sk³adać jak papier. Oceany zmieni¹ się w gigantyczne fale, wyst¹pi¹ z brzegów i zwal¹ się na Góry Skaliste, Andy i Alpy. Powstan¹ nowe oceany ³eródl¹dowe i nowe ³ańcuchy górskie. Z wulkanów bluzn¹ wielkie p³on¹ce morza ziemskiej esencji. Cywilizacja zniknie, zgin¹ miliardy lu-dzi, a przed nielicznymi garstkami ocala³ych stanie niewdzi³ecz-ne zadanie sformowania plemion my³eliwych i zbieraczy.

Przez ostatni¹ godzin³ programu Parish Lantern rozmawia³ ze s³uchaczami z ca³ego kraju o prawdopodobieństwie zmiany po³o³enia bieguna w ci¹gu najbliż³szych pi³ędziesięciu lat. Dylan i Jilly milczeli, zbyt zaabsorbowani rozmyślaniami o swoich nie-dawnych prze³yciach, s³uchali więc Lanterna, jad³c na p³noc pustynn¹ autostrad¹. Na widok bezludnego pustkowia mo³na by³o dojeść do wniosku, że kataklizm planetarny poch³on¹³ już ca³1 cywilizacj³e, ale równocześnie odnosi³o się wrażenie, że Zie-mia nie zmieni³a się od wieków.

- Zawsze s³uchasz tego faceta? - spyta³ Jilly Dylan. - Nie codziennie, ale do³e często.

Cud, że nie masz nastrojów samobójczych.

Jego programy zwykle nie s¹ o zag³adzie. Przede wszystkim mówi¹ o podró³ach w czasie, rzeczywistoeci alternatywnej, ³yciu po cemi³erci, o tym, czy mamy dusze...

Shep wci³ czyta³ Dickensa, darowuj³c pisarzowi pewn¹ form³e ³ycia po cemi³erci. W radiu planeta nadal p³eka³a, p³on³a, ton³a, unicestwia³a ludzk¹ cywilizacj³e i wi³kszoc³e fauny, t³pi³c ³ycie jak zaraz³e.

Kiedy czterdzieci minut po zje³dzie z autostrady między-stanowej dotarli do Safford, Shepherd powiedział³:

Od dzie tylko frytki jadam, zapominam o owadach... By³e mo³e przysz³a pora zatrzyma³e się i opracowa³e plan dzie³ania, a mo³e nie przemyśleli jeszcze do końca swojej sytu-acji, aby snu³e jakiegokolwiek plany, w ka³dym razie Dylan i Shep powinni wst¹pi¹e gdzie³e na kolacj³e, której nie jedli. A Jilly mia³a ochot³e na drinka.

- Najpierw musimy zmieniać tablice rejestracyjne-rzek³ Dy-lan. -- Kiedy ustal¹, że cadillac by³ twój, zaczn¹ ci³e szukać, sprawdza pokój za pokojem. I kiedy się dowiedz¹, że da³ac³e no-g³e, a Shep i ja nie zostalibyśmy na noc, chociaż zap³acilibyśmy, mo-g¹ skojarz³e, że jesteśmy razem.

- Nie ma ³adnego „mog¹”. Skojarz¹ na pewno.

- W ksi¹ce meldunkowej motelu jest marka, model i nu-mer rejestracyjny samochodu. Mo³emy przynajmniej zmieniać tablice i chociaż trochę utrudniać im po³ecig.

Dylan zaparkowa³ forda na cichej ulicy w dzielnicy mieszka-niowej, ze skrzynki z narzędziami wzi¹³ ³erubokr³ety i szczypce,

po czym wyruszy³ na poszukiwania tablic z Arizony. Na podje³dzie przy wiejskim cedrowym domu o wyblak³ych, podniszczo-nych ³ecianach, przed którym ros³a zwi³da trawa, znalaz³ pika-pa. Tablice odkr³ci³ bez problemów.

Podczas kradzie³y serce wali³o mu jak szalone. Poczucie wi-ny wydawa³o się niewsp³mierne do czynu, ale twarz pali³a go ze wstydu na my³el, że kto³e móg³by go przy³apać.

Z przyw³aszczonymi tablicami Dylan okr¹ęcy³ miasto i za-trzyma³ si³e na pustym o tej porze parkingu przed szko¹. Kryj¹c si³e w cieniu, zamieni³ swoje kalifornijskie numery na tablice z Arizony.

- Przy odrobinie szcz³ęcia - powiedzia³: siadaj¹c za kierow-nic¹-w³acciciel pikapa zauważy brak tablic dopiero jutro.

- Nie cierpi³e polegaa na szcz³ęciu - odrzek³a Jilly. - Nie mia³am go w ęcyu za duęo.

- Od dzie tylko frytki jadam - przypomnia³ im Shep.

Kilka minut p³yniej, parkuj¹c forda przed przylegaj¹c do motelu restauracj¹, Dylan powiedzia³:

- Pokaż mi swój znaczek. Plakietk³e z ęab¹.

Jilly odpi³aa od bluzki ucemiechniętego p³aza, ale zawaha³a si³e przez chwil³e.

- Po co³ ?

- Nie bój si³e. Na pewno nie zareaguj³e tak jak na tamten. To si³e juę nie powtórzy.

- No dobrze, a jeęeli nie?- niepokoi³a si³e. W odpowiedzi poda³ jej kluczyki.

Jilly niech³ętnie wymieni³a znaczek za kluczyki.

Trzymaj¹c kciuk na obrazku z ęab¹ i palec wskazuj¹cy z ty-lu znaczka, Dylan poczu³ mrowienie ęladu psychicznego wi³ecej nię jednej osoby, moęe odciski babci Marjorie przykryte odci-skami Jillian Jackson, ale ęaden z nich nie wywo³ywa³ w nim im-pulsu, który kaza³ mu gna³e do domu przy Alei Eukaliptusowej. Wrzucaj¹c znaczek do pojemnika na ęmieci, rzek³:

- Nic. Albo prawie nic. Nie zareagowa³em wtedy na sam znaczek. Wyczu³em tylko... zblięaj¹c si³e ęmieraa Marjorie. Czy to w og³ole ma sens³ ?

-- Tylko w Mieęecie ęwirów, w którym chyba zamieszkalicemy. - Chodęmy na tego twojego drinka - powiedzia³:

- Na dwa.

Kiedy szli przez parking do drzwi restauracji, Shep kroczy³ mi³ędzy nimi. Trzyma³ przed sob¹ „Wielkie nadzieje” i czyta³ w ęwietle lampki na baterie.

Dylan zastanawia³ si³e wcz³ęniej, czy nie zabra³e mu księki, ale Shepherd miał tego wieczoru mn³stwo przeęyaa. Jego porz¹-dek dnia zosta³ zak³ócony, co zwykle budzi³o w nim g³ęboki nie-pokój. Na domiar z³ego w cięgu kilku godzin przeęy³ wi³ecej nię przez ostatnie dziesi³e lat, a Shepherd O'Conner zwykle nie po-trafi³ sobie radzi³e z nadmiarem wraa³eñ.

Jego odporno³aa na bodęce konwersacyjne przechodzi³a cię-k¹ prób³e na wystawach sztuki, gdy zbyt wielu nieznanymych zwraca³o si³e bezpo³rednio do niego, cho³e nigdy ęadnemu z nich nie odpowiada³. B³yskawice i grzmoty, a nawet zbyt g³o³ony szum ulewy podczas burzy przekracza³y granice jego tolerancji na ha³as, co cz³ęsto grozi³o atakiem paniki.

Zwaęywszy na jego zwykle zachowanie wobec codziennych wraa³eñ, to rzeczywi³cie prawdziwy cud, ęe Shep nie wpad³ w pa-nik³e w motelu, nie zwin¹³ si³e ze strachu jak stonoga na widok p³on¹cego cadillaca, a podczas brawurowej jazdy do domu Mar-jorie nie piszcza³ z przeraęenia ani nie rwa³ sobie w³osów z g³owy.

Na wzburzonym morzu dzisiejszych doznañ jego tratw¹ ra-tunkow¹ sta³y si³e „Wielkie nadzieje”

Dickensa. ęciskaj¹c kur-czowo księk³e, potrafi³ si³e przekona³e, ęe jest bezpieczny, i móg³ zapomnie³e o brutalnym naruszeniu spokoju codzienno³eci, po-zostaj¹c g³uchym i ęelepym na nacieraj¹c na niego groęnie fale bodęców zewn³ętrznych.

Jednymi z oznak upo³ęedzenia Shepa by³y niezr³eczne ruchy i s³aba koordynacja fizyczna, ale mimo ęe szed³, nie przerywaj¹c czytania, wcale nie zacz¹³ stawia³e sztywnych kroków ani po-w³óczyaa nogami.

Dylan mia³ wraa³enie, ęe gdyby jego brat napo-tka³ po drodze schody, pokona³by wszystkie stopnie, ani na chwil³e nie odk³adaj¹c dzie³a Dickensa.

Przed wej³ciem do restauracji nie czeka³y na nich ęadne schod-ki, lecz kiedy Dylan dotkn¹³ drzwi, poczu³ na d³oni i opuszkach palców przep³yw energii psychicznej i omal nie pu³eci³ klamki.

Co³ ?- spyta³a czujnie Jilly.

Coc³e, do czego b³ed³e si³e musia³ przyzwyczaia³. - W nadnatu-ralnych ęladach na klamce niewyraęnie wyczuwa³ wiele r³óżnych osobowo³eci, jak na³oęone na siebie warstwy wysch³ego potu mn³stwa d³oni. Restauracja zdawa³a si³e cierpie³e na rozdwojenie jaęni, jak gdyby wbrew prawom fizyki jedno wn³ętrze zajmowa³y równo-cz³ęenie ekskluzywny lokal i tani bar, szcz³ęeliwie nie powoduj¹c katastrofalnej

eksplozji. Boksy obite czerwonym skóropodobnym materia³em i krzes³a z takiego samego tworzywa z chromowanymi nogami niebezpiecznie zestawiono ze sto³ami z prawdziwego mahoni. Kosztowne żyrandole z ciętego szkła rzuca³y pryzmatyczne światło nie na puszysty dywan, ale na twardo zmywalną podłogę z drewnopodobnego winylu. Kelnerzy i kelnerki byli ubrani w czarne garnitury, nakrochmalone białe koszule i eleganckie wskie krawatki wiązane na kokardę; ich pomocnicy pałali się między stolikami w zwykłych ubraniach, odróżniając się od innych tylko idiotycznymi spiczastymi czapczkami z papieru i skwaszonymi minami.

Pora kolacji dawno już minęła, toteż w restauracji zajęta była tylko jedna trzecia stolików. Klienci siedzieli przyjemnie rozleniwieni przy deserach, trunkach i kawie, pogrzeni w przyciszonych, swobodnych rozmowach. Niewielu z nich zwróciło uwagę na Shepa, który idąc między Jilly a Dylaniem, pozwolił kelnerce zaprowadzić się do boks i ani na chwilę nie oderwał oczu od otwartej książki. W restauracji Shep rzadko siadał przy oknie, ponieważ nie lubił, kiedy „patrzyli na niego ludzie w środku i ludzie z zewnątrz”. Dylan poprosił o boks oddalony od okien i usiadł po jednej stronie stołu obok swojego brata, naprzeciw Jilly.

Jilly wyglądała na niezwykle wypoczętą, wzięwszy pod uwagę, co przeszła - i wyjątkowo spokojną jak na kobietę, której życie zostało postawione do góry nogami, a przyszłość stanowiła zagadkę, jak można by jedynie oglądać, wrócić z fusów w ciemnym pokoju. Jilly nie miała pospolitej urody, ale tak, która dobrze znosi upływ czasu i przetrzyma wiele prób, zachowując blask i kolor jak dobra tkanina po wielokrotnym praniu.

Gdy Dylan wziął menu, które podała przed nim kelnerka, wzdygnął się, jakby dotknął lodu, i natychmiast odłożył kartę na stół. Poprzedni klienci pozostawili na plastikowej okładce żywą warstwą emocji, pragnień, nadziei i tęsknot, która układała go jak wyładowanie elektryczne o wiele silniejsze niż tamto na kłamece.

Kiedy skręcili z międzystanowej na północ, powiedział Jilly o odczuciach psychicznych. Teraz dziewczyna pojeżdża w lot, dlatego odłożył menu.

- Przeczytam ci -- powiedział.

Dylan stwierdził, że przygląda się Jilly z tak wielką przyjemnością, że kilka razy musiał się napomnieć w duchu, by uważnie słuchać recytowanej przez nią listy saatek, zup, kanapek i przystawek. Widok jej twarzy przynosił mu ukojenie byle jakie, jak w „Wielkich nadziejach” znalazł Shep.

Przyglądając się czytającej głośno Jilly, Dylan podłożył dłoń na okładce menu. Po doświadczeniu przy drzwiach wejściowych, tak jak się spodziewał - początkowo gwałtowna lawina wrażeń szybko zmieniła się w płynny spokojnie strumyk. Zauważył też, że świadomie potrafi stłumiać do końca te osobliwe doznania.

Informując go o ostatniej pozycji w karcie dań, Jilly uniosła głowę, zobaczyła dłoń Dylana na plastikowej okładce i zorientowała się, że pozwolił jej czytać tylko po to, aby móc otworzyć się na nią gapiąc, bez obawy, że napotka jej spojrzenie. Siedział po jej minie, miała mieszane odczucia co do wyniku obserwacji, lecz przynajmniej częściowo odpowiedział uroczym, choć trochę niepewnym ucieszeniem.

Zanim któreś z nich zdążyło się odezwać, do stolika wróciła kelnerka. Jilly poprosił o butelkę sierra nevady. Dylan zamówił kolację dla Shepa i siebie z prośbą, aby danie dla Shepa przyniosła pięć minut przed jego talerzem.

Shepherd nadal czytał: „Wielkie nadzieje” leżały na stole, lampka była wyznaczona. Zgarbiony nad książką, pochylał twarz dziesięć cali nad kartką, choć nie miał kłopotów ze wzrokiem. Gdy obok niego stała kelnerka, Shep odczytał tekst i poruszał ustami, dając w ten sposób subtelnie do zrozumienia, że jest zajęty i niegrzeczności z jej strony byłyby zwrócenie się do niego.

Ponieważ obok nich nie siedzieli żadni goście, Dylan mógł swobodnie mówić o sytuacji, w jakiej się znaleźli.

Jilly, sowa to twoja specjalność, prawda? - Chyba można tak powiedzieć.

- Co to znaczy „psychotropowy”? - Dlaczego o to pytasz?

Frankenstein użył tego słowa. Mówi, że szprycy w strzykawce ma działanie psychotropowe.

Nie podnosząc oczu znad książki, Shep powiedział:

- Psychotropowy. Wp³ywaj¹cy na procesy psychiczne, za-chowanie lub percepcjê. Psychotropowy.
- Dziêkujê, Shep.

- Leki psychotropowe. Órodki uspokajaj¹ce, psycholeptycz-ne, przeciwd depresyjne. Leki psychotropowe.

Jilly pokrêci³a g³ow¹.

Nie s¹dzê, ¿eby ten dziwny eliksir by³ którymœ z nich.

- Órodki psychotropowe - objaœnia³ dalej Shep. - Opium, morfina, heroina, metadon. Barbiturany, meprobromat. Amfe-tamina, kokaina. Meskalina, marihuana, LSD, piwo Sierra Ne-vada. Órodki psychotropowe.

- Piwo to nie narkotyk - poprawi³a go Jilly. - Prawda? Wci¹¿ œledz¹c wzrokiem linijki tekstu Dickensa, Shep zda-wa³ siê czytaæ na g³os:

- Psychotropowe œrodki odurzaj¹ce i pobudzaj¹ce. Piwo, wino, whisky. Kofeina. Nikotyna.

Psychotropowe œrodki odurzaj¹ce i pobudzaj¹ce.

Jilly wpatrywa³a siê w niego, nie wiedz¹c, jak ma rozumieæ tê wyliczankê.

- Przeoczone - rzek³ Shep z gorycz¹. - Psychotropowe œrodki odurzaj¹ce wziewne. Klej, rozpuszczalniki, olej przek³adnio-wy. Psychotropowe œrodki odurzaj¹ce wziewne. Przeoczone.

Przepraszam.

- Gdyby to by³ narkotyk w tradycyjnym rozumieniu - ode-zwa³ siê Dylan -- s¹dzê, ¿e Frankenstein u¿y³by tego s³owa. Nie nazywa³by go z uporem „szpryc¹”, jak gdyby nie istnia³o inne okreœlenie. Poza tym narkotyki z czasem przestaj¹ dzia³aæ. A on wyraŹnie da³ mi do zrozumienia, ¿e to g³ównie daje trwa³y efekt.

Zjawi³a siê kelnerka z piwem Sierra Nevada dla Jilly i Dyla-na oraz szklank¹ coca-coli bez lodu. Dylan rozpakowa³ s³omkê i w³o¿y³ do napoju brata.

Shepherd pi³ tylko przez s³omkê, ale nie obchodzi³o go, czy papierow¹, czy z plastiku. Lubi³ zimn¹ colê, ale nie tolerowa³ p³ywaj¹cego w niej lodu. Z jakiegoœ powodu, znanego tylko samemu Shepherdowi, cola, s³omka i lód w jednej szklance ura-¿a³y go.

Unosz¹c oszronion¹ szklankê piwa, Dylan rzek³: - Za psychotropowe œrodki odurzaj¹ce.

- Z wyj¹tkiem œrodków wziewnych -- uœciœli³a Jilly.

Na zimnym szkle wyczu³ lekko dr¿¹ce œlady energii: pozo-stawione zapewne przez obs³ugê w kuchni i na pewno kelnerkê. Kiedy zmusi³ siê, by nie reagowaæ na psychiczne odciski, mro-wienie zniknê³o.

Odzyskiwa³ panowanie nad sob¹.

Jilly stuknê³a butelk¹ o jego szklankê i ³apczywie poci¹gnê³a ³yk.

- Nie ma dok¹d jechaæ, zgadza siê? - Oczywiście, ¿e jest dok¹d jechaæ. - Tak? A dok¹d?

- No, na pewno nie do Phoenix. To nie by³oby rozs¹dne. Masz wystêp w Phoenix, wiêc na pewno bêd¹ ciê tam szukaæ, ¿eby siê dowiedzieæ, dlaczego Frankenstein mia³ twój samo-chód, bêd¹ chcieli zbadaæ ci krew.

- Faceci w chevroletach.

Mo¿e inni faceci w innych samochodach, ale na pewno bêd¹ mieli zwi¹zek z tamtymi.

- Kim w ogóle mogli byæ ci kretyni"? Szpiegami tajnych s³u¿b? Agentami niejawnego oddzia³u policji? Agresywnymi do-mokr¹¿nymi sprzedawcami czasopism`?

-- Chyba ¿adna z tych mo¿liwoœci nie wchodzi w grê. Ale niekoniecznie musieli byæ Ýli.

- Wyszadzili w powietrze mój samochód.

- Jak móg³bym zapomnieæ. Ale wysadzili go tylko dlatego, ¿e w œrodku siedzia³ Frankenstein. A on na pewno by³ z³y.

- To, ¿e wysadzili w powietrze z³ego goœcia, wcale nie zna-czy, ¿e sami s¹ dobrzy - zauwa¿y³a Jilly. - Czasem Ýli goœcie wysadzaj¹ w powietrze innych z³ych goœci.

- Bardzo czêsto -- zgodzi³ siê. - Ale ¿eby unikn¹æ wysadza-nia, musimy omin¹æ Phoenix.

-- Omin¹æ i dok¹d pojechaæ?

- Mo¿e powinniemy siê trzymaæ mniejszych autostrad, ru-szyæ na pó³noc do jakiegoœ pustego i du¿ego miejsca, od które-go nie zaczêliby poszukiwañ, mo¿e do Skamienia³ego Lasu. Moglibyœmy tam byæ w ci¹gu kilku godzin.

- Mówisz, jakby to były wakacje. A ja mam na myśli całe swoje życie. Dokąd mam iść?
- Skupiasz się na zbyt dalekiej perspektywie obrazu. Nie rób tego - poradzi³. - Dopóki nie będziemy wiedzieć więcej o swojej sytuacji, bez sensu jest skupiać się na dalekiej perspektywie - poza tym to przygnębiaj¹ce.

- To na czym mam się skupiać? Na bliskiej perspektywie? -- Wzanie tak.

Znow pociągnę³a³yk piwa.

- A co jest w bliskiej perspektywie? - Przeżycie najbliższej nocy.

- Zdaje się, że bliska perspektywa jest tak samo przygnębiająca jak daleka.

- Ależ nie. Musimy się tylko zasyć w jakimś bezpiecznym miejscu i pomyśleć.

Kelnerka przyniosła kolację Shepherda.

Dylan złoży³ zamówienie, kierując się gustem brata i bratowocci¹, z jak¹ mógł³ dostosować danie do kulinarnych upodobań Shepa.

- Z punktu widzenia Shepa -- powiedzia³ - kształt jest ważniejszy od smaku. Lubi kwadraty i prostokąty, nie lubi kół i krągocci.

Na środku talerza leżały dwa owalne plastry klopsa w sosie. Nożem i widelcem Shepa Dylan odkroił³ brzegi obu plasterków, nadając im prostokątny kształt. Następnie, odkładając skrawki na talerz z pieczywem, każdy kawałek pokroił³ na małe kwadraty swobodnie mieszczące się w ustach.

Gdy wziął¹³ sztucze, poczuł³ na metalu wibrowanie celadów psychicznych, ale znow zdołał³ je wyciszyć i potrafił³ nie zwracać na nie uwagi.

Frytki nie miały twardych końcówek, ale ukośne. Dylan szybko podcinał³ końce, nadając każdej frytce kształt prostokąta. - Shep zje te kawałki - wyjaśnił³, układając zociste okrawki obok odmienionych frytek - ale tylko oddzielnie.

Marchewka została już pokrojona w kostkę, nie stanowiła więc problemu. Dylan musiał³ jednak oddzielić od niej groszek, pognieść i uformować z masy kwadratowe kawałki mieszczące się na widelcu.

Zamiast bulki zamówił³ chleb. Trzy krawędzie każdej kromki były proste; czwarta pokręglą. Dylan odkroił³ półksiężycowe skórki i odłożył³ na cieciki klopsa.

- Na szczęście z masą nie ulepili kulek. - Zdjął¹³ folię z trzech kawałków masą i postawił³ je na sztorc obok chleba. - Gotowe.

Gdy Dylan podsunął¹³ mu talerz, Shepherd odłożył³ księżkę. Wziął¹³ podane sztucze i zaczął¹³ jeceć swe geometryczne danie z taką samą uwagą, z jaką czytał³ Dickensa.

- Tak jest przy każdym posiłku? - spytała Jilly.

- Prawie przy każdym. Do każdego jedzenia stosuje się inne reguły.

- Co by się stało, gdybyś nie robił³ takich korowodów?

- To nie są korowody. Po prostu... porządkowanie chaosu. Shep lubi porządek.

- A gdybyś postawił³ przed nim jedzenie tak, jak je podali, i powiedział³ „Jedź”?

- Nie tknęł¹³by go - zapewnił³ ją Dylan.

- W końcu by zgłodniał³.

- Nie. Przy każdym posiłku, dzień po dniu, odwracał³by się od jedzenia, dopóki nie zemdleł³by z powodu obniżonego poziomu cukru we krwi.

Przyglądając mu się z miną, z której Dylan wolał³ wyczytać współczucie zamiast litoci, Jilly powiedziała³:

- Chyba nieczęsto umawiasz się z dziewczynami, co? Odpowiedział³ jej wzruszeniem ramion.

- Chcę jeszcze jedno piwo - oświadczyła Jilly, gdy kelnerka przyniosła Dylanowi kolację.

- Prowadź - rzekł³, odmawiając drugiej kolejki.

- Zgadza się, ale jeżeli masz prowadzić tak jak dzisiaj, jeszcze jedno piwo może tylko pomóc.

Może miał³a rację, może nie, w każdym razie Dylan postanowił³ ulec pokusie, choć by to zupełnie nie w jego stylu.

- Dwa - powiedział³ do kelnerki.

Kiedy zabrał³ się do kurczaka z goframi, anarchicznie lekceważąc kształt i rozmiar każdego kęsa, Jilly rzekła:

- Powiedzmy, że pojedziemy sto mil na północ, zaszyjemy się w jakimś bezpiecznym miejscu i

pomyślimy. O czym w³acœciwie mamy myœleæ - poza tym, ¿e pieprzylicemy siê na dobre?

- Nie b¹dŸ wci¹¿ tak negatywnie nastawiona. Zje¿y³a siê bardziej ni¿ drucziana szczotka.

- Wcale nie jestem negatywnie nastawiona. - Ale nie jesteœ te¿ pogodna jak dalajlama.

- Je¿eli chcesz wiedzieæ, to kiedyœ by³am kompletnym ze-rem, zakompleksionym i zamkniêtym w sobie dzieciakiem. By³am roztrêsona i nieœmia³a, czu³am siê sponiewierana przez ¿y-cie jak nikomu niepotrzebny œmieæ. Mog³am uczyc³ p³ochliwoœci mysz pod miot³¹.

- To chyba by³o bardzo dawno temu.

- Nie postawi³byœ dolara przeciw milionowi na to, ¿e kie-dyœ wyjdê na scenê, a wczœœniej wst¹piê do chóru. Ale mia³am nadziejê, wielk¹ nadziejê i marzy³am, ¿e kiedyœ zostanê kimœ, ¿e bêdê wystêpowaa, i w koñcu sama zniszczy³am w sobie to roz-trêzione dziecko i zaczê³am realizowaæ marzenia.

Wys¹czaj¹c resztkê piwa, pos³a³a Dylanowi piorunuj¹ce spojrzenie znad przechylonej butelki.

- Nie przeczê, ¿e masz poczucie w³asnej wartoœci. Nigdy nie twierdzi³em, ¿e jest inaczej. Nie chodzi mi o twój negatywny sto-sunek do siebie, ale do reszty œwiata.

Popatrzy³a na niego tak, jakby zamierza³a uderzyæ go pust¹ butelk¹, lecz potem odstawi³a j¹ na stó³ i odsunê³a na bok.

- Zgoda. œwiat jest okrutny. I wiêkszoœæ ludzi jest okrutna. Je¿eli uwa¿asz to za negatywne nastawienie, dla mnie to tylko realizm.

- Wielu ludzi jest okrutnych, ale nie wiêkszoœæ. Wiêkszoœæ jest po prostu przera¿ona, samotna albo zagubiona. Nie wie-dz¹, po co siê tu znaleŸli, nie znaj¹ celu ani przyczyny, wiêc ¿y-j¹ na wpó³ martwi.

- A ty pewnie znasz cel i przyczynê.

- Mówisz, jakbyœ uwa¿a³a, ¿e jestem zadowolony z siebie. -- Wcale nie. Jestem po prostu ciekawa, po co twoim zda-niem ¿yjemy.

- Ka¿dy sam musi znaleŸæ odpowiedŸ na w³asny u¿ytek - odpar³ i naprawdê tak myœla³. - A ty j¹ znajdziesz, bo chcesz. - Teraz mówisz jak ktoœ bardzo zadowolony z siebie. - Wy-gl¹da³a, jak gdyby jednak zamierza³a waln¹æ go butelk¹. Shepherd wzi¹³ jeden z trzech kawa³ków mas³a i wpakowa³ sobie do ust.

Jilly skrzywi³a siê, a Dylan wyjaœni³:

- Shep lubi chleb z mas³em, ale nie razem. Ciesz siê, ¿e nie widzisz, jak je kanapkê z kie³bas¹ i majonezem.

- Nie ma dla nas ratunku - powiedzia³a.

Dylan westchn¹³, pokrêci³ g³ow¹ i nie odezwa³ siê.

- ZejdŸ na ziemiê, dobrze? Je¿eli zaczn¹ do nas strzelaæ, we-d³ug jakich regu³ Shepa bêdziemy uchylaæ siê od kul? Zawsze uchylaæ siê w lewo, nigdy w prawo. Mo¿na kluczyæ, ale nie mo¿-na robiæ uników - chyba ¿e jest dzieñ tygodnia, który ma w na-zwie „t”, wtedy mo¿na robiæ uniki, ale nie mo¿na kluczyæ. Jak szybko Shep mo¿e bieç, czytaj¹c, i co siê stanie, kiedy spróbu-jesz mu zabraæ ksi¹¿kê?

- Na pewno tak nie bêdzie - rzek³, Dylan, ale wiedzia³, ¿e Jilly ma racjê.

Nachyli³a siê nad sto³em, œciszy³a g³os, ale wymawia³a dobitnie ka¿de s³owo.

- Dlaczego nie? S³uchaj, musisz przyznaæ, ¿e nawet gdyby-cemy wdepnêli w to tylko my dwoje, mielibyœmy szansê jak ktoœ zje¿d¿aj¹cy w szklanych butach po wysmarowanym t³uszczem zboczu. A ze stuszeœadzieœciofuntowym ¿uj¹cym mas³o kamie-niem m³yñskim u szyi - jakie mamy szansê?

- Shep nie jest kamieniem m³yñskim-powiedzia³ z uporem Dylan.

Jilly zwróci³a siê do Shepherdza:

- Skarbie, nie obraŸ siê, ale jeœli chcemy mieæ jak¹œ nadzie-jê na wyjœcie z tego ca³o wszyscy troje, musimy spojrzeæ praw-dzie w oczy. Je¿eli bêdziemy siê ok³amywaa, koniec z nami. Mo¿e nie potrafisz nic na to poradziaæ, ¿e jesteœ m³yñskim ka-mieniem, ale mo¿e potrafisz, a jeœli potrafisz, musisz z nami wspó³pracowaæ.

- Shep i ja zawsze tworzylicemy zgrany zespó³ - oznajmi³ Dylan.

- Zespó³? Te¿ mi zespól. Gdybyœcie startowali w wyœcigu w workach, prêdziej czy póŸniej worek znalaz³by siê na czyjeœ g³owie.

- Nie jest dla mnie ciê¿arem...

- Nawet tak nie mów - przerwa³a mu. - Nie wa³ się tak mó-wiać, O'Conner, nie wa³ się, ty stuknięty, nabuzowany nadzieją i pozytywnym myśleniem dumnie.

Nie jest dla mnie cię³arem, jest...

- ...twoim bratem, genialnym idiot¹-dokończy³a za niego. Cierpliwie i spokojnie Dylan wyjaśni³:

- Nie. Genialny idiota jest psychicznie upośledzony i mimo niskiego ilorazu inteligencji ma wyjątkowy talent w jednej dziedzinie, na przykład umie b³yskawicznie rozwiązywać skomplikowane zadania matematyczne albo grać na k³ładym instrumencie muzycznym, kiedy go tylko weźmie do ręki. Shep ma wysoki iloraz inteligencji i jest wyjątkowy pod niejednym względem. Cierpi tylko na... rodzaj autyzmu.

- Nie ma dla nas ratunku - powtórzy³a.

Shepherd przeżywa³ z entuzjazmem następ¹ porcję mas³a, ca³y czas spogl¹daj¹c w swój talerz z odleg³ości dziesięciu cali, jak gdyby znalaz³ cel życia, a celem tym by³ kłops.

19

Ilekroć otwiera³ się drzwi i wchodzi³ kolejny gość, Dylan tę³a³. Niemożliwe,

żeby tamci tak szybko ich namierzili. A jednak...

Kelnerka przynios³a piwo, a Jilly, pokrzepiwszy się sporym³ łykiem zimnej sierra nevady, powiedział³a:

- No więc, zaszyjemy się gdzieś w Skamienia³ym Lesie i... jak mówi³ecie? Ze pomyślimy?

- Pomyślimy - potwierdzi³ Dylan.

- Niby o czym, z wyjątkiem rozwiązania zagadki, jak przeży³ać?

- Moż³e wykombinujemy, jak namierzyć Frankensteina. - Zapomnia³ecie, że nie żyje?

-- Chodzi mi o to, kim byt, zanim go zabili.

- Nie znamy nawet nazwiska z wyjątkiem tego, które sami mu nadaliśmy.

- Ale wszystko wskazuje na to, że by³ naukowcem. Prowadzi³ badania medyczne. Opracowywa³ ośrodki psychotropowe, szpryce czy jak to nazwiemy, mamy więc słowo kluczowe. Naukowcy pisz¹ referaty, artykuły do czasopism, prowadz¹ wykład³ady. Zostawiaj¹ trop.

- Syp¹ za sob¹ ziarenka intelektualne.

- W³acenie. Jeżeli się postaram, moż³e sobie przypomnę, co jeszcze mówi³ ten³ ajdak w pokoju motelowym, znajdę jeszcze jakieś słowo kluczowe. Znaj¹c słowo kluczowe, będziemy mogli zajrzeć do Internetu i wyszukać badaczy pracujących nad usprawnianiem funkcjonowania mózgu i podobnymi sprawami. - Nie jestem specem od techniki - rzek³a Jilly. - A ty?

- Też nie. Ale takie poszukiwania nie wymagaj¹ wiedzy technicznej, tylko cierpliwości. Nawet w tych nudnych czasopismach naukowych drukuj¹ czasem zdjęcia swoich współpracowników i jeżeli Frankenstein by³ jednym z najlepszych w swojej dziedzinie, a wszystko wskazuje na to, że tak, to na pewno poświęcili mu trochę miejsca w gazetach. Gdy znajdziemy zdjęcie, będziemy zna-li nazwisko. Poczytamy o nim i dowiemy się, czym się zajmowa³.

- Chyba że jego badania by³ odciełały tajne jak Projekt Man-hattan albo receptura karmelowo-czekoladowych ciastek Oreo.

- Znowu zaczynasz.

- Jeżeli nawet znajdziemy o nim szczegółowe informacje - powiedział³a - co z nimi zrobimy?

- Moż³e istnieje jakiś sposób, żeby cofn¹ać to, co nam zrobi³. Jakieś antidotum.

- Antidotum. Co - mamy wrzucić do wielkiego kot³a żabie języki, skrzydła nietoperzy i oczy jaszczurek, i ugotować z broku³ami?

- Oto i nasza Negatywnie Nastawiona Jackson, krynica pesymizmu. Wiesz, ci goście z DC Comics powinni stworzyć no-wego bohatera, wzoruj¹c się na tobie. Dzisiaj s¹ w modzie po-nurzy i sk³onni do depresji bohaterowie.

- Ty za to jesteś ca³y z komiksu Disneya. Szczeboczesz s³odziutko jak Chip i Dale.

Zgarbiony nad jedzeniem Shep, ubrany w koszulkę z wizerunkiem kojota, parskn¹³ zduszonym cieniem albo dlatego, że spodoba³ mu się żart o Disneyu, albo dlatego, że rozbawi³ go pozostały na talerzu kłops.

Shepherd nie zawsze by³ tak nieobecny, jakby się mog³o wydawać.

- Chodzi mi o to - ci¹gn¹³ Dylan -- ζe jego praca mog³a wy-wo³aæ kontrowersje. Możliwe, ζe inni naukowcy byli przeciwni jego badaniom. Któryœ z nich zrozumie, co nam zrobi³-i mo-ζe zechce nam pomóc.

- Tak - odrzek³a Jilly. - I kiedy trzeba bêdzie zdobyæ pie-ni¹dze na sfinansowanie badañ, zawsze moζemy dostaæ parê miliardów od twojego wujka Sknerusa McKwacza.

- Masz lepszy pomys³?

Przygl¹da³a mu siê, popijaj¹c piwo. Jeden ³yk, drugi. - Tak myœla³em - powiedzia³.

PóŹniej, gdy kelnerka przynios³a rachunek, Jilly nalega³a, ζe zap³aci za dwa piwa, które zamówi³a.

Z jej zachowania Dylan wysnu³ wniosek, ζe p³acenie za sie-bie to dla niej kwestia honoru. Co wiêcej, podejrzewa³, ζe Jilly odmówi³aby przyjêcia nawet piêciu centów do parkometru rów-nie katerycznie jak dziesiêciu dolarów plus napiwek.

Po³oζywszy banknot dziesiêciodolarowy na stole, przeliczy³a zawartoœæ portfela. Liczenie nie wymaga³o ani czasu, ani zna-jomoœci wyζszej matematyki.

- Bêdê musia³a znaleŹæ bankomat i wyci¹gn¹aê trochê pie-niêdzy.

- Nie ma mowy - odrzek³. - Ci, którzy wysadzili twój samo-chód - jeζeli maj¹ jakiegokolwiek powi¹zania z organami œcigania, a pewnie maj¹, bez trudu wytropi¹ kartê. I to szybko.

- To znaczy, ζe nie mogê teζ korzystaæ z kart kredytowych? W kaζdym razie przez jakieœ czas.

To mam duζy k³opot - mruknê³a, wpatruj¹c siê ponuro w otwarty portfel.

- Wcale nie taki duζy w porównaniu z reszt¹ naszych k³o-potów.

- K³opoty z pieniêdźmi - œwiadczy³a z powag¹ - nigdy nie s¹ ma³e.

Z tego zdania Dylan odczyta³ ca³e rozdzia³y jej autobiogra-fii - te dotycz¹ce dzieciñstwa.

Chociaζ nie s¹dzi³, ζe œcigaj¹cy ich ludzie mog¹ skojarzyæ jego i Shepa z Jilly, postanowi³ nie korzystaæ teζ ze swoich pla-stikowych pieniêdzy. Gdyby restauracja wprowadzi³a jego kar-tê do czytnika swojego terminalu, transakcjê zarejestrowa³oby centrum rozliczeniowe. Kaζdy legalny organ ochrony prawa -lub utalentowany, pracuj¹cy za brudne pieni¹dze haker, moni-toruj¹cy system z polecenia s¹du b¹dŹ potajemnie - móg³by za pomoc¹ specjalnego programu namierzyæ wybran¹ osobê na-tychmiast po dokonaniu zakupu za pomoc¹ karty kredytowej.

P³ac¹c gotówk¹, Dylan zdziwi³ siê, ζe nie wyczuwa ζadnej tajemniczej energii na pieni¹dzach, które musia³y przejœæ przez mnóstwo r¹k, zanim kilka dni temu trafi³y do niego w banku.

Oznacza³o to zapewne, ζe w przeciwieñstwie do odcisków pal-ców œlady psychiczne z czasem znikaj¹.

Powiedzia³ kelnerce, ζeby zatrzyma³a resztê i zabra³ Shepa do ubikacji, tymczasem Jilly skierowa³a kroki do damskiej toalety.

- Siku - powiedzia³ Shep, gdy tylko znaleŹli siê w ³azience i zobaczy³, gdzie jest. Po³oζy³ ksi¹êkê na pó³ce nad umywalka-mi. - Siku.

- Wybierz sobie kabinê - rzek³ Dylan. - Chyba wszystkie s¹ wolne.

- Siku - powiedzia³ Shep, gdy z opuszczon¹ g³ow¹, patrz¹c spod œci¹gniêtych brwi i pow³ócz¹c nogami, wszed³ do pierwszej kabiny. Zamykaj¹c drzwi na zasuwkê, powtórzy³: - Siku.

Przy jednej z umywalk my³ rêce zaζywny siedemdziesiêcio-kilkuletni mêtczyzna z siwym w¹sem i bokobrodami. W powie-trzu unosi³ siê pomarañczowy zapach myd³a.

Dylan zbli¹y³ siê do pisuaru. Shep nie móg³ skorzystaæ z pi-suaru, poniewaζ ba³ siê, ζe ktoœ siê do niego odezwie, gdy bêdzie niedysponowany.

- Siku - wo³a³ Shep zza drzwi kabiny. - Siku.

W kaζdej publicznej toalecie Shepherd czu³ siê nieswojo i musia³ utrzymywaæ sta³y kontakt g³osowy z bratem, by mieæ pewnoœæ, ζe nie zosta³ porzucony.

- Siku - odezwa³ siê znowu z coraz wiêszym zdenerwowa-niem. - Dylan, siku. Dylan, Dylan. Siku!

- Siku - odrzek³ Dylan.

„Siku” dzia³a³o podobnie jak dŹwiêk wysy³any przez sonar okrêtu podwodnego, a odpowiedŹ Dylana przypomina³a sygna³ echolokacyjny odbity od dobrze znanego i przyjaznego statku w groŹnych g³êbinach mêtskiej ubikacji.

- Siku - powiedzia³ Shep.

- Siku - odrzek³ Dylan.

W lustrzanej ościeżnicy nad pisuarami Dylan obserwowa³ re-akcjê emeryta na ich s³owny sonar.

- Siku, Dylan.

- Siku, Shepherd.

Zdziwiony Pan z Bokobrodami spogl¹da³ w konsternacji to na zamknięt¹ kabinê, to na Dylana, jak gdyby dzia³o siê tu coœ nie tylko zagadkowego, ale i perwersyjnego.

- Siku.

- Siku.

Gdy Pan z Bokobrodami zorientowa³ siê, ¿e Dylan na niego patrzy, kiedy ich spojrzenia spotka³y siê w lustrze, emeryt szybko odwróci³ wzrok. Zakrêci³ kran, nie sp³ukuj¹c z d³oni pachn¹-cej pomarańczami piany.

- Siku, Dylan.

- Siku, Shepherd.

Z palcami ociekaj¹cymi mydlem i rozbryzguj¹c opalizuj¹ce tęczowo bańki, które opada³y wolno na pod³ogê, emeryt pod-szed³ do automatu na ościeżnicę i wyci¹gn¹³ z niego kilka papiero-wych ręczników. W koñcu w kabinie rozleg³ siê odg³os silnego strumienia.

- Dobrze siku - powiedzia³ Shep.

- Dobrze siku.

Nie zwracaj¹c sobie g³owy wycieraniem namydlonych r¹k, mêt¹czyzna wypad³ z toalety z narêczem papierowych ręczników. Dylan podszed³ do innej umywalki, z której nie korzysta³ emeryt - gdy nagle przyszed³ mu do g³owy pewien pomys³. Zmieni³ zamiar i siêgn¹³ do automatu z ręcznikami.

- Siku, siku, siku - powtarza³ zadowolony Shep z ulg¹ w głosie.

- Siku, siku, siku - powtórzy³ jak echo Dylan, wracaj¹c z ręcznikiem do umywalki emeryta.

Przykrywaj¹c papierowym ręcznikiem d³oñ, dotkn¹³ kranu, który przed chwil¹ zakrêci³ Pan z Bokobrodami. Nic. Ąadnego wibrowania. Ąadnego elektrycznego trzasku.

Dotkn¹³ baterii go³¹ rêk¹. Poczuj³ silne wibracje i pr¹d. Jeszcze raz przez papier. Znow³ nic.

A wiêc koniecznym warunkiem by³ bezpoœredni kontakt skóry. Mo¿e niekoniecznie d³oni. Mo¿e wystarczy³oby pos³u¿yæ siê ³okciem. Albo stopami. Przysz³o mu do g³owy wiele nie-dorzecznych i komicznych mo¿liwoœci.

- Siku. Siku.

Dylan energicznie wytar³ kran ręcznikiem, usuwaj¹c mydli-ny i wodê pozostawione na uchwycie przez emeryta.

Potem znow³ dotkn¹³ kranu go³¹ rêk¹. Psychiczny œlad star-szego pana nie straci³ ani trochê swojej si³y.

- Siku. -- Siku.

Wszystko wskazywa³o na to, ¿e niewidzialnej energii nie da³o siê zetrzeæ tak ³atwo jak odcisków palców, ale sama stopnio-wo ulatnia³a siê jak paruj¹cy rozpuszczalnik.

Dylan umy³ rêce przy innej umywalce. Osusza³ d³onie przy automacie z ręcznikami, gdy z czwartej kabiny wyszed³ She-pherd i podszed³ do umywalki, przy której przed momentem sta³ jego brat.

- Siku - powiedzia³ Shepherd. - Przecie¿ ju¿ mnie widzisz.

- Siku - powtórzy³ z uporem Shep, odkrêcaj¹c wodê.

- Stojê tu.

- Siku.

Nie daj¹c siê wci¹gn^{1æ} w zabawê w sonar, gdy widzieli siê nawzajem, Dylan wrzuci³ zmiête ręczniki do kub³a i czeka³. W g³owie zacz¹³ mu wirowaæ ró¿nobarwny k³¹b dziwacz-nych myœli jak gigantyczny ³adunek kolorowego prania w auto-matycznej suszarce. Wœród nich by³a taka, ¿e Shep wszed³ do pierwszej kabiny, a wyszed³ z czwartej.

- Siku.

Dylan podszed³ do czwartej kabiny. Drzwi by³y uchylone, wiêc pchn¹³ je ramieniem.

Kabiny by³y oddzielone od siebie przepierzeniami, które koñczy³y siê dwanaœcie albo czternaœcie cali nad pod³og¹. She-pherd móg³ siê przeczo³gaæ z pierwszej do czwartej kabiny pod przepierzeniami.

Mo¿liwe, choæ wysoce nieprawdopodobne.

- Siku - powtórzy³ Shep, lecz z mniejszym entuzjazmem, niechêtnie dochodz¹c do wniosku, ¿e brat nie

będzie już uczestniczy³ w wymianie sygnałów.

Do czystości Shep podchodzi³ z tak¹ sam¹ skrupulatnością¹, jak do geometrycznego porz¹dku swoich posi³ków i mia³ usta-lon¹ procedurę dnia³ po wyj³ciu z toalety, od której nigdy nie odst³powo³: energicznie szorowa³ ręce myd³em, dok³adnie sp³u-kiwa³, a potem jeszcze raz szorowa³ i sp³ukiwa³. Istotnie, kiedy Dylan spojrz³ na niego, Shep przyst³epowa³ w³acenie do drugie-go szorowania. Ch³opaka szczególnie niepoko³y warunki higieniczne w to-aletach publicznych. Nawet najlepiej utrzymanym sanitariatom przygl¹da³ si³e z paranoidaln¹ podejrzliwo³ci¹, pewien, że na po-wierzchniach k³ębi¹ si³e wszystkie znane choroby i takie, któ-rych jeszcze nie odkryto. Po lekturze Encyklopedii Medycyny Amerykańskiego Stowarzyszenia Medycznego Shep potrafi³ wyrecytowa³ listę niemal wszystkich znanych chorób i infekcji, jeceli tylko kto³ by³ na tyle lekkomy³elny, aby go o to poprosi³.. Móg³by spe³nia³ proce³bę, gdyby akurat by³ sk³onny kontaktowa³ si³e ze ³ewiatem zewn³trznym, a ten, kto go poprosi³, mia³by kil-ka godzin do dyspozycji, bo gdyby Shep zacz¹³ nie da³oby si³e już mu przerwa³.

Po drugim sp³ukaniu d³onie Shepa by³y czerwone od mocne-go szorowania i gor¹cej wody, od której strumienia wczesniej a³ sykn¹³. Ale wytrzyma³. Pami³etaj¹c o przebieg³ych i ³miertel-nie niebezpiecznych mikroorganizmach przyczajonych na chro-mowanym uchwycie, Shepherd zamkn¹³ kran³okciem.

Dylan nie wyobra³a³ sobie sytuacji, w której Shep po³o³y³-by si³e na brzuchu na pod³odze toalety i jak w¹ę przepe³z³by pod rz³dem przepierze³ń dziel¹cych kabiny. W³aceciwie by³o to tak samo prawdopodobne jak wizyta szatana w sklepie sportowym, gdzie diabe³ wybra³by si³e po ³y³wy. Poza tym czarna koszulka Shepa wygl¹da³a nieskazitelnie. Na pewno nie wyciera³ ni¹ pod³ogi. Trzymaj¹c ręce uniesione wysoko jak chirurg czekaj¹cy, a³ piel³gniarka na³o³y mu lateksowe r³ekawiczki, Shep podsze³ do automatu z r³ecznikami. Czeka³, aby brat przekr³ci³ ga³k³e dozownika, której sam za nic nie dotkn¹³by czystymi r³ekami.

- Nie wszed³ec³ czasem do pierwszej kabiny? -zapyta³ Dylan. Z g³ow¹ jak zwykle nie³emia³o opuszczon¹, ale tak³e odro-bin³e przechylon¹ na bok, ³eby widzie³ automat z r³ecznikami, Shepherd spojrz³ ze zmarszczonymi brwiami na uchwyt i po-wiedzia³:

- Zarazki.

- Shep, kiedy tu weszli³emy, nie posze³ec³ prosto do pierw-szej kabiny?

- Zarazki.

- Shep?

- Zarazki.

- Przesta³ñ, bracie. Pos³uchaj mnie.

- Zarazki.

- Daj spok³ój, Shep. Mo³esz mnie pos³ucha³?

- Zarazki.

Dylan wyci¹gn¹³ kilka r³eczników, oderwa³ od perforowanej rolki i podał bratu.

- A potem wysze³ec³ z czwartej kabiny, zgadza si³e? Patrz¹c spode ³ba na swoje ręce i wycieraj¹c je zawzi³ecie, za-miast je po prostu osuszy³, Shep powiedzia³:

- Tu.

- Co powiedzia³ec³?

- Tu.

- Jeste³emy tu, o co chodzi, braciszku?

- Tu - powt³rzy³ z wysi³kiem Shep, jak gdyby wk³ada³ w to s³owo sporo emocji.

- Czego chcesz, braciszku? Shep zadr³a³.

- Tu.

- Co tu? - spyta³ Dylan, domagaj¹c si³e wyja³cenienia, cho³ wiedzia³: ³e raczej go nie uzyska.

- Tam - powiedzia³: Shep.

- Tam?

- Tam - przytakn¹³ Shep, kiwaj¹c g³ow¹ ca³y czas jednak wpatruj¹c si³e we w³asne ręce i ci¹gle dr³ic.

- Gdzie - tam?

- Tu. - W jego głosie dal się s³yszeæ ton zniecierpliwienia. - O czym w ogóle mówimy, bracie?
- Tu.
- Tu - powtórzy³ Dylan.
- Tam - rzek³ Shep, a to, co z pocz¹tku brzmia³o jak znie-cierpliwienie, zmieni³o się w nutê niepokoju. Próbuj¹c go zrozumieæ, Dylan powiedzia³: - Tu, tam.
- Tu, t-t-tam -- powtórzy³ Shep, wzdrygaj¹c się. - Shep, co się dzieje? Shep, boisz się?
- Boisz - potwierdzi³ Shep. - Tak. Boi się. Tak. - Czego się boisz, bracie?
- Shep się boi. - Czego?
- Shep się boi - powiedzia³: dygocz¹c jeszcze mocniej. - Shep się boi.
- Dylan po³o³y³ ręce na ramionach brata.
- Spokojnie, tylko spokojnie. Wszystko w porz¹dku, Shep. Nie ma się czego baæ. Jestem przy tobie, braciszku.
- Shep się boi. - Odwrócona twarz ch³opca zblad³a, przy-bieraj¹c barwê duchów, które móg³ zobaczyć.
- Masz czyste ręce, bez ¼adnych zarazków, jesteemy tu tyl-ko my dwaj i nie ma się czego baæ. S³yszysz?
- Shep nie odpowiedzia³, tylko dalej dygota³.
- Uciekaj¹c się do œpiewnego tonu, którym najczêœciej uda-wa³o mu się uspokoiaæ brata, gdy ten bywa³ bardzo wzburzony, Dylan powiedzia³:
- Masz bardzo czyste ręce, bez paskudnych zarazków, bar-dzo czyste ręce. Teraz musimy iœæ, musimy ruszaæ w drogê. Dobrze? PojeŸdzimy. Dobrze? Lubisz jeŸdziaæ, znowu bêdziemy jeŸdziaæ do miejsc, w których nigdy nie by³œe, dobrze? Znowu bê-dziemy razem jechaæ jak Willie Nelson, ty i ja. Bêdziemy jechaæ
- Po drugim sp³ukaniu d³onie Shepa by³y czerwone od mocne-go szorowania i gor¹cej wody, od której strumienia wczœniej a³ sykn¹³. Ale wytrzyma³. Pamiêtaj¹c o przebieg³ych i œmiertel-nie niebezpiecznych mikroorganizmach przyczajonych na chro-mowanym uchwycie, Shepherd zamkn¹³ kran³okciem.
- Dylan nie wyobra³ sobie sytuacji, w której Shep po³o³y³-by się na brzuchu na pod³odze toalety i jak w¹¼ przepe³z³by pod rzêdem przepierzeñ dziel¹cych kabiny. W³œciwie by³o to tak samo prawdopodobne jak wizyta szatana w sklepie sportowym, gdzie diabe³ wybra³by się po ³y¹wy. Poza tym czarna koszulka Shepa wygl¹da³a nieskazitelnie, Na pewno nie wyciera³ ni¹ pod³ogi. Trzymaj¹c ręce uniesione wysoko jak chirurg czekaj¹cy, a³ pielêgniarka na³o³y mu lateksowe rêkawiczki, Shep podszed³ do automatu z rêcznikami. Czeka³, aby brat przekrêci³ ga³kê dozownika, której sam za nic nie dotkn¹³by czystymi rêkami.
- Nie wszed³œe czasem do pierwszej kabiny? - zapyta³ Dylan. Z g³ow¹ jak zwykle nieœmia³o opuszczon¹, ale tak³e odro-binê przechylon¹ na bok, ¼eby widzieæ automat z rêcznikami, Shepherd spojrz³ ze zmarszczonymi brwiami na uchwyt i po-wiedzia³:
- Zarazki.
- Shep, kiedy tu weszliemy, nie poszed³œe prosto do pierw-szej kabiny?
- Zarazki. - Shep? - Zarazki.
- Przestañ, bracie. Pos³uchaj mnie. - Zarazki.
- Daj spokój, Shep. Mo³esz mnie pos³uchaæ? - Zarazki.
- Dylan wyci¹gn¹³ kilka rêczników, oderwa³ od perforowanej rolki i poda³ bratu.
- A potem wyszed³œe z czwartej kabiny, zgadza się? Patr¹c spode ³ba na swoje ręce i wycieraj¹c je zawziêcie, za-miast je po prostu osuszyæ, Shep powiedzia³:
- Tu.
- Co powiedzia³œe? - Tu.
- Jesteemy tu, o co chodzi, braciszku?
- Tu - powtórzy³ z wysi³kiem Shep, jak gdyby wk³ada³ w to s³owo sporo emocji.
- Czego chcesz, braciszku? Shep zadr³a³.
- Tu.

- Co tu? - spyta³ Dylan, domagaj¹c siê wyjaczenia, choæ wiedzia³, ¿e raczej go nie uzyska.

- Tam - powiedzia³ Shep. - Tam?

- Tam - przytakn¹³ Shep, kiwaj¹c g³ow¹, ca³y czas jednak wpatruj¹c siê we w³asne rêce i ci¹gle dr¹c.

- Gdzie - tam?

- Tu. - W jego g³osie da³ siê s³yszeæ ton zniecierpliwienia. - O czym w ogóle mówimy, bracie?

- Tu.

- Tu - powtórzy³ Dylan.

- Tam - rzek³ Shep, a to, co z pocz¹tku brzmia³o jak znie-cierpliwienie, zmieni³o siê w nutê niepokoju. Próbuj¹c go zrozumieæ, Dylan powiedzia³: - Tu, tam.

- Tu, t-t-tam - powtórzy³ Shep, wzdrygaj¹c siê. - Shep, co siê dzieje? Shep, boisz siê?

- Boisz - potwierdzi³ Shep. - Tak. Boi siê. Tak. - Czego siê boisz, bracie?

- Shep siê boi. - Czego?

- Shep siê boi - powiedzia³, dygocz¹c jeszcze mocniej. - Shep siê boi.

Dylan po³o¿y³ rêce na ramionach brata.

- Spokojnie, tylko spokojnie. Wszystko w porz¹dku, Shep. Nie ma siê czego baæ. Jestem przy tobie, braciszku.

- Shep siê boi. - Odwrócona twarz ch³opca zblad³a, przy-bieraj¹c barwê duchów, które móg³ zobaczyæ.

- Masz czyste rêce, bez ¿adnych zarazków, jesteemy tu tyl-ko my dwaj i nie ma siê czego baæ. S³yszysz?

Shep nie odpowiedzia³, tylko dalej dygota³.

Uciekaj¹c siê do æpiewnego tonu, którym najczêœciej uda-wa³o mu siê uspokoiaæ brata, gdy ten bywa³ bardzo wzburzony, Dylan powiedzia³:

- Masz bardzo czyste rêce, bez paskudnych zarazków, bar-dzo czyste rêce. Teraz musimy iœæ, musimy ruszaæ w drogê. Dobrze? PojeŹdzimy. Dobrze? Lubisz jeŹdziaæ, znowu bêdziemy jeŹdziaæ do miejsc, w których nigdy nie by³œæ, dobrze? Znowu bê-dziemy razem jechaæ jak Willie Nelson, ty i ja.

Bêdziemy jechaæ jak zawsze, przypomnisz sobie ten sam dawny rytm, rytm dro-gi. Bêdziesz móg³ czytaæ ksi¹¿kê, czytaæ i jechaæ, czytaæ i jechaæ. W porz¹dku?

- W porz¹dku - rzek³ Shep. - Czytaæ i jechaæ.

- Czytaæ i jechaæ - powtórzy³ jak echo Shep. Z jego g³osu zniknê³o napiêcie i niepokój, choæ nadal dr¹a³. - Czytaæ i jechaæ. Gdy Dylan zdo³a³ w koñcu uspokoiaæ brata, Shep wci¹¿ wy-ciera³ rêce z tak¹ energi¹, ¿e podar³ rêczniki na strzêpy. Na pod-³odze pod jego stopami wala³y siê poszarpane i zmiête kawa³ki wilgotnego papieru.

Dylan æciska³ rêce Shepa, dopóki nie przesta³y siê trz¹œæ. Po-tem delikatnie otworzy³ jego zaciœniête palce i wyj¹³ z nich ¿a³o-sne resztki rêczników. Zwin¹³ strzêpki w kulê i wrzuci³ do kub³a na œmieci.

Ujmuj¹c Shepa za podbródek, lekko uniós³ jego g³owê.

W chwili gdy ich spojrzenia skrzy¿owa³y siê, Shep zamkn¹³ oczy.

- Ju¿ dobrze? - spyta³ Dylan. - Czytaæ i jechaæ.

- Kocham ciê, Shep. - Czytaæ i jechaæ.

Na blade jak œnieg policzki ch³opca powoli wraca³y kolory. Œeci¹gniêta z niepokoju twarz rozluŹnia³a siê jak po³æ œniegu zdeptana przez wrony wyg³adza siê pod wp³ywem wiatru.

Mimo ¿e na zewn¹trz Shep wydawa³ siê ju¿ zupe³nie spokoj-ny, w œrodku wci¹¿ by³ roztrzêsony. Zaciœniête oczy drga³y pod bladymi powiekami, ogl¹daj¹c œwiat, który widzia³ tylko on.

- Czytaæ i jechaæ - powtórzy³ Shep, jakby te trzy s³owa sta-³y siê mantr¹ przynosz¹c¹ mu spokój.

Dylan przyjrza³ siê rzêdowi kabin. Drzwi czwartej by³y otwarte, tak jak je zostawi³ po sprawdzeniu przepierzeñ. Drzwi dwóch œrodkowych by³y uchylone, a pierwszej pozosta³y zamk-niête na g³ucho.

- Czytaæ i jechaæ-rzek³ Shep.

- Czytaæ i jechaæ - zapewni³ go Dylan. - Wezmê twój¹ ksi¹¿kê.

Zostawiaj¹c brata pod automatem z rêcznikami, Dylan po-szed³ zabraæ „Wielkie nadzieje” z pó³ki nad umywalkami. Shep sta³ w tym samym miejscu i ci¹gle zadziera³ g³owê, choæ Dylan nie unosi³ mu ju¿

podbródka. Oczy mia³ zamknięte, ale wci¹ si^e porusza³y.

Z ksi¹ do d³oni Dylan zbli³ si^e do pierwszej kabiny. Spróbowa³ otworzy^e drzwi. Zamknięte.

- Tu, tam - wyszepta³ Shep. Stoj¹c z zamkniętymi oczami, opuszczonymi r^ekami i d³o³ni zwróconymi wewn^etrzn¹ stron¹ do przodu, Shepherd wydawa³ si^e zupe³nie nieobecny, jak gdy-by by³ medium w transie, którego cia³o w po³owie nale³ do tego ^ewiata, a w po³owie do innego. Wygl¹da³, jakby mia³ za-cz¹ae lewitowa^e i gdyby rzeczywicie uniós³ si^e w powietrze, nie by³oby w tym nic dziwnego. Cho^e nadal mówi³ w³asnym g³o-sem, wydawa³o si^e, ^e przemawia w imieniu wezwanej z ^eawia-tów istoty.

- Tu, tam.

Dylan wiedzia³, ^e w pierwszej kabinie nie ma nikogo. Mimo to przykl^ekn¹³ i zajrza³ pod drzwi, potwierdzaj¹c swoje przy-puszczenie.

- Tu, tam.

Wsta³ i jeszcze raz spróbowa³ otworzy^e kabin^e. Drzwi nie zaci^e3y si^e, ale by³y zamknięte. Oczywiście, od wewn¹tr. Mo^e zepsuta zasuwka. Obluzowa³a si^e i opad³a, gdy w ka-binie nikogo nie by³o.

A mo^e Shepherd tylko podszed³ do pierwszych drzwi i nie mog¹c ich otworzy^e, od razu skierowa³ si^e do czwartej kabiny, a Dylan tego nie zauwa³y³.

- Tu, tam.

Nie poczu³ ch³odu na skórze, ale w szpiku ko^eci, sk¹d lodo-waty strach zacz¹³ promieniowa^e na ca³e jego cia³o. Nie by³ to tylko l^ek; towarzyszy³o mu nie do końca nieprzyjemne uczucie napi^ecia i oczekiwania na tajemnicze zdarzenie, którego nadej-^ecie odgadywa³ podobnie jak kr¹cy pod czarnymi chmurami nawa³nik spodziewa si^e ogromnej burzy, zanim niebo przetnie pierwsza b³yskawica i rozlegnie si^e pierwszy grzmot.

Dylan zerkn¹³ w lustro nad umywalkami, przygotowany, ^e ujrz³ zupe³nie inne pomieszczenie. Jednak okaza³o si^e, ^e po-nios³a go wyobra³nia, poniewa³ zobaczy³ tylko odbicie kabin i pisuarów w zwyk³ej toalecie. Jedyne postaciami w tym wn^e-trzu byli on i Shep, cho^e Dylan sam nie wiedzia³, kogo jeszcze mógł³by tu zobaczy^e.

Rzucaj¹c ostatnie spojrzenie na zamknięt¹ kabin^e, Dylan wróci³ do brata i po³o³y³ mu d³o³ni na ramieniu. Czuj¹c jego dotyk, Shepherd otworzy³ oczy, opu^eci³ g³ow^e i zwiesi³ ramiona, przyjmuj¹c z powrotem sw¹ normaln¹ posta-w^e, w jakiej szed³ przez ^eycie.

- Czyta^e i jecha^e - powiedzia³. - Jedziemy - odrzek³ Dylan.

20 Jilly czeka³a w zamy^eleniu przy kasie nie-daleko drzwi wej^eciowych, wpatrywa³a si^e w

ciemno^eae za szyb¹, ^ewietlista jak ksi^eniczka, by^e mo^e wywodz¹ca si^e z rodu przystojnego rzymskiego cezara, który odwa³y³ si^e podbia^e po³udnio-we wybrze³a Wielkiej Syrty.

Dylan omal nie przystan¹³ na ^erodku restauracji, aby zapi-sa^e sobie w pamie^eci ka³dy szczegó³ jej sylwetki w przyt³umio-nym blasku rzucanym ukocenie przez ^eyrandole z ci^etego szk³a, poniewa³ chci³a³ j¹ kiedy^e tak¹ namalowa^e.

Jak w ka³dym miejscu publicznym, Shep wola³ pozosta-wa^e w ruchu, ^eby ^eaden nieznajomy nie wykorzysta³ chwili wahania i nie zaczepi³ go, nie pozwala³ wi^ec na ^eaden przy-stanek, a Dylan szed³ za nim jak przykuty niewidzialnym ³a³-cuchem.

Unosz¹c d³o³ni do ronda stetsona, wychodz¹cy klient uchyli³ uprzejmie kapelusza, dzi^ekuj¹c Jilly za przepuszczenie go w drzwiach.

Gdy zobaczy³a Dylana i Shepa, wyraz zamy^elenia na jej twa-rzy ust¹pi³ miejsca widocznej uldze.

Podczas ich nieobecno^eci co^e musia³o si^e jej przydarzy^e.

- Co jest? - spyta³ Dylan, gdy stan^eli obok Jilly. - Powiem ci w samochodzie. Chod³my ju³ st¹d.

Otwieraj¹c drzwi, Dylan dotkn¹³ ^ewie³ego ^eladu na klamce. Poczu³ przenikliwe uk³ucie przyt³aczaj¹cej samotno^eci, bez-nadziei i przygn^ebienia, przera³liwej pustki przypominaj¹cej wypalony i przysypany popio³em krajobraz po prze^eociu nisz-czycielskiego po³aru.

Natychmiast spróbowa³ odizolowa^e si^e od si³y niewidzialnego odcisku psychicznego na klamce, tak jak zrobi³ wczecniej z menu w restauracji. Tym razem jednak nie umia³ si^e obronia^e przed nap³ywem

energii.

Nie pamiętaj¹c, jak przekroczy³ próg, Dylan znalaz³ się na-gle na zewn¹trz i par³ przed siebie. Od zachodu s³ońca minę³o już wiele godzin, mimo to w wieczornym powietrzu z asfaltu unosi³ się izar zgromadzony tam za dnia i wśród kuchennych zapachów dobywaj¹cych się z otworów wentylacyjnych w dachu restauracji czu^æ by³o woń smo³y.

Ogl¹daj¹c się przez ramię, zobaczy³ stoj¹cych w otwartych drzwiach Jilly i Shepa, których zostawi³ już dziesięć stóp za so-b¹. Po drodze upuści³ ksi¹żkê Shepa. Chcia³ wrócić, podnieść j¹ z jezdn¹i i zanieść bratu, ale nie mógł³.

- Zaczekajcie tu na mnie.

Od auta do auta, jakże si³a wci¹ga³a go coraz dalej w g³ parkingu, nie ka¹ż¹c mu wprowadzić pędzi^æ jak na autostradzie, gdzie niemal w miejscu zawróci³ forda, ale uświadomiam¹c mu, że jeżeli nie będzie dzia³æ, zaprzęci okazj^æ zrobienia czegoś bardzo wa¹znego. Wiedzia³, że nie straci³ panowania nad sob¹ i podświadomie rozumie, co i dlaczego robi, tak jak podświadomie zna³ swój cel, gdy z determinacj¹ gna³ na z³amanie karku do domu przy alei Eukaliptusowej - ale mimo to czu³, jakby prze-stawa³ nad sob¹ panować.

Tym razem magnesem nie okaza³a się starsza kobieta w pr¹żkowanym uniformie, ale podstarza³y kowboj w be¹o-wych d¹nsach i batystowej koszuli. Siedzia³ już za kierownic¹ forda mercury mountaineer, ale Dylan zd¹ży³ go powstrzyma^æ przed zamknięciem drzwi.

W odcisku na kłance odnalaz³ tę sam¹ bezdenn¹ samotność co wcześniej w celadach w restauracji, przynębienie granicz¹ce z rozpacz¹.

Od d³ugich lat pracy na powietrzu twarz kowboja wygl¹da-³a jak obci¹gnięta wyprawion¹ skór¹, ale s³ońce, które wy¹obi-³o i pomarszczy³o mu skórę, nie zostawi³o w nim ani jednego promienia świat³a, a wiatr nie zdo³a³ nape³nić cia³a ężyciem. Wy-palony i wychudzony przypomina³ mizern¹ roelinę wczepion¹ w ziemię s³abym korzeniem i czekaj¹c¹ na silniejszy podmuch wiatru, który porwie j¹ ze sob¹, pozbawiaj¹c ężycia.

Gdy Dylan przytrzyma³ drzwi, staruszek nie uchyli³ przed nim kapelusza, jak uczyni³ przed Jilly, wychod¹c z restauracji, nie zareagowa³ też jednak rozdra¹żeniem ani lękem. Wygl¹-da³ na faceta, który zawsze umie sobie poradzić bez względu na naturę zagrożenia i k³opotów - ale otacza³a go także aura cz³o-wieka, który nie bardzo przejmuje się tym, co może nast¹pić.

- Szuka pan czegoś - powiedzia³ Dylan, choć nie mia³ poję-cia, co mówi, dopóki nie us³ysza³ własnych s³ów; dopiero po-tem mógł³ zacząć zastanawiać się nad ich znaczeniem.

- Nie potrzebuj^æ Jezusa, ch³opcze - odpar³ kowboj. - Zna-laz³em Go już dwa razy. - Lazurowe oczy poch³ania³y więcej świat³a, niż mog³y go odbić. - I nie potrzebuj^æ k³opotów, ty zreszt¹ też nie.

- Nie czegoś - poprawi³ się Dylan. - Szuka pan kogoś.

- W taki czy inny sposób może na tak powiedzieć o ka¹dym, prawda?

- Szuka pan od bardzo dawna - ci¹gn¹³ Dylan, choć nadal nie mia³ pojęcia, do czego to wszystko prowadzi.

Staruszek spojrze³ na niego spod zmru¹zonych powiek ba-dawczym wzrokiem m¹drego cz³owieka, który umie odróżnić prawdę od iluzji.

- Jak się nazywasz, ch³opcze? - Dylan O'Conner.

- Nigdy o tobie nie s³ysza³em. Sk¹d więc możesz mnie znać? - Nie znam pana. Nie wiem, kim pan jest.

Po prostu... - Mimo że wcześniej mówi³ wbrew własnej woli, teraz nie potra-fi³ znaleźć własnych s³ów. Po chwili wahania uświadomi³ sobie, że jeżeli maj¹ kontynuować rozmowę, będzie musia³ uchy-li^æ r¹bka prawdy, zdradzić c¹ęc^æ swojej tajemnicy. - Widzi pan, czasem mam przeb³yski... intuicji.

- Nie licz na ni¹ przy stole pokerowym.

- To nie tylko intuicja. Wiem rzeczy... których nie mogę wiedzieć. Czuj^æ, wiem i... kojarzę.

- Czyli jesteś kimś w rodzaju spirytysty? - S³ucham?

- Jesteś wróżbit¹, jasnowidzem, medium - kimś takim?

- Być może - odrzek³ Dylan. - Wszystko zaczę³o się bardzo niedawno. Ale nie zarabiam na tym.

Choć zdawa³o się, że ta surowa twarz nigdy się nie rozja-œnia, przez jego rysy przemkn¹³ lekki zarys

uciemiechu, jak gdyby ktoś próbował nakreślić jego kształt piórkami na powierzchni zniszczonego piaskowca, ale trwało to tak krótko, że mógł być po prostu tikiem.

- Jeżeli zawsze tak zagajasz, dziwi ci się, że nie musisz ludziom tłumaczyć, żeby cię słuchali.

- Słodzi pan, że dotarł na koniec drogi, którą pan szedł. - Dylan znów nie wiedział, co mówi, dopóki nie usłyszał własnych słów. - E pan przegrał. Ale może wcale tak nie jest.

- Mów dalej.

- Może ona jest bardzo niedaleko.

- Ona?

- Nie wiem. Po prostu to poczułem. Ale kimkolwiek ona jest, wie pan, o kim mówię.

Kowboj znowu utkwił badawcze spojrzenie w twarzy Dylana, tym razem z bezlitosną przenikliwością detektywa.

- Odsuń się kawałek. Zrób mi miejsce.

Gdy starszek wysiadł z wielkiego forda, Dylan poszukał spojrzeniem Jilly i Shepa. Od chwili gdy widział ich ostatni raz, oddalili się trochę od drzwi restauracji, ale tylko do miejsca, gdzie Dylan upuścił „Wielkie nadzieje”, które Jilly przed chwilą podniósł. Stał obok Sheparda, rozglądając się czujnie, a jej postawa zdradzała wielkie napięcie, jakby zastanawiała się, czy i tym razem będą mieli do czynienia z nożami.

Popatrzył też w stronę ulicy. Ani ciału czarnych chevroletów. Mimo to miał wrażenie, że przystanek w Safford zbyt blisko przed nim.

- Nazywam się Ben Tanner.

Odwracając się od Jilly i Shepa, Dylan ujrzał przed sobą wyścigówkę kowboja, zniszczoną i pokrytą odciskami. Zawahał się w obawie, że uderzą oni narazi go na kontakt z ogromnym adunkiem przygniatającej samotności i przygnębienia, który wyczuł w odcisku psychicznym Tannera, adunkiem tysiąc razy intensywniejszym w bezpośrednim zetknięciu z jego ręką, po którym mógł osunąć się na kolana.

Nie pamiętał, czy dotykał Marjorie, gdy zastał ją przy kuchennym stole zaćmionym tabletkami, lecz słodzi, że nie. A Kenny'ego? Wymierzwszy mu sprawiedliwym kijem baseballowym, Dylan zaczął od lewego w spodnie wielbiciela kłuczeków od kajdanek i kłódki; wtedy Kenny wyciągnął klucze z kieszeni koszuli i podał Jilly. O ile Dylan sobie przypominał, nie dotknął podłego tchórza.

Każdy ruch w celu uniknięcia ręki Tannera groził zniszczeniem ich kruchej porozumienia, więc Dylan uciął mu dłoń - i stwierdził, że prawie w ogóle nie poczuł emocji, których doznał, dotykając niewidocznych odcisków psychicznych kowboja. Mechanizm szóstego zmysłu okazał się nie mniejszą tajemnicą niż jego źródło.

- Jakże miesiąc temu przyjechałem tu z Wyoming - powiedział Tanner. - Miałem kilka tropów, ale okazały się niewarte funta kłaków.

Dylan wyciągnął rękę, aby dotknąć klamki samochodu Tannera.

- Tęsknię za jednym końcem Arizony na drugi, a teraz wracam do domu i lepiej by było, gdybym się w ogóle stamtąd nie ruszał.

Ze ciału jego psychiki Dylan znów odczytał mapę wypalonej duszy przypominającej kontynent popiołu, ten sam mroczny świat głuchej samotności, z którym zetknął się, wychodząc z restauracji.

Dylan usłyszał własne pytanie, nie formułując go przedtem w myślach:

- Kiedy twoja żona zmarła?

Badawcze spojrzenie Tannera mógł sugerować, że starszek nadal podejrzewa kant, ale trafność pytania podziękował na korzyść Dylana, dając mu większą wiarygodność.

- Emily odeszła osiem lat temu - powiedział Tanner rzeczowym tonem, jakim mówił z jego pokolenia powinni w swoim mniemaniu maskować najgłębsze uczucia, ale mimo zmrużonych powiek lazurów oczy zdradzały jego bezbrzożny smutek.

Wiedząc dzięki tajemniczemu darowi jasnowidzenia, że ona nieznanego nie ujawniła o tym, a nie tylko podejrzewając - dokładnie znalazł spustoszenie, jakiego jej śmierć dokonała w duszy Tannera, Dylan czuł się jak bezczelny intruz myszkuje po najbardziej prywatnych zakamarkach domu ofiary, jak wamywacz, który otworzył pamiętniki i przeczytał o największych tajemnicach ich autorów. Ten

od-rajajcy aspekt jego daru znacznie przeważa radość, którą odczuwa po zwycięskim pojedynku w domu Marjorie, mimo to nie potrafi opanować fali objawień zalewających jego świat-domość.

- Ty i Emily zaczęliście szukać dziewczyny dwanaście lat temu - powiedział Dylan, nie wiedząc, o jakiej dziewczynie mówi ani jaki był cel ich poszukiwań.

Smutek ustąpił miejsca zdumieniu. - Skąd o tym wiesz?

- Powiedziałem „dziewczyny”, ale wtedy miała już trzydzieści osiem lat.

- A dzisiaj pięćdziesiąt - potwierdził Tanner. Przez chwilę wydawało się, że bardziej oszłościła go liczba minionych lat niż fakt, że Dylan tajemniczym sposobem dowiedział się o tym. - Mój Boże, życie porynie.

Dylan puścił klamkę drzwi i znów zaczął iść, przyciśnięty przez nieznaną, ale znacznie potężniejszą niż poprzednio. Dopiero po chwili, jak gdyby po namyśle, zawołał do Tannera: - Tędy - choć nie miał pojęcia, dokąd go prowadzi.

Bez wątpienia rozsłdek podpowiadał staruszkowi, żeby z powrotem wsiał do forda i zamknął drzwi, lecz do głosu doszło jego serce, głuche na głos rozsłdka. Podbiegając do Dylana, Tanner rzekł:

- Myśleliśmy, że prędzej czy później odnajdziemy ją. Potem przekonaliśmy się, że wszystko spryskało się przeciw nam. Nad ich głowami przemknął jakiegoś cień i rozległ się szum. Unosząc głowę, Dylan zobaczył na tle blasku wysokiej latarni sylwetkę nietoperza, który chwycił w locie śmie. Ten widok za-pewne nie przeżyłby go lekko w innej sytuacji, ale teraz zmroził mu krew w żyłach.

Ujrzał jakiegoś samochód terenowy na ulicy. Nie był to chevrolet suburban, ale jechał bardzo powoli.

Dylan patrzył na samochód, dopóki nie znikł mu z oczu.

Intuicja jak pies gończy zawiodła go przez parking do dzieśięcioletniego pontiaca. Gdy dotknął drzwi po stronie kierowcy, poczuł ciał psychiczny kałdym nerwem dźoni.

- Kiedy miała się urodzić, miała dwadzieścia lat - powiedział Dylan. - A Emily zaledwie siedemnaście.

- Nie mieliśmy pieniędzy i żadnych perspektyw.

- Rodzice Emily umarli młodo, a twój okazali się... bezna-dziejni.

- Wiesz rzeczy, o których nie możesz wiedzieć - dziwił się Tanner. - Wzrost tak był. Nie mieliśmy żadnego wsparcia ze strony rodziny.

Ciał na drzwiach od strony kierowcy miał za matę adunek, by go zelektryzować, więc Dylan przeszedł na drugą stronę pontiaca, do drzwi pasażera.

Drepcząc przy jego boku, staruszek rzekł:

- Mimo to zatrzymalibyśmy ją, bez względu na trudności. Ale potem, kiedy Emily była w ósmym miesiącu...

- Nocna śnieżyca-powiedział Dylan. - Jechaliście pikapem.

- Nie miał szans przy zderzeniu z ciężarówką z naczepą.

- Złamała obie nogi.

- I uszkodziłem kręgosłup, poza tym miałem obrażenia wewnętrzne.

- Nie mieliście ubezpieczenia.

- Ani grosza. Dochodziłem do siebie przez rok.

Na przednich drzwiach od strony pasażera Dylan znalazł odcisk inny niż na drzwiach kierowcy.

- Z ciężkim sercem musieliśmy oddać dziecko, ale modliliśmy się, żeby okazało się to dla niej najlepszym rozwiązaniem. Dylan wyczuł przychylny rezonans między ciałem nieznaną osoby i odciskami Bena Tannera.

- Boże drogi, ty naprawdę jesteś jasnowidzem - rzekł staruszek, porzucając sceptycyzm znacznie szybciej, niż Dylan

mógł przypuszczać. Tak dźugo milczła nadzieja - przycupnięta jak ptak w głębi duszy Bena Tannera -- znów się rozepiewała. - Prawdziwy jasnowidz.

Bez względu na to, co się mogło stać, Dylan nadal czuł, że mu-si doprowadzić tę sprawę do nieuniknioną końca. Nie miał od-wrotu, podobnie jak ulewa, która nie może zacząć w przeciwną stronę, unosząc się z rozmokłej ziemi w stronę skłębionych cumulonimbusów, z których spada. Nie miał jednak ochoty rozbudzać nadziei kowboja, ponieważ nie potrafił przewidzieć zakończenia. Nie

móg³ zagwarantowaæ, ¿e istotnie dzieæ dojdzie do spotkania po latach ojca i córki, które zdawa³o siê zbli¿aæ z ka¿d¹ chwil¹.

- Prawdziwy jasnowidz - powtórzy³ Tanner z niepokoj¹-cym respektem.

Dylan zacisn¹³ d³oñ na klamce pontiaca, a w jego g³owie na-gle dokona³o siê po³czenie z g³ocnym ³oskotem szepianych ze sob¹ wagonów.

- Szlak Nieboszczyka - mrukn¹³, nie wiedz¹c, co to ma zna-czyæ, ale czuj¹c dreszcz na d³wiêk tych dwóch s³ów. Odwróci³ siê w stronê restauracji. - Jeæli chcesz znaæ odpowied³, znaj-dziesz j¹ tam. Łapi¹c Dylana za ramiê i zatrzymuj¹c go, Tanner spyta³: - Dziewczyna? Jest tam, gdzie by³em przed chwil¹?

- Nie wiem, Ben. To dzie³a inaczej. Nie potrafiê wyra³nie zobaczyæ. I nie znam odpowiedzi, dopóki nie ujrê koñca. Jak-bym ci¹gn¹³ ³añcuch, ogniwo po ogniwie, nie wiedz¹c, jakie jest ostatnie, dopóki nie bêdê go mia³ w rêku.

Ignoruj¹c ukryte w s³owach Dylana ostrze¿enie, staruszek powiedzia³ uszczêeliwiony:

- W³æciwie wcale jej tu nie szuka³em. W tym mieœcie, w tym miejscu. Po prostu zjecha³em z drogi i wst¹pi³em na kolacjê. - Pos³uchaj, Ben, powiedzia³em, ¿e znajdziesz tam odpo-wied³, ale nie wiem, czy to bêdzie sama dziewczyna. B¹d³ na to przygotowany.

Staruszek poczu³ smak nadziei nieca³¹ minutê temu, a ju¿ zd¹¿y³ siê ni¹ upiaæ.

- Je¿eli to nie bêdzie, jak mówi³æ, ostatnie ogniwo, znaj-dziesz nastêpne i jeszcze jedno.

- A¿ do ostatniego - przytackn¹³ Dylan, przypominaj¹c so-bie niepohamowany impuls, który kaza³ mu jechaæ w Alejê Eu-kaliptusow¹. - Ale...

- Znajdziesz moj¹ córkê, wiem o tym. - Tanner nie wygl¹-da³ na cz³owieka, który w jednej chwili potrafi przejœæ z czarnej

rozpaczy do radoœci, lecz mo¿e perspektywa koñca trwaj¹cych pó³ wieku ¿alu i wyrzutów sumienia potrafi³a wywo³aaæ natych-miastow¹ przemianê emocjonaln¹ nawet w sercu stoika. - Je-steæ odpowiedzi¹ na moje modlitwy.

Mo¿e przez moment Dylan cieszy³ siê, ¿e jednego wieczoru odegra bohatera dwa razy, ale gdy zda³ sobie sprawê, jak zdru-zgotany bêdzie Ben Tanner, jeæli ta historia nie zakoñczy siê baj-kowym happy endem, jego entuzjizm opad³.

Delikatnie uwolni³ siê z ucêisku d³oni kowboja i ruszy³ w kierunku restauracji. Skoro nie mia³ odwrotu, chcia³ to za-koñczyæ jak najszybciej i rozwiaæ niepewnoœæ.

Nad nimi œemiga³y ju¿ trzy nietoperze, uwijaj¹c siê przy uczcie, a kruche jak papier szkielety zewnêtrzne ciem wydawa³-y ciche, lecz s³yszalne chrupniêcie, wpadaj¹c miêdzy ostre zêby drapie¿ników: zwiêz³e komunikaty o œmierci opatrzone wy-krzyknikami.

Gdyby Dylan wierzy³ w znaki, powinien przystan¹æ na wi-dok nietoperzy kr¹¿¹cych w œwietle latarni. A gdyby zwierzêta rzeczywiœcie by³y omenem, z pewnoœci¹ nie zwiastowa³yby Benowi Tannerowi powodzenia w poszukiwaniach córki.

Szlak Nieboszczyka.

Znów us³ysza³ w g³owie te s³owa, lecz nadal nie wiedzia³, ja-ki wniosek powinien z nich wysnuæ.

Mo¿e istnia³a szansa, ¿e w restauracji znaj¹d dawno zagi-nion¹ córkê staruszka, ale zapewne równie dobrze mog³a ju¿ nie ¿yæ, a na koñcu ³añcucha zamiast niej czeka³ na nich lekarz, który towarzyszy³ jej w ostatnich chwilach, albo ksi¹dz, który udzieli³ jej ostatnich sakramentów. Mo¿liwe te¿, ¿e zosta³a za-mordowana, a w restauracji je kolacjê policjant, który znalaz³ jej cia³o. Albo cz³owiek, który j¹ zamordowa³.

Ben dziarsko maszerowa³ u boku Dylana, który zatrzyma³ siê na chwilê obok Jilly i Shepa, ale nie przedstawi³ ich sobie ani ni-czego nie t³umaczy³. Poda³ Jilly kluczyki, nachyli³ siê i powiedzia³:

- Wsad³ Shepa do auta i zapnij mu pas. Wyjed³ z parkingu. Czekaj na mnie przecnicê dalej z tamtej strony. - Pokaza³. - Zostaw w³iczny silnik.

To, co mia³o siê wydarzyæ w restauracji, dobre czy z³e, mo-g³o wywo³aaæ pewne zamieszanie, a pracownicy i klienci zainte-resowaliby siê Dylanem i obserwowaliby go przez du¿e okna od frontu, gdy wyjdzie. Nie nale¿a³o zostawiaæ forda blisko restau-racji, aby nikt nie móg³ odczytaæ numerów ani zwróciæ uwagi na markê i model samochodu.

Na szczęście Jilly nie zadawała pytań. Zrozumiała, że w stanie wywołanym działaniem szprycy Dylan musi być posłuszny impulsom i robić, co mu każe¹. Wzięła kluczyki i powiedziała do Shepa:

- Chodź, skarbie, idziemy.

- Słuchaj jej - poleci bratu Dylan. - Rób, co mówi.

Potem wprowadziła Bena Tannera do restauracji.

- Przykro mi, ale nie podajemy już kolacji - powiedziała kelnerka, lecz po chwili poznała go. - Ach, zapomniał pan czegoś?

- Zobaczymy starego znajomego - skłamał Dylan, po czym skierował się do sali jadalnej przekonany, że choć nie wiedział, dokąd idzie, na pewno dojdzie tam, gdzie powinien.

Tych dwoje siedziało przy narożnym stoliku. Mieli po dwa-dzieci kilka lat.

Gdy Dylan bez wahania podszedł do nich, kobieta, za młodo na córkę Tannera, uniosła głowę. Ładna i opalona brunetka o ciemnej cerze, miała oczy barwy czystego błękitu.

- Przepraszam, że przeszkadzam - rzekł Dylan - ale czy może państwu mówi słowa „Szlak Nieboszczyka”?

Kobieta spojrzała na swego towarzysza z niepewnym uśmiechem, jak gdyby spodziewała się miłego zaskoczenia.

- O co chodzi, Tom? Tom wzruszył ramionami.

- Pewnie jakiego dowcip. Ale przysięgam, że nie ja go wymyśliłem.

Spoglądając ponownie na Dylana, kobieta powiedziała

- Szlak Nieboszczyka to kiepska droga pustynna między San Simon a tym miasteczkiem. Sam piach i rozjechane grzechotniki. Tam poznałem Toma.

- Kiedy zobaczymy Lynette, zmieniała kolo - rzekł Tom. - Pomogłem jej dociągnąć ceruby, a potem, o ile pamiętam, użyła jakichś czarów, żeby się jej oświadczył.

Uśmiechając się czule do Toma, Lynette powiedziała

- Owszem, rzuciłam na ciebie czar, ale chciałam zamienić cię w żabę, żebyś zniknął w podskokach na zawsze. A ty zostałeś. To mnie nauczyło, żeby nie odpuszczając sobie ćwiczeń w rzucaniu czaru.

Leżące na stoliku dwa niewielkie prezenty, jeszcze nierozpakowane, i butelka wina oświadczyły, że to niecodzienny wieczór. Choć prosta sukienka Lynette wyglądała na niedrogą, staranny makijaż i fryzura wskazywały, że to bardzo uroczysty strój. Sta-

ry pontiac na parkingu również dowodził, że to dla nich obojga szczególna okazja.

- Rocznicą? - zapytał Dylan, opierając się na dedukcji zamiast na swoim darze jasnowidzenia.

- Jakby pan nie wiedział, - odparła Lynette. - Trzecia. A w ogóle kto pana przysłał i o co chodzi?

Uśmiech zamalował jej na twarzy ze zdumienia, gdy Dylan do tkniętym przelotnie nożkami jej kieliszka, aby odświeżyć sobie w pamięci odcisk jej psychiki.

Znow poczuł ten sam wyjątkowy celad, który znalazł na drzwiach pontiaca, a w głowie znow rozległ się świszczący szum wagonów.

- Słuchaj, że matka powiedziała ci, że została adoptowana. Powiedziała tyle, ile wiedziała.

Gdy wspomniała jej matkę, z ust Lynette zniknęła uśmiech. - Tak.

- Czyli tyle, ile wiedzieli jej przybrani rodzice - że oddali ją jacyś ludzie z Wyoming.

- Zgadza się, z Wyoming.

- Próbowała odnaleźć swoich prawdziwych rodziców - kontynuował Dylan - ale zabrakło jej czasu i pieniędzy, żeby doprowadzić poszukiwania do końca.

- Znał pan moją matkę?

Jeżeli rozpuści się sporą ilość cukru w misce wody i na noc zanurzy w tej mieszaninie nitkę, rankiem znajdzie się na nitce kryształki cukru. Dylan miał wrażenie, jakby zanurzył długą nitkę w jakiejś sadzawce energii psychicznej i - znacznie szybciej niż cukier wytrącający się z wody - zaczęły się na niej krystalizować fakty z życia Lynette.

- Zmarła dwa lata temu w sierpniu - ciągnął.

- Przegrała z rakiem - potwierdził Tom.

- Czterdzieci osiem lat to za mało, żeby odchodzić z tego świata - powiedziała Lynette.

Choć dalsze wdzieranie się w głębię serca młodej kobiety przez pięć minut go odrzuciło do samego siebie,

Dylan nie umia³ siê poha-mowaæ. Czuj¹c, ¿e dziewczyna nadal bardzo cierpi po stracie ukochanej matki, czyta³ jej tajemnice krystalizuj¹ce siê na swej psychicznej nici.

- Tej nocy, kiedy zmar³a twoja matka, przedostatnie zda-nie, jakie wypowiedzia³a, brzmi³o: „Lynnie, pewnego dnia po-winnæe poszukaæ swoich korzeni. Dokoñcz to, co zaczê³am. Bê-dziemy lepiej wiedziaæ, dok¹d zmierzamy, jeceli siê dowiemy, sk¹d przyszlciemy”.

Zdumiona faktem, ¿e zna dok³adnie s³owa jej matki, Lynet-te zaczê³a wstawaa, lecz zaraz usiad³a z powrotem, siêgnê³a po wino, ale chyba przypomnia³a sobie, ¿e Dylan dotkn¹³ palcami kieliszka, wiêc cofnê³a d³oñ.

- Kim... kim pan jest?

- Wtedy w szpitalu na sam koniec powiedzia³a do ciebie: „Lynnie, mam nadziejà, ¿e nie policz¹ tego na moj¹ niekorzyca tam, dok¹d zmierzam, ale chocia¿ kocham Boga, ciebie kocham bardziej”.

Te s³owa okaza³y siê dla niej zbyt mocnym doznaniem. Wi-dz¹c ³zy Lynette, Dylan poczu³ siê okropnie, ¿e zepsu³ jej rocz-nicê, przywo³uj¹c wspomnienia, które zupe³nie nie pasowa³y do tej uroczystoœci.

Wiedzia³ jednak, po co dotkn¹³ najboleœniejszej struny jej duszy. Musia³ okazaæ siê wiarygodny, zanim przedstawi jej Be-na Tannera, aby zyskaa pewnoœæ, ¿e Lynette i staruszek szybko znajd¹ wspólny jêzyk, a on po zakoñczeniu swego dzie³a bêdzie móg³ jak najszybciej siê st¹d wymkn¹æ.

Mimo ¿e Tanner do tej chwili pozostawa³ z ty³u, sta³ na ty-le blisko, by us³yszeæ, ¿e jego marzenie o spotkaniu z córk¹ nie ziœci siê w tym ¿yciu, ale za to doczeka³ innego niespodziewane-go cudu. Zdj¹³ stetsona i obracaj¹c go nerwowo w rêkach, po-st¹pi³ naprzód.

Gdy Dylan spostrzeg³, ¿e staruszek trzyma siê na dr¿¹cych nogach bardzo niepewnie, podsun¹³ mu jedno z dwóch wolnych krzese³. Tanner od³o¿y³ na bok kapelusze i usiad³, a Dylan po-wiedzia³:

- Lynette, twoja mama mia³a nadziejà, ¿e pewnego dnia znajdzie swoich najbli¿szych, tymczasem oni te¿ jej szukali. Chcia³bym, ¿ebyœe pozna³a swojego dziadka - ojca twojej matki, Bena Tannera.

Staruszek i dziewczyna patrzyli na siebie z niedowierzaniem identycznymi lazurowymi oczyma.

Gdy Lynette nie mog³a wykrztusiæ s³owa ze zdumienia, Ben Tanner po³o¿y³ na stole fotografiê, któr¹ musia³ wyci¹gn¹æ z portfela, gdy sta³ za plecami Dylana. Podsun¹³ zdjêcie wnuczce.

- To moja Emily, twoja babcia, gdy by³a prawie w twoim wieku. ³a³ujê, ¿e nie do¿y³a dzisiejszego dnia, bo mog³aby zoba-czyæ, ¿e jesteœe do niej podobna jak dwie krople wody.

- Tom - powiedzia³ Dylan do mê¿a Lynette. - Zdaje siê, ¿e zosta³a wam tylko resztk³a wina. Przyda³aby siê jeszcze odrobi-na, ¿eby uczciaæ to spotkanie i bêdê ci wdziêczny, jeceli przyjmiesz ode mnie butelkê.

Tom, zaskoczony i oszo³omiony tym, co siê sta³o, skin¹³ g³o-w¹, uœmiechaj¹c siê niepewnie.

- Tak, hm, to bardzo mi³o z pana strony.

- Zaraz wracam - rzek³ Dylan, nie maj¹c zamiaru spe³niæ tej obietnicy.

Podszed³ do kasy przy drzwiach wyjœciowych, gdzie kelner-ka w³aœnie wyda³a resztê wychodz¹cemu goœciowi, rumianemu mê¿czyŹnie o chwiejnym kroku biesiadnika, którego kolacja sk³ada³a siê w wiêkszej czêœci z trunków ni¿ z jedzenia.

- Wiem, ¿e nie podajecie ju¿ kolacji - zwróci³ siê do kelner-ki Dylan. - Ale czy mogê zamówiaæ butelkê wina dla Toma i Ly-nette przy tamtym stoliku?

- Oczywiście. Kuchnia jest ju¿ nieczynna, ale bar jest otwar-ty jeszcze dwie godziny.

Kelnerka wiedzia³a, co wczêœniej zamówili. Czerwone wino w umiarkowanej cenie. Dylan po³o¿y³ pieni¹dze na ladzie i do-da³ napiwek.

Zerkn¹³ na stolik w rogu, gdzie siedzieli Tom, Lynette i Ben poch³oniêci rozmow¹. Bardzo dobrze. Nie zauwa¿¹ jego wyjœcia. Pchn¹³ drzwi i wyszed³ na zewn¹trz. Zauwa¿y³, ¿e Jilly wy-prowadzi³a forda z parkingu, tak jak j¹ prosi³. Samochód sta³ na ulicy przy krawê¿niku, przecznicê na p³noc od restauracji. Kieruj¹c siê w tam¹ stronê, Dylan spotka³ rumianego mê¿-czyznê, który tu¿ przed nim wyszed³ z restauracji. Facet najwi-doczniej mia³ trudnoœci z przypomnieniem sobie, gdzie zaparko-wa³ samochód, a mo¿e nawet jakim autem tu przyjecha³. Po chwili dostrzeg³ srebrn¹ corvettê i zdecydowanym krokiem ru-szy³ w kierunku wozu zgarbiony i z opuszczon¹ g³ow¹, jak byk na matadora potrz¹saj¹cego mulet¹. Nie szar¿owa³ jednak jak byk, ale halsowa³ to w lewo, to w prawo, niczym ¿eglarz wyko-nuj¹cy kolejne manewry zmiany kursu, œpiewaj¹c be³kotliwie ledwie zrozumia³¹ wersjê

„Yesterday” Beatlesów.

Grzebił w kieszeniach kurtki, pijany znalazł kluczyki, ale upuścił zwitek banknotów. Nie wiedząc, że jego pieniądze zostały na asfalcie, powłók się dalej.

- Proszę pana, zgubił pan coś - powiedziała Dylan. - Hej, człowieku, lepiej to zabierz.

Nucąc melancholijne „Yesterday”, roztkliwiając się nad swoimi kłopotami, pijany nie odpowiedział Dylanowi, zmierzając zakosami w stronę corvetty i trzymając kluczyk w wyciągniętej ręce, jak gdyby to była różdżka, bez której nie mógłby odnaleźć ostatnich dziesięciu stóp dzielących go od samochodu. Podnosząc z jezdni zwitek banknotów, Dylan miał wrażenie, jakby chwycił wijącego się zimnego i ocelizowanego węża, poczuł okropny smród, a w głowie usłyszał brzęczenie wóciekłych os. W jednej chwili zrozumiał, że pijany gupiec zataczał się w kierunku corvetty - Lucas jakiegotam, Lucas Croaker czy Crocker- jest o wiele podlejszy od zwykłego pijaczka i o wiele groźniejszy niż zwykły gupiec

2 1 Lucasa Crockera należało się bać, nawet jeżeli był pijany i chwiał się na nogach.

Odrzucając na bok pieniądze należące do energii, Dylan bez żadnego ostrzeżenia zaatakował go z tyłu.

W luźnych spodniach i kurtce Crocker wydawał się słaby i sflaczały, ale w rzeczywistości był krzepki jak beczka whiskey, zresztą wydzielał podobny zapach. Mocno pchnięty wpadł na corvette, która zakosowała się od zetknięcia z jego ciałem. Nie przestał jednak ciewać, mamrocząc ostatnie słowa piosenki Beatlesów z twarzą przyciętą do pękniętej od siły uderzenia szyby w oknie po stronie kierowcy.

Większość mężczyzn padłaby bez czucia, ale Crocker ryknął z wóciekłości i gwałtownie się wyprostował, jak gdyby zderzenie ze sportowym samochodem, od którego komuś innemu pękłoby żebro, tylko dodało mu siły. Zaczął wymachiwać mięsistymi ramionami, dając powietrze okciami, rzucał się i wiergał jak byk na rodeo, który zamierza zrzucić jeźdźca wagi muszej.

Choć Dylan nie zaliczał się do zawodników wagi muszej, został jednak odrzucony. Zatoczył się do tyłu, omal nie padając na ziemię, lecz utrzymał się na nogach. Trącał, że nie ma kija baseballowego.

Crocker ze zszamanym nosem i zakrwawioną twarzą wykrzywił w upiornym uśmiechu odwrócił się do napastnika z diablicznym radością, jak gdyby pobudził go perspektywa wybicia zębów, podniecony myśl o jeszcze większym bólu, który chyba uwielbiał zadawać. Zaszarował.

Przed ciętkimi obrażeniami nie uchroniłby Dylana ani wzrost, ani fakt, że w przeciwieństwie do Crockera był trzykrotnie wyższy; cenna przewaga dała mu jednak razem wzrost, trzykrotność i dzięk gniew. Gdy Crocker natarł na niego z entuzjazmem pijanego, Dylan zachęcił go gestem, a potem w ostatniej chwili odsunął się i kopnął go w kolano.

Crocker rozciągnął się jak długi i rwał czołmem w jezdnię, która przyjął go mniej życzliwie niż okno samochodu. Mimo to jego duch walki okazał się trwalszy niż twarz. Facet natychmiast się podniósł, stając na czworakach.

Dylan czerpał odwagę z kipiącego jak wulkan gniewu, który pierwszy raz poczuł, widząc pobitego chłopca przykutego do ścianki w pokoju przedzielonym na części z kłkami i częścią z nożami. Świat był pełen ofiar, zbyt wielu ofiar, które miały nie-wielu obrońców. W myślach, jak niszczycielskie czystki radioaktywne, wcięto wrowały mu okropne obrazy niespotykanego zdemoralizowania i okrucieństwa Crockera, które ujrzał, trzykrotnie w dłoni zwitek banknotów. Fala oświętego oburzenia zagłuszyła w nim strach o własne bezpieczeństwo.

Jak na malarza idyllicznych pejzaży, artystę o pogodnym sercu, potrafił wymierzyć wyjątkowo bolesnego i precyzyjnego kopniaka, jak egzekutor z gangu, a potem poprawiać następnym. Choć robił to ze szczerym obrzydzeniem, kopał wytrwale, nie czując żadnych wyrzutów sumienia.

Zszamane żebro Crockera sprawdzały odporność jego pęca na perforację, zmiażdżone palce zmieniały się w sztywne kiełbaski, a na opuchnięte wargi wyciskały gęste, gęste, gęste smaczki szmacianej lalki; wtedy pijany najwyraźniej uznał, że wystarczy zabawy jak na jeden wieczór. Porzucił próby wstania, upadł na bok, następnie przewrócił się na wznak i leżał, sapiąc z trudem powietrze i pojękując.

Dyszła ciętko, ale zdrowy i cały, Dylan rozejrzał się po parkingu. Poza nim i Crockerem nie było

nikogo. By³ też prawie pewien, że w trakcie potyczki ulic¹ nie przejeżdża³ żaden samo-chód. Nikt niczego nie widzia³.

Szczęście nie mog³o mu towarzyszyć wiecznie.

Na jezdni obok samochodu b³yszcza³y kluczyki do corvetty. Dylan skonfiskowa³ je.

Spojrzawszy z powrotem na zakrwawionego i rzeź¹cego fa-ceta, dostrzeg³ przypięty do jego paska telefon.

Przebiegle œwiñskie oczka b³yszcza¹ce w ró¹owej jak gotowa-na szynka twarzy Crockera wygl¹da³y dogodnej okazji.

- Daj telefon - powiedzia³ Dylan.

Crocker nie wykona³ żadnego ruchu, by spe³niać jego polece-nie, więc Dylan nadepn¹³ mu na z³aman¹ d³oñ, przyduszał¹c spuchnięte palce do asfaltu.

Mn¹c w ustach przekleñstwo, Crocker odpi¹³ drug¹ ręk¹ telefon. Wyci¹gn¹³ d³oñ z aparatem, patrz¹c na niego zamglo-nymi z bólu oczami, w których nadal czai³a się jednak przebie-g³oœæ.

- Popchnij go po ziemi - rozkaza³ Dylan. - Tutaj.

Gdy Crocker spe³ni³ polecenie, Dylan zdj¹³ stopę z jego oka-leczonej d³oni, nie wyrz¹dzaj¹c mu więcej krzywdy.

Telefon, wiruj¹c, zatrzyma³ się w odleg³oœci stopy od zwitka banknotów. Dylan podszed³ i podniós³ go z asfaltu, nie dotyka-j¹c jednak pieniędzy.

Wypluwaj¹c wybite zęby albo kawa³ki szyby z okna samo-chodu, Crocker wybe³kota³ przez zmasakrowane usta:

- Nie chcesz mnie okraœæ?

- Ukradnê ci tylko trochê po³lceñ zamiejscowych. Pieni¹-dze mo¹esz zatrzymaæ, dostaniesz za to cholernie wysoki rachunek telefoniczny.

Otrze³wiony bólem Crocker przygl¹da³ mu się bezgranicz-nie zdumiony zasnutym bólem wzrokiem.

- Kim jesteœ?

- Wszyscy dzisiaj zadaj¹ mi to samo pytanie. Chyba bédê musia³ wymyœliæ sobie jakieœ d³wiêczne imiê.

Obok czekaj¹cego przecnicê dalej forda sta³a Jilly i obser-wowa³a ich. Mo¹e gdyby zobaczy³a, że Dylan dosta³ w ty³ek, pospieszy³aby mu z pomoc¹ uzbrojona w preparat owadobójczy albo ser w aerozolu.

Spiesz¹c się do samochodu, Dylan spojrze³ za siebie, ale Lu-cas Crocker nie próbowa³ się podnosiæ. Mo¹e zemdla³. A mo¹e zauwa¹y³ nietoperze po¹eraj¹ce æmy w œwietle latarni: ten spek-takl móg³ mu się spodobaæ. Byæ mo¹e Crocker znalaz³ w nim nawet inspiracjê.

Zanim Dylan dotar³ do swojego forda, Jilly siedzia³a ju¹ na w œrodku. Wsiad³ i zamkn¹³ za sob¹ drzwi. Jej odciski na kierownicy sprawi³y mu przyjemnoœæ, jak gdy-by zanurzy³ obola³e ręce w ciep³ej wodzie z solami leczniczymi. Po chwili poczu³ jej niepokój. Jakby ktoœ upuœci³ do wody przerwód elektryczny pod napiêciem. Si³ woli wyciszy³ wszystkie wi-bracje, dobre i z³e.

- Co tam się sta³o, do cholery? - zapyta³a Jilly. Podaj¹c jej telefon, rzek³:

- Dzwoni na policjê.

- S¹dzi³am, że nie chcemy kontaktów z policj¹.

- Teraz chcemy.

Na ulicy za nimi pojawi³y się reflektory jakiegoœ wolno to-cz¹cego się auta. Znów samochód terenowy.

Mo¹e ten sam, który przejeżd¹a³ wczêniej z prędkoœci¹ grubo poni¹ej dopuszczalnej. A mo¹e nie.

Dylan obserwowa³ wóz. Kierowca nie zdradza³ żadnego zaciekawienia. Oczywiście, prawdziwy zawodo-wiec dobrze ukry³by zainteresowanie.

Shepherd wróci³ do lektury „Wielkich nadziei”. Wydawa³ się wyj¹tkowo spokojny.

Restauracja wychodzi³a na autostradê federaln¹ numer 70, któr¹ Dylan chcia³ wyruszyæ w dalsz¹ drogê. Skierowa³ się na pó³nocny zachód.

Jilly wybra³a numer, pos³ucha³a chwilê i powiedzia³a:

- Miasteczko jest chyba za ma³e na centralê dziewięæset je-denaœcie. - Zadzwo³ni³a do biura numerów, poprosi³a o po³-czenie z policj¹ i odda³a telefon Dylanowi.

Opowiedzia³ zwiêŸle dy¿urnej o pijanym i pobitym Lucasie Crockerze, który czeka na karetkê na parkingu restauracji.

- Mogê prosiæ o pañskie nazwisko? - spyta³a dy¿urna.

- To zupe³nie nieistotne.

- Muszê zapytaæ o pañskie nazwisko.

- I ju¿ to pani zrobi³a.

- Proszê pana, jeœli by³ pan œwiadkiem tego napadu...

- Nie, to ja dokona³em tego napadu - odpar³ Dylan. Policja w sercu pustyni rzadko mia³a do czynienia z dziwnymi mi sprawami odbiegaj¹cymi od sennej rutyny. Dy¿urna nie-pewnie powtórzy³a jego œwiadczenie, nadaj¹c mu intonacjê pytania:

- Pan dokona³ tego napadu?

- Owszem, proszê pani. Kiedy bêdzie pani wysy³aa karetkê po Crockera, proszê te¿ wys³aa policjanta.

- Bêdzie pan czeka³ na nasz¹ jednostkê?

- Nie, proszê pani. Ale jeszcze przed œwittem aresztujecie Crockera.

- Czy to nie pan Crocker jest ofiar¹?

- Zgadza siê, jest moj¹ ofiar¹. Ale sam jest przestêpc¹. Wiem, ¿e pani zdaniem bêdziecie chcieli aresztowaæ mnie, ale proszê mi zaufaæ, aresztujecie Crockera. Trzeba bêdzie te¿ wy-s³aa radiowóz do...

- Proszê pana, fa³szywe zg³oszenie na policjê...

- Nie jestem dowcipnisiem. Owszem, jestem winien napa-du, kradzie¿y telefonu i wybicia okna samochodu g³ow¹ cz³owieka - ale nie mam nastroju do kawa³ów.

- G³ow¹ cz³owieka?

- Nie mia³em m³otka. Proszê pos³uchaæ, trzeba bêdzie wy-s³aa radiowóz i ambulans do domu Crockera przy... Fallon Hill Road. Nie widzê numeru domu, ale to takie ma³e miasto, ¿e za-pewne zna pani adres.

- Tam pan bêdzie czeka³?

- Nie. Tam jest matka Crockera, kobieta w podesz³ym wie-ku. Na imiê ma chyba Noreen. Jest skuta ³ańcuchem w piwnicy.

- Skuta w piwnicy?

- Siedzi tam ju¿ od kilku tygodni we w³asnnych nieczysto-œciach, a to bardzo nieprzyjemna sytuacja.

- Pan j¹ sku³ ³ańcuchem w piwnicy?

- Nie, proszê pani. Crocker za³atwi³ sobie pe³nomocnictwo i g³odzi j¹ na œmieræ, czyszcz¹c tymczasem jej konta i wyprzedaj¹c dobytek.

- Gdzie wiêc pana znajdziemy?

- Proszê siê mn¹ nie przejmowaæ. I tak bêdziecie dzieæ mieæ rêce pe³ne roboty.

Wcisn¹³ przycisk KONIEC, wy³czy³ telefon i poda³ Jilly. - Wytrzym go i wyrzuæ przez okno.

Wyczoœci³a aparat chusteczk¹ higieniczn¹, ktêrej pozby³a siê razem z telefonem.

Milê dalej poda³ jej kluczyki do corvetty, ktêre te¿ cisnê³a w ciemnoœæ.

- Œmiesznie by by³o, gdyby nas zatrzymali za œmiecenie - powiedzia³a.

- Gdzie Fred?

- Kiedy na ciebie czeka³am, w³o¿y³am go do baga¿nika, ¿e-bym mia³a miejsce na nogi.

- S¹dzisz, ¿e nic mu siê nie stanie?

- Wcisnê³am go miêdzy walizki. Jest solidny, wytrzyma.

- Mam na myœli zdrowie psychiczne.

- Fred jest bardzo odporny.

- Tobie te¿ nie brakuje odpornoœci - powiedzia³.

- Tylko gram. Kim by³ ten stary kowboj?

Ju¿ jej mia³ odpowiedziaæ, gdy nast¹pi³a w nim spóŸniona reakcja na spotkanie z Lucasem Crockerem i z³em w czystej po-staci, jakie poczu³, dotykaj¹c zwi³ka banknotów. Mia³ wra¿enie, jakby zacz¹³ siê w nim k³êbiaæ oszala³y rój ciem bezskutecznie szukaj¹cych œwiat³a.

Minęli już piaszczyste peryferie Safford i wjechali na względnie piaszczysty teren, który przynajmniej w nocy wydawał się zupełnie nieskażony celem człowieka, jak w mezozoiku dziesięć lat temu.

Dylan zjechał na pobocze i zatrzymał samochód.

- Daj mi minutę. Muszę... muszę wyrzucić z głowy Crockera. Kiedy zamknę oczy, znalazłem się w piwnicy, gdzie leżała stara kobieta oblepiona wspaniałymi nieczystościami. Z typową dla artysty dbałością o szczegóły i ich znaczenie Dylan wypracował scenę barokowymi detalami, równie znaczącymi jak obrzydliwymi.

W rzeczywistości nie zobaczył matki Lucasa Crockera, dotykając na parkingu pieniędzy upuszczonych przez jej syna. Piwnica i dręczona w nieludzki sposób kobieta były wytworem jego wyobraźni i najprawdopodobniej w ogóle nie przypominały ani prawdziwej piwnicy, ani prawdziwej Noreen Crocker.

Swoim szóstym zmysłem Dylan nie potrafił niczego zobaczyć, usłyszeć ani poczuć smaku czy zapachu. Po prostu od razu wiedział. Dotykał przedmiotu z pozostawionym na nim celem psychicznym i w jednej chwili zyskiwał wiedzę, jak gdyby przywołał ją z pamięci, jak gdyby przypominał sobie wydarzenie, o których kiedyś przeczytał w książce. Dotychczas na ogół wiedza ograniczała się do odpowiednika jednego lub dwóch zdań powiązanych ze sobą faktów; czasem przypominała akapity lub całe strony informacji.

Dylan otworzył oczy, pozostawiając wyimaginowaną Noreen Crocker w brudnej piwnicy, choć może w tym momencie staruszka słuchała syren zwiastujących przybycie ratunku.

- Dobrze się czujesz? - spytał Jilly.

- Chyba nie jestem tak odporny jak Fred. Ucieknę do siebie.

- Jego przewaga polega na tym, że nie ma mózgu.

- Lepiej już jedźmy. - Zwolnił hamulec ręczny. - Byle dalej od Safford. - Wjechał na dwupasmową drogę. - Goście w czarnych chevroletach mogli postawić w stan gotowości policję w całym stanie i kazać się informować o wszystkich niecodziennych zdarzeniach.

Na prośbę Dylana Jilly wyciągnęła ze schowka mapę Arizony i zaczęła ją studiować w świetle latarki. Na północ i południe od nich w nocne niebo wrzynały się czarne zęby dwóch różnych łańcuchów gór i jadł wzdłuż rozdzielającej je doliny rzeki Gila, mieli wrażenie, jakby przecinali rozdziawioną paszczę ziewającego lewiatana.

- Siedemdziesiąt osiem mil do miasteczka Globe - oznajmiła Jilly. - A potem, jeżeli naprawdę uważasz, że musimy ominąć Phoenix...

- Naprawdę uważam, że musimy - odrzekł. - Wolałbym nie zmieniać się w zwęglone truchło w spalonym fordzie.

- W Globe trzeba będzie skręcić na północ w autostradę numer 60 i przejechać nią do końca, do Holbrook niedaleko Skamienia Lasu. Stamtąd międzystanową czterdziestką na zachód w stronę Flagstaff albo na wschód w stronę Gallup w Nowym Meksyku - jeżeli to w ogóle ma jakieś znaczenie, do końca pojedziemy.

- Oto znów nasza Negatywnie Nastawiona Jackson, krynica pesymizmu. Oczywiście, że to ma znaczenie.

- Dlaczego?

- Bo zanim tam dojedziemy, stanie się coś, dzięki czemu to nabierze znaczenia.

- Może zanim dojedziemy do Holbrook, będziemy mieli taką wprawę w pozytywne myślenie, że się woli zmienić w miliardera. A potem pojedziemy na zachód i kupimy sobie ogromny posiadłość wychodzącą na Pacyfik.

- Niewykluczone - powiedział. - Na razie chcę kupić tylko jedną rzecz, i to od razu, gdy rano otworzą sklepy, wszystko jedno gdzie.

- Co takiego?

- Rękawiczki.

pracownik nocnej zmiany. Natura dała mu nieszczerliwie włoski, lisią twarz, której nie zdawało się powiększyć optycznie fryzurą na jeją. Miał dwadzieścia parę lat, lecz zachowywał się jak gburowaty czterdziestolatek z poważnymi zaburzeniami hormonalnymi. Z plamki na jego koszuli wynikało, że ma na imię SKIPPER.

Był może Skipper wyczyściłby pompy i napełnił bak Forda, gdyby Dylan pokazał mu kartę kredytową, ale jeden bukmacher w Las Vegas nie byłby aż tak naiwny, aby przyjmował za kłady o taki wynik. Kiedy jednak usłyszał o gotówce, oczy zawięły mu się na myśl o łatwym zarobku i zaraz zmieniło zachowanie, z gburą stał się tylko ponurym zrzędem.

Skipper wyczyścił pompy, lecz nie zapalił cygar na zewnątrz i napełnił bak po ciemku. Tymczasem Dylan i Jilly oczekiwali

z przedniej i tylnej szyby celady po owadach i pyłach, nie spodziewali się, że Skipper zaoferuje im pomoc - z równym prawdopodobieństwem mógłby zaczął recytować sonety Szekspira z doskonalym akcentem z siedemnastowiecznej Anglii.

Dylan przyjął go na tym, jak wlepił w Jilly jawnie pośledni wzrok i poczuł gniew, który oblał mu twarz falgórą. Po chwili zastanowił się zdziwiony, od kiedy jest o niego zazdrosny - i dlaczego w rzeczywistości miałyby powody lub prawo do zazdrości.

Znali się zaledwie od pięciu godzin. Fakt, że przeżyli je w ogromnym napięciu, stawiając czoło wielkim niebezpieczeństwom, w wyniku czego lepiej poznali nawzajem swoje charaktery, niż mogliby w czasie długiej znajomości w normalnych okolicznościach. Mimo to wiedział o Jilly najważniejsze - że w potrzebie można na niej polegać i nie cofnie się przed zagrożeniem. Nie było wiedzieć o kimś takie rzeczy, ale trudno zrobić z nich całkiem portret.

A może wcale nie trudno?

Skończywszy czytać przednią szybę, zirykowany lubieżnymi spojrzeniami Skippera, Dylan zastanawiał się, czy wystarczy mu ta jedna cecha Jilly, którą znał: dziewczyna zasługuje na jego zaufanie. Był może cała reszta, ważna w każdym związku, opiera się w oparciu na zaufaniu - na wierze w odwagę, prawość i dobrość drugiej osoby.

Uznał, że chyba wariuje. Psychotropowa szprycą musiał wpłynąć na jego mózg w jeszcze inny sposób. Oto rozmyślał o ułożeniu sobie życia z kobietą, która uważała go za postać z komiksu Disneya, szczebiocząc słodkiutko jak Chip i Dale.

Nie byli parą. Nie byli nawet przyjaciółmi. Nie sposób nawiazać przyjaźni w ciągu kilku godzin. Byli co najwyżej towarzyszami niedoli, rozbitkami z tego samego statku, którzy chcą się utrzymać na powierzchni i nie dać się porwać rekinom.

W stosunku do Jillian Jackson nie mógł więc być mowy o zazdrości. Dylan był po prostu wobec niej opiekuńczy, tak jak wobec Shepa, tak jakby troszczył się o siostrę, gdyby ją miał. Tak, o siostrę.

Zanim Skipper zainkasował pieniądze za benzynę, jego gburowatość zdławiła go przejęciem metamorfoz, zmieniając się w lekkie rozdrażnienie. Nawet nie udając, że zamierza dodać gotówkę do kasy stacji, wpuścił pieniądze do portfela, spoglądając na niego ze złością satysfakcją.

Benzyna kosztowała trzydzieści jeden dolarów; Dylan zapłacił dwiema dwudziestodolarówkami, dziękując za resztę. Nie

miał ochoty przyjmować drobnych, na których Skipper zostawił swój celad.

Starał się też nie dotykać dystrybutora ani niczego innego, na czym pracownik stacji mógł zostawić odciski psychiczne. Nie chciał zgłębiać tajemnic duszy Skippera i poznawać nienawici drobnych zadowolonych.

Dylan nadal był optymistą, gdy myślał o całej ludzkości. Wciąż lubił ludzi, ale miał ich dosyć jak na jeden dzień.

Gdy jechali z Globe na północ przez Góry Apaczów, mijając od wschodu Rezerwat Indian San Carlos, Jilly zaczęła sobie uświadomianą, że coś się zmieniło między nią a Dylaniem O'Connorem. Odnosił się do niej trochę inaczej niż przedtem. Człowiek nie odwracał wzroku od drogi, przyglądając się jej w swoim mniemaniu ukradkiem, więc Jilly udawała, że tego nie widzi. Zaczęła między nimi przepływać jakaś nowa energia, lecz Jilly nie potrafiła jej określić.

W końcu uznała, że jest zbyt zmęczona i zestresowana, aby wierzyć w własnym zmysłom. Po tylu

wydarzeniach, jakie roze-grały się w ciągu jednego wieczoru, nawet ośmiertelnicy znaczenie sabsi od Jillian Jackson, Amazonki Południowego Zachodu, mogliby popaść w zupełnie obłąd, więc przypuszcza, że nie musi się przejmować oznakami lekkiej paranoi.

W drodze z Safford do Globe Dylan zrelacjonował jej przebieg spotkania z Lucasem Crockerem.

Opowiedział także historię Bena Tannera i jego wnuczki, która dowodziła, że zamiast wciągać go w głąb niemoralnego świata psychopatów w rodzaju Crockera albo Kenny'ego Nożownika, jego szósty zmysł może znaleźć znacznie wdzieczniejsze zastosowanie.

Kiedy zostawili za sobą światła Globe, a Shep wciąż tkwił po uszy w lekturze „Wielkich nadziei”, Jilly zdała Dylanowi relację o niepokojącym zdarzeniu, do jakiego doszło w damskiej toalecie w restauracji. Myślała, a gdy spojrzała w lustro nad umywalką, zobaczyła odbicie żazienki wierne w każdym szczególe z wyjątkiem jednego. Tam gdzie powinny być kabiny, zobaczyła trzy konfesjonały z ciemnego drewna; wyrzeźbione na drzwiach krzyże zdobiły złote listy.

- Odwróciłam się, żeby przyjrzeć się dokładniej, ale okazało się, że to zwykle kabiny. Kiedy jednak znowu popatrzyłam w lustro... cięgle odbijały się w nim konfesjonały.

Opłukując dłonie, niezdolna oderwać oczu od lustra, zobaczyła, jak wolno otwierają się drzwi jednego z konfesjonałów. Wystronił się z niego ksiądz, ale nie z ucemiechem i modlitewnikiem w ręku, tylko bezwładny, martwy i zalany krwią.

- Wyskoczyłam z żazienki jak oparzona - powiedziała, drżąc na wspomnienie tego wydarzenia. - Ale nie potrafię nad tym zapanować, Dylan. Te wizje wracają cały czas i co znaczy. - Wizje? - odrzekł. - Nie miraż?

- Oszukiwałam sama siebie - przyznała. Wsunęła palec pod gazę opatrunku zasłaniającego ślad po ukłuciu igły na ramieniu i delikatnie dotknęła lekko opuchniętej ranki. - Ale już się w to nie bawię. To na pewno są wizje. Przeczucia.

Do pierwszego miasta na trasie, Seneki, mieli trzydzieści mil. Dwadzieścia osiem mil za Senecą leżało Carrizo. Na mapie obydwie były tylko kropkami przy drodze. Dylan zapuszcza się coraz głębiej w obszary Południowego Zachodu znane razem i osobno jako Wielka Samotnia.

- U mnie z kolei jest tak - powiedziała - że kojarzę ludzi i miejsca z rzeczami, które wydarzyły się w przeszłości albo w czasie ich dziej. Ale ty uważasz, że widzisz wydarzenia z przyszłości.

- Tak. Jakieś zdarzenie gdzieś w kościele. Które chyba wkrótce się rozegra. Morderstwo. Masowe morderstwo. I zda się... że będziemy tam, gdy do tego dojdzie.

- Widzisz nas tam? W swoich wizjach?

- Nie. Ale dlaczego cięgle zjawiałyby się te same obrazy - ptaki, kościół i tak dalej? Nie przeczuwam wypadków kolejowych w Japonii, katastrof lotniczych w Ameryce Południowej ani huraganu na Tahiti. Widzę coś ze swojej przyszłości, z naszej przyszłości,

- Wobec tego nie powinniśmy się zbliżyć do żadnego kościoła - rzekł Dylan.

- Wydaje mi się... że kościół sam do nas przyjdzie. Nie ślęcz, żeby udać nam się tego uniknąć.

Księżyc szybko zaszedł i noc rozświetlały już tylko gwiazdy, a Wielka Samotnia wydawała się coraz większa i coraz bardziej samotna.

***

Dylan nie prowadził już forda, jakby samochód był pozbawionym skrzydeł drzutowcem, ale i tak jechali z dość dużą prędkością. Odległość, którą zwykle pokonywało się w ponad trzy godziny, przebyli w ciągu dwóch i pół.

Jak na pięciotysięczne miasto, Holbrook szczyciło się niezwykle dużą liczbą moteli. Tylko tu mogli znaleźć najdogodniejszy nocleg turyści odwiedzający Park Narodowy Skamienia Lasu czy zwabieni atrakcjami czekającymi na nich w pobliskich rezerwatach Indian Hopi i Nawaho.

Nadano z moteli nie oferował pięciogwiazdkowych luksusów, lecz Dylan wcale nie szukał wygód. Chciał tylko odpocząć w spokojnym miejscu, gdzie karaluchy będą się zachowywać w miarę dyskretnie.

Wybrał motel położony najdalej od stacji benzynowych, sklepów i lokali, w których rano zwykle robi się głośno. Zaspasłemu recepcjonistce od razu wyłożył gotówkę, nie pokazując karty kredytowej.

Recepcjonista załadował prawa jazdy. Dylan nie miał ochoty dawać mu dokumentu, ale odmowa mogłaby wzbudzić podejrzenia. Podał już numer rejestracyjny z Arizony, ale nie ten widniejący na ukradzionych

tablicach. Na szczęście zaspany recepcjoni-sta nie wygl¹da³ na zaintrygowanego widoczn¹ sprzeczności¹ między prawem jazdy z Kalifornii a numerami z Arizony.

Jilly nie chcia³a brać dwóch s¹siaduj¹cych ze sob¹ pokoi¹ów. Po wszystkim, co się sta³o, czu³aby się osamotniona, nawet gdy-by zostawili otwarte drzwi między pokojami.

Wzięli pojedynczy pokój z dwoma podwójnymi s³ó¹kami. Dylan i Shep mieli zaj¹æ jedno, a Jilly drugie. Na widok wystroju utrzymanego jak zwykle w jaskrawych kontrastowych wzorach i barwach, który mia³ ukryć plamy i ślady zniszczenia, Dylanowi zrobi³o się odrobinę s³abo, jakby dosta³ choroby lokomocyjnej. S³ania³ się ze zmęczenia, piek³y go oczy i potwornie bola³a g³owa.

Dziesi¹æ po trzeciej przenieśli do pokoju najpotrzebniejsze baga¹e. Shep chcia³ wzi¹æ te¹ ksi¹;¹kê Dickensa, a Dylan zauwa-¹cy³, że chociaż ch³opak wydawa³ się zatopiony w lekturze przez ca³1 drogę, powie¹æ wci¹ jest otwarta na tej samej stronie, któ-¹r¹ czyta³ w restauracji w Safford.

Jilly pierwsza skorzysta³a z s³azienki. Umy³a zęby i wysz³a, gotowa po³o¹y³æ się spać, cho¹æ wci¹ by³a ubrana.

- Dzieć nie b¹dzie pi¹amy. Wol¹æ by¹æ przygotowana na szyb-¹k¹ ewakuację.

- S³usznie - uzna³ Dylan.

Shep wyj¹tkowo spokojnie zareagowa³ na chaos dzisiejszego wieczoru i zaburzenie codziennej rutyny, więc Dylan nie chcia³ go wi¹cej m¹czyć, zmuszaj¹c do rezygnacji ze zwyk³ej bielizny nocnej. Wystarczy³oby posun¹æ się o krok za daleko i Shep móg³by przerwa¹æ stoickie milczenie, wpadaj¹c w wielogodzinny hipers³owotok, przez który i¹adne z nich nie zmru¹cy³oby oka.

Poza tym Shep do snu ubiera³ się mniej wi¹cej w to samo, co nosi³ w dzień. Jego garderoba dzienna sk³ada³a się z kolekcji identycznych czarnych koszulek z kojotem i kolekcji takich sa-¹mych niebieskich d¹insów. Na noc ubiera³ się w czyst¹ koszul-¹kę z kojotem i czarne spodnie od pi¹amy.

Siedem lat temu wpad³ w histeri¹ę z powodu decyzji, jakie trzeba by³o podejmowa¹æ codziennie rano podczas ubierania, i zbuntowa³ się przeciw urozmaiconej garderobie. Odt¹d nosi³ tylko d¹insy i koszulki z kojotem.

Jego fascynacja rysunkow¹ postaci¹ kojota by³a niezrozu-¹mia³a. Gdy Shep by³ w nastroju do ogl¹dania zwariowanych kre-¹skówek, potrafi³ godzinami cedi¹æ na wideo „Strusia P¹dziw-¹ia-tra”. Czasami cemia³ się rado¹enie; kiedy indziej obserwowa³ akcj¹ę z wyj¹tkow¹ powag¹, jakby ogl¹da³ najbardziej ponure z dzie³ szwedzkiej kinematografii; innym razem wpatrywa³ się w ekran z bezbrze¹nym smutkiem, a po policzkach p³yn¹ęcy mu strugi³ez.

Shepherd O'Conner stanowi³ zagadk¹ę spowit¹ w tajemnic¹ę, lecz Dylan nie zawsze by³ pewien, czy istnieje jakie¹ rozwiązanie zagadki i czy za tajemnic¹ co¹ się kryje. Wielkie kamienne g³o-¹wy na Wyspie Wielkanocnej, jedna z najwi¹kszych zagadek na-¹szej planety Ziemi, wpatrywa³y się w niewiadomym celu w mo-¹rze, ale w o¹rodku i na zewn¹trz by³y z kamienia.

Shep dwa razy umy³ zęby i dwa razy oczy¹ci³ je nitk¹, dwa ra-¹zy umy³ ręce przed skorzystaniem z toalety i dwa razy po, a p¹Ń-¹niej wróci³ do sypialni. Usiad³ na skraju s³ó¹ka i zdj¹³ pantofle.

- Ci¹gle masz skarpetki - zauwa¹cy³ Dylan.

Shepherd zawsze spa³ boso. Kiedy jednak Dylan ukl¹k³, i¹e-by zdj¹æ mu skarpety, szybko po³o¹y³ się i naci¹gn¹³ ko³drę pod brodę.

Odstępstwa od codziennej rutyny zawsze mia³y zewn¹trne przyczyny i zawsze wytr¹ca³y Shepa z równowagi; jednak nigdy nie czyni³ ich z w³asnej woli.

Dylan zaniepokoi³ się.

- Dobrze się czujesz, dziecko?

Shepherd zamkn¹³ oczy. Znak, i¹e nie b¹dzie rozmowy na temat skarpet.

Mo¹e by³o mu zimno w stopy. Wbudowany w okno klima-¹tyzator nie ch³odzi³ pokoju równomiernie, lecz kierowa³ lodo-¹wate podmuchy nad pod³ogę.

Mo¹e ba³ się zarazków. Zarazków na dywanie, zarazków na po¹ecieli, ale tylko zarazków, które mog¹ zagra¹æ jego stopom. Mo¹e gdyby wykopa¹ jedn¹ z kamiennych g³ów na Wyspie Wielkanocnej, ukaza³aby się reszta gigantycznej statuy zako¹czona stopami w kamiennych skarpetach, których obecno¹æ by-³oby równie trudno wyja¹nie jak nowe upodobanie Shepa do wzbogacenia nocnego stroju.

Dylanowi za bardzo dokucza³ ból g³owy i wyczerpanie, aby mia³ się przejmowa^æ tym, co psychotropowa szprycza wyczynia w jego mózgu, nie mówi¹c już o skarpetach Shepherd. Poszed³ do ³azienki i wykrzywi³ się do poszarza³ej ze zmęczenia twarzy, która spogl¹da³a na niego z lustra.

***

Jilly leż^aa w ³ó¹ku, wpatruj¹c się w sufit.

Shep leż^aa w ³ó¹ku, wpatruj¹c się w wewnêtrzn¹ stronê swo-ich powiek.

Szum i dudnienie klimatyzatora, z pocz¹tku irytuj¹ce, prze-sz³y w spokojny, usypiaj¹cy pomruk, który rano skutecznie móg³ zag³uszy^æ trzask zamykanych drzwi samochodów i g³osy innych go¹eci, wstaj¹cych o ^æwicie.

Przez klimatyzator na pewno nie us³yszeliby te¹ charakterystycznego warkotu silnika podrasowanego chevroleta suburba-na ani odg³osów podchodz¹cych cicho morderców przygoto-wuj¹cych się do ataku. Jilly przez chwilê próbowa³a wzbudzi^æ w sobie strach na my¹el o ich bezbronno¹eci, lecz tak naprawdê na razie czu³a się tu bezpiecznie. W ka¹dym razie fizycznie.

Nie martwi³a się o w³asne bezpieczeństwo, nie zaprz¹ta³a so-bie g³owy bezpo¹średnim zagro¹eniem, ale nie potrafi³a się po-wstrzyma^æ od zniechêcenia granicz¹czego z rozpacz¹. Dylan wie-rzy³, ¹e ma¹ szansê odkry^æ to¹ samo¹æ Frankensteina i ustali^æ charakter tajemniczego zastrzyku, ale ona nie podziela³a jego przekonania.

Po raz pierwszy od wielu lat utraci³a kontrolê nad w³asnym ¹yciem. Musia³a nad nim panowa^æ, bo inaczej czu³a się tak jak przez wiêksz¹ czê¹æ swojego dzieciñstwa: s³aba, bezradna, zda-na na ³askê bezlitosnych si³. Nie cierpia³a tej bezbronno¹eci. Ak-ceptacja roli ofiary by³a w jej oczach grzechem ^æmiertelnym, a jednak wszystko wskazywa³o na to, ¹e nie ma innego wyboru.

W jej mózgu dzia³a³ jakie¹ czarodziejski eliksir psychotropo-wy - dzia³a³ na jej mózg, usi³uj¹c go zmienia^æ, co przepe³nia³o j¹

groz¹, kiedy to sobie u¹ewiadamia³a. Nigdy nie bra³a narkoty-ków, nigdy się nie upija³a, poniewa¹ ceni³a swój umys³ i nie chcia³a traci^æ szarych komórek. W ci¹gu tych lat, gdy nie mia³a niczego, zawsze pozostawa³a jej inteligencja, dowcip, bogata wyobra¹nia. Umys³ Jilly stanowi³ gro¹ñ broñ przeciw ^æwiatu i schronienie, w którym chowa³a się przed okrucieñstwem i nie-szczê¹eciami. Gdyby kiedykolwiek mia³a się dorobi^æ gluteus mu-chomega, który nêka³ kobiety w jej rodzinie, gdyby ty³ek urós³ jej do tego stopnia, ¹e wszêdzie musieliby j¹ wozi^æ w ciê¹arów-ce z platform¹, zawsze pozostanie jej umys³ i satysfakcja z ¹ycia wewnêtrznego. Teraz jednak jej mózg dr¹u³ robak, robak zmian, i Jilly nie wiedzia³a, ile z niej zostanie albo kim w ogó¹e bêdzie, gdy ów zakoñczy dzie³o.

Mimo ¹e przedtem cieszy³a się, gdy razem z Dylanem pora-dzili sobie z par¹ morderców, Kennym i Becky, nie potrafi³a przywo³æ tamtego poczucia si³y, które j¹ przez chwilê uskrzydli³o. Martwi³a się wizjami, które przynosi³y zapowied¹ przemocy, i nie umia³a się przekona^æ, ¹e dar jasnowidzenia znów mo¹ze jej pomóc ocali^æ innych - albo ¹e z czasem pozwoli jej panowa^æ nad w³asnym przeznaczeniem o wiele lepiej ni¹ dotychczas.

Negatywnie Nastawiona Jackson. Nigdy nie wierzy³a za bardzo w innych ludzi, ale od do¹æ dawna niezachwianie wierzy³a w siebie. Dylan mia³ w tej sprawie racjê. Ale wiara w siebie za-czê³a j¹ w³acenie opuszcza^æ.

- Tu, tam - szepn¹³ ze swojego ³ó¹ka Shepherd. - O co chodzi, skarbie?

- Tu, tam.

Jilly unios³a się na ³okciu.

Shep leż^aa na wznak z zamkniêtymi oczami. Czo³o mia³ zmarszczone z zaniepokojenia.

- Shepherd, nic ci nie jest? - Shep się boi - wyszepta³. - Nie bój się.

- Shep się boi.

- Nic nam tu na razie nie grozi - uspokaja³a go. - Nikt nie mo¹ze ci robi^æ krzywdy.

Poruszy³ ustami, jak gdyby mówi³, ale nie wyda³ ¹adnego d¹wiêku.

Shepherd nie by³ tak wysoki jak brat, lecz wy¹szy od Jilly, jak doros³y mê¹czyzna, jednak gdy leż^aa w po¹ccielei, wydawa³ się drobny. Z rozczochranymi w³osami i ustami ceci¹gniêtymi w gry-masie strachu wygl¹da³ dziecinnie.

Jilly ogarnê³o w³ó³czucie, gdy u¹ewiadomi³a sobie, ¹e Shep-herd prze¹y³ dwadziecicia lat, w zasadzie

nie kontroluj¹c w³asne-go życia. Co gorsza, jego potrzeba rutyny, ograniczenia doty-cz¹ce stroju, jakie sam sobie narzuci³, skomplikowane zasady jedzenia - wszystko to oświadczy³o o rozpaczliwej potrzebie po-czucia w³adzy, tam gdzie to mo³liwe.

Shep nadal milczy³. Przesta³ poruszać ustami. Z jego twarzy nie znikn¹³ wyraz lęku, lecz z³agodnia³, jak gdyby strach doj-rza³, zmieniaj¹c się w chroniczn¹ obawę.

K³ad¹c g³owê z powrotem na poduszce, Jilly poczu³a wdzięcznoœæ, że nie urodzi³a się w takiej pu³apce bez wyjœcia jak Shepherd, ale niepokoi³a się, że kiedy robak dokona w niej zmian, byæ mo³e będzie przypominaæ Shepa.

Po chwili z³azienki wyszed³ Dylan. Wzeczniej zdj¹³ buty, które postawi³ obok dzielonego z bratem s³óka.

- Nic ci nie jest? - spyta³a Jilly.

- Nic. Jestem tylko... wykończony.

- Bo³e, te³ jestem wypluta.

Po³o³y³ się w ubraniu, przygotowany na ewentualny alarm, i utkwi³ wzrok w suficie, nie gasz¹c nocnej lampki. Po chwili milczenia powiedzia³:

- Przepraszam.

Jilly odwróci³a się, by na niego spojrzeć. - Za co?

- Mo³e od pocz¹tku, od naszego spotkania w motelu, wszystko zrobi³em Ÿle.

- Na przyk³ad?

- Mo³e powinniemy iœæ na policjê, zaryzykowaæ. Mia³acê ra-cjê, kiedy mówi³acê, że nie mo³emy wiecznie uciekaæ. Mam obo-wi¹zek myœleæ za Shepa, ale nie mam prawa ci¹gn¹æ ciê z nami.

- Godny zaufania O'Conner - rzek³a - krynica odpowie-dzialnoœci. Melancholijny jak Batman. Szybko, dzwoñ do DC Comics.

- Mówiê powa³nie. - Wiem. Urocze.

Nie odrywaj¹c oczu od sufitu, ucemiechn¹³ się.

- Powiedzia³em ci dzisiaj du³o rzeczy, których nie powinie-nem mówiæ.

- Zosta³acê sprowokowany. Wkurzy³am ciê. Poza tym ja mó-wi³am gorsze rzeczy. Pos³uchaj... po prostu nie cierpiê byæ od kogoœ zale³na. Zw³aszczu od mêt³czyzn. Rozumiesz wiêc, że ta-ka sytuacja podzia³a³a na mnie jak p³achta na byka.

- Dlaczego „zw³aszczu od mêt³czyzn”? Odwróci³a się od niego i popatrzy³a w sufit.

- Powiedzmy, że odchodzi od ciebie ojciec, kiedy masz trzy lata.

Po krótkim milczeniu zachêci³ j¹: - Powiedzmy.

- Tak. Powiedzmy, że twoja cudowna matka jest anio³em, bohaterk¹, która zawsze ma dla ciebie czas i nigdy nie mo³e się jej staæ nic z³ego. Ale on tu³ przed odejœciem bije j¹ tak, że mat-ka traci oko i do koñca życia musi chodziæ o dwóch laskach.

Mimo zmêczenia i sennoœci Dylan nie ponagla³ jej, pozwala-j¹c, by ci¹gnê³a opowieœæ we w³asnym tempie.

- Zostawia ciê w nêdzy, na zasi³ku, wystawionego na po-gardê ludzi z opieki spo³ecznej. To ju³ Ÿle. Ale potem kilka ra-zy w roku przyje³d³a z wizyt¹ na jeden albo dwa dni.

- A policja?

- Mama ba³a się dzwoniaæ, kiedy się zjawia³. Drañ powie-dzia³, że jeżeli wyda go policji, to wyjdzie za kaucj¹, wróci i wy-bije jej drugie oko. I jedno mnie. By³by do tego zdolny.

- Skoro odszed³, to po co w ogóle wraca³?

- Ćebyemy się ci¹gle ba³y. Ćeby ci¹gle mieæ nad nami w³a-dzê. Chcia³ dostawaæ czêœæ jej zasi³ku. I zawsze dostawa³, bo czêsto jad³yemy darmowe obiady w kuchni koœcio³a. Wiêkszoœæ ubrañ te³ mia³yemy za darmo z koœcielnego sklepiku z u³ywa-nymi rzeczami. Tak wiêc tatuœ zawsze mia³ swoj¹ czêœæ.

Przypomnia³a sobie ojca stoj¹cego w drzwiach mieszkania i ucemiechaj¹cego się do niej gro³nym ucemiechem. I jego g³os: „Przyszed³em po ubezpieczenie za oko, maleñka. Macie doda-tek do ubezpieczenia za oko?”.

- Wystarczy - powiedzia³a. - To nie ma byæ wieczór litoœci. Chcia³am tylko, żebyœ zrozumia³, że nie

chodzi o ciebie. Po prostu... nie umiem być zależna od kogokolwiek.

- Wcale nie musiałam ci tłumaczyć.

- Ale próbowałam. - W pamięci ci głębiej mającym twarz ojca i wiedzą, że mimo zmęczenia nie zanieca, dopóki nie uwolni się od tej zjawy. - Ty musiałeś mieć wspaniałego tatę.

- Dlaczego tak się dzisz? - zdumiała się.

- Widzę, jak świetnie radzisz sobie z Shepem.

- Mój ojciec był inwestorem pomagającym przedsiębiorcom zakładać nowe spółki nowoczesnych technologii. Pracował po osiemdziesiąt godzin tygodniowo. Być może był wspaniałym facetem, ale spędzałem z nim za mało czasu, żeby się o tym prze-

konać. Wpadł w poważne kłopoty finansowe. Dwa dni przed Bożym Narodzeniem, tuż przed zachodem słońca, pojechał na parking przy plaży ze wspaniałym widokiem na Pacyfik. Był zimno. Nikt nie pływał, nie surfował na desce. Na ołtarzu w lesie na rurę wydechową, drugi koniec wsunął przez okno do samochodu. Potem usiadł za kierownicą i wziął sporą dawkę nembutalu. Ojciec był bardzo skrupulatny. Zawsze miał plan awaryjny. Zgasł podczas jednego z najbardziej malowniczych zachodów słońca w roku. Shep i ja oglądaliśmy zachód ze wzgórza za naszym domem, wiele mil od tamtej plaży. Oczywiście nie widzieliśmy, że on też go ogląda, umierając.

- Kiedy to się stało?

- Miałem piętnaście lat, Shep pięć. Prawie piętnaście lat temu.

- Przykre - powiedziała.

- Tak. Ale nie zamieniłbym się z tobą. - Jak się więc nauczyłeś?

- Czego?

- Tak dobrze opiekowałem się Shepem. Zgasł lampę. W ciemności rzekł:

- Od mamy. Też umarła młodo. Była wspaniała, taka czuła dla Shepa. Ale czasem można się też nauczyć czegoś dobrego na złym przykładzie.

- Chyba tak.

- Nie żadne chyba. Spójrz na siebie.

- Na mnie? Jestem do kitu - powiedziała. - Pokaż mi kogoś, kto nie jest. Zastanawiając się nad takim osobą, w końcu zasniesz.

Gdy ocknął się po raz pierwszy z pozbawionego majaków bólego snu, usłyszał ciche chrapanie Dylana.

W pokoju było zimno. Klimatyzator już się wyłączył.

Nie obudził jej jednak chrapanie Dylana, lecz chyba głos Shepa. Szepczący trzy słowa:

- Shep się boi.

Słyszyc z kierunku, z jakiego dobiega głos, Shep chyba ci głębiej leżał w łóżku.

- Shep się boi.

- Shep jest dzielny - odpowiedziała mu szeptem. - Shep się boi.

- Shep jest dzielny.

Shepherd zamilkł, a Jilly po jakimś czasie ponownie zapadła w sen.

Kiedy obudziła się drugi raz, znów usłyszała ciche chrapanie Dylana, ale przez zaciśnięte zasłony przebijały promienie słońca, lecz nie słabego blasku poranka, tylko ostrego światła przedpołudnia.

Jilly dostrzegła także inne światło padające zza nieodkrytych drzwi sypialni. Krwistoczerwone światło.

W pierwszej chwili pomyślała, że to pożar. Jednak gdy wy-skakiwała z łóżka i miała już to słowo na końcu języka, zorientowała się, że to nie jest blask skaczących promieni, ale coś zupełnie innego.

Wyrwany ze snu Dylan usiadł, potem wstał i wsunął buty, ci głębiej nieprzytomny, jak dobrze wyawiczo-ny strażak, który na dźwięk alarmu potrafi przez sen nałożyć rękawice, a budzi się dopiero, gdy zjeżdża po rurze.

Według zegara na nocnym stoliku było dwanaście po dwudziestej, a według Jilly mieli kłopoty - chociaż nie powiedziała, widziała to było po jej minie i szeroko otwartych oczach, z których wycierał łęk.

Dylan pierwszy zauważył, że Shepa nie ma w łóżku ani w ogóle w pokoju.

Potem dostrzegł ognisty blask za na wpół przymkniętymi drzwiami sypialni. Ognisty, lecz nie był to

blask pojaru. Piekielna czerwień jak z koszmaru, szkarłat i ochra nałożone na anilinową czerń. Pomarańczowoczerwona i brunatnoczerwona poewiata kująca w oczy jak światło w nocnej scenie filmowanej w podczerwieni. Zowieszczy czerwony blask oczu wygładnia go węża wyruszającego na nocne polowanie. Światło miało wszystkie te cechy, a jednak żadna z nich nie mogła go w pełni opisać, bo było nie do opisanego i przerosło talent Dylana, gdyby kiedykolwiek próbował oddać je na półtę.

W żażience nie było okien. To nie mogło być po prostu słońce poranka przenikające przez kolorowe zasłony. Lampa jarzeniowa nad umywalką również nie mogła stanowić Źródła tak niesamowitego oświetlenia.

Dziwne, że na sam widok światła Dylan poczuł ucisk w żołądku i napięcie mięśni, a serce zaczęło mu walić jak oszalałe. Miał przed oczami jasność, jakiej nie spotyka się w naturze, niepodobną też do niczego, co stworzył człowiek, więc zbudziły się wszystkie zabobony drzemące w zakamarkach jego duszy.

Zbliżając się do żażienki, stwierdził, że czuje dotyk blasku, ale inaczej niż w lecie czuje żar słońca, kiedy wychodzi spod cienistego drzewa. Światło zdawało się pełzną po jego skórze, jak gdyby uwijały się na niej setki mrówek, z początku na twarzy, gdy stanął w jasnej plamie, a potem na prawej ręce, gdy przyłożył ją do drzwi.

Jilly stała obok niego i choć pozostawała poza kręgiem światła, na jej twarzy odbijała się czerwona poewiata. Zerknął na nią przelotnie, Dylan od razu się zorientował, że ona także poczuła niezwykły dotyk. Drgnęła i z lekkim grymasem odrzuciła twarz do tyłu, jak gdyby przywarły do niej strzępy lepkiej pajęczyny.

Dylan nie był znawcą nauki, interesował się jedynie tymi aspektami biologii i botaniki, które pomagały mu precyzyjniej oddać naturę w swoich obrazach, nie mógł na go też być nazwał nawet fizykiem kawiarnianym. Wiedział jednak, że ośmiertelne promieniowanie, nawet to powstałe po wybuchu bomby jądrowej, nigdy nie pobudza zmysłu dotyku, tak jak mniej ośmiertelne promienie rentgenowskie aplikowane podczas prześwietlenia w gabinecie dentystycznym nie wywołują najmniejszego mrowienia w szczęce; ci, którzy przeżyli wybuch w Hiroszynie, a po tym zmarli na chorobę popromienną, nigdy nie czuli miliardów cząstek subatomowych bombardujących ich ciała.

Choć nie przypuszczał, by wywołane przez światło kłucie mogło stanowić niebezpieczeństwo, wciąż się wahał. Mógłby zamknąć drzwi i odwrócić się, nie zaspokajając ciekawości, gdyby po drugiej stronie nie było Shepa, który być może potrzebował pomocy.

Wymówił imię brata, lecz nie otrzymał odpowiedzi. Nic dziwnego. Mimo że czasem Shep bywał bardziej rozmowny od kamienia, najczęściej reagował równie żywo jak granit. Dylan zawołał jeszcze raz i gdy odpowiedział mu milczenie, otworzył drzwi.

Spodziewał się zobaczyć kabinę prysznicową. I toaletę. Umywalkę, lustro, wieszak na ręczniki.

Ale nadnercza wstrzyknęły do jego krwi kolejną dawkę adrenalinę, a żołądek skręcił się w bardzo nieprzyjemny sposób, gdy w oświetlenie obok umywalki ujrzał drzwi, których wcześniej tam nie było. Za tym wejściem znajdowało się Źródło dziwnego czerwonego światła.

Z wahaniem przestąpił próg i wszedł do żażienki.

Słowo „drzwi” nie określało najlepiej owego tajemniczego otworu. Nie było prostokątne, lecz okrągłe jak wąż w przegrodzie między dwoma przedziałami okrętu podwodnego. „Wąż” też nie był trafnym słowem, ponieważ dziura w oświetleniu nie miała ościeżnicy.

Otwór ośrednicy sześciu stóp wydawał się pozbawiony gębi, jak gdyby namalowano go na oświetleniu.

Bez nadproża, bez ościeżnicy, bez progu. Jednak za nim rozciągała się zdecydowanie trójwymiarowa przestrzeń: leniwy czerwony tunel, który kończył się tarczą niebieskiego światła.

Dylan widział arcydzieło trompe l'oeil których twórcy, posługując się wyjątkowo kolorowymi i wspaniałym talentem, stworzyli iluzję gębi i przestrzeni zupełnie mylące ludzkie oko. To jednak nie było po prostu zręczne malowidło.

Przed wszystkim ciemnoczerwony blask bijący od oświetlenia tunelu promieniował do wnętrza żażienki.

Dziwne światło położyło się na winylowej podłodze, odbijało się od lustro - i pełzło po jego odsłoniętej skórze.

Poza tym ścianiany tunelu nieustannie się obracały, jak gdyby był to korytarz w wesołym miasteczku, beczka śmiechu, w której goście sprawdzali, czy potrafi utrzymać równowagę. Malowidło trompe l'oeil mogło stworzyć iluzję gębi, faktury i rzeczy-wistości - lecz nie mogło dać iluzji ruchu.

Jilly weszła do szatni i stanęła obok Dylana.

Powstrzymała ją, kładąc jej dłoń na ramieniu.

Razem przyglądali się w zdumieniu tunelowi, który miał co najmniej trzydzieści stóp długości.

Oczywiście, że to było niemożliwe. Do pokoju przylegał inny pokój motelowy; wspólna instalacja hydrauliczna zmniejszała koszty budowy. Gdyby w ścianie wykuto dziurę, zobaczyliby tylko identyczną szatnię. Ale nie tunel, na pewno nie tunel. Tunelu nie było w czym wydrzeć; szatni nie wybudowano na zboczu wielkiej góry.

Mimo to mieli przed oczyma tunel. Dylan zamknął oczy. I otworzył Tunel. Sześć stóp średnicy. Łeni i wirowa.

Witajcie w beczce śmiechu. Proszę kupić bilet i sprawdzić, czy umieją państwo utrzymać równowagę.

Zresztą ktoś już wszedł do beczki. Na tle lazurujacej tarczy rysowała się sylwetka mężczyzny stojącego na końcu korytarza. Dylan nie miał wątpliwości, że to Shep. Shepherd stał na końcu tunelu odwrócony do nich plecami i wpatrywał się w błąkit.

Jedli więc Dylan poczuł, jak podłoga się pod nim porusza, i miał wrażenie, że może wpaść przez dziurę do szybu głębokiego jak wieczność, nie było to efekt działania tunelu, tylko psychologiczna reakcja na świadomość, że rzeczywistość, jak znalazł, okazała się mniej stała, niż przypuszczał.

Oddychając z trudem i wyrzucając z siebie pospiesznie słowo, Jilly gorączkowo szukała wyjaśnienia:

- Do diabła z tym, do diabła z tym wszystkim, nie obudziłam się, na pewno jeszcze się nie obudziłam.

- Obudziłam się.

- Pewnie też mi się śni.

- To nie jest sen - powiedziała drżącym głosem.

- Ach, tak, to nie sen - wzdanie to być powiedziała, gdybyć mi się śni.

Podłoga jej dłoń na ramieniu nie dlatego, że się bała, że Jilly skoczy w głęb tunelu, po prostu obawiała się, że otwór wciągnie ją wbrew jej woli. Wirujące ścianiany przypominały wir, który po prostu kałdego, kto odważy się za bardzo zbliżyć do jego rozwar-tej paszczy. Jednak z każdą sekundą coraz mniej lękała się siły cyklonu, z jakim tunel mógłby ich pochłoniąć.

- Co się dzieje? - zapytała Jilly. - Co to jest, do cholery, co to jest?

Z otchłani za ścianą nie dobiegał żaden dźwięk. Obracająca się powierzchnia tunelu wyglądała, jakby miała góroco zgrzytać lub dudniać, albo przynajmniej bulgotać jak kipiła magma, a jednak wirowała w absolutnej ciszy.

Z otworu nie dolatywała najmniejszy powiew, ani gorąca, ani chłodu. Ani żaden zapach. Tylko światło.

Dylan zbliżył się do portalu.

- Nie - przestraszyła się Jilly.

Stojąc tuż przed otworem, najpierw spróbowała zbadać granicę ścian szatni i wejścia do tunelu, ale krawędź okazała się... nieostrą... niewyraźną plamą, w której nie potrafiła dostrzec

żadnego konkretnego szczegółu, choćby nie wiadomo jak wytężyła wzrok. Denerwowała się, że co chwilę odwraca wzrok od linii pośczenia, jakby jakaś prymitywna strona jego duszy wierzyła, że jeżeli spojrzy prosto, może zobaczyć tajne królestwo przerażających istot ukryte przed tym światem, istot, które sterują całym wszechświatem, i że ten widok z pewnością przyprawi go o natychmiastowe szaleństwo.

Gdy miała trzydzieści, czterdzieści lat, z dreszczykiem grozy czytała makabryczne opowieści H. P.

Lovecrafta. Teraz nie mogła się pozbyć nieprzyjemnego wrażenia, że u Lovecrafta było więcej prawdy niż fikcji.

Porzucając próby zbadania granicy między szatnią a tunelem, starała się skupić wzrok na jednym punkcie wirujących ścian, aby określić naturę i twardość materiału. Przy bliższych oglądzinach okazało się, że korytarz jest uformowany ze świetli-stej mgiełki, a może patrzył w tunel czystej energii; być może tak wygląda lej tornada z bocznej perspektywy.

Niepewnie po³o³y³ praw¹ d³oñ na oecianie obok tajemniczej bramy. Malowana p³yta gipsowa by³a ciep³a i przyjemnie nor-malna.

Przesuwaj¹c r³ekê po oecianie w lewo, w kierunku otworu, mia³ nadziejê poczuæ granicê miêdzy motelem a tunelem i zrozu-mieæ, na czym polega to po³czenie. Kiedy jednak d³oñ zeœli-znê³a siê z gipsu, wpadaj¹c w otwarte wejœcie, nie wyczu³ ðad-nych szczegó³ów struktury, nic poza zimnem - a tak³e czerwonym œwiat³em, które jeszcze gwa³townie³ zaczê³o pe³zaæ po skórze uniesionej d³oni.

- Nie, nie ró³b tego! - ostrzeg³a Jilly.

- Czego?

- Nie wchod³ tam.

- Przecie³, nie wchodzê.

- Wygl¹dasz, jakbyœ chcia³ wejœæ.

- Po co mia³bym tam wchodziæ?

- Za Shepem.

- Nie mam mowy, ðeby³ tam wszed³.

- Za Shepem skoczy³byœ w przepaœæ.

- Nie skoczy³bym w przepaœæ - zapewni³ j¹ zniecierpliwiony.

- Skoczy³byœ - upiera³a siê. - Mia³byœ nadziejê, ðe z³apiesz go w locie i wyl¹dujecie w stogu siana.

Skoczy³byœ, na pewno. Chcia³ tylko sprawdzaæ rzeczywistoœæ tego, co widzia³, po-twierdzaæ, ðe to naprawdê trójwymiarowe zjawisko, brama, a nie okno, prawdziwe wejœcie do innego œwiata, a nie tylko jego wi-dok. Potem chcia³ siê cofn¹æ i przemyœlaæ sytuacjê, spróbowaa³ u³o³yæ logiczny plan dzia³ania do kompletnie nielogicznego roz-woju wypadków.

Przyciskaj¹c mocno r³ekê do p³aszczyzny, gdzie powinna znaj-dowaæ siê oeciana, nie napotka³ ðadnego oporu, pod obrazem tu-nelu nie by³o gipsu. Siêgn¹³ z ³azienki w g³1b tego innego z³owro-giego œwiata, czuj¹c lodowaty ch³ód i dotyk œwiat³a, jakby wokó³ palców nie biega³y mu ju³ setki mrówek, lecz tysi¹ce ðuków o twarde skorupach gotowych oderwaæ mu miêso od koœci.

Gdyby dopuœci³ do g³osu instynkt, natychmiast cofn¹³by r³ekê, uwa³ jednak, ðe musi dog³êbniej zbadaæ tê niewiarygodn¹

sytuacjê. Siêgn¹³ dalej, wsuwaj¹c w bramê d³oñ a³ po nadgarstek i choæ skrzywi³ siê od przenikliwego zimna i okropnego owadzie-go dotyku œwiat³a, siêga³ jeszcze dalej, wsadzaj¹c r³ekê po ³okieæ, a potem sta³o siê oczywicie to, przed czym ostrzeg³by go instynkt, gdyby Dylan pos³ucha³ jego g³osu - tunel go wci¹gn¹³.

24 Dylan nie wpad³ w otch³añ, nie przeszed³, nie przebieg³ ani nie przelecia³ przez

tunel, w ogóle nie czu³, ðe przenosi siê w przestrzeni, ale w mgnieniu oka opuœci³ motelo-w¹ ³azienkê i znalaz³ siê obok Shepa. Poczu³, jak buty odrywa-j¹ siê od winylowych p³ytek pod³ogi i w tej samej chwili l¹duj¹ na miêkkiej ziemi. Spojrza³ w dó³ i stwierdzi³, ðe stoi w wysokiej do kolan trawie.

Jego nieoczekiwane przybycie sp³oszy³o chmarê muszek, które poderwa³y siê ze z³otobr¹zowej trawy, wysuszonej letnimi upa³ami. Kilka przestraszonych pasikoników odskoczy³o na bok, szukaj¹c bezpiecznego schronienia.

Zaraz po wyl¹dowaniu w trawie Dylan wrzasn¹³:

- Shep!

Ale Shepherd w ogóle nie zwróci³ uwagi na jego przybycie. W momencie gdy Dylan zorientowa³ siê, ðe stoi na wzgó³zu, nad g³ow¹ ma b³êkitne niebo i czuje ciep³y podmuch lekkiego wietrzyku, odwróci³ siê od widoku, który fascynowa³ Shepa, i spojrze³ za siebie tam, gdzie powinien byæ tunel. Ujrza³ jednak Jillian Jackson stoj¹c¹ w motelowej ³azience - jej portret o œred-nicy szeœci³u stóp, lecz nie na koñcu czerwonego korytarza, a tu³ przed sob¹, jak gdyby sta³a przy nim, a on przygl¹da³ siê jej przez okr¹g³e okno pozbawione ram.

Kiedy Dylan patrzy³ na niego z ³azienki, Shepherd wydawa³ siê bardzo dalek¹ kruch¹ sylwetk¹ na b³êkitnym tle. Widziana z koñca korytarza postaa³ Jilly by³a naturalnych rozmiarów. Dy-lan domyœla³ siê jednak, ðe ona z ³azienki widzi go jako ma³1 fi-gurkê obok Shepa, poniewa³ pochyli³a siê w stronê

wejścia do tunelu, gdzie sam stał jeszcze przed chwilą, i mrugając oczy, wytężył wzrok, by zobaczyć jego twarz.

Otworzyła usta i poruszyła wargami. Może wymówiła jego imię, ale choć zdawało się, że stoi zaledwie kilka cali od niego, Dylan nie słyszał nawet przytęmionego dźwięku.

Widok azienki polatującej nad wzgórzem jak gigantyczna bańka zdezorientował go. Zakrzyknął mu się w głosie. Poczucie,

jakby przypominająca powierzchnię morza ziemia usuwała mu się spod nóg, a on nie miał się bronić przed snem.

Chciał wyjść z suchej trawy i wrócić do motelu, bo wprawdzie przybył na szczyt wzgórza bez żadnego fizycznego uszczerbku, to jednak się obawiał, że musiał zostawić tam jakąś istotną część siebie, ważną nie umysłu czy ducha, bez której wkrótce całość się spruje.

Zamiast wrócić do azienki, zaciekawiony obszedł bramę, chcąc sprawdzić, jak wygląda z boku.

Odkrył, że portal nie przypomina ani okna, ani bańki, a raczej gigantyczny stojący na krawędzi monet. Z profilu wyglądał jak dziesięciocentówka, choć nie miał zblakowania, jakie można znaleźć na rantach większości monet. Cienka srebrzysta linia biegnąca ukiem z brzożowej trawy w górę i niemal niewidoczna na tle jasnoniebieskiego nieba mogła być nawet większa niż krawędź dziesięciocentówki, odrobinę szersza od okna, jak gdyby brama była tylko tarczą - półprzezroczystą i cienką niczym błona skrzydła muchy.

Brnąc przez trawę, Dylan przeszedł na drugą stronę portalu i stracił z oczu brata.

Z miejsca położonego sto osiemdziesiąt stopni od punktu, w którym stał przed chwilą, brama wyglądała identycznie jak z przodu. Odrapaną azienka motelowa. I wychylona do przodu Jilly, która wpatrywała się z niepokojem w górny tunel.

Nie widząc Shepa, Dylan zaczął się denerwować. Szybko okrążył bramę i wrócił do miejsca, z którego rozpoczął oględziny. Shep stał tak, jak Dylan go zostawił: z rękami opuszczonymi bezwładnie wzdłuż ciała, głowę przechylił na prawo, pa-trzył na zachód i w dół na znajomą panoramę. Jego smutny uśmiech wyrażał melancholię i zarazem szczęście.

Faliste wzgórza pokryte zółtą trawą ciągnęły się na północ i południe, gdzieś tam ozdobione rosnącymi z rzadka drzewami kalifornijskimi, które rzucały długie poranne cienie, a u stóp wzniesienia, na którym stał, leżała ślika. Na zachód od niej widać było wiktoriański dom z szeroką werandą z tytu. Za domem także rozciągały się bujne śliki, a ciwiry podjazd prowa-dził do autostrady biegnącej wzdłuż brzegu.

Wierze mili na zachód od asfaltowej jezdni rozpoczęła się Ocean Spokojny niczym ogromne zwierciadło, w którym odbicie nieba przybrało głębszy, bardziej uroczyście odbicie błękitu.

Było to miejsce położone daleko na północ od Santa Barbara w Kalifornii, na słabo zaludnionym skrawku wybrzeża,

około mili od najbliższych osiadów - dom, w którym dorastał Dylan. To wacenie tutaj ponad dziesięć lat temu zmarła ich matka i tu Dylan i Shep cięgle wracali między długimi podróżami na festiwale sztuki, które odbywały się na Zachodzie i Południowym Zachodzie.

- Wariactwo! - W tym jednym słowie wybuchła cała tęmiona do tej pory złość. Wyrzucił je z siebie tak gwałtownie, jakby warknął „Niech to szlag” lub coś bardziej dosadnego na wiadomość, że na loterii wyciągnięty los różnił się od numeru wygrywającego sto milionów dolarów, albo gdyby ręką się młotkiem w palec. Miał mętlik w głowie, bał się i czuł, że za chwilę eksploduje, jeżeli będzie stał nieruchomo i milcząco jak Shep, więc dodał: - Czyste wariactwo!

Jeszcze dalej na północ stąd, na pustym parkingu obok plaży, piętnaście lat temu popełnił samobójstwo ich ojciec. Z tego wzgórza, nieświadomy, że ich życie wkrótce się zmieni, Dylan i Shep oglądali malowniczy grudniowy zachód słońca, na który ich ojciec patrzył przez mgłę nembutalu i tlenku węgla, zapadał w wieczny sen.

Byli setki mil od Holbrook w Arizonie, gdzie położyli się spać.

- Wariactwo - ciągnął Dylan. - To wszystko jest pokręcone. Solidnie kopnięte. Zupełnie pokopane. Ciepłe promienie słońca, woń morza wyczuwalna w powietrzu, cykanie ćwierzczy w suchej trawie: choć wszystko mogło wydawać się snem, było prawdziwe.

Zwykle Dylan nie pytał brata o wyjaśnienie żadnej tajemnicy. Shepherd O'Conner nie był rodzajem

odpowiedzi, wyjaśnień ani spostrzeżeń. Shep by³ krynic¹ chaosu, tryskaj¹c¹ fontann¹ zagadek i prawdziwym gejzerem tajemnic.

Gdyby jednak me zwróci³ siê do Shepherd, równie dobrze mógłby szukaæ odpowiedzi u œwierszczy w trawie albo u mu-szek polatuj¹cych sennie w rozgrzanym s³oñcem wietrzyku.

- Shep, s³uchasz mnie?

Shep ucemiechn¹³ siê smutno do widocznego poni¿ej domu. - Shep, musisz mnie przez chwilê pos³uchaæ. I odpowie-dziaæ. Musisz mi powiedziaæ, jak siê tu dosta³eœ.

- Pokopane - powiedzia³ Shep. - Kopr¹æ, przy³o¿yæ... - Shep, nie zaczynaj.

- ...ugodziaæ, zdzeliæ, przysun¹æ... - Shep, tak nie mo¿na.

- ...zasun¹æ, do³o¿yæ, przylaæ...

Dylan stan¹³ na wprost brata, mocno z³apa³ go za ramiona i potrz¹sn¹³, chc¹c zwróciæ na siebie jego uwagê.

- Shep, spójrz na mnie, zobacz mnie w koñcu, skup siê. Jak siê tu dosta³eœ?

...zdzeliæ, wymierzyæ cios...

Szarpi¹c bratem jeszcze mocniej, jak gdyby chcia³ wytr¹-sn¹æ z ch³opaka urywan¹ litaniê synonimów, Dylan powiedzia³: - Doœæ, wystarczy, koniec z tym gównem, koniec!

- ...przysoliaæ, przy³oiaæ...

Dylan puœci³ ramiona Shepa i chwyci³ d³oñmi jego twarz, œciskaj¹c mu g³owê w dziesiêciopalczastym imadle.

- Nie chowaj siê przede mn¹, nie wciskaj mi tego kitu co za-wsze, nie teraz, Shep, nie teraz, kiedy dziej¹ siê takie rzeczy. ...paln¹æ, kropn¹æ, waln¹æ.

Mimo ¿e Shep z ca³ej si³y stara³ siê trzymaæ opuszczon¹ g³o-wê, Dylan nieustêpliwie unosi³ mu brodê.

- Pos³uchaj mnie, mów do mnie, popatrz na mnie! Zmuszony do konfrontacji Shepherd zamkn¹³ oczy. - Szturchn¹æ, trzasn¹æ...

Dziesiêæ lat frustracji, dziesiêæ lat cierpliwoci i poœwiêcenia, dziesiêæ lat czujnoœci, by Shep niechc¹cy nie zrobi³ sobie krzyw-dy, ty¹ce dni krojenia jedzenia na równe prostok¹tne i kwa-dratowe kêsy, niezliczone godziny spêdzone na zamartwianiu siê tym, co siê stanie z Shepherdem, gdyby zrz¹dzeniem losu prze¿y³ swojego brata: wszystko zwali³o siê na Dylana jak la-wina, jeden ciê¿ki kamieñ za drugim, jeden za drugim, Bo¿e drogi, a¿ poczu³ siê tak przygnieciony ogromnym brzemieniem, ¿e nie mógł ju¿ szczerze powiedziaæ: „Nie jest mi wcale ciê¿ko, to przecie¿ mój brat”. ³ycie z Shepherdem by³o bardzo ciê¿kie, ciê¿sze ni¿ g³az, który Syzyf musia³ przez wiecznoœæ wtaczaæ po d³ugim czarnym zboczu w Hadesie, ciê¿szym ni¿ œwiat na bar-kach Atlasa.

...tr¹ciaæ, trzepn¹æ...

Twarz Shepherd, œcieniona miêdzy wielkimi d³oñmi Dylana zmarszczy³a siê i wykrzywi³a jak buzia dziecka, które zaraz wy-buchnie p³aczem. Mówi³ niewyraŹnie.

- Kopr¹æ, przy³o¿yæ, ugodziaæ...

- Powtarzasz siê - powiedzia³ ze z³oœci¹ Dylan. - Zawsze siê powtarzasz. Dzieñ po dniu, tydzieñ po tygodniu, wci¹¿ ten sam nieznoœny ustalony porz¹dek, rok po roku, zawsze to samo ubranie, zawsze ta sama uboga lista gówna, które mo¿esz jeœæ, zawsze dwa razy mycie r¹k, zawsze dziewiêæ minut pod prysznicem, nigdy osiem ani dziesiêæ, zawsze dok³adnie dziewiêæ, i ca-³e ¿ycie ze spuszczon¹ g³ow¹, ze wzrokiem wbitym we w³asne buty, ci¹gle te same g³upie lêki, te same nieznoœne tiki, ciach dy-lu-dylu, i wci¹¿ siê powtarzasz, bez koñca g³upio siê powtarzasz! - ...zdzeliæ, przysun¹æ, zasun¹æ...

Palcem wskazuj¹cym prawej rêki Dylan spróbowal³ unieœæ bratu powiekê, rozewrzeæ j¹ si³¹.

- Spójrz na mnie, Shep, popatrz na mnie, popatrz. - ...do³o¿yæ, przylaæ...

Chocia¿ Shepherd sta³ z rêkami opuszczonymi luŹno wzd³u¿ boków, w ogóle siê nie broni¹c, zaciska³ mocno oczy, stawiaj¹c opór palcowi Dylana.

- ...zdzeliæ, wymierzyæ cios... - Popatrz na mnie, gówniarzu! - ...przysoliaæ, przy³oiaæ...

- POPATRZ NA MNIE!

Shep przesta³ siê opieraæ i otworzy³ lewe oko, a palec Dylana przycisn¹³ mu powiekê prawie do brwi. Ch³opak popatrzy³ na brata jak nigdy dot¹d, a jego jednookie spojrzenie wygl¹da³o jak ¿ywcem wziête z plakatu reklamuj¹cego horror: by³o kwin-tesencj¹ przera¿enia, jak wzrok ofiary, której przybysz z

innego  wiata za moment rozszarpie gardło albo zombi wyrwie serce, albo ob kany psychiatra otworzy czaszk  i po re mózg, popi-jaj c kieliszkiem doskonałego caberneta.

Popatrz na mnie... Popatrz na mnie... Popatrz na mnie... Dylan słyszał te trzy słowa odbijające się echem od otaczających ich wzg r , coraz ciszej, a chociaż wiedzia , że słucha własne-go w eciek ego wrzasku, glos brzmiał w jego uszach obco, ostro i brutalnie, i drgań w nim zimny gniew, o jaki Dylan nigdy by się nie podejrzewa , ale także strach, który bez trudu rozpozna .

Z jednym okiem zamkni tym, a drugim szeroko otwartym, Shepherd powiedział:

- Shep się boi.

Spoglądali na siebie tak, jak chociaż Dylan, oko w oko, otwarcie i nieugięcie. Panika brata obezw adnia  Dylana, który poczu , że nie może z apa  tchu, a serce  cisn o mu się bole enie jak przekłute ig .

- Shep się b-boi.

Jasne, że chłopak si  ba , bez wątpienia by  dziko przera o-ny, niewykluczone, że bardziej niż w ciągu dwudziestu lat częstych napadów lęku. I choć jeszcze przed chwil  mógł się ba  świetlistego tunelu, który w mgnieniu oka przeniósł go z pusty-

ni we wschodniej Arizonie na wybrzeże Kalifornii, teraz miał nowy powód do trwogi: własny brat w jednej chwili przeisto-czy  się w kogoś obcego, wrzeszczącego i agresywnego, jakby słońce podziałało niczym ksi yc i zmieniło Dylana z człowieka w złego wilka.

- Shep-p się boi.

Wstrz eni ty strachem widocznym w spojrzeniu brata Dylan cofn  palec, którym przyciska  powiek , pu ci  jego g ow  i cofn  si , dr c z odrazy do siebie i wstydu.

- Shep się boi - powt rzy  chłopak, otwierając szeroko oczy. - Przepraszam, Shep.

- Shep się boi.

- Przepraszam. Nie chciałem ci  przestraszy , bracie. Nie chciałem powiedzie  tego, co powiedziałem, ani jednego słowa, zapomnij o tym.

Shep przymknę oczy do tej pory szeroko otwarte z przera- enia. Zgarbi  si , spu ci  g ow  i przechyli  ją na bok, przyjmu-jąc łagodną i niezgrabną postaw , którą og asza   wiatu, że jest nieszkodliwy; w tej skromnej pozycji chciał przej c przez życie, nie zwracając na siebie niczyjej uwagi, nie przyciągając spojrze  niebezpiecznych ludzi.

Jednak chłopak nie zapomni  tak szybko o konfrontacji z bratem. Wci  bardzo się ba . Nie potrafi  też w jednej chwili uleczy  zranionych uczuć; by  może nigdy tego nie dokona. W ka dej sytuacji jedyną metod  Shepherd a było udawanie    -wia: szybko wci ga  wszystkie wrażliwe cz  ci pod skorup , ku-li  si  i chowa  pod tarcz  obojętności.

- Przepraszam, braciszku. Nie wiem, co we mnie wstąpiło. Nie. Nie, to nieprawda. Bardzo dobrze wiem, co we mnie wstąpiło. Stara trz sionka, stare lichy, które nie daje mi spokoju. Zacz em si  ba , Shep. Do diabła, cały czas się boj , tak bar-dzo, że nie mog  jasno my e . Nie lubi  si  ba , bardzo nie lu-bi . Nie jestem do tego przyzwyczajony, wi c wyładowałem złoże na tobie, a nie powinienem tego robi .

Shepherd przest powa  z lewej nogi na prawą, z prawej na le-w . Nietrudno było odczyta  min , z jaką wpatrywa  się w swo-je rockporty. Nie by  już przerażony - owszem, zalękniony, ale strach już go nie pora a . Wydawa  się tylko zaskoczony, jakby zdumiony faktem, że jego starszy brat mo e się czegokolwiek ba .

Dylan spojrze  ponad ramieniem Shepa na czarodziejską bram . Nie przypuszcza , że tak bole enie b dzie t skni  za mo-telow   azienk , której wn trze widział przez okrągłe okienko.

Przys aniaj c oczy dłonią, Jilly wpatrywała się w g b czer-wonego tunelu. Dylan widział ją na pewno wyraźniej niż ona jego i dostrzegł, że jest przerażona. Miał nadziej ,  e Jilly bar-dziej b dzie si  bała wyci gn a  ręce w stron  tunelu, ni  zostae sama po drugiej stronie, bo gdyby pojawiła się obok nich na wzgórzu, mogłaby wszystko skomplikowa .

Dalej przeprasza  Shepa, a  sobie u wiadomi , że za dużo usprawiedliwie  mo e wywo ae gorszy skutek niż ich brak. Usi- owa  uspokoia  własne sumienie kosztem zdenerwowania brata, w gruncie rzeczy drażniąc Shepa w jego skorupie. Chłopak z jeszcze wi kszym niepokojem przest powa  z nogi na nogę.

- W każdym razie - rzekł Dylan - g³upio zrobi³em, krzy-cz¹c na ciebie dlatego, ¿e chcia³em wiedzieæ, jak siê tu dosta³eœ - ale wiedzia³em, ¿e sam musia³eœ tego dokonaæ, ¿e masz jakieœ nowy nieprawdopodobny talent. Nie rozumiem, jak to zrobi³eœ. Pewnie sam nawet nie bardzo to rozumiesz, tak jak ja nie bardzo wiem, jakim cudem czujê odciski psychiczne na klamce drzwi i odczytujê te œlady. Ale wiedzia³em, co musia³o siê potem staæ, zanim jeszcze zapyta³em.

Dylan z trudem zmusi³ siê do zamilkniêcia. Najlepszy spo-sób uspokojenia Shepa to przestaæ gadaæ, przestaæ przeci¿aæ jego zmys³y i daæ mu odrobinê spokoju.

W lekkim wietrze przesyconym woni¹ oceanu trawa falowa³a ospale jak wodorosty w wodnym ogrodzie. W powietrzu leni-wie kr¹¿y³y komary maleñkie jak drobiny kurzu.

Wysoko na niebie szybowa³ jastrz¹b unoszony pr¹dami wstêpuj¹cymi, wypatruj¹c myszy polnych trzysta stóp ni¿ej.

Z daleka dobiega³ cichy odg³os samochodów jad¹cych auto-strad¹, lecz tak nik³y, ¿e od czasu do czasu t³umi³ go nawet s³aby wietrzyk. Na tle pomruku da³ siê s³yszeæ g³oœniejszy warkot jed-nego silnika, na którego dŸwiêk Dylan oderwa³ wzrok od jastrzê-bia i spojrze³ na ¿wirowy podjazd. Do domu zbli¿a³ siê motocykl.

Harley nale¿a³ do Vonetty Beesley, gosposi, która przyje-d¿a³a do nich raz na tydzieñ, nawet podczas nieobecnoœci Dylana i Shepa w domu. W czasie niepogody jeŸdzi³a formem pikapem z do³adowanym silnikiem na ogromnych piêædziesiêcioczworo-calowych oponach, pomalowanym jak karmazynowy smok.

Vonetta mia³a czterdzieœci kilka lat oraz ujmuj¹c¹ osobo-woœæ i spêdza³a wolny czas jak niejeden poczciwy mieszkaniec Po³udnia. By³a œwietn¹ gosposi¹ i pierwszorzêdn¹ kuchark¹, a si³a i odwaga pozwoli³yby jej w razie koniecznoœci - i zapew-ne ku jej wielkiej radoœci - zostaæ ochroniarzem.

Vonetta nie mog³aby rozpoznaæ z daleka Dylana i Shepa, po-niewa¿ szczyt wzg³orza wznosi³ siê wysoko nad domem. Gdyby ich jednak zauwa¿y³a i uzna³a, ¿e wygl¹daj¹ podejrzenie, zapew-ne podjecha³aby harleyem nieco bli¿ej, aby lepiej im siê przyjrzeæ. Obawa o w³asne bezpieczeñstwo nie wchodzi³a w grê, gdy do g³o-su dochodzi³o jej poczucie obowi¹zku i ¿¹dza przyg³ód.

Dylan móg³by naprêdce wykombinowaæ jak¹œ g³upi¹ histo-ryjkê, ¿eby jej wyt³umaczyæ, co tu robi¹ z bratem, skoro powin-ni byæ w drodze do Nowego Meksyku, lecz nie mia³ talentu do oszukiwania ani czasu, by t³umaczyæ sprawê z bram¹, ³azienk¹ motelow¹ na wzg³orzu i Jilly wpatruj¹c¹ siê w nich têpo, jak gdy-by by³a Alicj¹, która bezskutecznie usi³uje zg³êbiaæ naturê zacza-rowanego œwiata po drugiej stronie lustra.

Odwróci³ siê do brata, gotów jeszcze raz podj¹æ ryzyko, ¿e go zdenerwuje, ale chcia³ mu powiedzieæ, ¿e pora wróciæ do Holbrook w Arizonie.

Zanim Dylan zd¹¿y³ siê odezwaæ, Shepherd rzek³: - Tu, tam.

Dylanowi przypomni³a siê toaleta w restauracji w Safford poprzedniego wieczoru. „Tu” odnosi³o siê do pierwszej kabiny. „Tam” - do kabiny czwartej. Pierwsza wyprawa Shepa by³a bardzo krótka, z toalety do toalety.

Dylan nie pamiêta³, aby towarzyszy³ jej nieziemski czerwo-ny blask. Byæ mo¿e dlatego, ¿e Shep zamkn¹³ za sob¹ bramê, gdy tylko przez ni¹ przeszed³.

- Tu, tam - powtórzy³ Shep.

Ze spuszczon¹ g³ow¹ popatrywa³ spod oka nie na Dylana, lecz na dom za ³¹k¹ u stóp wzg³orza i na Vonettê na harleyu. - Co chcesz powiedzieæ, Shep?

- Tu, tam.

- Gdzie jest „tam”?

- Tu - odrzek³ Shep, szoruj¹c praw¹ stop¹ po trawie. - A gdzie jest „tu”?

- Tam - powiedzia³ Shep, opuœci³ g³owê jeszcze ni¿ej i prze-chyli³ na prawo, spogl¹daj¹c przez ramiê w stronê Jilly.

- Wróæmy tam, sk¹d wyszlicemy - nalega³ Dylan.

Vonetta Beesley okr¹¿y³a dom, kieruj¹c siê w stronê wolno stoj¹cego gara¿u.

- Tu, tam - powiedzia³ Shep.

- Jak mo¿emy siê bezpiecznie dostaæ z powrotem do mote-lu? - zapyta³ Dylan. - Wystarczy wyci¹gn¹æ

rêce, wejœæ z tej strony w bramê?

Obawia³ siê, ¿e gdyby pierwszy wszed³ do portalu i znalaz³ siê z powrotem w motelu, Shep nie poszed³by za nim.

- Tu, tam. Tam, tu - powtarza³ Shep.

Z drugiej strony, gdyby Shep ruszy³ w drogê powrotn¹ pierwszy, brama mog³aby siê zamkn¹æ zaraz za nim, pozostawiaj¹c Dylana uwiêzionego w Kalifornii, dopóki ten nie wróci³by do Holbrook tradycyjn¹ drog¹, a tymczasem Jilly musia³aby radziæ sobie sama z ch³opakiem.

Rozs¹dek podpowiada³, ¿e wszystkie dziwne rzeczy, jakie im siê przytrafia³y, maj¹ swe Ÿród³o w zastrzykach Frankensteina. Zatem Shepherd te¿ musia³ dostaæ zastrzyk i dziêki niemu posiad³ umiejêtnoœæ otwarcia bramy. Znalaz³ j¹ i jakoœæ uruchomi³. Albo, co bardziej prawdopodobne, sam j¹ stworzy³. W zwi¹zku z tym brama w pewnym sensie dzia³a³a wed³ug zasad Shepa, nie-znanych i niepoznawalnych, co oznacza³o, ¿e przechodzenie przez bramê przypomina³o grê w pokera z diab³em niekonwencjonaln¹ tali¹ kart z trzema dodatkowymi kolorami i zup³nie nowym zestawem figur miêdzy waletem a dam¹.

Vonetta zatrzyma³a harleya przed gara¿em. Warkot urwa³ siê jakby po³kniêty przez silnik.

Dylan nie mia³ ochoty braæ Shepherdza za rêkê i razem z nim skakaæ w bramê. Je¿eli dostali siê do Kalifornii dziêki teleportacji - a jakie mog³o byæ inne wyt³umaczenie? - jeœli w chwili opuszczenia motelowej ³azienki ka¿dy z nich zosta³ natychmiast rozszcze-piony na megatryliony cz¹stek elementarnych, a potem doskona-le zrekonstruowany w momencie zjawienia siê na szczycie wzgórza, musieli, a przynajmniej powinni odbyæ tê podró¿ osob-no, aby unikn¹æ... pomieszania elementów. Dylan widzia³ stary film „Mucha”, w którym teleportuj¹cy siê naukowiec odbywa³ krótk¹ podró¿ z jednego koñca laboratorium na drugi, niewiele d³u¿sz¹ ni¿ eksperyment Shepa przemieszczaj¹cego siê z kabiny do kabiny, ale nie zauwa¿y³, ¿e towarzyszy³a mu zwyk³a mucha, co skoñczy³o siê wielk¹ katastrof¹, do jakiej mog¹ doprowadziæ tylko politycy. Dylan nie chcia³ znaleŸæ siê w motelu z nosem Shepa na czole albo kciukiem brata wystaj¹cym z oczodo³u.

- Tu, tam. Tam, tu - powtórzy³ Shep.

Za domem Vonetta ustawi³a motocykl na nógkach i zsiad³a z harleya.

- Nie tu. Nie tam. Tutam - powiedzia³ Shep, tworzc¹c z dwóch s³ów jedno.

W³acéciwie prowadzili rozmowê. Dylan bardzo mgliœcie ro-zumia³, co Shep próbowa³ mu powiedzieæ; tym razem jednak

by³ pewien, ¿e brat go s³ucha i udziela odpowiedzi na stawiane pytania.

Maj¹c to na uwadze, Dylan zada³ najwa¿niejsze z pytañ, ja-kie musia³y paceæ:

- Shep, pamiêtasz film „Mucha”?

Shep skin¹³ g³ow¹, nie podnoszc¹c wzroku.

- „Mucha”. Wyœwietlana w kinach w tyssi¹c dziewiêæset piêædziesi¹tych dziewi¹tych roku. Czas projekcji - dziewiêædzie-si¹t cztery minuty.

- To niewa¿ne, Shep. Drobiazgi mnie nie interesuj¹. Chcê tylko wiedzieæ, czy pamiêtasz, co siê sta³o z tym naukowcem? Daleko w dole, stoj¹c obok motocykla, Vonetta Beesley zdjê³a kask.

- Wyst¹pili: David Hedison w roli naukowca, Patricia Owens, Vincent Price...

- Shep, przestañ.

- ...i Herbert Marshall. Re¿yseria - Kurt Neumann. Inne filmy tego re¿ysera to „Tarzan i kobieta lampart”...

Rozmowa odbywa³a siê w jêzyku „shepowym”, jak mawia³ Dylan. Je¿eli chcia³o siê uczestniczyæ w rozmowie, nale¿a³o siê uzbroiæ w cierpliwoœæ, a po p³ogodzinie mo¿na by³o ulec prze-ci¹¿eniu danymi. Shep zapamiêtywa³ mnóstwo informacji na interesuj¹ce go tematy i czasem chêtne siê nimi dzieli³.

- ...,„Syn Ali Baby”, „Powrót wampira”...

Vonetta zawiesi³a kask na kierownicy motoru, spojrze³a na kr¹¿¹cego po niebie jastrzêbia i zauwa¿y³a Shepa i Dylana stoj¹cych na wzgórzu.

- ...,„Zdarzy³o siê w Nowym Orleanie”, „Mohawk”, „Sta-tek kosmiczny X-M” i inne.

- Pos³uchaj, Shep, wróæmy do tego naukowca. Pamiêtasz, ¿e naukowiec wszed³ do komory

teleportacyjnej...

- „Mucha” została nakręcona jeszcze raz pod tym samym tytułem w roku tysiąc dziewięćset osiemdziesiątym szóstym.

- ...i trafiła tam też mucha...

- Czas projekcji drugiej wersji...

- ...ale naukowiec nie wiedział...

- ...sto minut.

- ...że mucha tam jest.

- Reżyseria - David Cronenberg - powiedział Shepherd. - W rolach głównych: Jeff Goldblum...

Stojąc obok wielkiego motocykla, Vonetta pomachała do nich.

- ...Geena Davis i John Getz.

Dylan nie wiedział, czy powinien pomachać do Vonetty. Pa-trzyc na nich z tej odległości, na pewno nie wiedział, kim są, ale gdyby zdradził się jakimś charakterystycznym gestem, mógłby ich poznać.

- Inne filmy Davida Cronenberga to „Strefa śmierci”, do-bry, straszny, ale dobry film, Shepowi podobała się „Strefa śmierci”...

Vonetta mógłby zauważyć cię trzeciej osoby na wzgórzu -Jilly - ale nie dostrzegłaby bramy na tyle wyraźnie, by w pełni zrozumieć dziwną sytuację.

- ...„Potomstwo” i „Dreszcze”. Shepowi nie podobały się te filmy, bo było w nich za dużo krwi. Pełno ocelizowanych rzeczy. Shep nie chce ich więcej oglądać. Nie chce oglądać krwi i ocelizowanych rzeczy.

Dylan uznał, że gdyby pomachał, mógłby zachęcić Vonettę do złożenia wizyty na wzgórzu, udał więc, że jej nie widzi.

- Nikt nie chce cię zmuszać do oglądania filmów Cronen-berga - zapewnił brata. - Chcę tylko, żebyście pomyślał o tym, jak doszło do skrzyżowania naukowca i muchy.

- Teleportacja.

Nabrawszy jakichś podejrzeń, Vonetta nałożyła kask.

- Teleportacja! - przytaknął Dylan. - Tak, o to właśnie chodzi. Naukowiec i mucha teleportowali się razem i coś się między nimi pomieszało.

Wciąż mówił do ziemi pod swoimi stopami, Shepherd rzekł: - Wersja z osiemdziesiątego szóstego roku była zbyt obrzydliwa.

- Masz rację.

- Ocelizowane rzeczy. Krwawe sceny. Shep nie lubi ocelizowanych i krwawych scen.

Gospośia dosiadła harleya.

- Pierwsza wersja nie była ocelizowana i krwawa - przypomniał bratu Dylan. - Ale ważne jest przede wszystkim...

- Dziewięć minut pod prysznicem to akurat - powiedział Shepherd, nieoczekiwanie wracając do tyrady Dylana.

- Pewnie masz rację. Tak, na pewno. Dziewięć minut. Masz absolutną rację. A teraz...

- Dziewięć minut. Po minucie na każdą rękę. Po minucie na każdą nogę. Minuta...

Vonetta spróbowała uruchomić motocykl, lecz silnik nie za-skoczył.

- ...na główną - ciągnął Shep. - Dwie minuty na resztę. I dwie minuty na spukanie.

- Jeżeli razem skoczymy z powrotem do motelu - powiedział Dylan - obaj naraz, czy stanie się z nami to samo co z muchą i naukowcem?

W słowach, jakie potem padły z ust Shepa, wyraźnie dał się słyszeć ton wyrzutu oświadczycy o zranionych uczuciach chłopca: - Shep nie je główna.

- Co? - zdumiała się Dylan.

Gdy Vonetta ponownie przekręciła kluczyk, harley zadudnił w odpowiedzi.

- Shep nie je ubogiej listy główna, jak mówił, ubogiej listy główna. Shep je takie jedzenie jak ty.

- Oczywiście, dziecko. Chciałem tylko powiedzieć... - Gówno to kupa - przypomniał mu Shepherd.

- Przepraszam. Nie to miałem na myśli.

Siedząc na motorze i wciąż dotykając stopami ziemi, Vonetta kilka razy otworzyła przepustnicę i rozległ się ryk silnika.

- Kupka, kaka, e-e...

Dylan omal nie wrzasn¹³ ze z³ooci, ale powstrzyma³ się i z trudem zachowa³ spokój.

- Shep, pos³uchaj mnie, bracie, braciszku, pos³uchaj...

- ...³ajno, nieczystooci, krwi placek i tak dalej, jak zosta³o poprzednio wymienione.

- Otó¹ to - rzek³ z ulg¹ Dylan. - Jak zosta³o poprzednio wymienione. Poprzednio doskonale się spisa³o. Pamiętam ca³¹ listę. Czy stanie się z nami to samo co z much¹ i naukowcem?

Pochylaj¹c g³owê tak nisko, że niemal dotyka³ brod¹ piersi, Shep powiedzia³:

- Nienawidzisz mnie?

Pytanie wstrz¹snê³o Dylanem. Nie tylko pytanie, ale tak¹e to, że Shepherd u¹y³ wobec siebie pierwszej osoby zamiast jak zwykle trzeciej. Nie „Shepa”, ale „mnie”. Musia³ się czuæ bar-dzo g³ęboko zraniony. Vonetta zjecha³a z podjazdu i przeciê³a podwórko, kieruj¹c się w stronê ³¹ki.

Dylan przyklêkn¹³ na jedno kolano przed Shepem.

- Wcale ciê nie nienawidzê, Shep. Nie potrafi³bym, nawet gdybym chcia³. Kocham ciê i bojê się o ciebie. Dlatego się wku-rzy³em.

Shep nie patrzy³ na brata, ale przynajmniej nie zamkn¹³ oczu.

- By³em dla ciebie niedobry - ci¹gn¹³ Dylan - ale ty tego nie rozumiesz, bo nigdy nie jesteś niedobry. Nie wiesz, jak byæ z³ym. Ja nie jestem taki dobry jak ty. Nie jestem taki ³agodny.

Shepherd patrzy³ w os³upieniu na trawê pod swoimi kapturami, jak gdyby dostrzeg³ tam jakieś pozaziemskie stworzenie pe³-zn¹ce między suchymi Ÿd¹Ÿb³ami, ale zapewne reagowa³ w ten sposób na zadziwiaj¹c¹ wiadomoœæ, że mimo swoich dziwactw i ograniczeñ pod pewnymi wzglêdami mo¹e byæ lepszy od brata.

Z przystrzy¹onego trawnika podwórka Vonetta wjecha³a prosto w ³¹kê. Wysokie z³ote trawy rozst¹pi³y się przed motocy-klem jak powierzchnia jeziora przed dziobem ³odzi.

Skupiaj¹c ca³¹ uwagê na Shepherdzie, Dylan powiedzia³: - Musimy się st¹d wydostaæ, Shep, jak najszybciej. Musimy wracaæ do motelu, do Jilly, ale nie mo¹emy, je¹eli ma się z nami staæ to samo co z naukowcem i much¹.

- Oeliz³e i krwawe - rzek³ Shep.

- Otó¹ to. Lepiej żeby nie przytrafi³o się nam nic krwawego i oeliz³ego.

- Oeliz³e i krwawe sceny s¹ z³e. - Bardzo z³e, masz racjê. Marszcz¹c brwi, Shep oœwiadczy³ uroczyœcie: - To nie jest film Davida Cronenberga.

- Nie jest - zgodzi³ się Dylan, pokrzepiony myœl¹, że Shep s³ucha i uczestniczy w rozmowie, jak umie najlepiej. - Ale co to znaczy, Shep? - e mo¹emy bezpiecznie wróciæ razem do motelu?

- Tutam - odpar³ Shep, tak jak poprzednio ³¹cz¹c dwa s³o-wa w jedno.

Vonetta Beesley by³a ju¹ w po³owie ³¹ki.

- Tutam -powtórzy³ Shep. - Tu jest tam, tam jest tu i wszê-dzie jest to samo miejsce, je¹eli wiesz, jak sk³adaæ.

- Sk³adaæ? Co sk³adaæ?

- Sk³adaæ tu z tam, jedno miejsce z drugim, tutaj. - Nie rozmawiamy o teleportacji, prawda?

- To nie jest film Davida Cronenberga - powiedzia³ Shep, co Dylan zrozumia³ jako potwierdzenie przypuszczenia, że tele-portacja i zwi¹zane z ni¹ pomieszanie cz¹stek elementarnych nie wchodzi³y w grê. Wstaj¹c z klêczek, Dylan po³o¹y³ rêce na ramionach She-pherda. Zamierza³ skoczyæ razem z bratem w bramê.

Zanim zd¹yli się ruszyæ, to brama zaczê³a się do nich zbli-¹æ. Stoj¹c zwrócony twarz¹ do Shepa i magicznego portalu, Dylan zobaczy³, jak obraz Jilly w motelowej ³azience nagle sk³a-da się jak powstaj¹ce dzie³o sztuki origami, jak papierowa sk³a-danka „niebo-piek³o”, któr¹ dzieci robi¹ w szkole, aby doku-czaæ innym dzieciom: brama roz³o¹y³a się wokó³ nich, wci¹gnê³a ich w siebie i z³o¹y³a się, znikaj¹c z Kalifornii.

25 Szalej¹c z niepokoju, Jilly omal nie straci³a panowania nad sob¹, gdy œwietlisty tunel przed jej oczami za-cz¹³ pêkaæ od œrodka, a potem z³o¹y³ się wzd³u¹ linii pêkniêæ.

Choæ mia³a wra¿enie, ¿e czerwony korytarz sk³ada siê do we-wn¹trz, wydawa³o siê jej, ¿e równoczenie wybuchu jak kwiat prosto w jej twarz, cofnê³a siê odruchowo.

W miejscu, gdzie jeszcze przed chwil¹ znajdowa³o siê wejœcie do tunelu, zobaczy³a zmieniaj¹ce siê geometryczne czarne i czerwone wzory podobne do tych, które mo¿na ujrzeæ w kalejdoskopie, tyle ¿e wzory by³y osza³amiaj¹co trójwymiarowe i bezustannie zmienia³y ksztalt. Jilly ba³a siê, ¿e wpadnie w dwu-barwny wir, ale niekoniecznie spadnie, mog³a lewitowaæ jak astronauta w stanie niewa¿koœci w g³¹b rozkwitaj¹cych wzo-rów, w g³¹b wiecznoœci.

W³aceciwi nie ogarnia³a wzrokiem niesamowitej struktury wy³aniaj¹cej siê ze œcian albo nie potrafi³a poj¹æ rozumem tego, co widzia³y oczy. Zjawisko wydawa³o siê o wiele bardziej rze-czywiste ni¿ cokolwiek innego w³azience, rzeczywiste, lecz tak nieskoñczenie dziwne, ¿e jej przera¿one spojrzenie przemyka³o od jednego osobliwego szczegó³u do drugiego, jak gdyby umys³ ucieka³ przed analiz¹ prawdziwej z³o¿onoœci rozwijaj¹cej siê przed ni¹ konstrukcji. Co chwilê dostrzega³a otch³añ znacznie g³êbsz¹ ni¿ trzy wymiary, nie potrafi³a jednak siê na niej skupiaæ, mimo ¿e cichy i niespokojny g³os intuicji policzy³ do piêciu, po-tem do siedmiu i liczy³ dalej, choæ nie chcia³a go ju¿ s³uchaæ.

W czerñ i czerwieñ niemal od razu wdar³y siê nowe kolory: b³êkit letniego nieba i z³oty odcieñ piasku niektórych pla¿ i doj-rza³ej pszenicy. Pomiêdzy niezliczonymi p³ytkami nieustannie przeobra¿aj¹cej siê mozaiki pojawia³o siê coraz mniej barw czer-wono-czarnych i coraz wiêcej z³oto-b³êkitnych. Jilly zdawa³o siê, a potem by³a pewna - choæ stara³a siê nie patrzeæ - ¿e w ka-lejdoskopowych wzorach widzi migaj¹ce fragmenty ludzkiego cia³a: tu spogl¹daj¹ce uwa¿nie oko, tam palec, gdzie indziej ucho, jak gdyby potê¿ny cyklon rozbi³ portret na witra¿u, a od³amki rozsypa³ w powietrzu. Zdawa³o siê jej te¿, ¿e dostrzeg³a kawa³ek pyska narysowanego kojota, który szczyrzy³ zêby w uœmiechu, potem skrawek znajomej ¿ó³to-niebieskiej koszuli hawajskiej i podobny skrawek w innym miejscu.

Po piêciu czy szeœciu sekundach od chwili, gdy tunel zacz¹³ siê sk³adaæ, z kalejdoskopowych wzorów wy³onili siê Dylan i Shepherd i stanêli przed ni¹ cali i zdrowi. Za nimi, gdzie jesz-cze przed momentem zia³a czerwona otch³añ tunelu, znajdowa³a siê tylko zwyk³a œciana.

Dylan z widoczn¹ ulg¹ wypuœci³ wstrzymywane powietrze i powiedzia³ coœ w rodzaju:

- Oby³o siê bez oceliz³ych i krwawych scen. - Shep jest brudny - oœwiadczy³ Shep.

- Ty sukinsynu - powiedzia³a Jilly i grzmotnê³a Dylana piê-œci¹ w pierœ.

Uderzy³a z ca³ej si³y. Rozleg³ siê g³uchy odg³os, ale Dylan by³ zbyt potê¿nie zbudowany, aby cios zwali³ go z nóg, jak spo-dziewa³a siê Jilly.

- Hej - zaprotestowa³ Dylan.

- Pora iœæ pod prysznic - rzek³ Shep, nie podnosz¹c g³owy. - Sukinsynu - powtórzy³a Jilly, znowu t³uk¹c Dylana.

- Co siê z tob¹ dzieje?

- Powiedzia³eœ, ¿e nie chcesz tam wchodziæ - przypomni³a mu ze z³oœci¹, bij¹c go jeszcze mocniej.

- Au! Wcale nie zamierza³em tam wchodziæ.

- Ale wszed³eœ - powiedzia³a oskar¿ycielskim tonem, bio-r¹c kolejny zamach.

Wiel¹ jak rêkawica baseballowa d³oni¹ chwyci³ jej zaciœniê-t¹ piêœæ i przytrzyma³, skutecznie przerywaj¹c atak.

- Dobra, wszed³em, ale naprawdê nie mia³em zamiaru. Shepherd cierpliwie, lecz uparcie przypomni³a:

- Shep jest brudny. Pora iœæ pod prysznic.

- Powiedzia³eœ, ¿e nie wejdiesz - ci¹gnê³a Jilly - ale wsze-d³eœ i zostawi³eœ mnie tu sam¹.

Nie bardzo wiedzia³a, jak to siê sta³o, ¿e Dylan z³apa³ j¹ za nadgarstki. Powstrzymuj¹c j¹, powiedzia³:

- Wróci³em, obaj wróciliœmy, ju¿ wszystko w porz¹dku.

- Tego nie mog³am wiedzieæ. Spodziewa³am siê, ¿e przypad-niecie na zawsze albo wrócicie martwi.

- Musia³em wróciæ ¿ywy - zapewni³ j¹ - ¿ebyœ mia³a okazjê mnie zabiaæ.

- Nie ¿artuj sobie. - Stara³a siê wykrêciæ rêce z uœcisku, ale nie mog³a. - Puœæ mnie, draniu.

- Chcesz mnie znowu uderzyæ?

- Je¿eli mnie nie puœcisz, przysiêgam, ¿e rozedrê ciê na ka-wa³ki.

- Pora iœæ pod prysznic.

Dylan uwolni³ jej przeguby, ale nie opuœci³ r¹k, jak gdyby oczekiwa³, ¿e bêdzie musia³ odeprzeæ

kolejne ciosy.

- Tyle w tobie z³oœci.

- Och, masz absolutn¹ racjê, mnóstwo we mnie z³oœci. - Trzês³a siê z wœciek³oœci i dr³a³a ze strachu.

- Mówi³œe, ¿e tam nie wejdiesz, a potem wszed³œe i zosta³am sama. - Uœwiadomi⁻³a sobie, ¿e powodem jej dr³enia jest w wiêkszym stopniu ulga ni¿ wœciek³oœæ czy lêk. - Gdzieœcie w ogóle byli, do cholery?

- W Kalifornii - odpar³ Dylan.

- Jak to w Kalifornii?

- W Kalifornii. Disneyland, Hollywood, Golden Gate. Chyba znasz Kaliforniê?

- Kalifornia - powiedzia³ Shep. - Sto szeœædziesi¹t trzy ty-si¹ce siedemset siedem mil kwadratowych.

Z g³êbokim niedowierzaniem w g³osie Jilly spyta³a: - Przez œcianê dostaliœcie siê do Kalifornii?

- Tak. Czemu nie? A dok¹d twoim zdaniem mogliœmy siê dostaê? Do Narni? Krainy Oz? Do wnêtrza Ziemi? Zreszt¹ Ka-lifornia jest jeszcze dziwniejsza od tych miejsc.

- Ludnoœæ, oko³o trzydziestu piêciu milionów czterystu ty-siêcy. - Shep widocznie bardzo du¿o

wiedzia³ o swoim stanie. - Ale nie wydaje mi siê, ¿ebyœmy dostali siê tam przez œcia-nê - powiedzia³ Dylan - ani przez cokolwiek innego. Shep z³o-¿y³ tu z tam.

- Najwy¿szy szczyt - Mount Whitney...

- Co z czym z³o¿y³? - zapyta³a Jilly.

- ...czternaœcie tyŝiêcy czterysta dziewiêdziesi¹t cztery sto-py nad poziomem morza.

W miarê jak gniew Jilly opada³, a wraz z ulg¹ odzyskiwa³a spokój i jasnoœæ myœli, zorientowa³a siê, ¿e Dylan sprawia wra-¿enie uradowanego. Owszem, by³ trochê zdenerwowany, mo¿e nawet przestraszony, ale przede wszystkim ucieszony jak ma³y ch³opiec.

- Z³o¿y³ rzeczywistoœæ, czas i przestrzeñ - powiedzia³ - jed-no albo jedno i drugie, nie wiem, ale z³o¿y³ tu z tam. Co z³o¿y⁻³œe, Shep? Co w³œeciowie z³o¿y³œe?

- Najni¿ej po³o¿ony punkt - ci¹gn¹³ Shep - Dolina Œmierci...

- Pewnie przez jakœ czas bêdzie gada³ o tej Kalifornii.

- ...dwieœcie osiemdziesi¹t dwie stopy poni¿ej poziomu morza.

- Co z³o¿y³œe, braciszku?

- Stolica stanu - Sacramento.

- Wczoraj wieczorem z³o¿y³ kabinê numer jeden z kabin¹ numer cztery - powiedzia³ Dylan - ale wtedy nie zda³em sobie z tego sprawy.

- Kabinê numer jeden z kabin¹ numer cztery? - Jilly zmarszczy³a brwi, masuj¹c obola³¹ rêkê, któr¹ zada³a mu cios. - Zdaje siê, ¿e Shep mówi rozs¹dniej.

- Ptak stanu - przepiórka kalifornijska.

- W toalecie. Z³o¿y³ ubikacjê z ubikacj¹. Wszed³ do pierw-szej kabiny, a wyszed³ z czwartej. Nie mówi³em ci o tym, bo nie zdawa³em sobie sprawy z tego, co siê w³œeciowie sta³o.

- Kwiat stanu - maczek kalifornijski. Jilly chcia³a wiedzieæ dok³adnie.

- Teleportowa³ siê z kabiny do kabiny?

- Nie, to nie polega na teleportacji. Widzisz - mam swoj¹ g³owê, Shep wróci³ z w³asnym nosem. To nie jest teleportacja. - Drzewo stanu - sekwoja.

- Poka¿ jej nos, Shep.

Shepherd trzyma³ spuszczon¹ g³owê.

- Motto stanu - „Eureka”, czyli „znalaz³em”.

- Uwierz mi - rzek³ Dylan. - Ma swój nos. To nie jest film Davida Cronenberga.

Gdy zastanawia³a siê nad ostatnim us³yszonym zdaniem, Dylan uœmiechn¹³ siê i pokiwa³ g³ow¹, a Jilly powiedzia³a:

- Wiem, ¿e nie jad³am jeszcze œniadania, ale muszê strzeliæ sobie piwo.

- Psychotropowy œrodek odurzaj¹cy - zauwa¿y³ z dezapro-bat¹ Shep.

- Mówi do mnie - powiedzia³a Jilly. - Tak - zgonzi³ siê Dylan.

- Mam na myœli to, ¿e ze mn¹ rozmawia, a nie przemawia do mnie. W pewnym sensie.

- Tak, coœ siê w nim zmienia. - Dylan opuœci³ klapê sedesu. - Chod^Ÿ, Shep, usi¹d^Ÿ tu.

- Pora iœæ pod prysznic - przypomni³ im Shep.

- Dobrze, za chwilê, ale najpierw tu usi¹dŸ. - Dylan przy-prowadzi³ brata do toalety i nak³oni³ go, Ÿeby usiad³.

- Shep jest brudny. Pora iœæ pod prysznic.

Dylan ukl¹k³ przed nim i szybko obejrza³ jego rêce.

- Nic nie widzê.

- Pora iœæ pod prysznic. Dziewiêæ minut.

Dylan zdj¹³ Shepherdowi kaptcie i od³oŸy³ na bok. - Na jak¹ postacê z kreskówki stawiasz?

Skonsternowana Jilly poczu³a, Ÿe ma wiêksz¹ ochotê na pi-wo niŸ kiedykolwiek.

- Z kreskówki?

Shep spod oka obserwowa³ ruchy brata. - Królik albo piesek - wyjaceni³ Dylan.

Ogl¹daj¹c plaster na swoim ramieniu, Jilly zauwaŸy³a, Ÿe trochê siê odkleja, ale wci¹Ÿ zas³ania œlad po uk³uciu ig³y. Dylan œci¹gn¹³ skarpetkê z prawej stopy Shepherd.

- Po jednej minucie na kaŸd¹ nogê... - powiedzia³ Shep. Przysuwaj¹c siê bliŸej, Jilly patrzy³a, jak Dylan ogl¹da bos¹ stopê brata.

- JeŸeli rzeczywiœcie dosta³ zastrzyk, to czemu nie w rêkê? - spyta³a.

- ...i minuta na g³owê...

- Wtedy pracowa³ nad uk³adank¹ - odrzek³ Dylan. - Co z tego?

- ...i dwie minuty na resztê...

- Nigdy nie widzia³acê mojego brata zajêtego uk³adank¹. Bardzo szybko porusza rêkami: I jest wyj¹tkowo skupiony.

- ...dwie minuty na sp³ukanie - dokoñczy³ Shep. - Kot - doda³.

- Jest tak skupiony - ci¹gn¹³ Dylan - Ÿe nie sposób go na-k³oniæ, Ÿeby przesta³, dopóki nie u³oŸy ca³ego obrazka. Nie moŸna go nawet zmusiæ si¹. Nie zwróci³by uwagi na to, co siê dzieje z jego nogami, bo nie uk³ada nogami. Nie da³oby siê jed-nak unieruchomiæ Ÿadnej rêki.

- MoŸe dosta³ chloroform, tak jak ja.

Nie znalaz³szy Ÿadnego widocznego punktu po uk³uciu na prawej stopie, Dylan powiedzia³:

- Nie. Zacz¹³ uk³adaæ, kiedy poszed³em do knajpy naprze-ciwko, a gdy siê ockn¹³em przyklejony taœm¹ do krzes³a, Shep ci¹gle pracowa³ nad obrazkiem.

- Kot - wtr¹ci³ z niewiadomego powodu Shepherd.

- Gdyby zosta³ uœpiony chloroformem, skutki nie ust¹pi³y-by tak szybko - powiedzia³a Jilly, przypominaj¹c sobie w³asn¹ dezorientacjê po przebudzeniu.

- Kot.

- Poza tym, gdyby ktoœ przycisn¹³ mu do twarzy szmatê na-s¹czon¹ chloroformem, by³oby to dla niego bardziej szokuj¹ce przeŸycie niŸ dla ciebie. O wiele bardziej. Jest bardzo nieodpor-ny. Po odzyskaniu przytomnoœci móg³by zdradzaæ wielkie wzburzenie albo zwin¹³by siê w pozycji embrionalnej i za nic nie chcia³ siê ruszyæ. Na pewno nie wróci³by do uk³adanki jak gdyby nigdy nic.

Dylan zdj¹³ skarpetkê z lewej stopy Shepherd. Na plastrze widnia³ rysunkowy kot.

- Kot - powiedzia³ Shep. - Shep postawi³ na kota. Dylan ostroŸnie oderwa³ opatrunek.

- Shep wygra³ - rzek³ Shep.

Od podania zastrzyku up³ynê³o ponad pó³ dnia i miejsce po uk³uciu wci¹Ÿ by³o zaczerwienione i lekko opuchniête.

Na widok znamienia Shepa Jilly poczu³a, jak przebiega przez ni¹ dreszcz, którego nie potrafi³a wyt³umaczyæ. Odklei³a swój plaster z królikiem. Miejsce po zastrzyku wy-gl¹da³o identycznie jak u Shepa.

Piesek na ramieniu Dylana zas³ania³ œlad po uk³uciu, taki sam jak ranki na ciele brata i Jilly.

- Mówi³ mi, Ÿe szprycy na kaŸdego dzia³a inaczej. Spogl¹daj¹c na œcianê, gdzie jeszcze niedawno otwiera³ siê tunel, Jilly powiedzia³a:

- Na Shepa chyba bardzo inaczej.

- „Efekt jest zawsze interesuj¹cy - znów zacytowa³ Franken-steina Dylan - czêsto zaskakuj¹cy, czasem

nawet pozytywny". Jilly dostrzeg³a w jego twarzy zdumienie i b³ysk nadziei w oczach.

- S¹dzisz, ¿e to pozytywna rzecz dla Shepa?

- Nie wiem nic o zdolnoœci... sk³adania. Nie mam pojęcia, czy to dobrodziejstwo, czy przekleństwo. Czas poka¿e. Ale za-cz¹³ te¿ wiêcej mówiæ. I to mówiæ do mnie. Teraz wydaje mi siê, ¿e od tamtej chwili zacz¹³ siê zmieniaæ.

Wiedzia³a, o czym Dylan myœli i o czym nie œmie powie-dziaæ, ¿eby nie kusiæ losu: ¿e dzięki zastrzykowi, pomocy tajem-niczej psychotropowej szprycy Shep mo¿e odnaleŹæ drogê ucieczki z wiêzienia autyzmu.

Niewykluczone, ¿e zas³u¿y³a sobie, by nazywaæ j¹ Negatyw-nie Nastawion¹ Jackson. Mo¿e w skrajnych sytuacjach rze-czywiœcie by³a krynic¹ pesymizmu - nie wobec w³asnego ¿ycia i jego perspektyw, ale czêsto s¹dzi³a, ¿e wiêkszoœæ ludzi i spo³e-czeñstwo jako ca³oœæ zawsze znajd¹ najkrótsz¹ drogê, aby sto-czyæ siê na dno. Nie uwa¿a³a siê jednak za pesymistkê - ani nawet osobê o negatywnym nastawieniu - gdy spogl¹da³a na zmiany w zachowaniu Shepa i przeczuwa³a w nich wiêcej nie-bezpieczeñstw ni¿ nadziei, mniej oznak œwiecenia ni¿ grozy.

Patrz¹c na czerwony punkcik na swojej stopie, Shepherd szepn¹³:

- Przy blasku ksiê¿yca.

Spogl¹daj¹c na jego niewinn¹ dot¹d twarz, Jilly nie ujrza³a ani nieobecnego spojrzenia, ani ³agodnej miny, ani rozdzieraj¹-cego niepokoju, które zdawa³y siê wyznaczaæ skalê jego emo-cji. W jego g³osie zabrzmia³a cierpka nuta, a rysy œci¹gnê³y siê w szyderczej minie wyra¿aj¹cej coœ wiêcej ni¿ zwyk³¹ gorzycz. Byæ mo¿e gniew, zapiek³y i d³ugo skrywany gniew.

- Ju¿ to wczœniej mówi³ - odezwa³ siê Dylan. - Kiedy wczoraj wieczorem próbowa³em go wyci¹gn¹æ z motelu, tu¿ przed naszym spotkaniem.

- Robisz swoje - wyszepta³ Shep. - To te¿ - doda³ Dylan.

Shepherd wci¹¿ siedzia³ zgarbiony, trzymaj¹c rêce na kola-nach z d³oñmi zwróconymi wewnêtrzn¹ stron¹ w górê, jak gdy-by medytowa³, lecz jego zachmurzona twarz zdradza³a szalej¹-c¹ w nim burzê.

- O czym on mówi? - zapyta³a Jilly. - Nie wiem.

- Shep? Do kogo mówisz, skarbie? - Robisz swoje przy blasku ksiê¿yca. - Kto robi, jakie swoje, Shep? Jeszcze przed minut¹ Shepherd by³ kontaktowy i obecny du-chem jak nigdy przedtem. Teraz b³dzi³ gdzieœ bardzo daleko, jak gdyby znów przedosta³ siê przez œcianê do Kalifornii.

Jilly kucnê³a obok Dylana i delikatnie uję³a w d³onie jedn¹ z bezw³adnych r¹k Shepa. Nie zareagowa³ na jej dotyk. Rêka wci¹¿ by³a drêtwa jak u nieboszczyka.

Ywe by³y jednak jego zielone oczy utkwione w lewej stopie i pod³odze, choæ prawdopodobnie nie zauwa¿a³y ani jednego, ani drugiego, gdy¿ spogl¹da³y na kogoœ lub coœ, co drêczy³o go we wspomnieniach.

- Robisz swoje przy blasku ksiê¿yca - szepn¹³ znowu. Tym razem gniewnej minie towarzyszy³ wyraŹnie ostry ton g³osu. Jilly nie mia³a ¿adnej proroczej wizji, nie przeczuwa³a przy-szêej grozy, ale zwyk³y g³os intuicji nakazywa³ jej czujnoœæ i mówi³, ¿e mo¿e siê spodziewaæ strasznych i zaskakuj¹cych wydarzeñ.

26 Shepherd wróci³ z tylko sobie znanego miejsca rozœwietlonego ksiê¿ycowym blaskiem i

ponownie poin-formowa³, ¿e musi iœæ pod prysznic.

Jilly wycofa³a siê do sypialni, lecz Dylan zosta³ z bratem w ³azience. Po ostatnich komplikacjach z „tutam" nie zamierza³ zostawiaæ Shepherdá samego ani na chwilê.

Gdy Shep œci¹ga³ koszulkê z kojotem, Dylan powiedzia³: - S³uchaj, dziecko, chcê, ¿ebyœ mi coœ obieca³.

Shep w milczeniu zdj¹³ spodnie.

- Chcê, ¿ebyœ mi obieca³, ¿e nie bêdziesz sk³ada³ st¹d tam, nie bêdziesz siê nigdzie wybiera³, jeœli nie uzgodnisz tego wczœœniej ze mn¹.

Shep zsun¹³ slipki. - Dziewiêæ minut.

- Mo¿esz mi to obiecaæ, Shep'?

Odsuwaj¹c zas³onkê kabiny prysznicowej, Shep powiedzia³: - Dziewiêæ minut.

- To poważna sprawa, bracie. Koniec z tym skądaniem, dopóki nie zrozumiemy lepiej, co się z nami dzieje. Z nami wszystkimi.

Shep odkręci³ wodę, ostrożnie podstawi³ d³oñ pod strumień, wyregulowa³ kurki, po czym jeszcze raz sprawdzi³ temperaturę. Ludzie często b³ędnie zak³adali, że Shepherd jest poważnie upo³edzony i wymaga pomocy we wszystkim, w istocie by³o jednak inaczej. Potrafi³ zadbaæ o w³asny³ higienę, potrafi³ siê ubraæ i z powodzeniem radzi³ sobie z wieloma prostymi codzien-nymi sprawami z wyj³tkiem przygotowywania posi³ków. Nie nale¿a³o prosiæ Shepa o przygotowanie p³on¹cego deseru ani nawet zrobienie grzanki. Wręczenie mu kluczyków od porsche te¿ nie by³oby najlepszym pomys³em. By³ jednak inteligentny, mo¿e nawet bystrzejszy od Dylana.

Niestety, w jego przypadku inteligencja nie znajdowa³a praktycznego zastosowania. Po prostu przyszed³ na œwiat z nie-sprawn¹ instalacj¹. Przypomina³ sportowy model mercedesa wyposa¿ony w mocny silnik, który nie zosta³ po³¹czony z uk³adem napêdowym; choæby ca³y dzieñ wdusza³o siê gaz do dechy, delektuj¹c siê piêknym dŸwiêkiem silnika, nie mo¿na by³o ni-gdzie pojechaæ.

- Dziewiêæ minut - powiedzia³ Shep.

Dylan poda³ mu minutnik: mechaniczny licznik u¿ywany w kuchni. Na bia³ej okr¹g³ej tarczy widnia³o szeœædziesi¹t czar-nych znaczków, co pi¹ty by³ numerowany.

Shep przysun¹³ sobie urz¹dzenie pod nos i przypatrywa³ mu siê uwag³nie, jakby nigdy wczœniej go nie widzia³, a potem ostrożnie ustawi³ pokrêt³o na dziewiêæ minut. Wzi¹³ kostkê my-d³a Neutrogena - jedynego, jakiego u¿ywa³ pod prysznicem - i wszed³ do brodzika, trzymaj¹c minutnik za pokrêt³o, aby apa-rat nie zacz¹³ za wczœnie odmierzaæ czasu.

Shep nigdy nie zaci¹ga³ zas³onki, ¿eby nie dostaæ ataku klau-strofobii.

Kiedy ju¿ sta³ pod prysznicem, postawi³ minutnik na kra-wêdzi brodzika, puszczaj¹c pokrêt³o. Rozleg³o siê tykanie, do-brze s³yszalne mimo szumu i plusku wody.

Minutnik zawsze robi³ siê mokry. W ci¹gu kilku miesiêcy rdza skutecznie unieruchomi³aby jego mechanizm. Dlatego Dy-lan kupowa³ te urz¹dzenia na tuziny.

Shep natychmiast zacz¹³ siê trzeæ kostk¹ neutrogeny, namy-dlaj¹c lew¹ rêkê. Chocia¿ w ogóle nie patrzy³ na tarczê minutni-ka, poœwiêca³ ka¿dej czêœci cia³a precyzyjnie odmierzony czas. Dwie lub trzy sekundy przed sygna³em minutnika z satysfakcj¹ w g³osie oznajmia³ g³oœno: Dzyñ!

Mo¿e œledzi³ up³ywaj¹cy czas, licz¹c tykniêcia minutnika - jedno na sekundê. A mo¿e po wielokrotnym precyzyjnym od-mierzaniu czasu k¹pieli Shep wykszta³ci³ w sobie dok³adny ze-gar wewnêtrzny.

W ci¹gu minionych dziesiêciu lat Dylan bez przerwy pamiê-ta³ o zegarze nieustaj¹co odmierzaj¹cym jego ¿ycie, ale nie mia³ ochoty myœlaæ o czasie, o tym, gdzie siê znajdzie za dziewiêæ mi-nut, szeœæ miesiêcy, rok czy dwa lata. Oczywiœcie, bêdzie malo-waæ œwiat, jeŸdzie na festiwale sztuki, obje¿d¿aæ galerie na ca-³ym Zachodzie. I opiekowaæ siê Shepem.

Teraz jego wewnêtrzne zegary nie tyka³y szybciej, ale bar-dziej natarczywie, a on nie móg³ przestaæ rozmyœlaæ o przysz³o-œci, która nagle sta³a siê p³ynna. Ju¿ nie wiedzia³, gdzie mo¿e byæ jutro lub w jakiej sytuacji znajdzie siê jeszcze tego samego dnia przed wieczorem, nie mówi¹c w ogóle o prognozach dwu-nastomiesiêcznych. Kogoe, kto przez dziesiêæ lat wiód³ wyj³t-kowo przewidywalne ¿ycie, powinno przera¿aæ to nowe po³o¿e-nie - i rzeczywiœcie Dylan ba³ siê jak diabli, lecz jednocześnie nie móg³ powstrzymaæ entuzjazmu granicz¹cego z radoœci¹.

Dziwi³ siê, ¿e tak bardzo spodoba³a mu siê perspektywa od-miany. Przez d³ugi czas uwa¿a³ siê za cz³owieka ceni¹cego sta-³oœæ, szanuj¹cego tradycjê, kochaj¹cego to, co odwieczne, i nie interesowa³ siê nowoœciami tylko dlatego, ¿e s¹ nowoœciami, w przeciwieñstwie do reszty spo³eczeñstwa, które ulegaj¹c fa-scynacji chwilow¹ mod¹, traci³o korzenie.

Pocz³ pal¹cy rumieniec wstydu, kiedy przypomina³ sobie tyradê na wzgórzu, podczas której wyrzuci³ Shepherdowi „nie-znoeny ustalony porz¹dek” i to, ¿e wci¹¿ „g³upio siê powta-rza³”, jak gdyby biedak miał wybór i móg³ zostaæ kimœ innym.

Nie maj¹c pojêcia, czy rewolucyjne zmiany w jego ¿yciu przynios¹ wiêcej z³ego czy dobrego, z pocz¹tku uzna³, ¿e radoœæ z ich nadejœcia jest objawem lekkomyœlnoœci. Gdy zrozumia³, ¿e zmiany najgroŸniejsze mog¹ byæ dla Shepherd’a, doszed³ do wniosku, ¿e jego podeksycytowanie to coœ gorszego ni¿ lekko-myœlnoœæ: to dowód w³asnej p³ytkoœci i egoizmu.

Spoglądajcie we własną twarz w lustrze, przekonywał się milcząco, że entuzjazm wobec odmiany, każdej odmiany, jest niczym innym jak tylko odbiciem jego wiecznego optymizmu. Gdyby nawet wypowiedział to głośno, konstatacja taka zapewne nie zabrzmiałaby prawdziwie. Przestraszony czowiekiem, jakiego zobaczył, Dylan odwrócił się od lustra, lecz mimo że doradzał sobie w duchu wyjątkową rozważę, podekscytowanie niewiadomą, którą stała się jego przyszłość, wcale się nie zmniejszyło. Nikt nigdy nie mógłby się uskarżać, że Holbrook w stanie Arizona jest prawdziwym centrum handlowym. Z wyjątkiem takich okazji, jak Święto Zachodu w czerwcu, festiwal sztuki Indian podczas Zjazdu Orłów w lipcu i jarmark okręgu Navaho we wrześniu, nawet pancernik mógłby spokojnie przejechać przez ulicę czy autostradę w tej okolicy, nie ryzykując śmierci pod kołami samochodu.

Mimo to Jilly odkrył, że w dwugwiazdkowym motelu pokoj jest wyposażony w oddzielne gniazdko modemu niezależne od telefonu. Pod tym względem mieli kryjówkę nie gorszą niż Hotel Peninsula w Beverly Hills.

Sadowiła się przy niewielkim biurku, otworzyła laptop, podłączyła i wyruszyła w rejs po Internecie. Zaczęła wycenienie stron poświęconych badaniom naukowym nad usprawnianiem funkcjonowania mózgu, gdy w sali Shephard wykrzyknął „dżin!”, a brzęczenie minutnika obwieściło koniec dziewięćdziesięciu minutowej kąpieli.

Na początku wykluczyła strony na temat poprawiania zdolności umysłowych za pomocą terapii witaminowych i diety. Frankenstein nie wyglądał na zwolennika naturalnego żywienia i homeopatii.

Nie była też zainteresowana stronami poświęconymi jodze i innym formom medytacji. Nawet najgenialniejszy naukowiec nie potrafiłby skroplić zasad dyscypliny medytacyjnej i wstrzymać im jak szczepionki przeciw grypie.

Shephard wyszedł z sali umyty, z jeszcze wilgotnymi włosami, przebrany w czyste dżinsy i koszulkę z kojotem. Dylan szedł za nim, ale po kilku krokach przystanął i rzekł: - Jilly, mógłbyś przez chwilę mieć oko na Shepa? Uwaga, żeby... nigdzie nie poszedł.

- Jasne.

Po obu stronach małego stolika pod oknem stały dwa dodatkowe krzesła z wysokimi oparciami. Jilly przystawiła jedno do biurka, aby Shep usiadł obok niej.

Zignorował jednak zaproszenie i poszedł do rogu sypialni przy biurku, gdzie stanął zwrócony plecami do pokoju.

- Shep, nic ci nie jest?

Nie odpowiedział. Tapeta - w białe, żółte i jasnoniebieskie pasy - na styku ściennym została przyklejona byle jak. Shephard wolno podniósł głowę i opuszczając, jak gdyby uważnie oglądał niedopasowany wzór.

- Skarbie, co się stało?

Po dwukrotnych oglądzinach niedbałej pracy tapeciarza, od podłogi po sufit, Shep utkwiał wzrokiem w miejscu ściennym. Ręce miał jak zwykle opuszczone wzdłuż boków. Nagle podniósł prawe ramię, jak gdyby miał zrobić przysięgę: zgiął rękę w łokciu, trzymając otwartą dłoń na wysokości twarzy. Po chwili zaczął machać, jakby nie patrzył w kąt pokoju, ale zobańczył przez okno znajomego. Dylan znów wyszedł z sali, aby wziąć z walizki czyste ubranie, więc Jilly spytała:

- Do kogo on macha?

- Właściwie nie macha - wyjaśnił Dylan. - To odruch, taki jak nerwowy tik mięśni twarzy. Czasem może tak niektórymi godzinami.

Przyjrząwszy się uważnie, Jilly dostrzegła, że nadgarstek Shepharda jest luźny, a dłoń zwisa niemal bezwładnie, w związku z czym machanie zupełnie nie przypomina świadomego gestu powitania czy pożegnania.

- Wydaje mu się, że zrobił coś złego? - spytała.

- Złego? Ach, dlatego że stoi w kącie? Nie. Po prostu czuje się przytłoczony. Za dużo wrażeń. Nie potrafi sobie z tym wszystkim poradzić.

- A kto potrafi?

- Odwracając się twarzą do kąta - tłumaczył Dylan - ogranicza liczbę wrażeń umysłowych. Redukuje

œwiat do tego w¹skiego skrawka przestrzeni. To go uspokaja. Czuje siê bezpieczniej.

- Mo¿e ja te¿ potrzebujê swojego k¹ta - powiedzia³a Jilly. - Na razie miej go na oku. Shep wie, ¿e nie powinien... ni-gdzie iœæ. To dobre dziecko. Najczêœciej robi to, co trzeba. Ale bojê siê, ¿e to ca³e sk³adanie... mo¿e nie bêdzie umia³ nad tym zapanowaæ, tak jak nie umie zapanowaæ nad swoj¹ praw¹ rêk¹. Shep ca³y czas macha³ do œciany.

Poprawiaj¹c laptop na biurku i przesuwaj¹c odrobinê krze-s³o, aby widzieæ Shepa, Jilly zapewni³a Dylana:

- Mo¿esz na mnie liczyæ. - Wiem.

Czu³oœæ w jego g³osie kaza³a jej podnieœæ g³owê.

W jego szczerych oczach ujrza³a ten sam wyraz namys³u, ja-ki spostrzeg³a w tamtych ukradkowych spojrzaniach, które po-sy³a³ jej poprzedniego wieczoru, gdy zatankowali na stacji w Globe.

Kiedy Dylan ucemiechn¹³ siê do niej, Jilly zorientowa³a siê, ¿e sama ucemiechnê³a siê pierwsza, a on po prostu odpowiedzia³ tym samym.

- Mo¿esz na mnie liczyæ - odezwa³ siê Shep.

Oboje spojrzeli na ch³opaka. Wci¹¿ sta³ twarz¹ do œciany i macha³.

- Wiemy, ¿e mo¿emy na ciebie liczyæ, bracie - rzek³ Dylan. - Nigdy siê na tobie nie zawiod³em. Zostañ tu, dobra? Tu, nie tam. Ąadnego sk³adania.

Na razie Shep powiedzia³ wszystko, co zamierza³. - Lepiej pójdê pod prysznic - powiedzia³ Dylan. - Dziewiêæ minut - przypomni³a mu Jilly.

Znów siê ucemiechn¹³ i wróci³ do ³azienki z czystym ubra-niem.

Ca³y czas widz¹c Shepa k¹tem oka i od czasu do czasu zer-kaj¹c prosto na niego, Jilly przemierza³a

Internet w poszukiwa-niu informacji na temat usprawniania funkcjonowania mózgu,

zdolnoœci umys³owych, pamiêci... wszystkiego, co mog³o ich za-prowadziæ do Frankensteina.

Zanim z ³azienki wróci³ Dylan, umyty i ogolony, w spod-niach khaki i wypuszczonej na pasek koszuli o hawajskim kro-ju, w czerwono-br¹zow¹ kratê, Jilly ustali³a kierunek poszuki-wañ. Zainteresowa³o j¹ przede wszystkim kilka artyku³ów na temat mo¿liwoœci poszerzania ludzkiej pamiêci za pomoc¹ mi-krouk³adów.

Gdy Dylan usiad³ na krzesele obok niej, rzek³a:

- Twierdz¹, ¿e kiedyœ bêdziemy mogli chirurgicznie instalowaæ sobie w mózgach porty danych, a potem, kiedy tylko ze-chcemy, pod³iczmy do nich karty pamiêci, ¿eby poszerzyæ swoj¹ wiedzê.

- Karty pamiêci.

- Na przyk³ad, gdybyœ chcia³ zaprojektowaæ sobie dom, mo¿esz pod³czyæ kartê pamiêci - czyli chip z gêsto upakowany-mi danymi - i w jednej chwili bêdziesz zna³ wszystkie szczegó³y architektoniczne i techniczne potrzebne do sporz¹dzenia pla-nów budowlanych. Mam na myœli dok³adnie wszystko, od wzglêdów estetycznych po sposób obliczenia wymagañ noœnych fundamentów, nawet rozmieszczenie instalacji hydraulicznej i rozplanowanie systemu ogrzewania i ch³odzenia.

Dylan wygl¹da³, jakby mia³ pewne w¹tpliwoœci. - Tak mówi¹?

- Tak. Je¿eli chcia³byœ wiedzieæ wszystko o historii i sztuce Francji przed wyjazdem do Pary¿a, pod³czas sobie odpowied-ni¹ kartê pamiêci. Mówi¹, ¿e to nieuchronne.

- Kto to s¹ ci „oni”?

- Mnóstwo ³ebskich speców od techniki, badacze, czo³ówka Doliny Krzemowej.

- To ci sami goœcie, przez których mamy dziesiêæ tysiêcy zbankrutowanych spó³ek internetowych?

- Tamci to w wiêkszoœci byli oszuœci, maniacy w³adzy albo szesnastoletni przedsiêbiocy, a nie powa¿ni naukowcy.

- Mimo to jakoœ nie jestem pod wra¿eniem. A co na ten te-mat mówi¹ neurochirurdzy?

- Zdziwisz siê, ale sporo z nich te¿ uwa¿a, ¿e kiedyœ rzeczy-wiœcie to bêdzie mo¿liwe.

- Zak³adaj¹c, ¿e nie palili za du¿o trawki, co maj¹ na myœli, mówi¹c „kiedyœ”?

- Wed³ug niektórych za trzydzieœci lat, wed³ug innych za piêædziesi¹t.

- Ale jaki to wszystko mo¿e mieæ zwiz¹ek z nami? - zdu-mia³ siê Dylan. - Nikt mi jeszcze nie zainstalowa³ w czasce por-tu danych. W³acenie my³em w³osy, coœ bym zauwa¿y³.

- Nie wiem - przyzna³a. - Wydaje mi siê jednak, ¿e nawet gdyby to nie by³a w³acœciwa droga, je¿eli

pójdê ni¹ trochê dalej, w końcu przetnie siê z t¹ w³aœciw¹ i dowiem siê, co takiego ba-da³ Frankenstein. Dylan skin¹³ g³ow¹.

- Nie wiem dlaczego, ale te¿ tak mi siê wydaje. - Intuicja.

- Tylko ona nam zosta³a. Wstaj^{1c} zza biurka, zapyta^{3a}:

- Chcesz przej^{1æ} pocêg, dopóki nie wrócê? Przy was czujê siê jak ostatni kocmo³uch.

- Dziewiêæ minut - odrzek³.

- Wykluczone. Moja fryzura ma wiêksze wymagania.

Nara¿aj^{1c} skórê g³owy na oparzenie silnym strumieniem powietrza z suszarki, Jilly po czterdziestu piêciu minutach wróci^{3a} do sypialni, czysta i z puszystymi w³osami. Przebra^{3a} siê w bananowo¿óty, obcis^{3y}, lekki sweterek z krótkimi rêka-wami, bia^{3e} d¿insy - których krój dowodzi³, ¿e kl¹twa wielkie-go ty³ka drêcz^{1ca} jej rodzinê jeszcze nie przeobrazi^{3a} jej po-celadków, zmieniaj^{1c} ich rozmiar z melonów w dwie dorodne dynie - oraz bia^{3e} sportowe buty z ¿ótyymi sznurowad³ami pod kolor sweterka.

Czu^{3a} siê ³adna. Od wielu tygodni i miesiêcy w ogóle jej nie obchodzi^{3o}, czy ³adnie wygl¹da i dziwi^{3a} siê, ¿e zaczê^{3o} jej zale-¿eæ teraz, w obliczu zbli¿aj^{1cej} siê katastrofy, gdy jej ¿ycie leg^{3o} w gruzach, a przypuszczalnie nadci^{1ga}¿y jeszcze gorsze k³opoty; mimo to spêdzi^{3a} kilka minut, przygl^{1daj}c siê swemu odbiciu w lustrze ³azienkowym i dokonuj^{1c} starannych zabiegów, by wygl^{1daæ} jeszcze ³adniej. Czu^{3a} siê bezwstydna, p³ytka i g³upia, ale przede wszystkim - ³adna.

Stoj^{1cy} w swoim k¹cie Shepherd nie dostrzeg³, ¿e Jilly wró-ci^{3a} ³adniejsza, ni¿ wysz^{3a}. Ju¿ nie macha³ rêk¹. Ramiona miał opuszczone. Pochyli³ siê do przodu, wcisn¹³ g³owê w róg i doty-ka³ ciemieniem pasiastej tapety, jak gdyby uwa¿a³, ¿e nawet naj-mniejsza odleg^{3oææ} od schronienia miêdzy œcianami narazi go na kontakt z szerokim strumieniem doznañ zmys³owych, któ-rych by nie zniós³.

Mia^{3a} nadziejê, ¿e Dylan zareaguje o wiele ¿ywiej ni¿ brat, ale gdy spojrze³ na ni¹ znad laptopa, nie powiedzia³ jej ¿adnego komplementu, nawet siê nie ucemiechn¹³.

- Znalaz^{3em} gnojka.

Jilly tak siê stara^{3a} poprawiaê swój wygl¹d, ¿e spodziewa^{3a} siê komplementu, tote¿ w pierwszej chwili nie zrozumia^{3a}, o czym Dylan mówi.

- Jakiego gnojka?

- Ucemiechniêtego gnojka, który je orzeszki, wbija ig^{3y} i kradnie samochody, tego gnojka.

Dylan wskaza³ na laptop. Zdjęcie na ekranie przedstawia^{3o} doktora Frankensteina, wygl^{1daj}cego bardzo dostojnie i w ni-czym nieprzypominaj¹cego szaleñca, którym wydawa³ siê wczó-raj wieczorem.

27 Lincoln Merriweather Proctor - imiê i nazwisko by^{3y} pod ka¿dym wzglêdem myl¹ce.

„Lincoln” przy-wodzi³ na myœl Abrahama, kojarz¹cego siê z m¹droœci¹ i prawoœci¹ wielkich ludzi, którzy pochodzili z prostych rodzin. „Merriweather” dodawa³ mu lekkoœci, sugeruj^{1c} osobê woln¹ od trosk, mo¿e nawet sk^{3onn}¹ do niepowa¿nych zachowañ*. „Proctor” oznacza³ osobê nadzoruj^{1c} studentów, powa¿nego mentora pilnuj¹cego porz¹dku i trwa^{3oæci}.

Ten Lincoln Merriweather Proctor by³ dzieckiem urodzo-nym pod szczêœliw¹ gwiazd¹, uczy³ siê najpierw w Yale, potem na Harvardzie. Na podstawie szybkiej lektury fragmentów jego artyku^{3ów}, które Dylan pokaza³ jej na ekranie laptopa, Jilly uzna^{3a}, ¿e Proctor wcale nie jest oaz¹ spokoju, ale drêcz¹ go megalomañskie wizje o absolutnym panowaniu nad natur¹, zmierzaj¹cym do zupe³nego wypaczenia jej praw. Dzie^{3o} jego ¿ycia - tajemnicza szpryca - w ¿aden sposób nie mog^{3o} siê przy-czyniaê do zachowania porz¹dku i trwa^{3oæci}, raczej mog^{3o} wywo-^{3aæ} niestabilnoœæ, strach, a nawet chaos.

Wyj¹tkowy talent Proctora znalaz³ potwierdzenie w dwóch doktoratach - z biologii molekularnej i fizyki - które uzyska³ przed ukoñczeniem dwudziestego szóstego roku ¿ycia. Usilnie zabiega^{3o} o niego œrodowisko akademickie, ale i przemys³ by³ zainteresowany, a Proctor skorzysta³ z obu propozycji, zajmu-j^{1c} presti¿owe stanowiska; zanim skoñczy³ trzydzieœci lat, za^{3o}-¿y³ w^{3asn}¹ firmê i b^{3ysn}¹³ najwiêkszym geniuszem, gdy¿ zdoby³ dla swoich badañ olbrzymi kapita³ od biznesmenów, którzy mieli nadziejê, ¿e jego odkrycia znajd¹ zastosowanie komercyj-ne i przynios¹ krocie.

W swoich publikacjach i wyst¹pieniach Proctor nie zajmo-wa³ siê jednak tylko tworzeniem imperium

przemysłowego, ale marzy o zreformowaniu społeczeństwa i w istocie ma nadzieję zmieniać naturę całej ludzkości. W naukowych prześladach końca dwudziestego wieku i tych, które niewłaściwie miały na celu na początku dwudziestego pierwszego stulecia, upatrywać okazji do udoskonalenia człowieka i stworzenia utopijnego społeczeństwa.

Motywy, jakimi się rzekomo kierował - współczucie dla biednych i chorych, troska o równowagę ekologiczną planety, chęć krzewienia ogólnej równości i sprawiedliwości - były godne podziwu.

Jednak czytając jego słowa, Jilly usłyszała w głosie oskot maszerujących szeregów i brzęk ańców w guzłach.

- Od Lenina do Hitlera, wszyscy utopieci są tacy sami - zgodził się Dylan. - Postanawiam za wszelką cenę udoskonalить społeczeństwo, a w rzeczywistości je niszczyć.

- Ludzi nie da się udoskalać. Przynajmniej tych, których znam.

- Uwielbiam naturę, dlatego ją maluję. W naturze wszędzie widać doskonałość. Doskonała sprawność pszczoły w ulu. Doskonała organizacja mrowiska czy kolonii termitów. Ale piękno ludzkości bierze się z wolnej woli, naszej indywidualności, nieustannych zmagania z własną niedoskonałością.

- Piękno... i groza - dodała Jilly.

- W porządku, tragiczne piękno, ale walenie to czyni nas tak odmiennymi od natury i jest cenne samo w sobie. W naturze nie ma tragedii, tylko procesy - dlatego brak też triumfów.

Ten niewiedziowaty mężczyzna o szerokiej twarzy, ubrany jak chłopak w spodnie khaki i wypuszczony na wierzch kołszulę, nie przestawał jej zadziwiać.

- W każdym razie - powiedział -- Proctor nie prowadził badań nad kartami pamięci podłączonymi do portów w mózgu, ale miał rację, że ten trop może nas na niego naprowadzić.

Sięgnął do klawiatury. Na ekranie laptopa wyświetliły się nowe materiały.

Wskazując jedno słowo w nagłówku, Dylan rzekł: - Oto droga, którą od dawna porusza się Proctor.

Czytając słowo nad jego palcem, Jilly powiedziała:

- Nanotechnologia. - Zerknęła na Shepa stojącego w kącie, spodziewała się, że poda definicję, ale wszystko wskazywało na to, że chłopak wciąż wciska gówe między ościany, jak gdyby chciał nadać kształt klina idealnie dopasowanego do rogu.

- „Nano” w jednostce miary oznacza jedną miliardową - wyjaśnił Dylan. - Nanosekunda to jedna miliardowa sekundy. W tym wypadku oznacza jednak „bardzo mały, drobny”. Nanotechnologia - czyli maleńkie urządzenia, tak maleńkie, że nie widać ich gołym okiem.

Jilly zaczęła nad tym rozmyślać, ale koncepcja nanotechnologii nie była wdzięcznym tematem.

- Za małe, żeby je można zobaczyć? To z czego są zrobione takie maszyny?

Patrzył na nią wyczekująco.

- Na pewno z niczym ci się to nie kojarzy?

- A powinno?

- Niewykluczone - odparł tajemniczo. - W każdym razie takie nanomaszyny buduje się z paru atomów.

- Kto je buduje - elfy, duszki?

- Jakiego dziesięć lat temu pokazywano w telewizyjnych wiadomościach logo IBM, które badacze firmy ułożyli zaledwie z pięćdziesięciu czy sześćdziesięciu atomów. Połączyli atomy ze sobą i unieruchomili, wyczarowali z nich trzy literki.

- Czekaj, pamiętam. Byłam chyba w dziesiątej klasie. Nauczyciel pokazywał nam takie zdjęcie.

- Zrobiono fotografię aparatem podłączonym do silnego mikroskopu elektronowego.

- Ale to był przecież tylko maleńki napis, a nie maszyna - zaprotestowała Jilly. - Do niczego nie służy.

- Zgadza się, ale od tego czasu armia badaczy wsparta wielkimi funduszami pracuje nad projektami nanomaszyn, które będą działać. Maszyn, które już działają.

- Tycich maszyn dla duszków.

- Jeżeli chcesz o nich myśleć w ten sposób, to w porządku. - Dlaczego?

- Kiedy udoskonalili się te mikromaszyny, otworzył się nie-wiarygodnie wielki, nieskończony możliwości ich wykorzystania, zwłaszcza w medycynie.

Jilly próbowała sobie wyobrazić przynajmniej jedną z możliwości wykorzystania tych maszyn

wykonuj¹cych tydzień zada-³nia. Westchn²ia.

- Spędzi³am za du²o czasu na pisaniu dowcipów, opowiada-³niu dowcipów i podkradaniu dowcipów innym. Teraz sama czu-²ję się, jakby mi ktoś zrobi³ dowcip. Co to za mo²żliwość?

Dylan wskaza³ ekran laptopa.

- Ćci¹gn¹³em wywiad, którego Proctor udzieli³ kilka lat temu. S³ownictwo do²ce jest przyst²ępne dla laika. Nawet ja zrozumia³em. - Mo²żesz mi stre²ścić?

- W porz¹dku. Po pierwsze, par²e mo²żliwych zastosowa³ń. Wyobra³ sobie maszyn²e mniejsz¹ ni² komórka krwi, zbudo-²wan¹ z paru atomów, ale tak¹, która umie rozpozna²e p³yt²kę mia²żd²ycow¹ na ²ścianach naczy³ń krwiono²cenych i potrafi j¹ bezpiecznie usun¹æ metod¹ mechaniczn¹. Wchodzi w interak-²cję biologiczn¹, ale sk³ada się z oboj²etnych biologicznie ato-²mów, więc jej obecno²ść nie zaalarmuje twojego uk³adu odpor-²no²ciowego. A teraz wyobra³ sobie, że dostajesz zastrzyk z setkami tysi²ęcy takich nanomaszyn, a mo²że nawet milionami. - Milionami?

Dylan wzruszy³ ramionami.

- W kilku centymetrach sze²ściennych na przyk³ad glukozy zmie²ści³oby się par²e milionów. Strzykawka by³aby mniejsza od tej, któr¹ mia³ Proctor.

- Ciarki chodz¹ po plecach.

- Przypuszczam, że kiedy powsta³y pierwsze szczepionki, lu-²dziom ciarki chodzi³y po plecach na my²ś o tym, że b²ęd¹ im wstrzykiwa²e martwe zarazki, żeby stali się odporni na ²zywe.

- Mimo wszystko nadal mi się to nie podoba.

- W ka²dy razie miliony nanomaszyn b²ęd¹ bez ko²ńca kr¹-²ż²ać po twoim ciele, szukaj¹c p³yt²ek mia²żd²ycowych i delikatnie je zdrapuj¹c, tak że twój uk³ad krwiono²ceny b²ędzie czysty jak ³za. Ta wiadomo²ść zrobi³a na Jilly wra²żenie.

- Jeżeli to kiedy²ś wejdzie na rynek, to koniec z poczuciem winy po zjedzeniu cheeseburgera. Wiesz co? Zaczyna mi się co²ś kojarz²ać.

- Nic dziwnego.

- Ale czemu ma mi się kojarz²ać?

Zamiast odpowiedzie²ć na pytanie, Dylan rzek³:

- Nanomaszyny mog³yby wykrywa²e i eliminowa²e kolonie komórek nowotworowych, zanim guz osi¹gnie wielko²ść g³ówki szpilki.

- Trudno dostrzec w tym jakie²ś z³e strony - odpar³a Jilly. - Ale wiemy, że na pewno jest jedna.

Dlaczego jeste²cie taki tajem-²niczy? Czemu uwa²żasz, że to powinno mi się z czym²ś kojarz²ać?

Stoj¹cy w k¹acie Shep powiedzia³: - Tutam.

- Niech to szlag! - Dylan zerwa³ się gwa³townie z miejsca, przewracaj¹c krzes³o.

- Tutam.

Jilly by³a bli²żej Shepherda ni² Dylan, znalaz³a się wi²ęc przy nim pierwsza. Podchodz¹c do niego, nie zauwa²ż³a niczego nie-²zwyk³ego, ²adnego czerwonego tunelu prowadz¹cego do Kali-²fornii ani gdzie indziej.

Shepherd nie pochyla³ się ju², wciskaj¹c czaszk²e w róg mi²-²dzy ²ścianami. Sta³ wyprostowany z uniesion¹ g³ow¹, utkwiw-²szy wzrok w czym²ś, czego Jilly nie widzia³a, a co najwyra²źniej bardzo go zainteresowa³o.

Znów podniós³ praw¹ r²ękę jak do przysi²ęgi, lecz nie zacz¹³ macha²e. Gdy Jilly stan²e obok niego, Shep wyci¹gn¹³ d³oń przed siebie, si²ęgaj¹c do punktu w przestrzeni, w który patrzy³, i mi²ędzy palec wskazuj¹cy a kciuk wzi¹³ szczypt²e... wygl¹da³o, że szczypt²e niczego. Kiedy jednak lekko skr²ęci³ t²e szczypt²e po-²wietrza, róg pokoju zacz¹³ się sk³ada²e.

- Nie -powiedzia³a Jilly bez tchu i cho²e wiedzia³a, że Shep-²herd wzdryga się, gdy ktoś go dotyka, po³o²ż³a d³oń na jego r²ęce. - Nie rób tego, skarbie.

Kawa³ki pasków trójkolorowej tapety, które wcz²ośniej by³y niedopasowane tylko w rogu, teraz za³amywa³y się pod r²o²ny-mi k¹tami, a róg sypialni sta³ się tak zdeformowany, że Jilly nie widzia³a ju² linii biegn¹cej od pod³ogi do sufitu.

Dylan, który stan¹³ po drugiej stronie Shepa, po³o²ż³ r²ękę na ramieniu brata.

- Zosta³ tu, bracie. Zosta³, z nami jeste²cie bezpieczny. Ćciany przesta³y się sk³ada²e, lecz róg pozosta³

skręcony jak w surrealistycznej geometrii.

Jilly mia³a wrażenie, jakby patrzy³a na ten fragment cewiata przez oemiboczny pryzmat. Jej umys³ buntowa³ się przeciw czemuś, co przeczy³o rozs¹dkowi, nawet bardziej niż tamten cewietlisty tunel w cecianie.

Jilly nie zdejmowa³a ręki z d³oni Shepa, ale nie chcia³a się z nim si³ować w obawie, że każdy ruch może dalej sk³adać tu w tam, gdziekolwiek owo „tam” mia³o się tym razem znajdo-wać.

- Rozprostuj to, kochanie - namawia³a go, a g³os jej dr³a³, jak gdyby marszczy³ się podobnie jak ceciany. - Zostaw to, skar-bie. Wyprostuj tak, jak ma być.

Shepherd nadal ceciska³ kciukiem i palcem wskazuj¹cym cienki materia³ rzeczywistości.

Wolno odwróci³ g³owę, aby spojrzeć na Jilly. Popatrzy³ jej prosto w oczy, tak jak zrobi³ dot¹d tylko jeden jedyny raz, gdy siedzia³ w fordzie przed domem w Alei Eukaliptusowej, tuż po nag³ym wyjściu Dylana. Wtedy Shep, zaskoczony kontaktem, zaraz odwróci³ wzrok.

Tym razem wytrzyma³ jej spojrzenie. Jego zielone oczy zda-wa³y się g³ębokie jak dwa oceany i rozświetlone od wewn¹trz. - Czujesz to? - zapyta³.

- Co?

- Jak to dzie³a, ca³¹ zup³noceć wszystkich.

Pewnie spodziewa³ się, że przez jego d³oń Jilly poczuje to sa-mo co on między kciukiem a palcem wskazuj¹cym, lecz ona do-tyka³a tylko ciep³ej skóry, twardych kości cęródre³ca i k³yki. Spodziewa³a się wyczuć ogromne napięcie cewiadcz¹ce o wysi³-ku, jaki Shep musia³ w³o³żyć w ten niewiarygodny wyczyn. Wy-dawa³ się jednak zup³nie rozlu³niony, jakby sk³adanie jednego miejsca w drugie by³o proste niczym z³o³żenie ręcznika.

- Czujesz ca³e piękno wszystkiego? - zapyta³, zwracaj¹c się do niej z otwartości¹, która nie mia³a nic wspólnego z obojętno-ści¹ charakterystyczn¹ dla autyzmu.

Być może tajemna struktura rzeczywistości by³a piękna, ale bliskie spotkanie z jej tajemnic¹ nie wprowi³o Jilly w taki za-chwył jak Shepa, a raczej przeszy³o lodowatym dreszczem prze-ra³enia. Nie chcia³a zrozumieć, tylko przekonać go, żeby zamk-n¹³ t³ bramę, zanim otworzy j¹ na oście³.

- Proszę cię, rozprostuj to, skarbie. Rozprostuj, żebym mo-g³a poczuć, jak się rozk³ada.

Jej ojciec zosta³ zastrzelony rok temu podczas nieudanej trans-akcji sprzedaży narkotyków, mimo to Jilly ogarn¹³ dziwny lęk, że jeżeli Shepherd nie przestanie sk³adać tu w tam, za chwilę stanie oko w oko ze swoim okropnym starym. Często otwiera³a drzwi mieszkania i widzia³a tamten z³owrogi ucemiec.

Spodziewa³a się, że Shep umie otworzyć bramy piekie³ z równ¹ ³atwości¹ jak bra-mę do Kalifornii, doprowadzaj¹c do spotkania ojca z córki¹. „Przyszed³em po ubezpieczenie za oko, maleńka. Macie dodatek z ubezpieczenia za oko?”. Jak gdyby Shep mógł bezwiednie dać oj-cu okazję, by wyci¹gn¹³ rękę z zacewiatów i spe³ni³ tam¹ gro³Yb³ sprzed lat, pozbawiaj¹c j¹ nie jednego, lecz obojga oczu.

Shep powoli odwróci³ od niej wzrok i skupia³ się ponownie na swoim kciuku i palcu wskazuj¹cym.

Wcześniej skręci³ szczytę niczego w prawo. Teraz skręci³ j¹ w lewo.

Przecinaj¹ce się pod nieprawdopodobnymi k¹tami paski na tapecie wyprostowa³y się. Znow by³o widać równ¹ linię rogu pokoju, biegn¹c¹ od pod³ogi do sufitu, bez ³adnych zygzaków. To, co Jilly przed chwil¹ ogl¹da³a jakby przez pryzmat, odzy-ska³o prawdzi³owy wygl¹d.

Patrz¹c uważnie na punkt przestrzeni, który Shep nadal cęci-ska³ w palcach, dostrzeg³a coś na kształt zmarszczki w powie-trzu, jak na powierzchni b³ony filmowej albo cienkiej folii.

Potem Shep wyprostowa³ palce, wypuszczaj¹c niezwyk³y materia³.

Nawet obserwuj¹c go z boku, Jilly zauwa³ży³a, jak jego zieleno-ocze zasnuwaj¹ się mg³¹, g³ębiam oceanu zmienia się w mieli-znę, a zachwył ustępuje miejsca... melancholii.

- Bardzo dobrze. - Dylan odetchn¹³ z ulg¹. - Dziękuj³, Shep. Cewietnie się spisa³o. Naprawdę dodsonale.

Jilly zdję³a d³oń z ręki Shepa, który zaraz j¹ opuści³. Opuści³ też g³owę, wbijaj¹c wzrok w pod³ogę, i zgarbi³ się, jak gdyby po krótkiej chwili swobody znow przyj¹³ na siebie cię³ar autyzmu.

przed laptopem w pó³kolu, z Shepem w cęrodku, aby lepiej go pilnowaę. Ch³opak opiera³ podbródek o pierę. Ręce trzyma³ na kola-nach zwrócone wewnętrzn¹ stron¹ w górę. Wygl¹da³, jakby wró³cy³ sobie z d³oni: linia serca, linia g³owy, linia ζ ycia - i wie-le innych istotnych linii biegn¹cych promienioęcie od sieci międy kciukiem a palcem wskazuj¹cym, znanej jako anatomiczna ta-bakiera.

Matka Jilly potrafi³a wró³cyę z d³oni - nie dla pieniędzy, ale w poszukiwaniu nadziei. Mamy nie interesowa³y tylko linie ser-ca, g³owy i ζ ycia, ale tak ζ e anatomiczna tabakiera, przestrzenie międy palcami, nasada d³oni, k³1b kciuka i k³ębik.

Jilly siedzia³a z ramionami skrzy³owanymi na piersi, trzy-maj¹c pod pachami d³onie zwinięte w pięęci. Nie lubi³a wró³e-nia z ręki.

Wró³enie z ręki, z herbacianych fusów, interpretacja kart Tarota, stawianie horoskopów - Jilly nie chcia³a mieę z tym nic wspólnego. Nigdy nie powierzy³aby losowi swojej przysz³oęci, ani na minutę. Gdyby los chcia³ przej¹ę nad ni¹ w³adzę, musia³-by j¹ najpierw pozbawiaę przytomnoęci i si³1 zdobyę panowanie.

- Nanomaszyna - powiedzia³a Jilly, przypominaj¹c Dyla-nowi o przerwany w¹tku. - Szoruje ęciany ζ y³, zwalcza mia ζ -d ζ ycę i szuka maleńkich grup komórek rakowych.

Dylan przez chwilę przygl¹da³ się zmartwiony Shepowi, a potem skin¹³ g³ow¹ i spojrz³a Jilly w oczy.

- Czyli wiesz, o co chodzi. W wywiadzie Proctor du ζ o mó-wi o nanomaszynach i nanokomputerach wyposażonych w tak¹ pamięę, ζ eby zaprogramowaę doęę skomplikowane zadania.

Mimo i ζ wszyscy troje stanowili ζ ywy dowód na to, ζ e Lin-coln Proctor nie mówi³ g³upstw, Jilly się zorientowa³a, ζ e rów-nie trudno uwierzyę jej w ten be³kot o cudach techniki jak w zdolnoęę Shepa do sk³adania tu w tam. A mo ζ e po prostu nie chcia³a wierzyę, poniewa ζ odkrycia nios³y ze sob¹ koszmar-ne konsekwencje.

- To ęmieszne - powiedzia³a. - Jak mo ζ na wcisn¹ę tak¹ wielk¹ pamięę do komputera mniejszego od ziarnka piasku?

- Mniejszego od drobiny kurzu. Proctor wyjaęnia to, odwo-³uj¹c się do historii: pierwsze krzemowe uk³ady scalone by³y wielkoęci paznokcia i mia³y milion obwodów. Najmniejszy ob-wód mia³ gruboęę jednej setnej ludzkiego w³osa.

- Mnie interesuje tylko, jak rozbawiaę publicznoęę, ζ eby par-ska³a ęmiechem - poskar ζ y³a się.

- Potem nast¹pi³ prze³om w... zdaje się, ζ e nazwa³ to lito-grafi¹ rentgenowsk¹.

- Nazwij to sobie be³kotologi¹ albo ko³owatografi¹, jeceli masz ochotę. Mnie to i tak nic nie powie.

- W ka ζ dym razie dzięki jakimuę prze³omowi w ko³owato-grafii uda³o się wydrukowaę miliard obwodów na jednym chi-pie, a ka ζ dy mia³ gruboęę jednej tysięcnej ludzkiego w³osa. Po-tem dwa miliardy. Ale to się dzia³o wiele lat temu.

- Mo ζ e, ale kiedy ci wa ζ ni naukowcy dokonywali prze³o-mowych odkryę, ja nauczy³am się na pamięę stu osiemnastu dowcipów o grubych ty³kach. Ciekawe, kto lepiej rozbawi³by towarzystwo na przyjęciu.

Myęel o kr¹ ζ -¹cych w jej krwi nanomaszynach i nanokompute-rach przeję³a j¹ takim dreszczem obrzydzenia, jakby co najmniej hodowa³a w piersi pozaziemskiego robala rodem z „Obcego”.

- Zmniejszaj¹c rozmiary uk³adów scalonych - t³umaczy³ Dylan - projektanci zwiększyli równoczenie szybkoęę kompu-terów, dzia³anie i pojemnoęę. Proctor mówi³ o wieloatomowych maszynach poruszanych nanokomputerami zrobionymi z jed-nego atomu.

- Komputery nie większe od atomu? S³uchaj, ęwiat o wiele bardziej potrzebuje przenoęnej pralki wielkoęci rzodkiewki. Jilly zaczę³a odnosię wra ζ enie, ζ e maleńkie, interaktywne biologicznie maszyny to los uwięziony w strzykawce. Los nie musia³ się ju ζ do niej skradaę, aby pozbawiaę j¹ przytomnoęci; uwija³ się w najlepsze po jej wnętrzu dzięki uprzejmoęci Lincol-na Proctora.

- Proctor twierdzi - ci¹gn¹³ Dylan - ζ e protony i elektrony w atomie mog¹ s³u ζ yę jako dodatnie i ujemne prze³czniki, a obwody mo ζ na wyryę w neutronach, więc pojedynczy atom w nanomaszynie stanie się potę ζ nym komputerem, który będzie ni¹ sterowa³.

- Je ζ eli o mnie chodzi - powiedzia³a Jilly - to pobiegnę do CostCo, kiedy tylko us³yszę, ζ e sprzedaj¹ tam niedrogie tycie ku-chenki mikrofalowe, które mog¹ s³u ζ yę te ζ jako ozdoba pępka.

Wcisnę³a d³onie pod pachy, nie potrafi³a się zmusiaę do s³u-chania Dylana, bo dobrze wiedzia³a, do czego prowadzi¹ wszyst-kie te informacje i na myęel o tym ogarnia³ j¹ parali ζ uj¹cy strach. Pocz³a pod

pachami wilgoæ.

- Boisz siê - rzek³ Dylan.

- Nic mi nie jest.

- Wcale nie.

- Jasne, co mi przysz³o do g³owy? Przecie¿ to nie ja wiem, czy coæ mi jest, czy nie. Ty jesteœ ekspertem od moich spraw, nie?

- Kiedy siê boisz, twoje uwagi robi¹ siê tragicznie ma³o dowcipne.

- Je¿eli dobrze pogrzebiesz w pamieci - odpar³a - przypo-mnisz sobie, ¿e w przesz³oœci nie mia³am zbyt dobrego zdania o twojej amatorskiej psychoanalizie.

- Bo by³a celna. S³uchaj, boisz siê, ja te¿ siê bojê, Shep siê boi, wszyscy siê boimy, i nic w tym dziwnego. Wszyscy...

- Shep jest g³odny - powiedzia³ Shepherd.

Nie jedli œniadania. Zbli¿a³a siê pora lunchu.

- Nied³ugo pójdziemy na lunch - obieca³ bratu Dylan.

- Cheez-ity - rzek³ Shep, nie odrywaj¹c oczu od swoich d³oni.

- Zjemy coæ lepszego ni¿ cheez-ity, bracie. - Shep lubi cheez-ity.

- Wiem, bracie. - Zwracaj¹c siê do Jilly, Dylan doda³: - To ³adne kwadratowe krakersy.

- Co by zrobi³, gdybyœ mu da³ te ma³e serowe krakersy w kszta³cie rybek... jak one siê nazywaj¹, Goldfish?

- Shep nie cierpi goldfishów - odpar³ natychmiast ch³opak. - S¹ kszta³towe. Okr¹g³e i kszta³towe. Goldfishes s¹ do kitu. S¹ za bardzo kszta³towe. S¹ wstrêtne. Goldfishes s¹ do niczego. Do kitu, do kitu, do kitu.

- Trafi³aœ w czu³y punkt - zauwa¿y³ Dylan.

- Nie bêdzie goldfishów - obieca³a Shepowi Jilly. - Goldfishes s¹ do kitu.

- Masz zupe³n¹ racjê, skarbie. S¹ absolutnie kszta³towe - powiedzia³a Jilly.

- Wstrêtne.

- Tak, skarbie, s¹ absolutnie wstrêtne.

- Cheez-ity - powtórzy³ z uporem Shep.

Jilly chêtnie spêdzi³aby resztê dnia na dyskusji o kszta³tach krakersów, gdyby mog³a dziêki niej unikn¹æ s³uchania szczegó³owych opowieœci o tym, co nanomaszyny mog¹ w tej chwili wy-prawiaæ w jej ciele, lecz zanim zd¹¿y³a wspomnieæ o ciastkach Wheat Thins, Dylan wróci³ do strasznego tematu.

- W wywiadzie Proctor twierdzi nawet, ¿e pewnego dnia cz³owiekowi bêdzie mo¿na wstrzykn¹æ...

Jilly siê skrzywi³a.

- Wstrzykn¹æ, no proszê.

- ...miliony nanomaszyn psychotropowych...

- Psychotropowych.

- ...które z krwi¹ dostan¹ siê do mózgu... Wzdrygnê³a siê.

- Maszyny w mózgu.

- ...i skolonizuj¹ mózg.

- Wstrêtne - powiedzia³ Shep, choæ prawdopodobnie wci¹¿ mówi³ o krakersach Goldfish.

- Proctor przewiduje, ¿e nanomaszyny i nanokomputery wymusz¹ ewolucjê mózgu.

- Dlaczego nikt wczêœniej nie zabi³ tego sukinsyna?

- Mówi, ¿e nanomaszyny bêdzie mo¿na tak zaprogramo-waæ, by analizowa³y strukturê mózgu na poziomie komórko-wym i same znajdowa³y sposób jego ulepszenia.

- Chyba nie by³am na g³osowaniu, kiedy wybierali Lincolna Proctora na nowego boga.

Jilly wyci¹gnê³a rêce spod pach, otworzy³a d³onie i przyjrza³a siê im. Cieszy³a siê, ¿e nie umie wróci³a z rêki.

- Kolonie nanomaszyn utworz¹ nowe po³czenia miêdzy ró¿nymi p³atami mózgu, nowe drogi nerwowe...

Powstrzyma³a siê, by nie dotkn¹æ g³owy, w obawie, ¿e mo-¿e poczuæ przez czaszkê jakieœ dziwne lekkie wibracje - niezbi-ty dowód obecnoœci nanomaszyn pracowicie zmieniaj¹cych j¹ od œerodka.

- ...lepsze synapsy. Synapsy to miejsca styku miêdzy neuro-nami w po³czeniu nerwowym wewn¹trz

mózgu, które ulegają zmęczeniu, kiedy myślimy albo za długo nie śpimy. Gdy się zmęczą, zwalniają nasz proces myślenia.

Ze śmiertelną powagą, nie siląc się na żaden dowcip, Jilly powiedziała:

- Przydałoby mi się teraz drobne zmęczenie synaps. Myślenie zdecydowanie za szybko przelatuje mi przez głowę.

- Wywiad jest jeszcze dłuższy - rzekł Dylan, znów wskazując na ekran laptopa. - Przejrzałem dalszą część, ale znalazłem żar-gon, którego po prostu nie rozumiałem, jakże biokotologia, zaokrętzaerodkowy i zakręt przedzserodkowy, komórki Purkiniego... i tak dalej, same terminy dla wtajemniczonych. Ale z tego, co rozumiałem, wiem, że wpakowaliśmy się w poważne tarapaty.

Jilly nie mogła się już dłużej opanować i przycisnęła palce do skroni. Nie wyczuła żadnych wibracji.

- Boże, strach pomyśleć. Miliony maleńkich nanomaszyn i nanokomputerów skaczą ci w głowie, uwijają się niczym rój pszczoł, jak mrówki, wszystko zmieniają... to nie do zniesienia, nie śdzisz?

Poszarzała twarz Dylana była widowym znakiem, że jego optymizm, jeżeli zupełnie się nie wypalił, na pewno przygasł jak zasypany żar.

- Nie mamy wyboru, musimy to znosić, musimy o tym myśleć. Chyba że wybierzemy sposób Shepa. Ale kto wtedy pokroi nam jedzenie w kwadraty i prostokąty?

Rzeczywiście, Jilly nie miała pojęcia, czy prędzej podda się panice, gdy będzie rozmawiała o tej maszynowej infekcji, czy jeżeli w ogóle nie będzie o tym mówiła. Czując, jak przyczaił się w niej strach, niczym dziki czarny ptak trzepoczący skrzydłami, i wiedziała, że jeżeli nie uda się jej go uspokoić i zatrzymać, jeżeli pozwoli mu ulecieć z klatki, nigdy nie zdoła go sprowadzić z powrotem; wiedziała też, że gdy ptak zacznie wściekle łuc skrzydłami o ściany jej umysłu, razem z nim uleci zdrowy rozsądek, wtrącając ją w otchłań obłądka.

- Czuję się, jakby ktoś mi powiedział, że mam chorobę szalonych krów albo pasożyty w mózgu - wyznała.

- Tyle że to miało być dobrodziejstwo dla ludzkości.

- Dobrodziejstwo? Założę się, że gdzieś w wywiadzie ten kretyn ułożył sformułowania „rasa panów” albo „superrasa”, albo czegoś w tym guście.

- Zaraz ci powiem. Od dnia, w którym Proctor wymyślił, że można wykorzystać nanotechnologię do ewolucji mózgu, wiedział już, jak będzie się nazywać ludzie, których podda temu zabiegowi. „Proctorianie”.

Nagły wybuch niepojętego gniewu doskonale odwrócił uwagę Jilly od własnego przerażenia i pozwolił utrzymać ptaka w klatce.

- Co za egoistyczny, zakochany w sobie ćwir! - To bardzo trafny opis - zgodził się Dylan.

Shep, który najwyraźniej wciłał rozmyślał o wyszołoci kwadratowych krakersów nad wstrętnie kształtowymi goldfishami, powiedział,

- Cheez-ity.

- Wczoraj wieczorem - rzekł Dylan - Proctor mówił, że gdyby nie był tchórzem, sam by to sobie wstrzyknął.

- Gdyby nie dał się śmiać wysadzić w powietrze - oświadczyła Jilly - sama zrobiłabym kretynowi zastrzyk, o ile większy strzykawką, wpompowałabym mu wszystkie te nano-maszyny do mózgu przez tyłek.

Dylan ucieszył się blado. - Tyle w tobie żołądka.

- Tak. Dobrze się z tym czuję.

- Cheez-ity.

- Proctor powiedział mi, że nie może być dla nikogo wrogiem do naciadania - rzekł Dylan. - Te duma nie pozwala mu na skruchę. Gada o swoich wadach.

- Co? Mam zapach ze współczucia?

- Przypominam sobie tylko, co mi mówił,

Drażniła świadomość, że nanomaszyny buszują w jej szarych komórkach, oraz cieżkie oburzenie sprawy, że Jilly nie mogła dłużej usiedzieć w miejscu. Z rozgorczkowania rozpieczętała ogromną energię, dzięki której mogłaby pobiec na długim dystansie albo zafundować sobie porcję

dynamicznego aerobiku - albo najlepiej znaleźć kogoś, komu trzeba skopać tyłek i kopać, dopóki nie rozbolały jej stopy, dopóki mogą a-bi unieść nogę.

Jilly poderwała się tak gwałtownie, że Dylan drgnął i też w jednej chwili zerwał się z krzesła.

Shep także wstał, i to szybciej niż zwykle.

- Cheez-ity - powiedział, ocisnął w palcach szczytę niczego, skręcił i złożył wszystkich troje z pokoju motelowego.

29 Jako ujmująca, atrakcyjna kobieta, która bywała zabawna i miała ciewięzy oddech, Jillian Jackson często zapraszali na lunch młodzi mężczyźni, doceniający jej zalety - ale nigdy przedtem nie została na lunch z nią.

Wciąż nie była świadkiem tego złozenia, nie widziała, jak staje się czymś w rodzaju rozkładówki dziewczyny miesząca w „Playboyu”, i nie poczuła żadnego dyskomfortu. Tandem po-kój motelowy i meble momentalnie zmieniły się w dziwnie zestawione ze sobą fragmenty, a potem zagięły się, zmarszczyły, skrzyżowały i zniknęły jej z oczu. W jej stronę zaczęły się natomiast rozkładać skocone kawałki jakiegogo innego miejsca, jak gdyby przechodziły przez nienajwygodniejszy pokój. Tam gdzie przed chwilą byli, panował rozjaśniony światłem lampy półmrok, a punkt docelowy był zalany słońcem, więc przez chwilę Jilly miała wrażenie, jakby zamknęła się w gigantycznym kalejdoskopie, a jej cały świat to tylko mieszanina kolorowych fragmentów mozaiki, które w momencie zmieniają wzór, przechodząc z ciemnego deseni w jasny.

Obiektywnie czas przejścia mógł wynosić zero; być może przemieścili się stąd tam w mgnieniu oka, jednak według subiektywnej oceny Jilly trwało to trzy lub cztery sekundy. Gu-mowe podeszwy jej sportowych butów zecelizowały się z dywanu, a potem przejechały kilka cali po betonie i stwierdziła, że stoi z Dylaniem i Shepherdem przed drzwiami restauracji.

Shepherd złożył ich z powrotem do restauracji w Safford, gdzie zeszłego wieczoru jedli kolację. Jilly pomyślała, że może się stać, bo to w momencie w Safford Dylan poznał starego kowboja, Bena Tannera, z jego dawno zaginioną wnuczką, a na domiar złego na tutejszym parkingu spuścił solidne łanie Lucasowi Crockerowi, po czym zadzwonił na policję z informacją, że Crocker trzyma swoją matkę, Noreen, skutą łańcuchami w piwnicy. Gdyby nawet w restauracji nie było o tej porze żadnej z osób, które pracowały wczoraj na wieczornej zmianie, kto mógłby rozpoznać Dylana na podstawie opisu, a co najmniej jeden gliniarz wróciłby gdzieś obejrzał miejsce zdarzenia w dziennym świetle.

Po chwili zorientowała się, że jest w błędzie. Wcale nie byli w Safford. Lokal wyglądał podobnie jak tamten, ponieważ obydwa zbudowano w tym samym pozbawionym polotu, lecz tradycyjnym stylu architektonicznym typowym dla restauracji motelowych na całym Zachodzie: miała szerokie zadaszenie osłaniające duże okna przed pustynnym słońcem i niskie ściany z kamiennych płyt pod oknami, a przed wejściem stały wyłożone takimi samymi płytami klomby, w których roełiny walczyły o przetrwanie w upale.

Był to bar siodający z motelem, z którego w momencie zniknęli, aby się tu złożyć. Z południowej strony znajdowała się recepcja, a za nią ciagnęło się osłonięte przejście prowadzące przez długie skrzydło pokoi, z których przedostatni należał do nich. Shepherd złożył ich na odległość czterystu czy pięciuset stóp.

- Shep jest głodny.

Jilly obejrzała się prawie pewna, że zobaczy otwartą bramę podobną do tamtej ze wzgórza w Kalifornii, którą znała z opisu Dylana, tyle że ta nie powinna przedstawiać widoku ścianki motelowej, lecz pustą sypialnię, którą opuścili parę chwil temu. Najwyraźniej jednak tym razem Shepherd natychmiast zamknął bramę, bo za nimi leżał w ostrym słońcu południe tylko asfalt parkingu.

Dwadzieścia stóp od nich z pikapa wyposażonego w uchwyt na strzelbę wysiadła młoda dziewczyna w ubraniu roboczym i sfałgowanym kowbojskim kapeluszu. Spojrzał na nich ze zdumieniem, ale nie wykrzyknął oskarżycielskim tonem „Teleporterzy” ani „Proctorianie”, ani nic podobnego. Wydawała się jedynie lekko zdziwiona, że nie zauważyła ich wcześniej.

Aden z mkn¹cych ulic¹ samochodów nie wjecha³ na kra-wê¹nik, nie roztrzaska³ siê o s³up ani nie waln¹³ w kufer auta jad¹cego z przodu. S¹dz¹c po reakcji kierowców, aden nie wi-dzia³, jak troje ludzi zmaterializowa³o siê nie wiadomo sk¹d.

Nikt w barze nie rzuci³ siê do okna, co znaczy³o, że nikt za-pewne nie patrzy³ w stronê wejœcia, gdy Jilly, Dylan i Shepherd zamienili dywan w pokoju na beton chodnika przed drzwiami restauracji.

Dylan rozejrza³ siê, niew¹tpliwie dochodz¹c do tych samych wniosków co Jilly, a gdy popatrzy³ jej w oczy, powiedzia³:

- W sumie wola³bym jednak przyjœæ tu pieszo.

- Do diab³a, ja bym nawet wola³a, żeby mnie przywleczono koñmi.

- Zdawa³o mi siê, że doszliœmy do porozumienia w tej spra-wie, bracie - zwróci³ siê Dylan do Shepa.

- Cheez-ity.

Mijaj¹c ich, m³ody mêt¹czyzna z pikapa dotkn¹³ ronda kape-lusza.

- Siemacie, ludzie.

- Po czym wszed³ do baru.

- Bracie, to nie mo¹że wejœæ ci w nawyk.

- Shep jest g³odny.

- Wiem, to moja wina, powinienem zaprowadziæ ciê na œniadanie, gdy tylko wyszed³œce spod prysznic. Ale nie mo¹żesz sk³adaæ siê do restauracji, kiedy tylko bêdziesz mia³ ochotê. Tak nie wolno, Shep. Naprawdê nie wolno. To bardzo niegrzeczne.

Zgarbiony, ze spuszczon¹ g³ow¹ i nie mówi¹c ani s³owa, Shep wygl¹da³ że a³ocniej ni¹ basset. Widaæ by³o, że reprimenda brata wzbudzi³a w nim ogromne poczucie winy.

Jilly zapagnê³a go przytuliz. Ba³a siê jednak, że Shep z³o¹y ich dwoje do lepszej restauracji, zostawiaj¹c tu Dylana, a ona nie wziê³a ze sob¹ torebki.

Wspó³czu³a te¹ Dylanowi. Aby wyjaœniaæ bratu wszystkie za-wi³oœci sytuacji i skutecznie przekonae go, że publicznie dokony-wanie cudu sk³adania st¹d tam mo¹że ich naraziæ na powa¹żne niebezpieczeñstwo, musia³ sk³oniaæ Shepherd'a do takiego kon-taktu i skupienia uwagi, które zdawa³y siê przerastaæ jego mo¹liwoœci.

Dlatego Dylan postanowi³ niczego nie wyjaœniaæ. Spróbo-wa³ otwarcie i stanowczo oznajmiaæ mu, że powinien siê wsty-dziaæ, gdy ktoœ zobaczy go w trakcie sk³adania.

- Shep - zacz¹³ Dylan. - Nie poszed³byœ chyba za³atwiaæ siê publicznie, prawda?

Shepherd nie odpowiedzia³.

- Prawda? Nie nasila³byœ na chodnik, gdzie wszyscy mogli-by ciê widzieæ. Prawda? Zaczynam myœleæ, że jednak potrafi³byœ to zrobiæ.

Shepherd skuli³ siê na myœl, że móg³by zrobiæ sobie toaletê w miejscu publicznym, mimo to nie zacz¹³ siê broniæ przed tym oskar¹eniem. Z nosa skapnê³a mu kropelka potu, znacz¹c ciem-n¹ plamkê na chodniku u jego stóp.

- Czy mam uwa¹żae to milczenie za potwierdzenie? Naprawdê ul¹y³byœ sobie tu, na chodniku? Taki jesteœ, Shep? Takie masz zwyczaje?

Zwa¹zywszy na patologiczn¹ nieœmia³oœæ Shepherd'a i jego obsesjê czystoœci, Jilly dosz³a do wniosku, że ch³opak wola³by

raczej zwin¹æ siê w k³êbek na jezdni w pal¹cym s³oñcu i umrzeæ z odwodnienia, ni¹ za³atwiaæ publicznie swoje potrzeby.

- Shep - ci¹gn¹³ nieub³aganie Dylan. - Je¹eli nie mo¹żesz mi odpowiedzieæ, muszê przyj¹æ, że wysika³byœ siê publicznie, że wysika³byœ siê wszêdzie tam, gdzie mia³byœ ochotê.

Shepherd przestêpow³ z nogi na nogê. Kolejna kropla po-tu sp³ynê³a mu z nosa. By³o wprawdzie gor¹co, ale on najwyra¹niej poci³ siê ze zdenerwowania.

- Przechodzi³aby têdy jakaœ mila staruszka, a ty móg³byœ obsikaæ jej buty - rzek³ Dylan. - Shep, naprawdê muszê siê mar-twiæ takimi rzeczami? Shep? Shep, powiedz coœ.

Po niemal szesnastu godzinach intensywnej znajomoœci z braœmi O'Connerami Jilly rozumia³a, że czasem Dylan musi dr¹zyæ sprawê z wytrwa³oœci¹, a nawet uporem, aby skupiaæ na sobie uwagê Shepherd'a i osi¹gn¹æ po¹ldany efekt. Jego podzi-wu godna nieustêpliwoœæ mog³a jednak czasem

sprawiaæ nie-przyjemne wrażenie, ¿e umyœlnie mœczy autystycznego brata, a nawet z³oceliwie siê nad nim znêca.

- Przechodzi³aby têdy jakæœ mi³a staruszka z ksiêdzem i za-nim zorientowa³bym siê, o co chodzi, ty obsika³byœ im buty. Masz zamiar to zrobiæ, Shep? Naprawdê, bracie? Chcesz teraz to zrobiæ? Obserwuj¹c zachowanie Dylana, mo¿na by³o zauwa¿yæ, ¿e poddaj¹c brata tej torturze, cierpi nie mniej od niego. Jego g³os zabrzmia³ bardziej ostro i natarczywie, a twarz œci¹gnê³a siê nie w grymasie zniecierpliwienia czy gniewu, ale bólu. Jego oczy wyra¿a³y szczery ¿al i udrêkê.

- Naprawdê, Shep? Nagle postanowi³eœ robiæ brzydkie i wstrêtne rzeczy? Tak, Shep? Naprawdê, Shep? Shepherd, na-prawdê?

- N-nie - odezwa³ w koñcu Shep.

- Co powiedzia³eœ? Shep, czy¿byœ powiedzia³ „nie”?

- Nie. Shep powiedzia³ „nie”.

- Nie zaczniesz sikaæ staruszkom na buty?

- Nie.

- Nie bêdziesz robiæ publicznie wstrêtnych rzeczy?

- Nie.

- Cieszê siê, Shep. Bo zawsze uwa¿a³em ciê za dobre dziec-ko, zawsze byleœ bardzo grzeczny. Cieszê siê, ¿e dalej chcesz byæ grzeczny. Bardzo byœ mnie zrani³, gdybyœ nagle zacz¹³ Ýle siê zachowywaæ. Wielu ludzi czuje siê ura¿onych, kiedy widz¹, jak sk³adasz jedno miejsce w drugie. To ich razi, tak samo jakbyœ obsika³ im buty.

- Naprawdê? - spyta³ Shep.

- Tak. Naprawdê. Czuj¹ obrzydzenie.

- Naprawdê?

- Tak.

- Dlaczego?

- A dlaczego ciebie brzydz¹ ma³e serowe goldfishy? - zapy-ta³ Dylan.

Shep nie odpowiedzia³. Wpatruj¹c siê w chodnik, zmarsz-czy³ brwi, jak gdyby nie bardzo rozumia³, z jakiego powodu roz-mowa zboczy³a nagle na krakersy w ksztac³e rybek.

Powietrze by³o za gor¹ce dla ptaków. S³oñce odbija³o siê od szyb i przeœlizgiwa³o po lakierowanych powierzchniach aut, które œmigala³y jak zmienne ksztac³y ze snu. Po drugiej stronie ulicy przez fa³uj¹ce od ¿aru powietrze drga³ obraz drugiego mo-telu i stacji benzynowej, niczym p³óprzezroczystych budowli wi-dzianych w mira¿u.

Zaledwie parê chwil temu Jilly magicznym sposobem z³o¿y³a siê z jednego miejsca w drugie i oto stali w surrealistycznej sce-nerii, maj¹c przed sob¹ przysz³oœæ, która z pewnoœci¹ bardziej bêdzie przypomina³a halucynacjê ni¿ rzeczywistoœæ, mimo to rozmawiali o czymœ tak przyziemnym jak krakersy serowe. Byæ mo¿e absurdalnoœæ by³a dowodem na to, ¿e cz³owiek ¿yje, ¿e nie œni ani nie umar³, poniewa¿ w snach dominowa³y zagadki i strach, a nie absurdalnoœæ rodem z Abbotta i Costella, nato-miast po œmierci na pewno by³o mniej absurdów i niedorzecz-noœci ni¿ w ¿yciu, bo gdyby rzecz mia³a siê inaczej, ¿ycie poza-grobowe nie mia³oby ¿adnego sensu.

- Dlaczego brzydz¹ ciê ma³e serowe goldfishy? - powtórzy³ Dylan. - Dlatego ¿e s¹ trochê okr¹g³e?

- Ksztatowe - powiedzia³ Shepherd.

- S¹ okr¹g³e? i ksztatowe, dlatego siê ich brzydzisz. - Ksztatowe

- Ale wielu ludzi lubi goldfishy, Shep. Wielu ludzi jada je codziennie.

Shep wzdygn¹³ siê na myœl o zdeklarowanych wielbicielach goldfishów.

- Shep, chcia³byœ, ¿eby ktoœ ciê zmusi³ do ogl¹dania ludzi, którzy na twoich oczach jedliby goldfishy?

Pochylaj¹c nieco g³owê, ¿eby lepiej widzieæ jego twarz, Jilly zobaczy³a, jak Shep krzywi siê ze zgroz¹.

Dylan naciska³ dalej.

- Nawet gdybyœ zamkn¹³ oczy, ¿eby ich nie widzieæ, chcia³byœ siedzieæ miêdzy dwiema osobami jedz¹cymi goldfishy i s³u-chaæ g³oœnego chrupania?

Shepherd zakrztusi³ siê z autentycznym wstrêtem.

- Lubiê goldfishy, Shep. Ale nie jem ich dlatego, ¿e siê nimi brzydzisz. Jem cheez-ity. Chcia³byœ, ¿eby

zacz¹³ jeceæ goldfisha i zostawia³ je na widoku? Chcia³byce je ci¹gle znajdowaæ w naj-mniej spodziewanych miejscach? Dobrze byce siê czu³, Shep? Shepherd energicznie pokrêci³ g³ow¹.

- Dobrze byce siê czu³? Powiedz, Shep, dobrze?

- Nie.

- S¹ rzeczy, które nas nie raż¹, ale mog¹ raziæ innych, mu-simy wiêc szanowaæ uczucia innych ludzi, jeżeli chcemy, żeby szanowali nasze.

- Wiem.

- To dobrze. Czyli nie jemy goldfishów w obecności niêktó-rych ludzi...

- Nie jemy goldfishów.

- ...i nie sikamy w publicznych miejscach...

- Nie sikamy.

- ...i nie sk³adamy miejsca w miejsce, jeżeli ktoæ nas może zobaczyæ.

- Nie sk³adamy.

- Nie jemy goldfishów, nie sikamy, nie sk³adamy - powie-dzia³ Dylan.

- Nie jemy goldfishów, nie sikamy, nie sk³adamy - powtó-rzy³ Shep.

Choæ wyraz udrêki nie znikn¹³ z jego twarzy, Dylan prze-mówi³ cichym i bardziej czu³ym tonem:

- Jestem z ciebie bardzo dumny. I kocham ciê, Shep. Wiesz? Kocham ciê, bracie. - G³os mu siê za³ama³ i Dylan odwróci³ siê od brata. Nie patrzy³ też na Jilly, bo może gdyby spojrze³, prze-sta³by nad sob¹ panowaæ. Zacz¹³ uważnie ogl¹daæ swoje wielkie d³onie, jak gdyby dokona³ nimi czegoæ bardzo wstydliwego. Kil-ka razy g³ęboko i powoli odetchn¹³, po czym znów powiedzia³ do zak³opotanego Shepa: - Wiesz, że bardzo ciê kocham?

- W porz¹dku - odrzek³ cicho Shep.

- W porz¹dku - powtórzy³ Dylan. - No to w porz¹dku. Shepherd otar³ spocon¹ twarz rêk¹, któr¹ potem osuszy³ o nogawkê spodni.

- W porz¹dku.

Gdy Dylan w końcu popatrzy³ Jilly w oczy, przekona³a siê, ile kosztowa³a go rozmowa z Shepem, zw³aszczą jej pierwsza

czêceæ, kiedy pastwi³ siê nad bratem. Jej g³os też lekko za³amywa³ siê ze wzruszenia.

- Co... co teraz?

Dylan sprawdzi³, czy ma portfel. - Teraz idziemy na lunch.

- Zostawiliçemy w pokoju w³iczony komputer.

- Nic mu nie bêdzie. Pokój jest zamkniêty. Na drzwiach wi-si tabliczka „Nie przeszkadzaæ”.

Promienie s³oñca wci¹ odbija³y siê od przejeżdżaj¹cych sa-mochodów jak strugi p³ynnego œwiat³a. Druga strona ulicy mi-gota³a jak fantasmagoria.

Jilly spodziewa³a siê us³yszeæ srebrzysty œmiech dzieci, po-czuaæ woñ kadzid³a i ujrzeæ kobietê w mantyli siedz¹c¹ w koœciel-nej ³awce na parkingu, poczuaæ wiatr wywo³any ³opotem skrzy-de³ stada bia³ych ptaków, które sfrunê³yby nagle z pustego do¹d nieba.

Potem Shepherd, nie podnosz¹c g³owy, nieoczekiwanie wzi¹³ j¹ za rêkê. Chwila sta³a siê zbyt rzeczywista na wizje. Weszli do œrodka. Jilly prowadzi³a Shepa, aby nie musia³ pod-nosiæ oczu i naraż³aæ siê na kontakt wzrokowy z nieznanymi. Bior¹c pod uwagê temperatur¹ na zewn¹trz, może na by³o od-nieceæ wrażenie, że powietrze do restauracji pompuje siê prosto z Arktyki. Jilly nie czu³a ch³odu.

+**

Myœl o setkach tysiêcy milionów mikroskopijnych maszyn uwijaj¹cych siê w jego mózgu zupe³nie odebra³a apetyt Dyla-nowi, który jad³ bez żadnej przyjemności, jak na ironiê prawie niczym maszyna pobieraj¹ca porcjê paliwa.

Kiedy przed Shepem postawiono danie z³ożone z grzanki z serem zrobionej z chleba bez okr¹g³ej skórki, podzielonej na cztery kwadratowe kawa³ki, frytek bez ostrych koñcówek, ogór-ków konserwowych, z których Dylan uformowa³ prostok¹tne s³upki, oraz grubych plastrów pomidorów tak³e pokrojonych w kwadraty, ch³opak zacz¹³ jeceæ z widocznym zadowoleniem.

Mimo że Shep jad³ palcami - nie tylko grzankê, frytki i ogór-ki, ale tak³e pokrojone pomidory - Dylan

nawet nie próbowa³ przypomina^æ mu o konieczności u^çycia widelca. Na manery przy stole by³ odpowiedni czas i miejsce, ale tu i teraz powinni si^ê przede wszystkim cieszy^æ, ζ e ζ yj¹ i mog¹ w spokoju zje^æ posi³ek.

Zajmowali boks przy oknie, chocia^ç, Shep nie lubi³, gdy „pa-trzyli na niego ludzie w oerodku i ludzie z zewn¹tr^z". Szyby

w oknach by³y jednak mocno przyciemnione, chroni³y wn^êtrze restauracji przed o^ælepiaj¹cym o^æwiat³em s³onecznym, tote^ç z uli-cy niewiele mo^çna by³o zobaczy^æ.

Poza tym wszystkie boksy w tym lokalu rozmieszczono wzd³u^ç okien, a zwyk³e stoliki ustawiono tak blisko siebie, ζ e w miar^ê jak g^êstnia³by t³um go^æci, Shep szybko zacz¹³by okazy-wa^æ niepokoj³.

Fizyczne bariery boksu zapewnia³y im odpowied-ni stopie^ñ prywatności, a po niedawnej reprimendzie Shep po-pad³ w zmienny nastrój.

Dylan czu³ wibruj¹cy dotyk odcisków psychicznych na me-nu i sztu^æcach, lecz doszed³ do wniosku, ζ e coraz lepiej idzie mu wyciszanie tych impulsów.

Dylan i Jilly prowadzili bezsensown¹ pogaw^êdk^ê o zupe³nie nieistotnych rzeczach, takich jak ulubione filmy, jak gdyby roz-rywka rodem z Hollywood mog³a mie^æ teraz jakiegokolwiek zna-czenie dla nich, skoro zostali oddzieleni od reszty ludzko^æci i najprawdopodobniej godzinami b^êd¹ prze^çywa^æ rzeczy si^êga-j¹ce daleko poza ludzkie do^æwiadczenie.

Wkrótce pogaduszki o filmach zacz^ê3y si^ê wydawa^æ nie tyl-ko b³ahe, ale zupe³nie dziwaczne, jakby by³y bohatersk¹ prób¹ ucieczki przed rzeczywisto^æci¹, wi^êc Jilly powoli skierowa³a roz-mow^ê na ich sytuacj^ê. Nawil¹zuj¹c do zawi³ej logiki, dzi^êki k^ó-rej Dylan zdo³a³ u^æwiadamia^æ bratu, ζ e sk³adanie w miejscu publicznym jest równie Y le widziane jak sikanie na buty starusz-kom, powiedzia³a:

- To by³o kapitalne.

- Kapitalne? - Pokr^êci³ przec¹co g³ow¹. - To by³o pod³e. - Nie. Nie rób sobie wyrzutów.

- Ale jednak by³o pod³e. Nie cierpi^ê tego, chocia^ç, kiedy trzeba, umiem to robi^æ ca³kiem nie Y le.

- Trzeba go by³o przekona^æ - odpar³a. - I to szybko.

- Nie szukaj dla mnie usprawiedliwie^ñ. Mo^çe mi si^ê spodo-ba^æ i sam ich zaczⁿê szuka^æ.

- Nie do twarzy ci z tym ponuractwem, O'Conner. Bardziej podoba³e^æ mi si^ê jako irracjonalny optymista.

U^æmiechn¹³ si^ê.

- Ja te^ç si^ê sobie bardziej podoba³em.

Po³kn^ê3a ostatni k^ês kanapki z w^êdlin¹ i sa³at¹, popi³a 3y-kiem coorsa, a potem westchn^ê3a i powiedzia³a:

- Nanomaszyny, nanokomputery... je^çeli to ma³e choler-stwo poprawia mi teraz inteligencj^ê, dlaczego ci¹gle nie potrafi^ê ogarn¹æ rozumem tego wszystkiego?

- Niekoniecznie poprawiaj¹ nam inteligencj^ê. Po prostu nas zmieniaj¹. Nie zawsze na lepsze. A w³acenie, Proctor uzna³, ζ e niezr^êcznie mówia^æ o nanomaszynach sterowanych przez nano-komputery, wi^êc wymy^æli³ nowe s³owo na okre^ælenie po³1czenia tych dwóch rzeczy. Nanoboty. Kombinacja „nano" i „robota".

- Cieliczna nazwa wcale nie sprawia, ζ e s¹ mniej straszne. - Jilly zmarszczy³a brwi i potar³a kark, jak gdyby poczu³a ch³ód. - Znowu de³a vu. Nanoboty. Co^æ mi o^æwita. Wtedy w pokoju mówi³e^æ, jakby^æ si^ê spodziewa³, ζ e co^æ o tym wiem. Dlaczego?

- Ten tekst, który mia³a^æ przeczyta^æ z ekranu, a który ci stre^æci³em... to by³ zapis godzinnego wywiadu, którego Proctor udzieli³ w twoim ulubionym programie radiowym.

- U Parisha Lanterna?

- W ci¹gu pi^êciu lat Proctor by³ jego go^æciem trzy razy, trze-ci raz przez dwie godziny. Czyli mog³a^æ go raz s³ysze^æ.

Jilly zamy^æli³a si^ê na moment nad now¹ okoliczno^æci¹, ale p³yn¹ce z niej wnioski nie wzbudzi³y jej entuzjazmu.

- Mo^çe ju^ç lepiej zaczⁿê si^ê martwia^æ przemieszczaniem bie-guna magnetycznego Ziemi i pijawkami mózgowymi z innej rze-czywisto^æci.

Z ulicy zjecha³ na parking jakic^æ samochód i przemkn¹³ obok restauracji z tak nierozs¹dn¹ pr^êdko^æci¹,

że ryk silnika i b³ysk za oknem zwróci³y uwagê Dylana. Czarny chevrolet suburban. Na dachu nad przedni¹ szyb¹ mia³ zamontowane cztery reflektory, które nie nale¿a³y do standardowego wyposa¿enia suburbanów. Jilly te¿ zauwa¿y³a samochód.

- Nie. Jak mogli nas znaleŹæ?

- Mo¿e po tym, co zdarzy³o siê w Safford, powinniemy jeszcze raz zmieniaæ tablice.

Czarne auto zatrzyma³o siê przed biurem motelu, tu¿ obok restauracji.

- Mo¿e ten szczurek na stacji, Skipper, zacz¹³ coœ podejrzewaæ.

- Jest setka takich „byæ mo¿e”.

Dylan siedzia³ twarz¹ do motelu, lecz Jilly mia³a miejsce akcji za plecami. Albo czêœæ miejsca akcji.

Pokaza³a, stukaj¹c palcem w szybê.

- Dylan. Po drugiej stronie ulicy.

Przez przyciemnione okno i dr¿¹ce od gor¹ca powietrze, które unosi³o siê ze spieczonej jezdni, Dylan ujrza³ drugiego czarnego chevroleta przed motelem naprzeciwko.

Prze³ykaj¹c ostatni kês lunchu, Shep powiedzia³:

- Ciasto.

Ze swojego miejsca, nawet gdyby przycisn¹³ twarz do szyby, Dylan nie móg³ zobaczyæ ca³ego chevroleta, który zaparkowa³ ko³o recepcji. Po³owa samochodu znajdowa³a siê jednak w jego polu widzenia i ujrza³ dwóch mê¿czyzn, którzy wysiedli od stro-ny kierowcy. Ubrani w lekkie, jasne stroje, odpowiednie do pogody w miasteczku na pustyni, wygl¹dali jak golfiœci zmie-rzaj¹cy na popo³udniow¹ partiê: niezwykle wysocy golfiœci, nie-zwykle wysocy i groŹnie wygl¹daj¹cy golfiœci.

- Proszê - przypomni³ sobie Shep. - Proszê o ciasto.

3 0 Dylan przyzwyczai³ siê, ¿e jest jedn¹ z najwy¿szych osób prawie w ka¿dym gronie, ale dwaj dr¹gale, którzy wysiedli z chevroleta, wygl¹dali, jakby spêdzili rano na rodeo, wyrzucaj¹c w powietrze kowbojów i bior¹c ich na rogi. Zniknêli za samochodem, kieruj¹c siê w stronê biura.

- ChodŹmy - rzuci³ krótko Dylan, wysun¹³ siê z boksu i wsta³.

Jilly zerwa³a siê natychmiast, ale Shep nawet siê nie ruszy³. Z pochylon¹ g³ow¹, wpatruj¹c siê w pusty talerz, powiedzia³: - Proszê o ciasto.

Gdyby nawet podano mu trój¹tny kawa³ek zamiast kwa-dratowego, jeden zaokr¹glony koniec ciasta mo¿na by³o ³atwo sp³aszczyæ. Poza tym trój¹t by³ odpowiednio kanciasty, bez krzywizn, zdecydowanie niekszta³towy. Shep uwielbia³ ciasto.

- Zjemy ciasto - sk³ama³ Dylan. - Ale najpierw pójdziemy do toalety, bracie.

- Siku? - spyta³ Shep.

- Siku - potwierdzi³ cicho Dylan, chc¹c unikn¹æ robienia sceny w restauracji.

- Shep nie musi siku.

Ze wzglêdu na przepisy przeciwpo¿arowe i koniecznoœæ przyjmowania dostaw restauracja na pewno mia³a tylne wyjœcie; aby tam jednak dotrzeæ, na pewno musieliby przejœæ przez kuchniê, co spowodowa³oby za du¿o zamieszania, nawet gdyby im pozwolono skorzystaæ z tej drogi. Nie œmieli wyjœæ frontowy-mi drzwiami z obawy, ¿e zauwa¿¹ ich pseudogolfiœci. Pozosta³a im tylko jedna droga.

- Mo¿liwe, ¿e przez pewien czas nie bêdziesz mia³ okazji. Lepiej chodŹmy teraz - wyjaœni³ Dylan.

- Nie chcê siku. Zjawi³a siê kelnerka. - Podaæ coœ jeszcze?

- Ciasto - powiedzia³ Shep.

- Moglibyœmy zobaczyæ listê deserów w menu? - zapyta³ Dylan.

- Ciasto.

- Myœla³am, ¿e ju¿ pañstwo wychodz¹.

- Idziemy tylko do toalety - zapewni³a j¹ Jilly. Gdy kelner-ka zmarszczy³a brwi, Jilly doda³a: - Osobno.

Wyci¹gaj¹c bloczek z kieszeni fartucha, kelnerka oznajmi³a: - Mamy œwietne ciasta. -Z pieczono-wicie u³o¿onej i upiêtej rudej fryzury wydoby³a o³ówek. - Kokosowe, torcik szwar-cwaldzki, cytrynowe i cytrynowo-orzechowe.

- Nie chcemy zamawiaæ ciasta dla wszystkich - odrzek³ Dy-lan. - Chcielibyœmy dostaæ menu.

- Ciasto - powiedzia³ Shepherd.

Gdy kelnerka oddali³a siê, żeby przynieœæ im menu, Dylan powiedzia³:

- Chod^Ÿ, Shep.

- Ciasto. Kokosowe... - Najpierw siku, Shep.

- ...torcik szwarcwaldzki...

Mêczy^Ÿni z czarnego chevroleta byli ju[¿] pewnie w recepcji. - ...cytrynowe...

Je[¿]eli mieli przy sobie jakieœ dokumenty policyjne, pokazu-j¹ je ju[¿] recepcjonioœcie.

- ...i cytrynowo-orzechowe.

Je[¿]eli nie mieli dokumentów, postaraj¹ siê uzyskaæ i¹dane informacje metod¹ zastraszenia.

- Jak nie zrobisz siku - pó³g³osem poinformowa³ Shepa Dy-lan - nie bêdzie ciasta.

Oblizuj¹c wargi na myœl o cieœcie, Shep rozwa[¿]a³ ultimatum. - Dylan - powiedzia³a cicho, lecz z widocznym przejêciem Jilly. - Okno.

Spod motelu naprzeciwko nadjecha³ drugi czarny chevrolet suburban. Zaparkowa³ za pierwszym, który sta³ przed recepcj¹ obok restauracji.

Dylan nie chcia³ chwytæ brata za rêkê i si³¹ wyci¹gaæ go z boksu, chyba ¿e nie mia³by ju[¿] absolutnie ¿adnego wyboru. Gdyby to zrobi³, prawdopodobnie ch³opak poszed³by za nim, choæ niekoniecznie by³by sk³onny do wspó³pracy. Nie stawia³by

zaciêtego oporu, ale gdy siê upar³, potrafi³ tkwiæ w miejscu jak zaklinowana ocemionica.

Kelnerka wziê³a menu ze swojego stanowiska i ruszy³a w drogê powrotn¹ do ich boksu.

- Bez siku nie bêdzie ciasta? - zapyta³ Shepherd. - Bez siku nie bêdzie ciasta.

- Najpierw siku, potem ciasto? - upewni³ siê Shep. - Najpierw siku, potem ciasto - przytakn¹³ Dylan.

Shepherd wysun¹³ siê z boksu.

Kiedy wsta³, przysz³a kelnerka, po³o[¿]y³a menu na stole i spyta³a:

- Podaæ kawê?

Dylan zobaczy³, jak otwieraj¹ siê drzwi wejœciowe. Od szkla-nej tafli odbi³o siê jaskrawe œwiat³o s³oñca, a z miejsca, gdzie sta³, z boku, nie móg³ zobaczyæ, kto wchodzi, dopóki goœæ nie znalaz³ siê w œrodku.

- Dwie kawy - poprosi³a Jilly.

Próg przekroczy³o dwoje starsz³ów. Mieli zapewne ponad osiemdziesi¹t lat. Choæ nie uginali siê pod brzemieniem wieku i wygl¹dali doœæ czerstwo, na pewno nie byli mordercami.

- Mleko - wymamrota³ Shep.

- Dwie kawy i mleko - powiedzia³ do kelnerki Dylan. Szklanka, z której bêdzie pi³ mleko, jest zapewne okr¹g³a; jed-nak samo mleko nie by³o okr¹g³e. Nie by³o kszta³towe, lecz bez-kszta³tne, a Shepherd nigdy nie mia³ ¿adnych uprzedzeñ wobec jedzenia tylko z powodu formy naczynia, w którym je podawano. - Ciasto - powiedzia³ Shep, gdy ze spuszczone¹ g³ow¹ szed³ za Dylanem miêdzy stolikami, a Jilly zamyka³a pochód. - Cia-sto. Najpierw siku, potem ciasto. Najpierw siku, potem ciasto. Toalety znajdowa³y siê w korytarzu z ty³u restauracji. Przed Dylanem szed³ przysadzisty brodaty mêczyzna w bezrêkawniku, który na ramionach, karku i ³ysej czaszce mia³ tyle kolorowych tatua[¿]y, ¿e móg³by wystêpowæ jako cyrkowa atrakcja. Skierowa³ siê do mêskiej toalety.

Gdy znale^Ÿli siê w korytarzu, ci¹gle w polu widzenia niektó-rych goœci restauracji, Dylan rzek³ do Jilly:

- Sprawd^Ÿ damsk¹.

Wesz³a do ³azienki i wróci³a, zanim drzwi zd¹¿y³y siê za ni¹ zamkn¹æ.

- Nie ma nikogo.

Dylan ponagli³ brata, ¿eby wszed³ do damskiej toalety ra-zem z Jilly, a sam zaraz za nimi wsun¹³ siê do œrodka.

Obie kabiny by³y otwarte. Zewnêtrznych drzwi prowadz¹-cych z korytarza nie mo[¿]na by³o zamkn¹æ na zamek. W ka[¿]dej chwili móg³ ktoœ wejœæ.

Jedynie okno zosta³o zupe³nie zamalowane, poza tym by³o za ma³e, by przez nie uciec.

- S³uchaj, bracie - powiedzia³ Dylan. - Chcia³bym, ¿ebyœ coœ dla mnie zrobi³.

- Ciasto.

- Shep, musisz z³o[¿]yæ nas st¹d z powrotem do naszego po-koju w motelu.

- Przecie[¿] oni na pewno przyjd¹ do naszego pokoju - za-protestowa³a Jilly.

- Jeszcze ich tam nie ma. Zostawiliemy w³czony kompu-ter, na ekranie jest wywiad z Proctorem. Nie powinni tego wi-dzieæ. Nie wiem, dok¹d mamy teraz jechaæ, ale gdziekolwiek by to by³o, je³eli zorientuj¹ siê, ile wiemy, ³atwiej im bêdzie deptaæ nam po piêtach, bêd¹ mogli przewidywaæ nasze ruchy.

- Ciasto kokosowe.

- Poza tym - doda³ Dylan - w przyborach do golenia mam kopertê z pieniêdźmi, prawie piêæset dolców, a tutaj tylko to, co w portfelu. - Uj¹³ podbródek Shepa i uniós³ mu g³owê. - Shep, musisz to dla mnie zrobiaæ.

Shep zamkn¹³ oczy.

- Nie sikamy w miejscach publicznych.

- Nie proszê ciê, ³ebyœe sika³. Po prostu z³ó³ nas z powro-tem do pokoju. Teraz, Shep. Jak najszybciej.

- Nie jemy goldfishów, nie sikamy, nie sk³adamy. - Shep, to zupe³nie co innego.

- Nie jemy goldfishów, nie sikamy, nie sk³adamy.

- Tutaj ta zasada nie obowi¹zuje, bracie. Nie jesteœmy w miejscu publicznym.

Argument nie trafi³ Shepherdowi do przekonania. Wiedzia³ przecie³, ³e to jest „toaleta publiczna”.

- Nie jemy goldfishów, nie sikamy, nie sk³adamy.

- Pos³uchaj, bracie, widzia³eœe du³o filmów, wiesz, jacy s¹ Ýli ludzie.

- Sikaæ w miejscu publicznym.

- Wyobra³ sobie jeszcze gorszych od tych najgorszych. Lu-dzi z broni¹. Morderców takich jak na filmach. Szukaj¹ nas bardzo Ýli ludzie, Shep.

- Hannibal Lecter.

- Nie wiem. Mo³e s¹ tacy Ýli jak on. Nie wiem. Ale je³eli mi nie pomo³iesz, je³eli nie z³o³ysz nas tam, gdzie powiedzia³em, to na pewno dojdzie do krwawych i oeliz³ych scen.

Oczy ch³opaka pod powiekami porusza³y siê gwa³townie, co œwiadczy³o o jego poruszeniu.

- Oeliz³e i krwawe sceny s¹ z³e.

- Bardzo z³e. I jeœli w tej chwili nie z³o³ymy siê z powrotem do pokoju motelowego, zdarz¹ siê bardzo krwawe i oeliz³e rzeczy. - Shep siê boi.

- Nie bój siê. - Shep siê boi.

Dylan w duchu nakaza³ sobie spokój, by nie straciaæ panowa-nia nad sob¹ tak jak na wzgórzach Kalifornii. Nigdy wiêcej nie wolno mu mówiaæ do Shepa w taki sposób, nawet w najbardziej dramatycznej sytuacji. Nie pozosta³a mu ³adna inna taktyka poza b³aganiem.

- Na litoææ bosk¹, proszê ciê, bracie. - S-shep siê b-boi.

Gdy Dylan zerkn¹³ na swojego timeksa, wskazówka se-kundnika zdawa³a siê wirowaæ wokó³ tarczy. Staj¹c obok Shepa, Jilly powiedzia³a:

- Skarbie, wczoraj w nocy, kiedy ja le³a³am w swoim ³ó³ku, ty w swoim, a Dylan spal i chrapa³, pamiêtasz nasz¹ krótk¹ roz-mowê?

Dylan nie mia³ pojêcia, o czym mówi³a. Nie opowiada³a mu o ³adnej rozmowie z Shepem. Poza tym by³ pewien, ³e nie chrapa³. - Skarbie, obudzi³am siê i us³ysza³am, jak szepczesz, pamiê-tasz? Mówi³eœe, ³e siê boisz. I co ci wtedy powiedzia³am?

Oczy Shepherda przesta³y drgaæ gor¹czkowo, ale ch³opak milcza³.

- Pamiêtasz, kochanie? - Gdy otoczy³a Shepa ramieniem, nie skuli³ siê pod wp³ywem dotyku, nawet siê nie wzdrygn¹³. - Skarbie, pamiêtasz, powiedzia³eœe: „Shep siê boi”, a ja odpar-³am: „Shep jest dzielny”.

Dylan us³ysza³ jakieœ ha³asy w korytarzu i zerkn¹³ na drzwi. Nikt nie wszed³, ale by³a pora lunchu i w restauracji t³oczy³o siê sporo ludzi; ich samotnoææ nie mog³a trwaæ d³ugo.

- Bo jesteœe dzielny, Shep - ci¹gnê³a Jilly. - Jesteœe jednym z najdzielniejszych ludzi, jakich znam. Œwiat to straszne miej-sce. Wiem, ³e dla ciebie jest jeszcze straszniejszy ni³ dla nas. Tyle ha³asu, tyle jasnoœci i kolorów, tylu ludzi, obcych, którzy ci¹gle do ciebie mówi¹, i wszêdzie zarazki, nic nie jest tak upor¹dko-wane, jak powinno byæ, nic nie jest tak proste, jak byœe chcia³, wszystko jest kszta³towe i obrzydliwe. Mo³esz z³o³yæ uk³adan-kê tak, ³eby wszystkie kawa³ki by³y na

swoim miejscu, możesz czytać „Wielkie nadzieje” dwadzieścia lub sto razy i za każdym razem książka będzie dokładnie taka, jak się spodziewasz. Ale nie da się złożyć życia tak jak układanki, nie możesz sprawić, aby każdy dzień wyglądał tak samo - mimo to codziennie rano wstajesz i próbujesz. Dlatego jesteś bardzo dzielny, skarbie. Shepherd, gdybym była taka jak ty, nie sładzę, żeby być o mnie stać na taką odwagę. Na pewno nie byłabym taka dzielna. Co dzień tak uparcie próbowałam - to najodważniejszy czyn, jakiego nie dokonał żaden bohater filmowy.

Spróbuj Jilly, Dylan w końcu przestał popatrywać nerwo-wo na drzwi, przestał zerkać na zegarek i odkrył, że twarz i me-lodyjny głos tej kobiety bardziej przykuwają jego uwagę niż myślenie o osaczających ich zawodowych mordercach.

- Kochanie, musisz być dzielny, wiem, że potrafisz. Nie wolno ci się bać złych ludzi ani ocelizujących i krwawych rzeczy, po prostu zrób, co trzeba, tak jak wstajesz co dzień rano i idziesz pod prysznic, zrób, co trzeba, spróbuj sprawić, żeby świat był uprzejmym i prostym. Skarbie, musisz być dzielny i złożyć nas z powrotem do pokoju.

- Shep jest dzielny?

- Tak, Shep jest dzielny.

- Nie jemy goldfishów, nie sikamy, nie skądamy - powiedz Shep, ale jego oczy pod zamkniętymi powiekami pozostały nieruchome, co oznaczało, że nawet kwestia niestosowności sikania w miejscu publicznym nie dręczy go tak bardzo jak jeszcze przed minutą.

- Właściwie skądanie w miejscu publicznym to nie to samo co sikanie, skarbie - rzekła Jilly. - Bardziej przypomina plucie. Oczywiście, kulturalni ludzie tego nie robią. Choć nigdy nie sikałam w miejscu publicznym, czasem muszę splunąć, kiedy na przykład robak wpadnie ci do ust, i nic w tym złego. Ci źli ludzie przypominają robaka, który wpadł ci do ust, więc jeżeli się złożymy, żeby przed nimi uciec, to tak jakbyśmy wypluli tego robaka. Shep, zrób to, skarbie. Jak najszybciej.

Shepherd sięgnął w przestrzeń, chwycił szczyptę niczego i skręcił.

Jilly położyła rękę na grzbiecie jego dłoni.

Shep otworzył oczy i odwrócił się, napotykając spojrzenie Jilly.

- Czujesz, jak to jest?

- Zrób to, skarbie. Pospiesz się.

Dylan podszedł bliżej, obawiając się, że zostanie tu sam. Zobaczył lekką zmarszczkę w powietrzu między palcami Shepherda, a potem patrzył w zdumieniu, jak rozchodził się od niej krąg.

Shep pociągnął tkaninę rzeczywistości. Toaleta damska złożyła się, a wokół nich zaczęło się rozkładać nowe miejsce.

31 Kiedy Dylan zaczął się składać - a może składała się damska toaleta, wszystko jedno - wpadł w panikę przekonany, że Shep zgniecie ich i rzuci w jakieś zupełnie inne miejsce, że zamiast w swoim pokoju, znajdą się w motelu, gdzie nocowali dwa, trzy albo dziesięć dni wcześniej; możliwe, że kiedy się rozłożył, będą bezradnie wymachiwać rękami i nogami w powietrzu tysiąc stóp nad ziemią, a potem runą na spotkanie śmierci; że wprost z azienki przeniosł się na dno mrocznej otchłani oceanu, a potworne ciśnienie kilka mil pod powierzchnią morza w jednej chwili rozgniecie ich na miąższość, zanim zdąży wciągnąć do płuca pierwszy zabójczy haust wody. Shepherd, dla którego Dylan od dwudziestu lat był bratem, a od dziesięciu opiekunem, był może zachowałem pechowi wadliwych, ale nie potrafił ich wykorzystać w żaden konsekwentny sposób. Mi-mo że złożyli się żywi ze wzgórza w Kalifornii i bezpiecznie przebyli drogę z pokoju motelowego przed restaurację, Dylan nie umiał zaufa nowemu Shepherdowi O'Connerowi, który z dnia na dzień stał się geniuszem fizyki, specem od stosowanej mechaniki kwantowej - czy co tam innego stosował - istnym czarodziejem, który nadal rozumował jak dziecko; potrafił manipulować czasem i przestrzenią, ale za nic w świecie nie zjadłby niczego kształtowego, mówił o sobie w trzeciej osobie i unikał bezpośredniego kontaktu wzrokowego. Gdyby Dylan w chwili szaleństwa dał Shepherdowi naśladowną broń, mógłby się spodziewać tylko najgorszej tragedii; skądanie „tutam” musiało grozić niewspółmiernie poważniejszą katastrofą niż spustoszenia, jakich dokonałby nawet karabin maszynowy. Chociaż po drodze trwała tylko mgienina oka, Dylan zdążył sobie wyobrazić tyle krwawo-ocelizujących scen, że starczyłoby ich na obdzielenie obrzydliwych i tandetnych filmów dla całego pokolenia ich młodocianików. Wreszcie toaleta złożyła się zupełnie, a

wokó³ nich roz³o¿y³o siê nowe miejsce.

Metaforyczna na³adowana broñ nie wypali³a. ZnaleŸli siê z powrotem w swoim pokoju motelowym: okno by³o zas³oniê-te, sypialniê oœwietla³a w³aœciwie tylko lampa, na biurku sta³ porzucony laptop. Shep zamkn¹³ za nimi bramê do damskiej toalety, gdy tylko przez ni¹ przeszli. Dobrze. Zreszt¹ i tak nie mogliby tam bez-piecznie wróciæ. Najmniej potrzebowali spotkania z jak¹œ oso-b¹, która zechce skorzystaæ z toalety, wkurzy siê i krzykiem zwabi oœwiadców.

Byli bezpieczni. Tak im siê w ka¿dym razie przez moment wydawa³o.

Rzeczywioœcie, w³os nie spad³ im z g³owy, ale wcale nie byli bezpieczni. W chwili pojawienia siê w pokoju, zanim którekol-wiek z nich zd¹¿y³o odetchn¹æ, Dylan us³ysza³ chrobot klucza uniwersalnego w zamku, a potem szczêk zasuwki, jak gdyby ktoœ próbowa³ otworzyæ drzwi, robi¹c przy tym jak najmniej ha³asu.

U bram stanêli barbarzyñcy, a na murach nie ustawiono sa-ganów z wrz¹cym olejem, by poczêstowaæ ich pal¹cym desz-czem i odeprzeæ.

Pod zasuwk¹ by³ prostszy zamek, do którego na pewno za-raz wsunie siê klucz. Drzwi zabezpieczyli ³añcuchem, ale to nie mog³o stanowiæ powa¿nej przeszkody dla brutalnego osi³ka, je-œli bêdzie wiedzia³, gdzie dok³adnie ma kopn¹æ.

W chwili gdy zasuwka puœci³a, Dylan chwyci³ jedno z trzech krzese³ stoj¹cych za biurkiem. Szybko przeci¹³ pokój d³ugimi krokami i podpar³ wysokim oparciem krzesa³a klamkê, blokuj¹c drzwi, które powinny wytrzymaæ nawet po otwarciu drugie-go zamka.

Czasu mia³ tyle samo co pieniêdzy, nie czeka³ wiêc, ¿eby sprawdziæ, czy krzes³o mocno dociska drzwi, czy zosta³o trochê niebezpiecznego luzu. Musia³ zaufaæ prowizorycznej baryka-dzie, tak jak Shepowi i jego magicznej mocy sk³adania. Wbieg³ do ³azienki, wyszarpn¹³ kopertê z pieniêdzmami z saszetki z przy-borami do golenia i wepchn¹³ do kieszeni spodni.

Wracaj¹c do sypialni, zauwa¿y³, ¿e drzwi s¹ zamkniête na-prawdê szczelnie, a krzes³o trzyma siê mocno, nawet gdy klam-ka zaczê³a siê poruszaæ, a drewno zaskrzypia³o pod naciskiem z zewn¹trz.

Przez kilka cennych sekund mê¿czyŸni za drzwiami mogli przypuszczaæ, ¿e opór, jaki napotkali, ma zwi¹zek z uszkodze-niem któregoœ z zamków. Dylan nie móg³ jednak liczyæ na ich g³upotê czy nawet ³atwowiernoœæ, a s¹dzi¹c po agresywnoœci,

z jak¹ prowadzili czarne chevrolety, nie mogli na te¿ by³o spodzie-waæ siê po nich cierpliwœci.

Jilly od³czy³a i zamknê³a laptop. Zarzuci³a na ramiê toreb-kê i odwracaj¹c siê do Dylana, unios³a rêkê, wskazuj¹c na sufit. Nie wiedziæ czemu skojarzy³a mu siê z Mary Poppins, ale by³a to Mary Poppins, której cery nie wybieli³a paskudna angielska pogoda, a jej gest przywodzi³ na myœl Supermana wzbijaj¹cego siê do lotu.

Skrzypienie drewna usta³o i znów dal siê s³yszeæ chrobot klucza w zamku, co oznacza³o, ¿e napakowani golfiœci jeszcze siê nie zorientowali.

Shep stal w klasycznej pozycji Shepa, jak obraz krzywdy wy-rz¹dzonej przez okrutn¹ Naturê, w niczym nie przypominaj¹c czarodzieja.

- Dobra, bracie - szepn¹³ Dylan. - Rób swoje i z³ó¿ nas st¹d. Shep nie wykona³ ¿adnego gestu, by przenieœæ ich do bez-piecznego miejsca.

- No, dziecko. Szybko. Znikajmy st¹d.

- To tak, jakbyœ wyplu³ robaka - przypomni³a mu Jilly. Szczêk klucza ust¹pi³ trzeszczeniu œrub zawiasów wcinaj¹-cych siê w futrynê, a krzes³o znów zatrzeszcza³o pod nieustêpli-wym naporem.

- Jak nas nie z³o¿ysz, nie bêdzie ciasta - szepn¹³ rozgor¹cz-kowany Dylan, bo dla Shepa ciasto i kreskówki ze Strusiem Pê-dziwiatrem stanowi³y wiêksz¹ motywacjê ni¿ s³awa i fortuna dla wiêszoœci ludzi.

Na wspomnienie o cieœcie Jilly syknê³a i powiedzia³a: - Nie zabieraj nas z powrotem do restauracji, Shep! S³ysz¹c ostrze¿enie, Shepherd zada³ pytanie, które wyjaœnia-³o powody jego wahania:

- Dok¹d?

Mordercy stracili cierpliwœæ, uciekaj¹c siê do bardziej rady-kalnych metod, które zapewne by³y im bli¿sze ni¿ dyskretne pod-chody. Drzwi zadygota³y od ciosu barku lub obcasa ciê¿kiego buciora, a krzes³o jêknê³o jak kot, któremu przydepniêto ogon. - Dok¹d? - zwróci³a siê do Dylana Jilly. - Dok¹d?

Łomot do drzwi rozległ się niczym walenie w kotły i coce w krzeczle trzasko, ale konstrukcja wytrzymała.

Podczas skądania z damskiej toalety Dylan wyobrażał sobie mnóstwo niezamierzonych celów podróży, które mogły się okazać dla niego zgubą, lecz teraz nie przychodziło mu do głowy ani jedno miejsce na Ziemi, gdzie mogliby szukać azylu.

Znowu dobiegł ich odgłos zderzenia ciała z odpornym drewnem, po którym ciało wydało stęknięcie, ale nie bólu ani złości, tylko perwersyjnej przyjemności, jak czerpać z kary.

Zaraz potem usłyszeli kolejny hałas, lecz tym razem był to ostry brzęk tłuczonego szkła. Zasłony na oknie drgnęły, gdy od tkaniny odbiły się kawałki rozbitej szyby.

- Do domu - powiedziała do Shepherda Dylan. - Zabierz nas do domu, Shep. Szybko.

- Do domu - powtórzył jak echo Shepherd, ale wyglądał, jakby nie był pewien, do którego miejsca dokładnie odnosi się to słowo.

Ten, który wybił okno, zgarnął jakimś narzędziem ostre odłamki z ramy, oczyszczając sobie drogę.

- Do naszego domu w Kalifornii - rzekł Dylan. - Kalifornia - sto ileś tam tysięcy mil kwadratowych...

Shep uniósł dłoń, jak gdyby skądąś hołd lenny stanowi Kalifornia.

- ...ludność, trzydzieści ileś milionów ileś tysięcy... Genetyczny kuzyn byka, który atakował drzwi, znowu zaszarżowało, a krzesło trzasko, i obsunęło się trochę. Marszczył brwi, jakby wciąż niepewny siebie, Shepherd ściśnięte powietrze palcami uniesionej dłoni.

- ...drzewo stanu - powiedziała Dylan, lecz nazwa wyleciała mu z głowy

- Sekwoja! - pośpieszył mu z pomocą Jilly.

Zasłony wydęły się jak balon. Jeden z zabójców zaczął się gramolić do środka.

- Kwiat stanu - maczek kalifornijski - cięgnął Dylan. Wytrząsał się opaciśca. Po piątym uderzeniu drzwi wpadły z hukiem do środka, wywracając krzesło

Pierwszy mężczyzna, który stanął na progu, kopiąc na bok szczelki krzesła, był ubrany w blade, szare spodnie i różowo-białe koszulki polo, a na twarzy miał wypisaną kłódę mordy. W ręce trzymał pistolet. Ruszył na nich, unosząc broń z niedwuznacznym zamiarem pocignięcia za spust.

- Eureka - powiedziała Shep i skręcił się szczytę niczego. Dylan w duchu podziękował Bogu, że nie usłyszał wystrzału, gdy pokój motelowy się rozłożył, usłyszał jednak, jak niedoszły zabójca krzyknął:

- O'Conner!

Tym razem podczas kalejdoskopowej podróży obawiał się czegoś zupełnie innego: że zanim uciekli z pokoju, zbier w stroju golfowym podszedł za blisko nich i Shep rozłożył razem z nimi do Kalifornii uzbrojonego mordercę.

32 Przez nienawistną sypialnię motelową Dylan zobaczył zbliżające się liczne pąty

cienia i kilka drobnych odłamków bladego światła, a ułamek sekundy przed tym, jak rozpoznał nowe pomieszczenie, które rozłożyło się wokół niego, poczuł aromat ciasta

cynamonowo-pekankowego-rodzynekowego upieczonego według strzeżonego jak oka w głowie przepisu jego matki - cudownej woni nie sposób było z niczym pomylić.

Shep, Jilly i Dylan przybyli tu cali i zdrowi, ale morderca w koszulce polo nie zdążył się z nimi zabrać. Z Arizony nie dobiegło ich nawet echo krzyku „O'Conner!”.

Mimo poprawiającego samopoczucie zapachu i braku zabójcy, który szturmował drzwi pokoju w motelu, Dylan nie odczuwał ulgi. Co było nie tak. Nie potrafił na razie określić źródła swojego niepokoju, ale uczucie było zbyt wyraźne, by móc na jego obrać karę osłabionych nerwów.

Mrok panujący w kuchni ich kalifornijskiego domu rozjaśniało jedynie słabe światło karmelowe światło słychać się zza otwartych drzwi, które prowadziły do jadalni, oraz jeszcze słabszy blask podświetlanego zegara - zamontowanego w brzuchu uśmiechniętej ceramicznej cewinki zawieszanej na ocianie z prawej strony zlewu. Na blacie pod zegarem w blasku cyferblatu widać było prostokątną formę do pieczenia ze świeżym ciastem cynamonowo-pekankowym, które studziło się na drucianej podstawie.

Vonetta Beesley - odwiedzajca ich raz na tydzień gosposia jeżdżąca na harleyu - czasami gotowała

według najlepszych przepisów ich niezwykłej matki. Ale bracia mieli wrócić z objazdu po festiwalach sztuki dopiero pod koniec października, więc musiały przygotować ten smakołyk dla siebie.

Po chwilowej dezorientacji, jaka nastąpiła tuż po zorientowaniu, Dylan zrozumiał, dlaczego nie może się pozbyć wrażenia, że coś tu jest nie tak. Opuszczili wschodnią Arizonę, która leży w górskiej strefie czasowej, w sobotę przed trzynastą. W Kalifornii, w pacyficznej strefie czasowej, powinno być o godzinę wcześniej niż w Holbrook. Prawie pierwsza po południu w Holbrook oznacza prawie południe na wybrzeżu Pacyfiku, a jednak za oknami kuchni panowała nieprzenikniona noc.

Ciemność w samo południe?

- Gdzie jesteśmy? - zapytał szeptem Jilly. - W domu - odparł Dylan.

Zerknął na fosforyzujące wskazówki swojego zegarka, który ustawił na czas górski przed dwoma dniami, przed festiwalem w Tucson. Zegar pokazywał dwunastą pięćdziesiąt sześć, czyli dokładnie tak, jak się spodziewał Dylan.

Tu, na ziemi maczka kalifornijskiego i sekwoi, powinna być za cztery dwunasta, ale w południe nie o północy.

- Dlaczego jest ciemno? - spytał Jilly.

Podświetlany zegar w brzuchu ówinki pokazywał dziewięć dwadzieścia jeden.

Poprzednio w trakcie skądania podróży odbywał się mentalnie lub co najwyżej w ciągu kilku sekund. Tym razem Dylan również nie zauważył, aby upłynęło więcej czasu.

Jedni rzeczywiście pojawili się tu o dwudziestej pierwszej dwa-dzieć jeden, Vonetta powinna wyjść już parę godzin wcześniej. Pracowała od dziewiętej rano do siedemnastej. Gdyby jednak poszła, zabrałaby ze sobą ciasto.

Nie zapomniaby też zgasić światła, w jadalni. Na Vonecie Beesley zawsze można było polegać jak na zegarze atomowym w Greenwich, według którego wszystkie kraje świata regulują swoje zegary.

Panował nastrój pogrzebowy - dom spowijał całkiem ciszy i bezruchu.

Wrażenia osobliwości nie wywołały tylko ciemność zagiętych do okien, ale sam dom i coś, co kryło się wewnątrz niego. Dylan nie słyszał oddechu zaczajonego demona, lecz wyczuwał, że wszystko jest nie tak, jak powinno.

Jilly także musiała ulec podobnemu wrażeniu. Stała dokładnie w tym samym miejscu, gdzie została zorientowana, jak gdyby bała się ruszyć, a mimo półmroku z mowy jej ciała bez trudu można było wyczytać napięcie.

Z jadalni słychać się światło inne niż zwykle. Górna lampa nad stołem, której Dylan nie widział ze swojego miejsca, była wyposażona w ściemniacz, ale blask, choć przytłumiony, miał karmelowy odcień i był zbyt nastrojowy jak na światło mosiężno-kryształowego żyrandola. Poza tym blask nie pochodził z góry; sufit w siodem pokoju tonął w cieniu, a światło padało na podłogę z punktu umieszczonego niewiele wyżej niż blat stołu.

- Shep, bracie, co się dzieje? - wyszeptał Dylan.

Skoro obiecano mu ciasto, można się było spodziewać, że Shep od razu ruszy do cypryńskich wspaniałości, które studiowały się w blasze pod zegarem, ponieważ zwykle skupia się bez reszty na jednym celu, zwłaszcza jeżeli chodzi o ciasto. On jednak postąpił krok ku drzwiom jadalni, zawahał się i powiedział:

- Shep jest dzielny - ale w jego głosie Dylan usłyszał tyle lęku, jak nigdy dotąd.

Dylan nie chciał ryzykować wyprawy w głąb domu, dopóki lepiej nie rozezna się w sytuacji.

Potrzebował też dobrej broni. W szufladzie szafki kuchennej spoczywał cały arsenał ostrych narzędzi; na razie jednak miał dość noży. Zatrzymał się przy kije baseballowym.

- Shep jest dzielny - powtórzył Shep jeszcze bardziej drżącym głosem i z mniejszą pewnością siebie niż poprzednio. Nie patrzył jednak na podłogę, lecz prosto na drzwi jadalni i jak gdyby ignorując wewnętrzny głos, który w obliczu niebezpieczeństwa zawsze radził mu wycofać się bez podejmowania walki, ruszył naprzód, powściął nogami.

Dylan szybko zbliżył się do brata i chwycił go powstrzymać, położył mu dłoń na ramieniu, ale Shep stracił ją i wolno, lecz zdecydowanie zmierzał w kierunku jadalni.

Jilly spojrzawszy pytająco na Dylana. Jej ciemne oczy zalśniły w młym blasku tarczy zegara.

Kiedy Shep coe postanowi³, móg³ byæ przyk³adem dla wszystkich mu³ów; tym razem Dylan rozpozna³ u niego rzadko widziany, ale znajomy upór, z którym, jak nauczył³o go do-œwiadczenie, nie sposób sobie poradziæ szybko i po cichu. Shep musia³ zrobiæ to, co chcia³, a Dylanowi nie pozostawa³o nic in-nego, jak ostro;nie ruszyæ za nim.

Rozejrza³ siê po ciemnej kuchni w poszukiwaniu broni, lecz na wierzchu niczego nie zauważy³.

Na progu w plamie ciemno;ótego œwiat³a Shepherd zawa-ha³ siê, ale tylko na moment. Potem wyszed³ z kuchni i skrêci³ w lewo, by stan¹æ przed sto³em.

Gdy Dylan i Jilly weszli do jadalni za Shepem, zobaczyli sie-dz¹cego przy stole ch³opca, który wygl¹da³ na dziesiêæ lat. Ch³opiec nie uniós³ g³owy, aby na nich spojrzeæ, patrzy³ w skupieniu na le;¹cy przed nim du;ly koszyk pe³en uroczych szczeniaków rasy golden retriever. Kosz by³ prawie gotowy, lecz wielu szczeniakom brakowa³o czêœci cia³a i fragmentów ;ebków. Rêce ch³opca, œemiga³y, bior¹c z pude³ka kolejne elementy uk³adanki i uzupe³nij¹c nimi obrazek.

Jilly byæ mo;e nie rozpozna³a m³odego mi³ocenika uk³adanek, ale Dylan zna³ go doskonale. By³ to Shepherd O'Conner.

33 Dylan pamiêta³ tê uk³adankê, która mia³a tak szczególne znaczenie, ;e móg³by j¹ w

miarê dok³adnie na-malowaæ z pamiêci. Teraz pozna³ te; Ÿród³o ciemno;ótego œwiat³a: aptekarsk¹ lampê, która zwykle sta³a na biurku w gabi-necie. Lampa mia³a szklany abazur koloru ochry.

Gdy autyzm Shepherda objawia³ siê nadwra;liwoœci¹ na ostre œwiat³o, ch³opiec nie móg³ pracowaæ nad uk³adank¹ w przyt³u-mionym dziêki œciemniaczowi blasku górnej lampy. Nikt inny prawie nie s³ysza³ cichego brzêczenia rezystora ograniczaj¹cego przep³yw pr¹du, ale dla Shepa odg³os ten brzmia³ przera;liwie jak pisk wysokoobrotowej pi; do koœci, rozsadzaj¹c mu czaszkê. Dlatego korzysta³ z lampki na biurko z przyciemnionym abazu-rem, do której wkrêcono ;arówkê o mniejszej mocy.

Od dziesiêciu lat Shepherd nie bawi³ siê uk³adank¹ w jadal-ni, poniewa; wola³ korzystaæ ze sto³u kuchennego. Łamig³ówka przedstawiaj¹ca kosz ze szczeniakami by³a ostatni¹, jak¹ skoñ-czy³ w tym pokoju.

- Shep jest dzielny - powiedzia³: dwudziestoletni Shep, lecz m³odszy Shepherd przy stole nie uniós³ wzroku.

adne z wydarzeñ, jakie rozegrały siê dotychczas, nie prze-jê³o Dylana tak potwornym lêkiem. W przeciwieñstwie do przy-gód, które do tej pory prze;ly³, tym razem doskonale wiedzia³, co siê stanie w ci¹gu najbli;szych kilku minut. Czuz³, jakby w stronê dobrze znanej grozy pcha³a go potê;na fala, a on by³ wobec niej zupe³nie bezsilny, jak cz³owiek w ma³ej ;ódce zbli;a-j¹cy siê nieuchronnie do Niagary.

- Dylan!

To by³ glos Jilly. Kiedy siê do niej odwróci³, wskaza³a na pod³ogê.

W jadalni le;a³ perski dywan. Wzory wokó³ ich stóp przys³a-nia³y migocz¹ce czarne plamy, jak gdyby ich buty stały w ka³u;ach atramentu. Powierzchnia czerni ca³y czas marszczy³a siê delikatnie. Kiedy Dylan poruszył³ jedn¹ stop¹, ka³u;a przesunê³a siê razem z ni¹, a czêœæ dywanu, która wygl¹da³a na zalan¹ atramentem, ukaza³a siê ponownie, nieskazitelnie czysta.

Niedaleko Dylana sta³o krzes³o i kiedy go dotkn¹³, zoba-czył³, jak pod jego rêk¹ na obiciu rozlewa siê kolejna atramentowa plama, wiêksza od d³oni, ale odpowiadaj¹ca jej ksza³tem. Przesun¹³ rêkê w lewo i prawo, a czarny kleks przesun³ siê ra-zem z ni¹, nie pozostawiaj¹c ;adnych œladów na tkaninie.

Dylan czuz³ dotyk krzes³a, lecz gdy spróbowa³ je chwyciæ, obicie nawet siê nie wgnio³o. Usi³owa³ gwa³townym ruchem odsun¹æ je od sto³u - i rêka przes³a przez krzes³o, jak gdyby by³o tylko iluzj¹.

Albo jakby on by³ pozbawionym cielesnoœci duchem. Widz¹c szok i rosn¹c¹ dezorientacjê Jilly, po³o;ly³ jej d³oñ na ramieniu, aby pokazaæ, ;e atramentowe zjawisko nie zacho-dzi miêdzy nimi, lecz tylko wóczas gdy próbuj¹ zmieniaæ coe w otoczeniu.

- Ch³opiec przy stole - powiedzia³ do niej - to Shepherd, kiedy mia³ dziesiêæ lat.

Chyba sama siê tego domyœli³a, bo wiadomoœæ wcale jej nie zdziwi³a.

- To nie jest... ;adna wizja, któr¹ mamy razem z Shepem. - Nie.

Jak gdyby zaczê³a kojarzyæ wszystkie fakty, zanim Dylan odkry³ przed ni¹ to; samoœæ ch³opca z

uk³adank¹, powiedzia³a tonem stwierdzenia:

- Z³o³ylicemy siê nie tylko do Kalifornii, ale do jakiejœ prze-sz³oœci.

- Wcale nie jakiejœ. - Serce w nim truchla³o, lecz nie z po-wodu niebezpieczeñstwa, by³ bowiem niemal pewien, ÷e ze stro-ny przesz³oœci nie grozi im ÷adna krzywda, tak jak oni nie mieli wp³ywu na nic wokó³ siebie; ogarn¹³ go tylko niewypowiedziany ÷al i pogr¹ÿ³ siê w znajomej otch³ani smutku. - To nie jest jakaœ przesz³oœæ, ale jeden konkretny wieczór. Okropny wieczór.

Bardziej z myœl¹ o Jilly ni³, po to, by siê utwierdziæ we w³a-snym przekonaniu, Dylan podszed³ do sto³u i machn¹³ rêk¹, chc¹c str¹ciaæ uk³adankê na pod³ogê. Nie drgn¹³ ani jeden ka-wa³ek obrazka.

Dziesiêcioletni Shepherd, odgradzony od reszty œwiata izo-lacj¹ autyzmu i zupe³nie poch³oniety uk³adank¹, móg³by nie zareagowaæ na ich g³osy, nawet gdyby je s³ysza³. Ale wzdry-gn¹³by siê lub przynajmniej zaskoczony zamruga³ na widok czyjeje rêki usi³uj¹cej zniszczyæ jego pracê. Jednak w ogóle nie zareagowa³.

- Jesteœmy w zasadzie niewidzialni - rzek³ Dylan. - My wi-dzimy, ale nas nikt nie widzi. S³yszymy, ale nikt nas nie s³yszy. Czujemy zapach ciasta. Czujemy podmuch ciep³ego powietrza z otworu ogrzewania i mo³emy nim oddychaæ, czujemy po-wierzchniê przedmiotów, ale nie mamy na nic wp³ywu.

- Chcesz przez to powiedziaæ, ÷e Shep tak chce?

Shepherd wci¹ÿ patrzy³ na m³odsze go siebie, jak dodaje ³ap-ki chromym szczeniakom, a œlepym - oczy.

- Zwa³ywszy na to, co siê sta³o tego wieczoru - odpar³ Dy-lan - to ostatnia rzecz, jakiej Shep móg³by chciaæ. To nie on ustala zasady. Tak chyba chce Natura.

Widocznie Shepherd potrafi³ z³o³ÿæ ich do przesz³oœci, lecz mogli j¹ tylko ogl¹daæ, jak gdyby zwiedzali muzeum.

- Przesz³oœæ to przesz³oœæ. Nie mo³na jej odwróciæ - rzek³ Dylan, choæ gor¹co pragn¹³, by by³o inaczej.

- Wczoraj wieczorem - przypomni³a mu Jilly - Shepherd nagle zacz¹³ recytowaæ synonimy odchodów

- ale d³ugo po tym, jak kaza³am ci przestaæ przeklinaæ, bo mówi³eœ jak mój stary.

- Nie powiedzia³aœ, ÷e mówiê jak twój stary.

- W³acenie dlatego przeszkadza mi wulgarny jêzyk. Stary umia³ odzywaæ siê tylko po chamsku. W ka³dym razie mówi³eœ, ÷e Shep ma inne poczucie czasu ni³ my.

- Shep ma poczucie prawie wszystkiego inne ni³ my.

- Mówi³eœ, ÷e dla niego przesz³oœæ, tera³niejszyœ i przy-sz³oœæ nie s¹ tak wyra³nie oddzielone jak dla nas.

- I proszê bardzo: dziewiêtnasty lutego tyśc dziewiêæset dziewiêædziesi¹tego drugiego roku, ponad dziesiêæ lat temu, za-nim wszystko siê zawali³o.

Z przyleg³ego salonu przez otwarte drzwi dobieg³y ich k³ótl¹-we g³osy, lecz niezbyt g³oœne.

Dylan i Jilly spojrzeli na drzwi, za którymi pali³o siê œwiat³o du³o jaœniejsze od blasku aptecznej lampki w jadalni. M³odszy Shep dalej uzupe³nia³ obrazek ze szczeniakami, podczas gdy starszy Shep przygl¹da³ mu siê z niepokojem na twarzy.

W wojnie, jak¹ toczy³y miêdzy sob¹ serce i umys³, strach Dylana walczy³ z przemo³ni¹ ciekawoœci¹.

Gdyby porcja kosz-maru nie zdo³a³a zaspokoiaæ ciekawoœci, wówczas ciekawoœæ mo-g³aby zwyciê³ÿæ. Albo gdyby Dylan móg³ mieæ wp³yw na za-koñczenie tego wieczoru z przesz³oœci, potrafi³by prze³amaæ to niemal parali³uj¹ce oczekiwanie na z³o. Skoro jednak nie móg³ niczego zmieniaæ

- bo nie móg³ - nie chcia³ byæ biernym œwiad-kiem tego, czego nie widzia³ dziesiêæ lat temu.

G³osy w salonie sta³y siê g³oœniejsze, bardziej nabrzmia³e z³oœci¹.

- Bracie, z³ó³ nas st¹d - zacz¹³ namawiaæ starszego Shepherd³a Dylan. - Z³ó³ nas do domu, ale do naszych czasów. Ro-zumiesz mnie, Shep? Z³ó³ nas z przesz³oœci, szybko.

M³odszy Shepherd by³ g³uchy na g³os Dylana, Jilly i star-szego siebie. Mimo ÷e starszy Shep s³ysza³ ka³de s³owo brata, zareagowa³ tak, jakby te³ nale³a³ do minionego czasu i by³ g³u-chy jak pieñ na g³osy przybyszów z przysz³oœci. S¹dz¹c po sku-pieniu, z jakim obserwowa³ m³odsze go siebie, nie chcia³ jeszcze donik¹d siê sk³adaæ i ÷adna si³a nie zmusi³aby go do wykorzy-stania czarodziejskiej

mocy.

Gdy prowadzona podniesionymi głosami rozmowa w salo-nie przybrała na sile, ręce dziesięcioletniego Shepa opadły nagle na stół, a każda trzymała element układanki. Chłopiec spojrzał w stronę otwartych drzwi.

- Och, nie - rzekł Dylan, gdy ze zgrozą uświadomił sobie, co się dzieje. - Nie bracie, nie, nie.

- Co? - odezwała się Jilly. - Co jest?

Młodszy Shep odłożył kawałki układanki na stół i podniósł się z krzesła.

- Biedny dzieciak. Widział to - powiedziała z rozpaczą Dylan. - Nie zdawaliśmy sobie sprawy, że widział.

- Co widział?

Dwunastego lutego tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego roku dziesięcioletni Shepherd O'Conner wyszedł zza stołu i powólczył nogami, zbliżył się do drzwi salonu.

Dwudziestoletni Shepherd postąpił naprzód i wyciągnął ręce, próbując zatrzymać młodszego siebie.

Doń przeszedł przez Shepherd'a z lutego sprzed lat, jakby był duchem, bez najmniej-szego efektu.

Wpatrując się w swoje ręce, starszy Shep powiedział drżącym ze strachu głosem:

- Shep jest dzielny. Shep jest dzielny.

Nie mówił chyba jednak z podziwem o dziesięcioletnim Shepherdzie O'Connerze, lecz dodawał sobie siłę, by stawiać czoła koszarowi, który miał nastąpić.

- Zróć nas stłd - nalegał Dylan.

Shepherd spojrzał mu prosto w oczy i mimo że stał przed bratem, a nie kimś obcym, taka chwila bliskości zawsze wiele go kosztowała. Dzieci, w tych okolicznościach, cena była wyjątkowo wysoka. W jego oczach widniała bezbronność i delikatność, przeciw którym nie miał zwykłej ludzkiej broni: ego, poczucia własnej wartości, psychologicznego instynktu samo-zachowawczego.

- Chodźcie. Chodźcie zobaczcie. - Nie.

- Chodźcie zobaczcie. Musicie zobaczyć. Młodszy Shepherd wyszedł z jadalni do salonu. Odwracając wzrok od Dylana, starszy Shepherd powtórzył z uporem:

- Shep jest dzielny, dzielny. - Po czym ruszył za samym sobą - męczycyżna-dziecko celadem dziecka. Gdy kierując się do salonu, zszedł z perskiego dywanu na parkiet z jasnego klonu, każdy krok znaczący atramentowymi kałużami.

Dylan i Jilly poszli za nim do salonu z dwunastego lutego tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego roku. Młodszy Shepherd zatrzymał się dwa kroki za progiem, lecz starszy Shepherd minął go, by spojrzeć z bliska na rozgrywał się w pokoju doniosłą scenę.

Widok matki, Blair, która jeszcze żyła i wydawała się teraz cudownie zmartwychwstała, wstrząsnął nim bardziej, niż Dylan mógłby przypuszczać. Czując, jakby serce cęcisł mu drut kolczasty, ranił je do głębi przy każdym uderzeniu.

Blair O'Conner miała czterdzieści cztery lata. Tak niewiele. Pamiętała jej pogodność, dobroć, ciepłość i dorównującą urodzie młodość.

Teraz jednak ukazywała bardziej wybuchową stronę swojej natury: gniew rozjaśniał zielone oczy i nadawał rysom ostrość. Mówiła, chodziła tam i z powrotem, a każdy ruch i moment zatrzymania przywołał na myśl panterę broniącą młodych.

Nigdy nie wpadała w gniew bez przyczyny, a Dylan nigdy nie widział jej aż tak rozgniewanej.

Męczycyżna, który podrażnił jej poczucie dobra i zła, doprowadzając ją do gniewu, stał pod oknem, odwrócony tyłem do niej i do wszystkich z tego i tamtego czasu.

Nie widział duchów z przyszłości ani nawet dziesięcioletniego Shepa, który przyglądał się z drzwi jadalni, Blair powie-działa:

- Mówię panu, że one nie istnieją. A nawet gdyby istniały, nigdy bym ich panu nie dała.

- A gdyby jednak istniały, komu by je pani dała? - zapytała męczycyżna pod oknem, odwracając się do niej.

Chociaż w roku 1992 był nieco szczuplejszy niż w 2002 i miał więcej włosów niż dziesięć lat później, poznali go od razu. W salonie stał Lincoln Proctor vel Frankenstein.

34 Jilly określiła kiedyś jego ucemiech jako „okrutno-senny” i Dylan odniósł podobne

wrażenie. Przedtem zdawało mu się, że wyblakłe i matowe bładoniebieskie oczy muszą należeć do istoty śagodnej jak baranek, lecz przy drugim spotkaniu doszedł do wniosku, że przypominają lodowe okna, za którymi kryje się królestwo chłodu.

Jego matka znała Proctora. Dziesięć lat temu Proctor był w ich domu.

Odkrycie wstrząsnęło Dylanem do tego stopnia, że na chwilę zapomniał o strasznym zakończeniu tego spotkania i stał na wpół sparaliżowany, słychać jak urzeczony toczącej się rozmowy.

- Niech to diabli, te dyskietki nie istnieją! - oświadczyła sta-nowczo matka. - Jack nigdy o nich nie wspomina. Ta dyskusja nie ma sensu.

Jack, ojciec Dylana, nie był od piętnastu lat, a w lutym tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego, gdy doszedł do tej konfrontacji - od pięciu.

- Wszedł w ich posiadanie w dniu, w którym umarł - powiedział Proctor. - Nie musiała pani o tym wiedzieć.

- Jeśli kiedykolwiek istnieli - odparła Blair - w co wątpię, Jack zabrał je ze sobą.

- Gdyby istnieli - naciska dalej Proctor - czy oddałaby je pani nieszczytnym inwestorom, którzy stracili pieniądze...

- Proszę nie upiększać prawdy. Pozbawił ich pan pieniędzy oszustwem. Ludzie, którzy ufali Jackowi, zaufali też panu - a pan ich oskubał. Założył pan firmę na potrzeby własnych projektów, nad którymi w ogóle nie zamierzał pan pracować, pompował pan z nich pieniądze na swoje grupie badania nad robotami...

- Nanobotami. Poza tym moje badania nie są grupie. Nie jestem dumny z oszukiwania ludzi. Wstydzi się tego. Ale badania nad nanomaszynami pochłaniają dużo więcej pieniędzy, niż ktokolwiek chciałby zainwestować. Musiałem znaleźć dodatkowe źródła finansowania. Były...

Matka Dylana przerwała mu lekceważącym tonem:

- Gdybym miała dyskietki, o których pan mówi, oddałabym je policji. Dlatego może być pan pewien, że Jack też ich nie miał. Gdyby miał w ręku dowody tego rodzaju, nigdy by się nie zabił. Miałby przynajmniej cię nadziei. Zwróć się do władz, walcz o dobro inwestorów.

Proctor z ucemiechem skinął głową.

- Czyli nie był człowiekiem, który mógłby położyć fiolkę tabletek i sztachnąć się spalinami z rury wydechowej, co? Przez twarz Blair O'Conner przemknął promień wściekłości, lecz szybko zdusił je uczucia silniejsze od gniewu.

- Wpadł w depresję. Nie tylko z powodu własnych strat. Uważał, że zawiódł zaufanie dobrych ludzi, którzy liczyli na niego. Przyjaciół, rodziny. Czuli się przygnębieni... - Dopiero po chwili zorientowała się, że w pytaniu Proctora może się kryć inny, przerażający sens. Otworzyła szeroko oczy. - Co pan chce przez to powiedzieć?

Spod skórzanej kurtki Proctor wyciągnął pistolet. Jilly chwyciła Dylana za ramię.

- Co to?

- Myśliciel, że zabił kogoś obcy, kto wdarł się do domu. Może jakimś psychopata, który zjechał z autostrady. Nigdy tego nie wyjaśniono.

Przez chwilę matka Dylana i Proctor patrzyli na siebie w milczeniu i Blair O'Conner zrozumiała prawdę o śmierci męża.

- Jack był mojego wzrostu - powiedział wreszcie Proctor. - Ale ja jestem myślicielem, nie bokserem. Przyznaję, że mam coś z tchórze. Ale pomyślałem, że mogę go pokonać, wykorzystując zaskoczenie i chloroform. I udało się.

Na wspomnienie o chloroformie Jilly zacisnęła dłoń na ramieniu Dylana.

- Gdy był nieprzytomny, intubacja została nie nastręczona żadnych trudności. Potrzebowałem tylko laryngoskopu, żeby sprawdzić, czy nie włożyłem sondy do tchawicy zamiast do przełyku. Spukałem kapsułki nembutalu wodną, prosto do osłona. Wyciągnąłem sondę i podawałem chloroform, dopóki nie zaczęła działać dawka nembutalu.

Shok Dylana ustąpił miejsca złości, lecz nie był to tylko gniew z powodu krzywdy, którą wyrzucił jego

rodzinie ten po-twór. Jego wóćiek³oœæ by³a skierowana nie tylko przeciw Lin-colnowi Proctorowi, ale przeciw samemu z³u, przeciw œwiado-moœci, ¿e ono istnieje. Byæ mo¿e ca³a ludzkoœæ zesza na drogê grzechu, ale zbyt wielu jej przedstawicieli rzuca³o siê ochoczo w objêcia ciemnoœci, siej¹c okrucieñstwo i karmi¹c siê nieszczê-œciem innych, krocza t¹ drog¹ coraz pewniej, z coraz wiêkszym entuzjazmem.

- Zapewniam pani¹ - powiedzia³ Proctor do Blair O'Con-ner - ¿e mêt¹a nic nie bola³o. Mimo ¿e by³ nieprzytomny, bardzo uwa¿a³em przy intubacji.

Dylan czu³ to samo, gdy znalaz³ Trávisa przykutego do ³ó¿-ka w domu przy Alei Eukaliptusowej: wspó³czucie dla wszystkich ofiar przemocy i zajad³ wóćiek³oœæ na ich oprawców. Ki-pia³y w nim emocje równie gwa³towne jak u bohaterów opery, co nigdy przedtem mu siê nie zdarzy³o; by³o to nie mniej dziw-ne ni¿ jego nowy szósty zmys³, nie mniej dziwne ni¿ sk³adanie w czasie i przestrzeni.

- Nie mo¿na mnie nazwaæ dobrym cz³owiekiem - mówi³ Proctor, z t¹ sam¹ przymiln¹ samokrytyk¹, której upust dawa³ wczorajszego wieczoru, robi¹c zastrzyk Dylanowi. - Pod ¿ad-nym wzglêdem. Znam swoje wady, mam niejedn¹. Jednak cho-cia¿ jestem z³y, nie potrafiê zadawaæ nikomu bólu bezmyœlnie albo kiedy nie jest to rzeczywiœcie konieczne.

Jilly, jak gdyby dziel¹c z Dylanem têt operow¹ wóćiek³oœæ i g³êbok¹ litoœæ dla bezbronnych ofiar, podesz³a do starszego Shepherdá, na którego jej wspó³czucie mog³o mieæ jakieœ wp³yw, w przeciwieñstwie do odgradzonego od nich ch³opca z przesz³o-œci. Otoczy³a Shepa ramieniem i delikatnie odwróci³a go od Lin-colna Proctora i matki, aby drugi raz nie ogl¹da³ tego, czego œwiadkiem by³ dziesiêæ lat temu.

- Zanim pod³czy³em w¹¿ do rury wydechowej - ci¹gn¹³ Proctor - Jack ju¿ g³êboko spa³ i nie wiedzia³, ¿e umiera. Nie czu³, ¿e siê dusi, nie ba³ siê. ³a³ujê tego, co zrobi³em, gryzê siê tym, choæ nie mia³em innego wyboru. W ka¿dym razie ciesze siê, ¿e mam sposobnoœæ powiadomienia pani, ¿e m¹¿ nie porzuci³ pani i dzieci. ³a³ujê ¿e do tej pory wprowadza³em pani¹ w b³id.

S³uchaj¹c usprawiedliwieñ Proctora i stoj¹c w obliczu ry-ch³ej œmierci, Blair O'Conner zareagowa³a hardoœci¹, która po-ruszy³a Dylanem.

- Jesteœ paso¿ytem - powiedzia³a do Proctora. - Ohydny, cuchn¹cym robakiem.

Podchodz¹c do niej wolno, Proctor pokiwa³ g³ow¹.

- Owszem, nawet kimœ jeszcze gorszym. Nie mam ¿adnych skrupu³ów, ¿adnej moralnoœci. Dla mnie liczy siê tylko jedno. Moja praca, moja nauka, moja wizja. Jestem chorym, nikczem-nym cz³owiekiem, ale mam misjê, z której siê wywi¹¿ê.

Mimo ¿e przesz³oœci z pewnoœci¹ nie da³o siê odmieniaæ, tak jak bezdusznych serc szaleñców, Dylan ruszy³ naprzód, by sta-n¹æ miêdzy matk¹ a Proctorem w irracjonalnej nadziei, ¿e bogo-wie czasu jeden jedyny raz uczyni¹ odstêpstwo od swoich okrut-nych praw i pozwo¹ mu zatrzymaæ pocisk, który dziesiêæ lat temu zabi³ Blair O'Conner.

- Kiedy zabra³em dyskietki martwemu Jackowi - powie-dzia³ Proctor - nie wiedzia³em, ¿e dosta³ dwa zestawy. S¹dzi-³em, ¿e mam wszystkie. Dopiero niedawno dowiedzia³em siê, ¿e jest inaczej. Dyskietki, które mu zabra³em, zamierza³ oddaæ w³adzom. Drugi zestaw musi byæ tutaj. Gdyby je znalezione, siedzia³bym ju¿ wiêzieniu, prawda?

- Ja ich nie mam-powtórzy³a uparcie Blair.

Odwrócony ty³em do matki Dylan patrzy³ na Proctora i wy-lot lufy jego pistoletu.

Proctor spogl¹da³ przez niego, zupe³nie nieœwiadomy, ¿e stoi przed nim przybysz z przysz³oœci.

- Piêæ lat to du¿o czasu. Ale w pracy Jacka sprawy prawno--podatkowe s¹ cholernie wa¿ne.

Dr¹c z emocji, Dylan zbli¿y³ siê do Proctora. Wyci¹gn¹³ rêkê. Po³o¿y³ d³oñ na broni.

- Wed³ug przepisów federalnych okres przedawnienia w sprawach podatkowych wynosi siedem lat - rzek³ Proctor. Dylan czu³ kszta³t pistoletu. Ch³ód lufy.

Proctor najwyraŹniej w ogóle nie odczu³ nacisku rêki Dylana. - Jack mia³ zapewne zwyczaj przechowywaæ wszystkie do-kumenty przynajmniej tak d³ugo. Gdyby znaleŹli dyskietki, by-³oby po mnie.

Dylan usi³owa³ chwyciæ pistolet, aby wyrwaæ go z rêki mor-dercy, ale jego palce przesz³y przez stal i zacisnê³y siê na niczym. - Nie jest pani g³upia, pani O'Conner. Wie pani o siedmio-letnim przedawnieniu.

Przechowuje pani jego dokumenty zwi1-zane z prac1. Jestem pewien, że w3aczenie tam s1 dyskietki. Byæ mo¼e nawet pani sobie nie zdawa3a sprawy z ich istnienia. Ale skoro ju¼ pani wie... odszuka je pani i zaniecie na policjê. Wola3-bym unikn1æ... tych nieprzyjemnoœci.

W ataku bezsilnego sza3u Dylan wymierzy3 Proctorowi cios - i zobaczy3, jak jego piêœæ, ci1gn1c za sob1 atramentowy ogon jak kometa, wbi3a siê w twarz tego 3ajdaka, a on nawet siê nie skrzywi3.

- Wola3bym skorzystaæ z pani pomocy-powiedzia3 Proctor - ale sam mogê poszukaæ. Tak czy inaczej musia3bym pani1 za-biaæ. To straszne, co robiê, pod3e i niegodziwe. Gdyby istnia3o piek3o, zas3ugiwa3bym na wieczne cierpienie, wieczne tortury.

- Nie ró³ krzywdy mojemu synowi. - Blair O'Conner mó-wi3a spokojnie, nie kul1c siê ze strachu i nie b3agaj1c mordercy o darowanie ¼ycia. Wiedzia3a, że ¼adne upokorzenie go nie wzruszy, wiêc prosi3a o ocalenie Shepherd'a opanowanym g3osem, nie odwo3uj1c siê do emocji, lecz logicznych argumentów.

- Cierpi na autyzm. Nie wie, kim jesteœ. Nie bêdzie mó³g3 prze-ciwko tobie œwiadczyæ, nawet gdyby zna3 twoje nazwisko. Pra-wie w ogó³e nie mo¼na siê z nim porozumieæ.

Zdrêtwia3y ze strachu Dylan odsun13 siê od Proctora i cof-n13 w stronê matki, zrozpaczony usi3owa3 siê przekonaæ, że bê-dzie mia3 wiêkszy wp3yw na trajektorie pocisku, je¼eli znajdzie siê bli¼ej niej.

- Wiem, co jest Shepherdowi - odrzek3 Proctor. - Musia3 byæ wielkim ciê¼arem przez te lata.

- Nigdy nie by3 ciê¼arem - oœwiadczy3a zdecydowanie Blair O'Conner g3osem dŸwiêcznym jak stal. - Co ty mo¼esz o tym wiedzieæ.

- Nie mam skrupu3ów i jestem brutalny, kiedy trzeba, ale nigdy nie jestem niepotrzebnie okrutny. - Proctor zerkn13 na dziesiêcioletniego Shepherd'a. - Nie stanowi dla mnie ¼adnego zagro¼enia.

- O Bo¼e. - Matka Dylana sta3a odwrócona plecami do Shepherd'a i dopiero teraz zorientowa3a siê, że porzuci3 uk3adan-kê i stoi w drzwiach prowadz1cych do jadalni. - Nie. Nie ró³ te-go w obecnoœci ch3opca. Nie zmuszaj go, ¼eby... to ogl1da3.

- Nie prze¼yje wstrz1su, pani O'Conner. Sp3ynie to po nim bez œladu, nie s1dzi pani?

- Nie, nie sp3ynie. Nie jest taki jak ty.

- Poza tym jego emocjonalnoœæ jest zbli¼ona do emocjonal-noœci - czego? - ¼aby? - zapyta3 Proctor, zadaj1c k3am wyg3oszonemu przed chwil1 twierdzeniu, że nigdy nie jest niepotrzebnie okrutny.

- Jest 3agodny - odpar3a Blair. - Kochany. Wyj1tkowy. - Te s3owa nie by3y skierowane do Proctora, stanowi3y po¼egna-nie z chorym synem. - Na swój sposób jest b3yskotliwy.

- Tyle w nim b3yskotliwoœci, ile w mêtnej wodzie - rzek3 z ¼alem Proctor, jak gdyby odczuwa3 smutek z powodu upoœe-dzenia Shepa. - Mogê jednak pani obiecaæ, że kiedy osi1gnê to, co na pewno uda mi siê osi1gn1æ, kiedy wejdê do towarzystwa noblistów i bêdê zapraszany przez królów, nie zapomnê o pani biednym synu. Dziêki mojemu dzie3u bêdzie mo¼na zmieniaæ go z ¼aby w tytana intelektu.

- Ty nadêty dupku - rzek3a z gorycz1 Blair O'Conner. - Nie jesteœ ¼adnym naukowcem. Jesteœ potworem. Nauka to œwiat3o w ciemnoœci. A ty sam jesteœ ciemnoœci1. Potworem. Robisz swoje przy blasku ksiê¼yca.

Maj1c wra¼enie, że ogl1da siê a daleka, Dylan zobaczy3, że podnosi rêkê, jakby chcia3 zatrzymaæ nie tylko kulê, ale tak¼e nieub3aganie biegn1cy czas.

Huk wystrza3u by3 g3oœniejszy, ni¼ Dylan siê spodziewa3, jak gdyby otworzy3o siê niebo i nasta3 Dzieñ S1du.

3 5 Byæ mo¼e tylko wyobrazi3 sobie, że czuje, jak pocisk przelatuje przez niego, ale gdy przera¼ony odwróci3 siê do ukochanej matki, mó³g3by opisaæ w najdrobniejszych szczegó³ach kszt1t, fakturê, ciê¼ar i temperaturê kuli, która j1 zabi3a. Czu3, jakby rzeczywiœcie zosta3 trafiony, ale nie w mo-mencie, gdy pad3 strza3, lecz kiedy zobaczy3, jak matka pada na pod3ogê, gdy zobaczy3 szok i ból maluj1ce siê na jej twarzy.

Dylan ukl1k3 przy niej, rozpaczliwie pragn1c wzi1æ j1 w ra-miona, daæ jej ukojenie w ostatnich sekundach ¼ycia, ale by3 bardziej bezcielesny od cienia ducha.

Matka patrzy3a przez Dylana prosto na dziesiêcioletniego Shepa. Ch3opiec sta3 w odleg3oœci piêtnastu stóp, zgarbiony, na wpó3 spuceciwszy g3owê. Choæ nie podszed3 do niej, spojrze3 pro-sto w oczy matki, co zdarza3o siê bardzo rzadko.

M3odszy Shep wygl1da3, jak gdyby nie poj13 do koñca tego, co zobaczy3, albo zrozumia3 to zbyt dobrze

i wpad³ w szok. Sta³ bez ruchu. Nic nie mówi³ ani nie p³aka³.

Niedaleko ulubionego fotela Blair Jilly tuli³a starszego Shepherd, który nie uchyla³ się przed dotykiem, jak czyni³ zazwyczaj. Nie pozwala³a mu się odwrócić w stronę matki, sama jednak patrzy³a na Dylana z bólem i współczuciem, któ-re oświadczy³y o tym, że nie jest już obc¹ osob¹; w ci¹gu nie-ca³ych dwudziestu czterech godzin sta³a się cz³onkiem ich ro-dziny.

Spogl¹daj¹c przez Dylana na ma³ego Shepa, matka powie-dzia³a:

- Nie martw się, kochanie. Nie jesteś sam, nigdy nie b^ê-dziesz. Dylan zawsze b^êdzie się tob¹ opiekowa³.

Emieræ postawi³a kropkê nad „i” w historii jej życia i matka odesz³a.

- Kocham cię- powiedzia³ do niej Dylan. Umar³a podwój-nie, a on wo³a³ do niej, stoj¹c po drugiej stronie rzeki dziesięciu lat i po drugiej stronie zup³nie innej rzeki, której brzeg le¹a³ o wiele dalej niż granice czasu.

Na w³asne oczy widzia³ jej emieræ, co wstrz¹sn^êo nim do g³êbi, lecz nie mniej wstrz¹sn^êo nim ostatnie s³owa matki: „Nie jesteś sam, nigdy nie b^êdziesz. Dylan zawsze b^êdzie się tob¹ opiekowa³”.

Wzruszy³ się, s³ysz¹c, jak mocno w niego wierzy³a - jako brata i jako cz³owieka.

Zadr¹a³ jednak na wspomnienie bezsennych nocy, gdy le¹a³ wyczerpany psychicznie po trudnym dniu z Shepherdem i u¹a-la³ się nad w³asnym losem. Nigdy nie wpada³ w rozpacz - naj-wy¹żej ogarnia³o go zniech^êcenie, a w najgorszym wypadku przygn^êbienie-lecz w tych trudnych chwilach dyskutowa³ sam ze sob¹, czy Shepherdowi nie by³oby lepiej w miejscu, które mi-strzowie eufemizmów nazywaj¹ „przyjaznym œrodowiskiem profesjonalnej opieki”.

Wiedzia³, że nie musia³by się wstydzia³, gdyby znalaz³ dla Shepa pierwszor^êdny zak³ad, zdawa³ te¹ sobie spraw^ê, że po-œwi^êca się bratu za cen^ê w³asnego szcz^êœcia, co zdaniem psycho-logów oświadczy³oby o zaburzeniach emocjonalnych. W istocie co dzieñ przychodzi³a chwila, gdy Dylan ¹a³owa³, że życie wy-pe³nij¹ mu obowi¹zki, i przypuszcza³, że kiedyœ z gorycz¹ po-myœli o tylu zmarnowanych latach.

A jednak takie życie mia³o swoje blaski-jednym z nich by³o odkrycie, że spe³ni³ nadzieje, jakie pok³ada³a w nim matka. Wytrwa³oœæ w opiece nad Shepherdem i dziesi^ê d³ugich lat sp^ê-dzonych razem nagle nabra³y zup³nie niezwyk³ego znaczenia, jak gdyby Dylan jakimœ cudem dowiedzia³ się o przyrzeczeniu, które w jego imieniu z³o¹y³a matka, mimo że Shepherd nigdy o tym nie wspomina³. By³ sk³onny uwierzyæ, że zjawi³a mu się we œnie, którego nie pami^êt³ i mówi³a o swojej mi³oœci do nie-go i wierze w jego poczucie obowi¹zku.

Od dziesi^êciu lat lub jeszcze d³u¹ej Dylan s¹dzi³, że rozumie frustracj^ê Shepa oraz jego chroniczne poczucie bezradnoœci w obliczu przyt³aczaj¹cych si³, z którymi osoba dotkni^êt³ auty-zmem musi się codziennie zmagaa³. Okaza³o się jednak, że by³o to rozumienie ¹a³oœnie niepe³ne. Dopiero gdy musia³ się bezrad-nie przygl¹daæ, jak bandyta strzela do jego matki, próbowa³ j¹ podtrzymaæ, kiedy umiera³a, lecz nie potrafi³, pragn¹³ zd¹ÿæ z ni¹ porozmawiaæ, ale nie by³o go s³ychaa³ -- dopiero w tej straszliwej chwili poczu³ bezsilnoœæ, jaka zawsze towarzyszy³a jego bratu. Kl^êcz¹c obok matki i czuj¹c utkwione w sobie jej szkliste oczy, Dylan trz¹s³ się z upokorzenia, l^êku i wœciek³oœci, której nie móg³ wy³adowaa³, bo nie by³a skierowana przeciw

konkretnemu obiektowi, wœciek³oœci na w³asn¹ s³aboœæ i na wszystko, że jest, jakie jest, i zawsze takie b^êdzie. Wzbiera³ w nim gniewny krzyk, ale Dylan nie da³ upustu z³oœci, ponie-wa¹ prawie nikt tu nie us³ysza³by wrzasku z innego czasu - a tak¹e dlatego, że gdyby zacz¹³ krzyczaæ, trudno by³oby mu przestaæ.

Krwi nie by³o du¹o. Przynajmniej tyle dobrego. I nie umiera³a d³ugo. Prawie nie cierpia³a.

Potem zda³ sobie spraw^ê, jaki koszmarny spektakl ma na-st¹piæ.

- Nie.

***

Obejmuj¹c Shepherd, i spogl¹daj¹c ponad jego ramieniem, Jilly patrzy³a na Lincolna Proctora z odraz¹, jak¹ dotychczas by³a zdolna odczuwaæ tylko wobec ojca, kiedy traktowa³ j¹ i matk^ê ze szczeg³o¹ln¹ pod³oœci¹. Nie mia³o znaczenia, że dzie-si^ê lat p^óŃniej Proctor zmieni się w dymi¹ce œcierwo w szcz¹t-kach jej cadillaca: nienawidzi³a go nie mniej zawzi^êcie.

Po oddaniu strza³u Proctor schowa³ pistolet do kabury pod skórzan¹ kurtk¹. Wydawa³ się pewny swoich strzeleckich umie-jêtnoœci.

Z kieszeni wyci¹gn¹³ parê lateksowych rêkawiczek i na³o³z³y³ je, ca³y czas przygl¹daj¹c siê dziesiêcioletniemu Shepowi. Nawet Jilly, która zna³a subtelnoœci uczuaê, jakie odbija³y siê na obojêtniej twarzy Shepherd, odnios³a wra³zenie, ðe ch³opiec w ogôle nie prze¹³ siê œmierci¹ matki. Tak jednak nie mog³o byæ, skoro dziesiêæ lat pó³niej cofn¹³ ich w czasie, by mogli zo-baczyæ to na w³asne oczy; w swoim starszym wcieleniu wróci³ tu z widocznym lêkiem, powtarzaj¹c: „Shep jest dzielny”.

Usta mu nie zadr³o, z oczu nie polecia³a ani jedna ³za. Ch³opiec z kamienn¹ twarz¹ odwróci³ siê od cia³a matki i pod-szed³ do najbli³szego rogu pokoju, gdzie stan¹³, utkwivszy wzrok w ³czeniu œcian. Gdy by³ przyt³oczony traumatycznymi doznaniem, redu-kowa³ swój œwiat do w¹skiej przestrzeni, w której czu³ siê bez-pieczniej. Podobnie radzi³ sobie z uczuciem ðalu.

Wyginaj¹c palce w lateksowych rêkawiczkach, Proctor zbli-³y³ siê do ch³opca i stan¹³ za nim, przygl¹daj¹c mu siê uwa³nie. Kiwaj¹c siê wolno w przód i w ty³, m³odszy Shepherd zacz¹³ mruceæ pod nosem, powtarza³ rytmicznie kilka s³ów, których Jilly nie mog³a zrozumieæ.

Dylan wci³ klêcza³ obok matki z pochylon¹ g³ow¹, jak gdyby pogr¹o³ny w modlitwie. Jeszcze nie by³ gotów, by j¹ zo-stawiaæ.

Stwierdziwszy z zadowoleniem, ðe skupiony na k¹cie poko-ju Shepherd sam bêdzie stra³nikiem w³asnego wiêzienia, Proc-tor wyszed³ z salonu, przeci¹³ korytarz i otworzy³ drzwi innego pokoju. Je³eli na razie nie zamierzali siê st¹d sk³adaæ, nie od rzeczy by³o pójœæ za Proctorem i sprawdzaæ, co robi³.

Uœcisnê³a czule Shepa i puœci³a go.

- Chod³my zobaczyæ, co ten ³ajdak kombinuje. Pójdiesz ze mn¹, skarbie?

Pozostawienie Shepa samego nie wchodzi³o w rachubê. Na-dal siê bal i cierpia³, wiêc potrzebowa³ towarzystwa. Poza tym, choæ Jilly w¹tpi³a, by móg³ siê st¹d z³o³z³yæ bez niej i Dylana, wo-la³a nie ryzykowaæ.

- Pójdiesz ze mn¹, Shepherd? - Szczurek, Kret, Ropuch.

- Co to znaczy, Shep? Czego chcesz?

- Szczurek, Kret, Ropuch. Szczurek, Kret, Ropuch.

Gdy wyrecytowa³ tê mantrê po raz trzeci, zsynchronizowa³a siê ze s³owami, które powtarza³ póg³osem stoj¹cy w k¹cie dziesiêcioletni Shepherd, nie przestaj¹c siê ko³ysaæ.

- Szczurek, Kret, Ropuch.

Jilly nie wiedzia³a, co to mo³e znaczyæ i nie mia³a czasu wda-waæ siê w kolejn¹ d³ug¹ i zawi³ rozmowê z Shepherdem.

- Szczurek, Kret, Ropuch. Porozmawiamy o tym pó³niej, skarbie. A teraz chod³ ze mn¹. Chod³.

Ku jej zdziwieniu, Shep bez wahania wyszed³ za ni¹ z salonu. Kiedy znale³li siê w gabinecie, Proctor rozwala³ w³acenie mo-nitor klawiatur¹ komputera. Potem rzuci³ ca³ maszynê z biur-ka na pod³ogê.

Dokonywanie zniszczenia nie wzbudza³o w nim ðadnej satysfakcji, nawet krzywi³ siê z niesmakiem.

Szybko przetrz¹sa³ szufladê po szufladzie, szukaj¹c dyskie-tek. Znalaz³ kilka i po³o³y³ z boku. Pozosta³ zawartoœæ szuflad wysypa³, rozrzucaj¹c wszystko po ca³ej pod³odze; chcia³ widocz-nie stworzyæ wra³zenie, ðe osoba lub osoby odpowiedzialne za œmieræ matki Dylana by³y zwyk³ymi z³odziejami i wandalami.

W segregatorach na dole szafy znajdowa³y siê tylko papiery. Proctor nawet do nich nie zajrza³.

Na segregatorach sta³y trzy podwójne pudelka na dyskietki: mog³y mieœciæ nawet setkê dyskietek.

Proctor zacz¹³ wyci¹gaæ dyskietki z pude³ek ca³ymi garœcia-mi, odrzuca³ je na bok, nie czytaj¹c etykietek. W trzecim pudel-ku znalaz³ cztery dyskietki inne od pozosta³ych, w kanarkowo-³tych papierowych kopertach.

- Bingo - powiedzia³, nios¹c wszystkie cztery na biurko. Trzymaj¹c Shepa za rêkê, Jilly podesz³a bli³ej Proctora, spo-dziewa³a siê, ðe krzyknie, jakby zobaczy³ ducha. Jego oddech mia³ zapach fistaszków.

Na ³tej kopercie ka³dej dyskietki widnia³ czerwony napis UWAGA! Tekst pod spodem

wydrukowano czarn¹ czcionk¹: by³a to prawna formu³ka ostrzegaj¹ca, ðe dyskietki zawieraj¹ prywatne dane chronione przepisami poufnoœci zawodowej i ka³demu, kto bezprawnie wejdzie w ich posiadanie,

grozi ka-ra przewidziana w prawie cywilnym i karnym, i że każdy, kto nie jest zatrudniony w wymienionej niżej firmie prawniczej, automatycznie staje się ich bezprawnym posiadaczem. Proctor wysun¹³ z koperty jedn¹ dyskietkê i przeczyta³ napis na etykiecie. Potem zadowolony schowa³ wszystkie do we-wnêtrznej kieszeni kurtki.

Skoro mia³ już to, po co przyszed³, jeszcze raz zabawi³ się w wandala, zrywaj¹c ze œcian pó³ki i rzucaj¹c na œrodek pokoju. Dwie ksi¹ki przefrun^ê przez Jilly, ³opocz¹c stronicami, a potem wyl¹dowa³y na pod³odze jak martwe ptaki.

Gdy komputer spad³ z hukiem z biurka, Dylan przypomina³ sobie ba³agan, jaki zasta³ w czołoci domu tamtego lutowego wie-czoru. Dot¹d trwa³ przy boku matki w irracjonalnej nadziei, że choœ nie potrafi³ uchroni^æ jej przed kul¹, mo³e zdo³a oszczêdzi^æ jej upokorzenia, jakie jeszcze mia³o nast¹pi^æ. S³ysz¹c rumor w gabinecie, musia³ się jednak pogodzi^æ z faktem, że jest tu rów-nie bezradny jak jego brat. Matka odesz³a dziesi^ê lat temu i tego, co zdarzy³o się zaraz po jej œmierci, nie mo³na by³o odwróci^æ. Musia³ się teraz trosz-czy^æ o Ÿywych.

Nie mia³ ochoty przygl¹da^æ się, jak Proctor przygotowuje scenografi^ê. Dobrze wiedzia³, jak b^êdzie potem wygl¹da^æ dom. Podeszed³ do k¹ta, gdzie dziesi^êcioletni Shep ko³ysa³ się w przód i w ty³, mrucz¹c: - Szczurek, Kret, Ropuch.

Dylan spodziewa³ się us³ysze^æ coœ innego, ale recytowane przez brata s³owa wcale go nie zdumia³y. Po wszystkich dzie³ach Dr. Seussa i innych autorów, pierw-sz¹ opowieœci¹ dla starszych dzieci, jak¹ ich matka przeczyta³a Shepowi, by³a ksi¹ka Kennetha Grahame'a „O czym szumi¹ wierzby". Shep by³ tak zachwycony histori¹ Szczurka, Kreta, Ropucha, Borsuka i innych barwnych postaci z Puszczy, że ci¹-gle nalega³, by przez ca³y czyta^æ mu j¹ znów od pocz¹tku. Za-nim skończy³ dziesi^ê lat, zd¹Ÿy³ już sam przeczyta^æ j¹ co naj-mniej dwadzieœcia razy.

Pragn¹³ towarzystwa Szczurka, Kreta i Ropucha, opowieœci o przyja^Ÿni i nadziei, marzenia o Ÿyciu w ciep³ych i bezpiecz-nych norach, g³êbokich labiryntach rozjaœnionych œwiat³em lampy, na ocienionych polankach, pragn¹³ otuchy, że po prze-ra¹aj¹cych przygodach, po chaosie, zawsze mo³na usi¹œ^æ wœród przyjació³ przed p³on¹cym na kominku ogniem i spêdza^æ spo-kojne wieczory, podczas których œwiat kurczy się do rozmiarów rodziny, a wokó³ bij¹ same znajome serca.

Dylan nie mó³g mu tego da^æ. Jeœli w ogóle takie Ÿycie by³o mo³liwe, najprawdopodobniej mogli się nim cieszy^æ tylko boha-terowie ksi¹ek.

W korytarzu na dole rozbi³o się lustro przy drzwiach wej-œciowych. O ile Dylan pamiêta³, Proctor roztrzaska³ je wazo-nem, który stał na ma³ym stoliku.

Od drzwi salonu Jilly zawo³a³a: - Idzie na górê!

- Niech idzie. Wiem, co robi. Spl¹druje sypialni^ê i ukrad-nie bi¹uteri^ê mamy... chyba po to, że by upozorowa^æ kradzi^æ. Na górze jest torebka mamy. Opró¹ni j¹ i zabierze pieni¹dze z portfela.

Jilly i Shepherd wróci¹ do salonu i stanêli w k¹cie za plecami dawnego Shepa.

Tamtego wieczoru dwunastego lutego tysi¹c dziewi^êset dziewi^êdziesi¹tego drugiego roku znaleziono Shepa w innym miejscu. Dylan chcia³ zosta^æ w przesz³oœci, dopóki nie b^êdzie wiedzia³, czy Shepowi oszczêdzono widoku tego, co jeszcze mia³o nast¹pi^æ.

Z góry dobiega³ ³oskot - to Proctor wyci¹ga³ szuflady z ko-mody i ciska³ nimi o œciany.

- Szczurek, Kret, Ropuch - powiedzia³ m³odszy Shepherd, a starszy Shep rzek³, os³aniaj¹c się tymi s³owami jak tarcz¹ przed strasznym œwiatem i by^æ mo³e kieruj¹c je tak³e do dziesi^ê-cioletniego siebie:

- Shep jest dzielny, Shep jest dzielny.

Po minucie ha³asy na górze usta³y. Prawdopodobnie Proctor znalaz³ torebkê. A mo³e upycha³ po kieszeniach bi¹uteri^ê, któ-¹ra nie mia³a szczególnie wielkiej wartoœci.

Ze spuszczo¹ g³ow¹, w pozie wyra¹aj¹cej wieczn¹ pokorê, m³odszy Shep opuœci³ swój k¹t i szuraj¹c nogami, wróci³ do ja-dalni, a starszy Shep szed³ za nim krok w krok. Wygl¹dali jak id¹cy w procesji mnisi z bractwa dystygowanych samotników.

Dylan odetchn¹³ z ulg¹. I tak by za nimi poszed³, lecz gdy us³ysza³ kroki Proctora na schodach, ciê¹kie jak têtent koñskich kopyt, czym p¹êdzej ruszy³ za bratem, poci¹gaj¹c ze sob¹ Jilly.

Dziesi^êcioletni Shep okr¹Ÿy³ stó³ i usiad³ na swoim krzeœle, wbijaj¹c wzrok w uk³adankê.

Szczeniaki golden retrievery w koszu dawa³y chwilê spokoju i ciep³a, które nie mog³y istnie^æ w

pe³nym przemocy, zwyrodnia³ym œwiecie; kiedy na nie patrzy³, musia³o mu siê wydawaæ, ¿e przez chwilê zagl¹da do nory w Puszczy.

Shepherd stal naprzeciwko, maj¹c po bokach Dylana i Jilly, i nie odrywa³ oczu od m³odsze³o siebie. W salonie Proctor zacz¹³ przewracaæ meble, zrywaæ obra-zy ze œcian i roztrzaskiwaæ bibeloty, kontynuuj¹c odgrywanie scenariusza, który mia³ odwieœæ policjê od hipotezy, ¿e intru-zem móg³ byæ ktoœ inny ni¿ zwyk³y bandyta nafaszerowany prochami.

M³odszy Shep wybra³ z pude³ka kawa³ek uk³adanki. Przyj-rza³ siê nieskoñczonemu obrazkowi.

Próbowa³ w³o¿yæ element w niew³acœciwe miejsce, potem znów siê pomyli³, by za trzecim razem trafiaæ.

Nastêpny kawa³ek od razu znalaz³ siê tam, gdzie powinien. I nastêpny, jeszcze szybciej.

Rozleg³ siê najg³oceniejszy ze wszystkich huk, po którym w salonie zapad³a cisza.

Dylan stara³ siê skupiaæ na zrêcznoœci, z jak¹ dziesiêcioletni Shep zmienia chaos w obraz szczeniaków w koszu. Mia³ nadzie-jê, ¿e zdo³a nie dopuœciaæ do siebie wspomnieñ ostatniej fazy in-scenizacji, nad któr¹ musia³ teraz pracowaæ Proctor.

Jak by³o do przewidzenia, nie uda³o mu siê.

Chc¹c zasugerowaæ, ¿e pocz¹tkowo poza kradzie¿¹ intruz zamierza³ tak¿e dokonaæ gwa³tu, Proctor szarp¹³ bluzkê Blair O'Conner, odrywaj¹c guziki od szyi do pasa. Chc¹c zasugero-waæ, ¿e ofiara broni³a siê przed wykorzystaniem seksualnym i zosta³a zastrzelona, przypadkiem lub celowo, przez rozwœcie-czonego oporem napastnika, Proctor zdar³ z niej stanik, zrywa-j¹c jedno rami¹czko i obna¿aj¹c piersi.

Dokonawszy tego poni¿aj¹cego aktu, wszed³ do jadalni za-czerwieniony z wysi³ku.

Je¿eli Dylan by³ kiedykolwiek zdolny dokonaæ mordy, to w³acenie w tej chwili. Mia³ ochotê, ale brakowa³o mu mo¿liwoœci. Jego piêœci stanowi³y dla Proctora nie wiêksze zagro¿enie ni¿ chmura dymu. Gdyby nawet przyby³ tu uzbrojony w rewolwer, kula przebi³aby Proctora, nie naruszaj¹c ani jednego w³ókna je-go cia³a.

Przystaj¹c na progu, morderca przyjrza³ siê dziesiêcioletnie-mu Shepowi, który siedzia³ przy stole nieœwiadomy, ¿e ma pu-blicznoœæ. Otar³ czo³o chustk¹.

- Czujesz mój pot, ch³opcze?

Palce chwytaj³y kolejne fragmenty, rêce œmigaj³y, niedokoñ-czone szczeniaki powoli zyskiwa³y pe³n¹ formê, ale Shepherd nie odpowiedzia³ na pytanie.

- Œmierdzê czymœ gorszym ni¿ pot, co? Zdrad¹. Œmierdzê tak od piêciu lat i zawsze bêdê tak œmierdzia³.

Jego dramatyzuj¹cy masochizm rozwœcieczy³ Dylana, po-niewa¿ tak samo jak poprzedniego wieczoru w motelu w s³o-wach Proctora nie by³o ani grama szczeroœci, a nêdznik po pro-stu u¿ala³ siê nad sob¹, nazywaj¹c to odwa¿n¹ autoanaliz¹.

- Teraz œmierdzê jeszcze tym. - Przygl¹da³ siê przez chwilê, jak ten, który sam stanowi³ nie lada ³amig³ówkê, pracuje nad ³amig³ówk¹ obrazkow¹, po czym rzek³: - Co za parszywe ¿y-cie. Pewnego dnia, ch³opcze, stanê siê twoim wybawieniem, a ty mo¿e staniem siê moim.

Proctor opuœci³ pokój i dom, wychodz¹c w ciemnoœæ dwuna-stego lutego ty¹c dziewiêæset dziewiêædziesi¹tego drugiego ro-ku i rozpoczynaj¹c sw¹ podró¿ do tak zwanego wybawienia i œmierci w p³omieniach, która nast¹pi³a dziesiêæ lat póŹniej w Arizonie.

Na pochylonej nad uk³adank¹ twarzy Shepherdza zaleni³y ³zy, lecz zjawi³y siê tak cicho jak rosa na trawie.

- ChodŸmy st¹d - powiedzia³a Jilly. - Shep? - zwróci³ siê Dylan do brata.

Starszy Shepherd, który trz¹s³ siê z emocji, ale nie p³aka³, wci¹¿ patrzy³ na m³odsze³o siebie. Nie odpowiedzia³ od razu, lecz gdy brat jeszcze dwa razy odezwa³ siê do niego, odrzek³:

- Zaraz. Nie oeliz³o-krwawy film Davida Cronenberga. Zaraz.

Chocia¿ przypuszczalnie nie wykorzystywali teleportacji ja-ko takiej i choæ mechanizm ich przenoszenia w czasie i prze-strzeni wci¹¿ nie przestawa³ go zdumiewaæ, Dylan potrafi³ sobie wyobraziaæ mnóstwo b³êdów, jakie mogli pope³niaæ podczas po-dró¿y, niemal tak nieprzyjemnych jak te z „Muchy”. Gdyby przypadkiem z³o¿yli siê na autostradzie przed pêdz¹cym peter-bilem, by³oby to bolesne doœwiadczenie.

- Zaczekajmy, a¿ Shep bêdzie pewny, ¿e robi to dobrze. Tu kawa³ek z³otej sierœci, tam koniec

czarnego pyska, tam znowu ciekawskie oko: choć czas zdawa³ się d³u³ła w nieskoń-czoność, ręce ch³opca porusza³ się b³yskawicznie, zmierzaj³c do ostatecznego rozwi¹zania.

- W porz¹dku - odezwa³ się starszy Shepherd po kilku mi-nutach.

- W porz¹dku? Czyli mo³emy i³ę? - upewni³ się Dylan. - W porz¹dku. Mo³emy i³ę, ale nie mo³emy zostawi³. - Nie mo³emy zostawi³? - powtórzy³ zdumiony Dylan. - Czego³ - dokończy³ Shep.

Pierwsza, co ciekawe, rozumia³a go Jilly.

- Mo³emy i³ę, ale nie mo³emy czego³ zostawi³. Jeżeli nie b³dziemy mie³ wszystkiego, co przynieśliemy, Shep nie b³dzie nas móg³ z³o³ła z przesz³o³eci. Zostawi³am w kuchni torebk³ i laptop. Wycofali się z jadalni, opuszczaj³c p³acz³cego m³odsze³go Shepa z ostatnimi elementami uk³adanki w r³ekach.

Chocia³ Dylan czu³ kształt w³icznika, dotykaj³c go, wie-dzia³, że nie potrafi zapali³ jarzeniówek w kuchni, tak jak nie potrafi³ zatrzyma³ kuli. W mroku kuchni nie widzia³, czy toreb-ka i laptop, które Jilly zostawi³a na stole, le³ w takich samych atramentowych plamach, jakie przesuwa³ się niczym cienie ich stóp i rozlewa³ na wszystkich przedmiotach z przesz³o³eci, któ-rych usi³owali dotkn¹ę, ale przypuszcza³, że wszystko z ich cza-sów znaczy swój c³lad czarnymi ka³u³ami.

Zarzucaj³c na rami³ torebk³ i chwytaj³c laptop, Jilly powie-dzia³a:

- Mam. Mo³emy i³ę.

Gdy otworzy³ się drzwi kuchenne, obróci³a się na pi³ecie, jak gdyby by³a przekonana, że ujrzy nabuzowanych steroidami osi³ków, lubuj¹cych się w wywa³aniu drzwi i t³uczeniu okien, którzy z³o³yli się do Kalifornii prosto z Holbrook w stanie Ari-zona i cofn³li się na dodatek w czasie.

Dylan nie zdziwi³ się, widz³c na progu drzwi m³odsze³go siebie. Dwunastego lutego tyśi³c dziewię³set dziewię³dziesiątego drugiego roku mia³ wieczorne zaj³ęcia na Uniwersytecie Kalifornii w Santa Barbara. Do szko³y i z powrotem podwozi³ go ko-lega, który nieca³e dwie minuty temu wysadzi³ go na końcu d³ugiego podjazdu.

Dylan zdumia³ się jednak, widz³c, jak nied³ugo po morder-stwie wróci³ do domu. Zerkn¹³ na zegarek, a potem spojrz³a na cyferblat w brzuchu ceramicznej c³winki. Gdyby tamtego luto-wego wieczoru zjawi³ się w domu pi³ę minut wcześniej, spotka³-by wychodz³cego Lincolna Proctora. Gdyby zjawi³ się szesna-cie minut wcześniej, by³ mo³ę zosta³by zastrzelony - ale niewykluczone, że móg³by zapobiec morderstwu matki. Szesna-cie minut.

Nie chcia³ myśle³ o tym, co mog³oby się sta³. Nie mia³ od-wagi.

Dziewiętnastoletni Dylan O'Conner zamkn¹³ za sob¹ drzwi i nie zapalaj³c c³wiat³a, przeszed³ przez zaskocz¹ Jilly Jack-son. Po³o³y³ na stole par³ ksi¹ęk i skierowa³ się do jadalni.

- Z³ó³ nas st¹d, Shep - powiedzia³ Dylan.

W jadalni m³odszy Dylan rzek³ do m³odsze³go Shepherd: - Cze³ę, bracie, poznaj³ę po zapachu, że dzisiaj ciasto.

- Z³ó³ nas do domu, Shep. Do naszych czasów. Drugi Dylan w pokoju obok zapyta³:

- P³aczysz? Hej, co jest, bracie?

Gdyby us³ysza³ własny przepe³niony bólem krzyk, jaki wy-dal na widok cia³a matki, mog³oby to przepe³ni³ę miar³.

- Shep, zabierz nas st¹d, do diabła.

Ciemna kuchnia z³o³y³a się i oddali³a. Wokó³ nich zacz³ęo się sk³ada³ nowe jasno o³świetlone miejsce. Zdjęty paranoicz-nym l³kiem, Dylan zastanawia³ się, czy fantastyczna sztuczka Shepherd'a ogranicza się tylko do podró³owania w czasie i prze-strzeni, czy mo³ę obejmuje wymiary nieznanne dla 3³wych. By³ mo³ę pope³ni³ b³id, mówi³c „do diabła” na chwil³ę przed opusz-czeniem roku tyśi³c dziewię³set dziewię³dziesiątego drugiego.

3 6 Kalejdoskop się zakr³ęci³. Ciemno³ę znik-n³ęa, a w jej miejscu wokó³ Jilly z³o³y³a się zalana s³ońcem kuch-nia i ka³dy detal wskoczy³ na swoje miejsce.

Nie pachnia³o o³wie³o upieczonym ciastem. Pod nogami nie po³yskiwa³y czarne ka³u³ę energii.

Uoemiechni³ta ceramiczna c³winka na cecianie podtrzymywa³a raciczkami tarcz³ę zegara, która pokazywa³a godzin³ 1.20, dwadzie-cia cztery minuty po tym, jak z³o³yli się z obl³ęonego po-koju motelowego w Arizonie. W tera³niejszo³eci up³yn³ęo więc dok³adnie tyle czasu, ile sp³ędzili w

przeszłości.

W powietrzu za nimi nie wisiała żadna brama, przez którą mogliby zajrzeć do ciemnej kuchni sprzed dziesięciu lat, nie wi-dać też było wejścia do oświetlistego tunelu. Jilly odnosiła wrażenie, że tunel był po prostu technik, z której Shepherd nie musiał już korzystać, doświadczenie prymitywnie w porównaniu z obecnymi metodami, dzięki której mógł przemieszczać się z miejsca na miejsce bez potrzeby stosowania urządzeń z pomocą punktem wyjścia.

Będzie pod wrażeniem własnej pewności siebie, jakby wsiadł z tak pospolitego środka transportu jak winda, Jilly postawiła laptop na kuchennym stole.

- Nie zmieniłeś tu zbyt wiele, prawda? Kuchnia wygląda tak samo.

Dylan uciszył ją i przekrzywił głowę, pilnie nasłuchując. Dom toniał w ciszy, dopóki nie wyczuł się agregat lodówki. - Co jest? - spytała Jilly.

- Będzie musiał wszystko wytłumaczyć Vonetcie. To nasza gospoś. Przed garażem stoi jej harley.

Wyglądaj przez okno, Jilly zobaczyła garaż na końcu podwórka, ale nie zauważyła żadnego motocykla.

- Jaki harley?

- Tam. - Dylan odwrócił się, pokazując przez okno miejsce, w którym nie było harleya. - Aha. Musiała pewnie pojechać po coś do sklepu. Może uda się nam stąd zniknąć, zanim wróci.

Shepherd otworzył lodówkę. Był może szukał ciasta na pociechę.

Wciąż rozmyślał nad swoją podróżą w przeszłość, nie przejmując się gospoś, Jilly powiedziała:

- Kiedy wrogowie, kimkolwiek są, osaczali Proctora, on tropił ciebie i Shepa.

- Wczoraj wieczorem, gdy byłem przywiązany do krzesła, mówił mi, że gryzł go wyrzuty sumienia - tak bardzo, że czuje się pusty, ale wtedy wydawało mi się to zupełnie bez sensu.

- Moim zdaniem ta kanalia zawsze była pusta w środku - odparła Jilly. - Od początku, pewnie od kołyski.

- Głównie prawda z tymi wyrzutami sumienia. Facet odstawia swój numer z samokrytyką tylko po to, żeby poprawić sobie samopoczucie. Przepraszam, Jilly.

- Nic się nie stało. Po tym, co przeszliśmy, masz pełne prawo nie używać słowa „kupka”.

Prawie go rozczemiszła, ale wciąż odczuwał bolesne wspomnienia z roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego spowodowały, że Dylan ledwie się ucieszył.

- Nie o to mi chodzi. Przepraszam, że wplątałem się w tę ka-bałę przez mnie. Przeze mnie i przez Shepa.

- Proctor miał po prostu za dużo o jedną dawkę swojego piekielnego eliksiru i potrzebował kogoś, żeby mu ją wpakował. I wtedy napatoczyłem się na niego, bo zachciało mi się piwa korzennego.

Stojąc przed otwartą lodówką, Shepherd powiedział: - Zimno.

- Ale Proctora by tam nie było - zauważyła Jilly - gdyby nie było Shepa i mnie.

- Tak, a mnie by tam nie było, gdybym przez całe swoje względnie krótkie, tak zwane dorosłe życie nie próbowała zostać solistką od opowiadania dowcipów i gdybym sobie nie wmówiła, że to nie tylko sensowne życie, ale też jedyne możliwe. Do diabła, nie muszę się już martwić, że mi tyłek urośnie, bo już dałam... ciastka. Nie odstawiaj więc własnego numeru z samokrytyką. Stało się, co się stało, jesteśmy tu, gdzie jesteśmy, i chociaż nanoboty budują nam już pewnie w czaszkach Nowe Jeruzalem, chyba lepiej, że - przynajmniej na razie - żyjemy, niż gdybyśmy mieli nie żyć. Co teraz?

- Teraz pakujemy się, i to szybko. Wezmę trochę ubrań dla Shepa i siebie, trochę pieniędzy, które trzymam w kasetce na górze, no i broń.

- Masz broń?

- Kupię po tym, co się stało z matką. Mordercy nie zżalają. Myślałem, że może wrócić.

- Wiesz, jak się obchodzić z bronią?

- Annie Oakley to ja nie jestem - odparł. - Ale potrafię wy-celować i nacisnąć spust, gdyby było trzeba.

Jej mina wyrażała powątpiewanie.

- Może powinniśmy kupić kij baseballowy. - Zimno - powiedziała Shepherd.

- No to ubranie, pieniądze, broń, a potem w drogę - rzekł Dylan.

- S¹dzisz, ²ci go²ecie, którzy namierzili nas w motelu w Holbrook, mog¹ si²e tu pokaza²e?
Skin¹³ g³ow¹.

- Je²eli maj¹ jakie²e powi¹zania z policj¹ czy innymi s³u²ba-mi o zasi²egu ogólnokrajowym - tak, w końcu tu trafi¹.

- Nie mo²emy ci¹gle si²e sk³ada²e - powiedzia³a Jilly. - To zbyt osobliwe, niepewne, nieprzewidywalne. Shep mo²e si²e zm²e-czy²e i gdzie²e w końcu utkniemy - albo jeszcze gorzej.

- W gara²u mam chevroleta. - Zimno.

Jilly pokr²eci³a g³ow¹.

- Pewnie wiedz¹, ²ci masz chevroleta. Przyjd¹ tu, zobacz¹, ²ci auta nie ma i zaczn¹ go szuka²e.

- Zimno.

- Mo²e zdejmujemy tablice - zaproponowa³ Dylan - i ukrad-niemy z innego samochodu.

- Jeste²e ju² do²eciwdczonym uciekinierem, co? - Chyba powinienem si²e nauczy²e.

Zagl¹daj¹c do otwartej lod²owki, Shep powiedzia³: - Zimno.

Dylan podszed³ do niego. - Czego szukasz, bracie? - Ciasto.

- Nie mamy tu ²adnego ciasta. - Ciasto.

- Skończy³o si²e nam ciasto. - Nie ma ciasta?

- Nie ma ciasta. - Zimno.

Dylan zamkn¹³ drzwi lod²owki. - Dalej zimno?

- Lepiej - powiedzia³ Shep.

- Mam z²e przecucie - odezwa³a si²e Jilly, cho²e jej niepok²ój nie mia³ konkretnego powodu.

- Co²e nie tak? - zapyta³ Dylan.

- Nie wiem. - U²emiech ceramicznej ²ewinki wydawa³ si²e te-raz szelmowski. - Mam po prostu... nie najlepsze przecucie.

- Najpierw kasetka. Nawet z tym, co mia³em w kopercie z przyborami do golenia, nie mamy za du²o pieni²dy.

- Lepiej trzymajmy si²e razem - rzek³a Jilly. - Blisko.

- Zimno. - Shepherd zn²ow otworzy³ lod²owk²e. - Zimno. - Bracie, tam nie ma ciasta.

P³yn¹c w zwolnionym tempie jakie²e sze²e²e czy osiem cali od twarzy Jilly, bez ²adnego huku czy trzasku, pojawi³ si²e nagle postrz²epiony i ostry od³amek szk³a wielko²eci d³oni, sun¹³ obok niej majestatycznie jak g²ora lodowa po g³adkiej tafli morza.

- Zimno.

- Potem dostaniesz ciasto, bracie.

Pó²yniej zobaczy³a co²e jeszcze, co porusza³o si²e kilka cali przed drwi¹cym z prawa grawitacji kawa³kiem szk³a - znacznie mniejszy i ciemniejszy przedmiot: pocisk. Przecinaj¹c wolno po-wietrze i lec¹c w g³b kuchni, kula obraca³a si²e leniwie.

- Zamknij lod²owk²e, Shep. Nie ma tam ciasta.

Je²eli pocisk porusza³ si²e w zwolnionym tempie, to szk³o p³yn²e³o za nim w superzwolnionym tempie. Za pierwszym od³amkiem pokaza³y si²e nast²e²pne b³yszcz¹ce odpryski i okruchy, sun²e³y w powietrzu wolno i swobodnie. - Zimno - powiedzia³ Shep. - Zimno nam.

Jilly zorientowa³a si²e, ²ci szk³o i kula s¹ równie rzeczywiste, jak czerwone ²ewiece wotywnie na pustyni i ³awice bia³ych pta-ków. Nie by³ to obraz tera²yniejszej katastrofy, ale wizja zdarze-nia, które mia³o dopiero nadej²e²e.

- Tobie jest zimno, mnie nie - powiedzia³ do Shepherd a Dylan.

Jilly wyczuwa³a, ²ci te prorocze wizje nie maj¹ zwi¹zku z po-przednimi. Kawa³ki szk³a nie pochodzi³y z okien ko²ecio³a, wi²ec kula mia³a wybia²e szyb²e w jakim²e innym miejscu.

- Zimno nam. Wszyscy w zimnie - upiera³ si²e Shep. Odwracaj¹c si²e do braci, Jilly zobaczy³a po swojej lewej stro-nie jeszcze wi²ec²e kawa³ków szyb - bo chyba to by³o szk³o - twor³yc¹ych prawdziw¹ galaktyk²e po³yskliwych odprysków i wi²ekszych trójk¹tnych od³amków, które obraca³y si²e wolno w powietrzu.

- Zimno nam, wszyscy w zimnie.

Spogl¹daj^c przez rozsypan¹ uk³adankê ze szk³a, Jilly zo-baczy³a, jak Shepherd odsuwa siê od lodówki, pozwalaj^c Dy-lanowi ponownie zamkn¹æ drzwi. Bracia poruszali siê z normal-n¹ prêdkoeci¹.

Szalony ³omot jej serca wskazywa³, ¿e ona tak¿e nie zsyn-chronizowa³a siê z szybkoeci¹ poruszaj¹cych siê w zwolnionym tempie kawa³ków szk³a. Siêgnê³a po przep³ywaj¹cy w pobli¿u fragment szyby, ale okaza³ siê niematerialny. Od³amek przep³y-n¹³ wolno miêdzy jej palcami, nie kalecz^c jej.

Próba kontaktu z wizj¹ spowodowa³a, ¿e czar prysn¹³, a szk³o uniknê³o jak flotylla statków-widm, rzeczywistych na pierwszy rzut oka, które z podniesionymi ¿aglami szukaj¹ wia-tru, a po chwili rozp³ywaj¹ siê w oparach mg³y.

Jilly odwróci³a siê do okien wychodz¹cych na podwórko i zobaczy³a, ¿e szyby pozosta³y nietkniête. Widz^c, ¿e Jilly jest rozkojarzona tak samo, jak podczas po-przednich przypadków jasnowidzenia, Dylan rzek³:

- Hej, dobrze siê czujesz?

Najprawdopodobniej zobaczy³a inne okna. Od ubieg³ego wie-czoru mia³a wizje rzezi w koœciele, do której jeszcze nie dosz³o. Nie mia³a ¿adnego powodu podejrzewaæ, ¿e kolejna krwawa sce-na rozegra siê tu, a nie gdzie indziej, i raczej prêdzej ni¿ póŸniej. Dylan zbli¿y³ siê do niej.

- Coœ nie tak?

- Nie jestem pewna.

Zerknê³a na zegar, na z³oœeliwie wyszczerzon¹ œewinkê. Wiedzia³a, ¿e ucœmiech w ogóle siê nie zmieni³. Ryjek trwa³ znieruchomia³y w tym samym wyrazie pod ceramicznym szkli-wem. Ucœmiech pozosta³ tak samo dobroduszny jak wtedy, gdy zobaczy³a go pierwszy raz, nieca³e pó³ godziny temu, w kuchni sprzed dziesiêciu lat. Jednak œewinka i zegar kipia³y wrêcz z³o-wrog¹ energi¹.

- Jilly?

W³œœiwiê nie tylko œewinka, lecz ca³a kuchnia zdawa³a siê o¿ywaæ od z³a, jak gdyby nawiedzi³ j¹ mroczny duch, który nie potrafi³ objawiaæ siê w tradycyjnej ektoplazmatycznej postaci i zamieszka³ w meblach i powierzchniach w samym pomieszcze-niu. Ka¿da krawêdŸ blatu loeni³a groŸnie jak ostra brzytwa.

Shepherd ponownie otworzy³ drzwi lodówki i zagl¹daj^c do œerodka, powiedzia³:

- Zimno. Wszyscy w zimnie.

Czarne szk³o drzwiczek piekarnika patrzy³o, patrzy³o spod przymkniêtych powiek jak oczy. Ciemne butelki w stojaku na wino wygl¹da³y jak nape³nio-ne koktajlem Mo³otowa.

Czuj^c, jak lodowaty dreszcz przebiega jej po plecach i ca³e cia³o pokrywa siê gêsi¹ skórk¹, wyobrazi³a sobie stalowe zêby zgrzytaj¹ce bezg³oœenie w gardzieli m³ynka do rozdrabniania od-padków.

Nie. To absurd. ̄aden duch nie zamieszka³ w kuchni. Nie potrzebowali egzorcysty.

Jej zaniepokojenie - a w³œœiwiê przecucie œmierci - ros³o z ka¿d¹ chwil¹ i by³o tak dojmuj¹ce, ¿e musia³a za wszelk¹ ce-nê odkryæ jego powód. Swój strach przenios³a zabobonnie na martwe przedmioty - œewinkê z zegarem, drzwiczki piekarnika, zêby w zlewie - gdy tymczasem prawdziwe zagro¿enie czai³o siê gdzie indziej.

- Zimno, wszyscy w zimnie - powtórzy³ Shep, stoj^c przed otwart¹ lodówk¹.

Tym razem Jilly zrozumia³a jego s³owa inaczej ni¿ przed-tem. Przypomnia³a sobie talent Shepherd'a do wynajdywania synonimów i zda³a sobie sprawê, ¿e „wszyscy w zimnie" mog¹ oznaczaæ „wszyscy zimni", czyli „wszyscy martwi". W zimnie jak zw³oki. Zimni jak w grobie. Zimni i martwi.

- Zabierajmy siê st¹d, jak najprêdzej - powiedzia³a zdecydowanie.

- Muszê wzi¹æ pieni¹dze z kasetki - zaprotestowa³ Dylan. - Daj spokój z pieniêdźmi. Mo¿emy umrzeæ przez te pieni¹dze. - Zobaczy³æ to?

- Ja to wiem.

- Dobra, w porz¹dku.

- Szybko, sk³adajmy siê st¹d.

- Zimno, wszyscy w zimnie - powiedzia³ Shep.

znaczące spojrzenie. Zapomnij o tym cholernym zegarze. Ewinka nie stanowi zagrożenia. Skup się. Dylan wróci do brata, trzeci raz zamknie lodówkę i pociągnie Shepa w stronę Jilly.

- Musimy iść, bracie.

- Gdzie jest lód? - zapytał Shep. Jilly nie widział, aby wcześniej był tak bardzo odważny jak wcześniej. - Gdzie jest lód? - Jaki lód? - spytał Dylan.

Jasnowidzenie wciąż było dla Jilly czymś nowym, strasznym i niechcianym, poza tym nie potrafił nim odpowiednio kierować. - Gdzie jest lód? - powtarzał z uporem Shepherd.

- Nie trzeba nam żadnego lodu - rzekł Dylan. - Bracie, zachęcaj mnie powoli przerażać. Nie strasz mnie.

- Gdzie jest lód?

- Shep, skup się. Słuchaj mnie, zrozum, skup się.

Usiłując zidentyfikować źródło niepokoju, przesłuchiwał podejrzliwym spojrzeniem z przedmiotu na przedmiot, z miejsca na miejsce, nie pozwalając, by niepokój sam skierował magię jej intuicji we właściwą stronę. Musiał się odprężyć, zaufać dziwnemu przecuciu i przekonać się, czego dokładnie ma się bać.

- Gdzie jest lód?

- Daj spokój z tym lodem. Nie potrzeba nam lodu, bracie. Musimy się stąd wydostać, rozumiesz?

- Tylko lód.

W końcu uwagę Jilly przyciągnęły okna i widoczne za nimi podwórko. Zielona trawa, garaż w głębi, złota siatka za garażem. - Tylko lód.

- Dostał manii na punkcie tego lodu - zauważył Dylan. - Więc go z niej wyciągnij.

- Tylko lód - mówił Shep. - Gdzie jest lód?

- Znasz już Shepa. Jeżeli się czegoś uczepli, nie da się odciągnąć, chyba że sam tego chce. Jakby... całe życie odbijało mu się rykoszetem w głowie. Tym razem jest gorzej niż zwykle.

- Skarbie - powiedział Jilly, nie odrywając oczu od okien. - Musimy się zorientować. Potem dostaniesz lód.

- Gdzie jest lód?

Dylan ujął podbródek brata i uniósł mu głowę.

- Shep, to bardzo ważna sprawa, zasadnicza. Rozumiesz, co to znaczy „zasadnicza”? Wiem, że rozumiesz, bracie. Musimy się zorientować, to teraz najważniejsze.

- Gdzie jest lód?

Zerkając na Shepherdę, Jilly zobaczył, że nie chce nawiązać kontaktu z bratem. Jego oczy poruszały się bez przerwy pod przymkniętymi powiekami.

Gdy Jilly ponownie popatrzył na podwórko, obok północno-zachodniego narożnika garażu klęczał na jednym kolanie jaśniejący mężczyzna. Krył się w cieniu. Miał brakować, by go nie zauważył, ale głowę by dał, że jeszcze przed chwilą go tam nie było.

Z wysokich traw spadł następny i przebiegł skulony do południowo-zachodniego narożnika garażu.

- Już tu są - powiedział Jilly do Dylana.

Wądem z nich nie miał na sobie pastelowego stroju typowego dla turystów na pustyni, ale obaj przypominali pseudogolfistów z Arizony. Byli wysocy, barczyci i zdecydowani, i z pewnością nie chodzili od domu do domu, głośno zbawienie przez Chrystusa.

- Gdzie jest lód?

Jilly największą zgrozą przeżył widok słuchawek, jakie obaj mieli na głowie. Każda para była wyposażona w wysięgnik z mikrofonem wielkości monety jednocentowej. Wysoki stopień koordynacji świadczył o tym, że grupa szturmowa składała się

z większej liczby osób, a także o tym, że nie byli to zwykli brutalni bandyci do wynajęcia, ale bandyci o rozwiniętym zmyśle organizacyjnym.

- Gdzie jest lód?

Drugi mężczyzna osłaniał teren między siatką a garażem. Przycisnął się przy południowo-zachodnim narożniku, na pół schowany za krzewem.

Jilly spodziewał się, że będą dobrze uzbrojeni, więc ich rynsztunek nie przeraził jej aż tak jak

s³uchawki. Mieli broń ogromnych rozmiarów. O futurystycznym wygl¹dzie. Pewnie jakieœ karabiny szturmowe. Jilly nie zna³a siê za dobrze na bro-ni palnej - w swoim zawodzie nie musia³a, nawet gdy trafi³a siê jej wyj¹tkowo niesforna publicznoœæ - ale domyœla³a siê, ¿e z tych karabinów mo¿na wystrzeliæ tyœi¹ce pocisków, zanim trzeba je bêdzie prze³adowaæ.

- Gdzie jest lód?

Musieli z Dylanem zyskaæ na czasie, dopóki nie uda siê im przekonaæ Shepherdá, ¿e musi z³o¿yæ wszystkich troje do ja-kiegoœ miejsca, gdzie mo¿na dostaæ ciasto i lód, i ¿e to jedyny sposób.

- Odsuñcie siê od okien - ostrzeg³a Jilly, cofaj¹c siê od tych, które wychodzi³y na podwórko. - Okna to... okna to œmieræ.

- W ka¿dym pokoju s¹ okna. - Dylan siê zmartwi³. - Mnó-stwo okien.

- A piwnica?

- Nie ma piwnicy. To Kalifornia. Konstrukcja jest z p³yt.

- Gdzie jest lód? - pyta³ Shep.

- Wiedz¹, ¿e tu jesteœmy - powiedzia³a Jilly.

- Sk¹d mog¹ wiedzieæ? Przecie¿ nie weszliœmy od zewn¹trz.

- Mo¿e wczesniej za³o¿yli w domu pods³uch - zasugerowa³a. - Albo zobaczyli nas przez lornetkê, obserwuj¹c okna.

- Wys³ali Vonettê do domu - zorientowa³ siê Dylan.

- Miejmy nadziejà, ¿e nic jej nie zrobili.

- Gdzie jest lód?

Na myœl o tym, ¿e coœ mog³o siê staæ jego gosposi, Dylan zblad³ niczym p³ótno, jak gdyby bardziej siê tym przej¹s ni¿ gro-¿¹cym mu œmiertelnym niebezpieczeñstwem.

- Ale z³o¿yliœmy siê z Holbrook dopiero p³³ godziny temu. - Co z tego?

- Przypuszczalnie cholernie wystraszyliœmy w motelu tego goœcia, który widzia³, jak znikamy.

- Pewnie musia³ zmieniaæ bieliznê - doda³a Jilly.

- Jak wiêc mogli w ci¹gu p³³ godziny rozpracowaæ mecha-nizm sk³adania, nie mówi¹c o powiadomieniu ludzi w Kalifornii? - Ci ludzie nie zjawili siê tu dlatego, ¿e p³³ godziny temu zostali zawiadomieni.

Obserwowali dom, ale nie wiedzieli, gdzie jesteœmy, a¿ banda z Arizony potwierdzi³a, ¿e znajdujemy siê w Holbrook, wiele godzin przed ich wejœciem do motelu.

- Czyli wczoraj wieczorem doœæ szybko skojarzyli ciê ze spa-lonym cadillakiem i mnie z tob¹ - rzek³ Dylan. - Ca³y czas wy-przedzaliœmy ich zaledwie o parê godzin.

- Nie wiedzieli, czy w ogóle siê tu zjawimy. Po prostu czeka-li w nadziei, ¿e a nu¿...

- Nikt nie prowadzi³ obserwacji domu rano, kiedy z³o¿yli-œmy siê z Shepem na wzgórze.

- Musieli zaj¹æ stanowiska wkrótce potem.

- Lód - powiedzia³ Shep. - Lód, lód, lód, lód.

Facet klêcz¹cy w cieniu i ten drugi, na wp³³ schowany za krzewem, mówili do mikrofonów, ale zapewne nie rozmawiali ze sob¹, tylko gawêdzili z grup¹ podobnych zabójców otaczaj¹cych dom ciasnym pierœcieniem, wymieniaj¹c siê wskazówkami na temat konserwacji broni, technik duszenia i przepisami na gazy neurotoksyczne, synchronizuj¹c zegarki i koordynuj¹c atak.

Jilly by³a gotowa utoczyæ lodu z w³asných ¿y³, gdyby Shep sobie tego ¿yczy³. Czu³a siê zupe³nie bezbronna. Czu³a siê naga. Naga w rêkach losu.

- Lód, lód, lód, lód, lód.

Oczyrna duszy ogl¹da³a p³yn¹ce wolno od³amki szk³a i po-cisk sun¹cy w powietrzu.

- Ale teraz ta grupa na pewno porozumia³a siê z tamtymi z Arizony, za³o¿ê siê o wszystko - powiedzia³a Jilly. - Rozma-wiali z nimi w ci¹gu ostatnich piêtnastu czy dwudziestu minut, wiedz¹ wiêc, ¿e umiemy odstawiaæ numer „tutam”.

Myœli Dylana pêdzi³y w równie zawrotnym tempie.

- Mo¿e któræ z dawniejszych ofiar eksperymentów Proc-tora te¿ umia³a dokonaæ tej sztuczki i widzieli ju¿ sk³adanie. - I trzê¹ portkami na myœl o biegaj¹cych po œwiecie spry-ciarzach, napompowanych nanobotami i obdarzonych niezwy-k³ymi zdolnoœciami.

- Trudno mieæ im to za z³e. Sam trzêê portkami - odrzek³ Dylan - mimo ¿e tymi spryciarzami jesteœmy

my.

- Lód, lód, lód.

- Czyli zaatakuj¹ szybko i wysadz¹ ca³y dom w powietrze,

¿eby nas zabiać, zanim się zorientujemy, ¿e tu s¹ i zd¹¿y my się z³o¿yæ - zauwa¿y³a Jilly.

- Tak s¹dzisz czy wiesz? Wiedzia³a, czu³a to, widzia³a.

- Maj¹ pociski przeciwpancerne, które przebij¹ œciany, ka-mieñ, ka¿dy cholerny materia³.

- Lód, lód, lód.

- Maj¹ jeszcze coe gorszego od pocisków przeciwpancer-nych - ci¹gnê³a. - O wiele gorszego. Coe w rodzaju... pocisków rozpryskowych, które rozrzucaj¹ od³amki pokryte cyjankiem.

Nigdy nie czyta³a ani nie s³ysza³a o tak potwornej broni, ale dziêki nowym stworzonym przez nanoboty po³1czeniu w móz-gu przewidzia³a jej u¿ycie. Us³ysza³a w g³owie czyjeœ g³osy, g³osy mê¿czyzn rozmawiaj¹cych o szczegó³ach ataku kiedyœ w przy-sz³oœci - mo¿e policjantów, którzy jeszcze dzie lub jutro bêd¹ przeszukiwaæ pozosta³e po domu ruiny, mo¿e samych morder-ców wspominaj¹cych krwawe dzie³o zniszczenia, doskonale za-planowane i dokonane we wspania³ym stylu.

- Od³amki z cyjankiem i Bóg wie co jeszcze - ci¹gnê³a. Wstrz¹sn¹³ ni¹ dreszcz. - W porównaniu z tym, co z nami zro-bi¹, szturm na sektê Koresha bêdzie wygl¹daæ jak niewinna chrzeœcijañska zabawa towarzyska.

- Lód, lód, lód.

Dylan zwróci³ się zniecierpliwiony do Shepa.

- Otwórz oczy, bracie, wy³a¿ z tej jamy, zostaw ten lód, Shep. Shepherd nie otwiera³ oczu.

- Shep, je¿eli chcesz jeszcze spróbowaæ ciasta, otwórz oczy.

- Lód, lód, lód.

- Na razie nie ma szans, ¿eby przyszed³ do siebie - powie-dzia³ Dylan do Jilly. - Zupe³nie się zatraci³.

- Na górê - odrzek³a krótko. - Na pewno nie bêdzie to pik-nik, ale na dole mo¿e nas por¹baæ na plasterki.

Jeden z mê¿czyzn kryj¹cych się pod gara¿em wyszed³ z cie-nia, drugi wysun¹³ się zza krzewu. Ruszyli w stronê domu. Zaczêli bieć.

38 - Na górê! - powiedzia³a Jilly, a Dylan

doda³:

- Biegiem!

- Lód, lód, lód - powtarza³ Shepherd, a Dylan przez jakieœ

dziwne po³1czenie w pamięci skojarzy³ to sobie ze znanym z dawnych potańcówek przebojem „Hot, Hot, Hot” Bustera Po-indextera, co mog³oby się nawet wydawaæ zabawne w przyjem-niejszych okolicznoœciach, gdyby nie upiorna myœl, ¿e „Hot, Hot, Hot” bêdzie towarzyszyæ ich agonii.

Schody znajdowa³y się we frontowej czêœci domu, a z kuch-ni prowadzi³o dwoje drzwi: jedno do jadalni, drugie do koryta-rza na dole. Druga droga by³a bezpieczniejsza, nie bieg³a w po-bli¿u okien. Jilly nie zorientowa³a się, ¿e istnieje mo¿liwoœæ przejœcia przez korytarz, poniewa¿ drzwi by³y zamkniête. Prawdopodob-nie pomyœla³a, ¿e to spi¿arnia. Nim Dylan zd¹¿y³ skierowaæ j¹ w drug¹ stronê, wypad³a z kuchni prosto do jadalni.

Dylan ba³ się wychodziæ na korytarz, bo przypuszcza³, ¿e Jilly mo¿e się odwróciæ, zobaczy, ¿e go nie ma i wróci tu ich po-szukaæ, a w ka¿dym razie na pewno przez chwilê się zawaha. Stracona sekunda mog³a oznaczaæ ró¿nicê miêdzy ¿yciem a œmierci¹.

Ponagla¹c, popychaj¹c i niemal unosz¹c brata w powietrze, Dylan popêdzi³ go naprzód. Oczywiście Shep pow³óczy³ noga-mi, ale szybciej ni¿ zwykle, wci¹¿ marudz¹c o lodzie, powtarzaj¹c po trzy razy „lód, lód, lód”, z ka¿dym krokiem coraz bar-dziej niezadowolony, jakby czu³ się dotkniêty, ¿e pêdz¹ go niczym niesform¹ owcê.

Zanim Dylan i Shep wyszli z kuchni, Jilly by³a ju¿ w salonie. Shepherd zatrzyma³ się na moment w progu, lecz pozwoli³ się pogoniaæ dalej.

Wchodz¹c do jadalni, Dylan niemal spodziewa³ się zobaczyæ dziesięcioletniego Shepa uk³adaj¹cego

obrazek ze szczeniaka-mi. Mimo że chcia³ się uwolnić od koszmarne go wieczoru z przesz³oeci, chyba wola³ go od tera³niejszoeci, która jeceli w ogóle ³czy³a się z jak¹kolwiek przysz³oeci¹, to tylko kruchy-mi i niepewnymi mostami.

Shep protestowa³ przeciwko uporczywemu poszturchiwaniu przez brata:

- Łód, nie, łód, nie, łód, nie... - a gdy przeszli przez jadalnię, chwyci³ się obiema rękami futryny następnycy drzwi.

Zanim zdo³a³ wzmocnić uchwyt, rozstawia nogi i zaklino-wa^æ się w drzwiach, Dylan wepchn¹³ go do salonu. Ch³opak po-tn¹³ się i wyl¹dowa³ na czworakach, co okaza³o się szczêceli-wym upadkiem, ponieważ w tej samej chwili uzbrojeni bandyci otworzyli ogień.

Ciszê rozdar³ grzechot broni maszynowej, który wstrz¹sn¹³ oknami w kuchni i jadalni - jeszcze g³oenniejszy niż w filmach, ciê¹ki i ha³aceliwy jak ryk wiertarki udarowej wcinaj¹cej się w twardey beton i wal¹cej z szybkoeci¹ dziêcio³a. Odezwa³y się wiêcej niż dwa karabiny, mo¹e trzy, mo¹e cztery.

Gwa³townej kanonadzie towarzyszy³ ni¹szy, bardziej dudni¹cy i wolniejszy huk, jakby karabinu wiêkszego kalibru, potê¹niejszej broni, któ-rej si³a odrzutu mog³aby posadzi^æ strzelca na ty³ku.

Gdy rozleg³y się pierwsze strza³y, Dylan rzuci³ się na pod³o-gê salonu. Podci¹³ Shepherdowi ręce i ch³opak rozci¹gn¹³ się jak d³ugi na klonowym parkiecie.

- Gdzie jest łód? - zapyta³ Shepherd, jak gdyby zupe³nie nieocwiadomy gradu pocisków nieustannie bombarduj¹cych dom.

Brzêknê³y t³uczone okna, zadzwoni³y kaskady szk³a, po czym kule zaczê³y od³upywa^æ drzazgi z ram, prua^æ tynk i dzwo-ni^æ o rury w œcianach: ping-ping-ping.

Serce Dylana t³uk³o się jak u zaszcute go zaj¹ca; rozumia³, co czuj¹ ma³e zwierzêta, gdy ich sielskie ³ki pierwszego dnia sezonu ³owieckiego zmieniaj¹ się w pola cemierci.

Ogień zdawa³ się dochodzi^æ tylko z dwóch stron. Ze wscho-du, gdzie znajdowa³ się ty³ domu. I z po³udnia.

Jeceli zabójcy otoczyli budynek ze wszystkich czterech stron - a Dylan by³ pewien, że tak - ci od zachodu i p³nocy na razie pozostawali w ukryciu. Zbyt profesjonalnie podchodzili do za-dania, aby otworzyc^æ krzy¹owy ogień, od którego mogliby zgi-n¹æ oni albo ich kompani.

- Czo³gaj się ze mn¹, Shep. - Dylan podniós³ glos, by prze-krzyczyc^æ kakofoniê. - Czo³gaj się ze mn¹, chod³, zasuwamy! Shepherd przyciska³ się do pod³ogi z g³ow¹ zwrócon¹ w stronê brata, ale nie otwiera³ oczu.

- Łód.

W salonie dwa okna wychodzi³y na po³udnie i cztery na za-chód. Szyby w po³udniowej œcianie rozprys³y się od razu po roz-poczêciu ognia zaporowego, lecz okna zachodnie pozosta³y nie-naruszone, niedraœeniête nawet rykoszetem.

- Rób jak w¹! - nagli³ Dylan. Shep nie drgn¹³.

- Łód, łód, łód.

Serie jedna po drugiej pru³y po³udniow¹ œcianê, wdzieraj¹c się do salonu, r¹bi¹c drewniane meble na szczapy, rozbijaj¹c

lampy i wazony. Dziesi¹tki pocisków przebija³y tapicerowane meble z g³uchym ha³asem, który szczególnie dzia³a³ Dylanowi na nerwy - zapewne dlatego, że podobny odg³os wydawa³o tra-fione kul¹ cia³o.

Cho^æ twarz Shepa by³a zaledwie kilka cali od niego, Dylan krzyczyc³ - po to, żeby brat us³ysza³ go przez ³oskot kanonady, w nadziei, że uda mu się pobudzi^æ go do dzia³ania, dlatego że by³ na niego z³y, ale przede wszystkim dlatego, że znów zawrza³o w nim œwiête oburzenie, które pierwszy raz poczu³ w domu przy Alei Eukaliptusowej; wœciek³oœæ na tych ³ajdaków, którzy zawsze postawi¹ na swoim i u¹zywaj¹ si³y, którzy zawsze i wszê-dzie, w ka¹dej sytuacji uciekaj¹ się do przemocy.

- Niech to szlag, Shep, chcesz, żeby nas zabili jak mamê? Chcesz, żebyœmy tu padli i zgnili? Chcesz, żeby znowu usz³o im to na sucho? Chcesz tego, niech ciê szlag, Shep, chcesz?

Ich matkê zabi³ Lincoln Proctor, a ci bandyci byli przeciw-nikami Proctora i jego dzie³a, ale dla Dylana wszyscy stali po jednej stronie. W armii ciemnoeci nosili tylko emblematy rô¹-nych jednostek.

Poruszony z³oeci¹ Dylana, a mo¹e zdaj¹c sobie wreszcie sprawê, że s¹ otoczeni, Shep przesta³

powtarzając mantrę o lo-dzie. Otworzył oczy. W końcu dopadł go przerażenie.

Serce Dylana zmieniło bieg, przechodził najpierw w luz i zamierzał na chwilę, a potem w wyższe przeżycie na myślenie, że Shep natychmiast ich zdoła, zostawiając Jilly, która dotarła już do korytarza od frontu.

Shepherd postanowił jednak udawać węża. Froterując brzuchem podłogę, zaczął pechnąć od drzwi jadalni do korytarza na dole, przecinając na ukos północno-wschodni kwadrant salonu.

Opierając się na kociach i palcach stóp, chłopak porusza się tak szybko, że Dylan z trudem za nim nadąża.

Kiedy się czołgali, spada na nich deszcz kawałków tynku, obupanych drzazg, bryłek pianki uszczelniającej okna i innych śmieci. Między nimi a południową ścianą stało mnóstwo mebli pochłaniających lub zmieniających kierunek niższej przelatujących pocisków. Reszta trafiała wyżej. Nad głowami cwiastały im kule, jakby los wciągał z sykiem powietrze przez zacienione zęby, ale Dylan nie słyszał jeszcze pi-sku wirujących odłamków, nie czuł też cyjanku ani innych niepokojących zapachów.

Pokój spowiła chmura tynkowego pyłu jak zasłona ze snu, a w powietrzu fruwało pierze niczym w kurniku, do którego wpadł lis.

Shep wypełzł do korytarza i czołgał się dalej aż do gabine-tu, gdyby nie natknął się na Jilly, która leżała na brzuchu u stóp schodów. Cofnął się, zagradzając mu drogę, chwycił ją za spodnie na siedzeniu i skierował ją na schody.

Kule, których meble nie zatrzymały ani toru nie zmieniły, swobodnie wdzierały się do frontowego korytarza przez otwarte drzwi salonu. Siekły też południową ścianę korytarza, która była północną ścianą salonu. Zderzenie z drugą masą drewna i tynku zatrzymywało niektóre pociski, ale inne przebijały się, nie tracąc wiele ze swej ośmierniocennej siły.

Rzucił bardziej ze strachu niż z wysiłku, krzywił się od al-kalicznego smaku tynkowego pyłu, Dylan spojrzawszy w górę i zobaczył dziesiątki dziur w tej ścianie. Niektóre były rozmiarów awieradolarówki, ale były kilka większych od jego pięści.

Kule wyrываły z poręczy schodów drobne odłamki i całe kawały. Dylan przyglądał się, jak kontynuują swe niszczytel-skie dzieła.

Kilka balasków było wyszczerbionych. Dwa zostały zupełnie roztrzaskane.

Pociski przebijały ścianę i mijając poręcz zatrzymywały się w końcu na północnej ścianie korytarza, która stała się ścianą klatki schodowej. Tu traciły resztki energii, dziurawiły i ka-leczyły tynk tak, że wyglądał jak mur, przed którym staje pluton egzekucyjny.

Gdyby nawet Jilly i bracia O'Connerowie niczym rodzina udających węża kuglarzy wspięli się na stopnie, trzymając się tak nisko jak sprężyna slinky sama schodząca po schodach, nie mogliby dotrzeć bez szwanku do pierwszego podestu. Pewnie jedne-mu z nich udałoby się ta sztuka. Może nawet dwojgu, co byłoby niezbitym dowodem na istnienie aniołów stróżów. Gdyby jednak cuda chadzały trójkami, nie mogła by ich nazywać cudem, stałyby się pospolitym zjawiskiem. Przy próbie pokonania schodów Jilly, Shep albo Dylan zostaliby zabici albo ciężko ranni. Leżeli więc rozpaszczeni na podłodze, dysząc ciężko i wciągając z każdym oddechem tynkowy pył, bez wyjścia, bez nadziei.

Wtedy ogień osłabł i po trzech czy czterech sekundach ustal zupełnie.

Po zakończeniu pierwszego etapu szturm, który trwał nie dłużej niż dwie minuty, mordercy od wschodniej i południowej

strony domu wycofali się. Kryli się, by uniknąć zranienia w krzywym ogniu.

Równocześnie w kierunku domu ruszyli, zapewne biegiem, bandyci z północy i zachodu. Etap numer dwa.

Główne wejście w zachodnią ścianę domu znajdowało się za plecami Dylana, a po obu stronach drzwi były witrażowe okienka. Leżąc twarzą do pierwszego podestu schodów, mieli gabinet z lewej, tuż za ścianą, a w nim trzy okna.

W drugim etapie szturm korytarz zostanie zasypany takim gradem kul, że wszystko, co zdarzyło się dotychczas, będzie wyglądać jak demonstracja złości w wykonaniu grupki agresywnych dzieci.

Śmierć drwiła z nich, darując im chwilę na ocalenie, sama tymczasem rozczapierzyła kościste palce

i odlicza³a sekundy. Jilly musia³a b³yskawicznie dojce³ do tych samych wniosków, bo gdy jeszcze nie przebrzmia³o echo ostatniego strza³u, pode-rwa³a si³e na nogi równoczenie z Dylanem. Bez wahania i bez s³owa oboje si³e^{gn}eli w dó³, chwycili Shepa za pasek i poci¹gn³eli, by stan¹³ mi³ędzy nimi. Z nadludzki¹ si³l, która pozwala napompowanym adrenali-n¹ matkom podnosi³e przewrócone samochody, by uwolnia³e za-kleszczone niemowl³e, unieceli Shepa i poci¹gn³eli go po schodach, które ledwo muska³ stopami; ale od czasu do czasu nawet opar³ si³e o stopie³ń w taki sposób, aby uprzejmie wesprze³e ich wysi³tek i pomóc im lekkim ruchem w gór³e.

- Gdzie jest lód? - zapyta³ Shep.

- Na górze- wydyszała Jilly.

- Gdzie jest lód?

- Niech ci³e szlag, bracie!

- Już prawie jesteśmy - zach³ęciła ich Jilly. - Gdzie jest lód?

Ukazał si³e pierwszy podest.

Shep zahaczył czubkiem buta o stopie³ń. Przesun³eli go, podci¹gn³eli i wspinali si³e dalej. - Gdzie jest lód? W huku ognia nagle rozprysły si³e witra³e w okienkach, a w drzwi zalomotało mnóstwo koecistych palców, jak gdyby wst³ępu domagała si³e dwudziestka zdecydowanych demonów z nakazami oemierci. Pocisk za pociskiem zacz¹³ prua³e drewno, wybija³e dziury i tlu³c w ni³sze stopnie, powoduj¹c wibracje w ca-lych schodach.

39 Gdy tylko dotarli do podestu i zacz³eli wchodzi³e wy³ej, Dylan poczu³ si³e bezpieczniej, ale zaraz oka-za³o si³e, ³e przedwcz³eenie. Trzy stopnie przed nimi kula przebi-³a podnó³ek stopnia i wbi³a si³e w sufit.

Zorientowa³ si³e, ³e od spodu wy³szy bieg schodów znajduje si³e na wprost drzwi wej³eciowych.

W³ac³ewie mieli pod stopami tyln¹ oecian³e strzelnicy.

Dalsza droga na gór³e by³a niebezpieczna, wycofanie si³e nie mia³o ³adnego sensu, a zatrzymanie w po³owie schodów ozna-cza³o pewn¹ i rych³ oemier³e. Poci¹gn³eli wi³ec Shepherd³a za pasek nieco mocniej, Jilly obiema r³ekami, Dylan jedn¹; wlekli go po schodach.

- Gdzie jest lód? - pisa¹³ falsetem Shep.

Dylan spodziewa³ si³e, ³e trafi¹ go w podeszwy stóp, w rami³e, w dó³ podbródka albo we wszystko naraz. Kiedy dotarli do gór-nego korytarza cali i ³adne z nich nie przypomina³o denata z ilustracji z podr³cznika medycyny s¹dowej, pucci³ brata i opar³ si³e r³ek¹ o s³upek por³czy, by z³apa³e oddech.

Najwyra³niej tego dnia spocz³e³a tu tak³e d³o³ Vonetty Bee-sley, ich gosposi, poniewa³ gdy tylko Dylan dotkn¹³ jej oeladu psychicznego, przez g³ow³e przebieg³y mu jak b³yskawica obra-zy jej twarzy. Poczu³ silny impuls, który kaza³ mu natychmiast bie³c jej szuka³e.

Gdyby zdarzy³o si³e to poprzedniego wieczoru, gdyby nie na-uczy³ si³e panowa³e na takich odruchami, mó³g³by pop³ędzia³ w dó³ schodów wprost w oerodek zawieruchy, tak jak nie zwa³aj¹c na nic, mkn¹³ do domu Marjorie przy Alei Eukaliptusowej. Tym razem oderwa³ d³o³ od s³upka i st³umi³ swoj¹ wra³liwo³e na od-cisk Vonetty.

Jilly poci¹gn³e³a już Shepherd³a w g³1b korytarza, dalej od pocz¹tku schodów. Podnosi¹c g³os, aby wygra³e z rumorem na dole, b³aga³a go, ³eby ich st¹d z³o³y³.

Dylan zauwa³y³, ³e brat wci¹; tkwi w okowach wyimago-wanego lodu. My³el o lodzie ci¹gle t³uk³a si³e w g³owie Shepa, czyni¹c go oboj³etnym na niemal wszystko wokó³.

Nie istnia³ ³aden wzór, który pozwala³by określa³e, kiedy Shepherd wydob³dzie si³e ze studni swojej najnowszej obsesji, lecz z du³ym prawdopodobie³ństwem mo³na by³o obstawia³ d³u³szy okres nieoewiadomo³eci. Dylan przypuszcza³, ³e brat ocknie si³e raczej za godzin³e ni³ za dwie minuty.

Skupienie uwagi na jednej rzeczy czy obszarze zaintereso-wania by³o dla Shepa form¹ odizolowania si³e od przyt³aczaj¹-cego mnóstwa wra³e³ñ zmys³owych. Pod gradem kul nie mó³g³ wybra³e sobie bezpiecznego k¹ta i odwrócia³ si³e plecami do cha-osu, ale mó³g³ uciec do symbolicznego k¹ta w ciemnym pokoju w twierdzy w³asnego umys³u, gdzie nie istnia³o nic innego poza lodem, lodem, lodem.

- Gdzie jest lód?

- Kiedy skończ¹ na dole, co potem? - zapyta³a Jilly.
- Rozwał¹ piêtro. Mo¿e wejd¹ na dach werandy, ¿eby by³o ³atwiej.
- Albo wedr¹ siê do œrodka - doda³a. - Lód, lód, lód.
- Musimy coœ robiæ, ¿eby przesta³ mówiæ o tym lodzie - zirytowa³a siê Jilly.
- Do tego trzeba czasu i ciszy. - Jesteœmy udupieni.
- Nie jesteœmy udupieni. - Jesteœmy.
- Wcale nie.
- Masz jakicœ plan? - spyta³a ostro.

Jedyny plan Dylana, który zreszt¹ zasugerowa³a sama Jilly, polega³ na tym, ¿eby dostaæ siê ponad liniê ognia. Ale sta³o siê ja-sne, ¿e ostrza³ dosiêgnie ich wszêdzie, nie mówi¹c o bandytach.

Wœciek³y grzechot i huk na dole, strach, ¿e zab³kana kula mo¿e trafiæ w górê schodów lub nawet przebiæ sufit korytarza na parterze i sufit korytarza na piêtrze - wszystko to powodo-wa³o, ¿e skupienie siê na taktyce i strategii by³o równie trudne, jak ³apanie wê¿y na lasso. W takich okolicznoœciach Dylan znów sobie uzmys³owi³, jak musi siê czuaæ jego brat, gdy ¿ycie go przyt³acza, czyli prawie zawsze. W porz¹dku, trzeba zapomnieæ o pieni¹dzach w kasetce. Beatlesi mieli racjê: za pieni¹dze nie kupisz miłoœci. Ani nie za-trzymasz kuli.

Trzeba zapomnieæ o pistolecie kalibru dziewiêæ milimetrów, który kupi³ po œmierci matki. Wobec artylerii napastników rów-nie dobrze móg³by byæ uzbrojony w kij.

- Lód, lód, lód.

Jilly namawia³a Shepherda, ¿eby zeœlizn¹³ siê ze swojego lodowego zamku i wróci³ do nich, ¿eby mogli siê z³o¿yæ do jakie-goœ bezpiecznego miejsca, ale on nie reagowa³ na s³odkie s³ówka, dopóki mia³ zamkniête oczy i sparali¿owane proces myœlowy.

Trzeba czasu i ciszy. Choæ nie mogli zyskaæ zbyt du¿o czasu, ka¿da minuta mog³a siê okazaæ t¹, w której Shep odzyska œwia-domoœæ. W zgie³ku tocz¹cego siê na dole d¿ihadu nie mog³o byæ mowy o zupe³nej ciszy, lecz gdyby huk i jazgot choæ trochê przy-cich³y, mo¿e ch³opak odnalaz³by wyjœcie z lodowego k¹ta.

Dylan przeci¹³ korytarz i otworzy³ drzwi do pokoju goœcin-nego.

- Tutaj.

Jilly holowa³a Shepherda, który w miarê szybko pow³óczy³ nogami.

Od potê¿nej kanonady trzê³szy siê œeciany domu. Szyby w oknach na piêtrze dygota³y z brzêkiem w ramach.

Dylan wbieg³ do sypialni przed Jilly i Shepem. Przypad³ do drzwi garderoby i zapali³ œwiat³o.

Z sufitu w garderobie zwisa³ sznurek opuszczanej kłapy. Dy-lan szarpn¹³ sznurek, otwieraj¹c wejœcie na strych. Og³uszaj¹ca strzelanina, przypominaj¹ca chwile najbardziej za¿artej walki podczas oblê¿enia Leningradu przez hitlerow-ców, o którym Dylan ogl¹da³ kiedyœ program na kanale histo-rycznym, nagle przybra³a na sile.

Zastanawia³ siê, ile druzgoc¹cych strza³ów wytrzymaj¹ jesz-cze s³upy œecian, zanim zostanie naruszona konstrukcja i runie któryœ z rogów domu.

- Lód, lód, lód.

Staj¹c przed drzwiami garderoby z Shepem, Jilly powiedzia⁻³a, maj¹c na myœli nieludzkie pandemonium na dole:

- Dostaliœmy podwójn¹ porcjê apokalipsy.
- Z posypk¹. - Do kłapy by³a zamontowana drabina sk³a-daj¹ca siê trzech segmentów. Dylan j¹ opuœci³.
- Niektóre z ofiar eksperymentów Proctora musia³y posi¹œæ o wiele straszniejsze zdolnoœci od naszych.
- O czym mówisz?

- Ci tam na dole nie wiedz¹, co potrafimy robiæ, ale mocz¹ spodnie ze strachu na myœl o tym, co to mo¿e byæ. Dlatego za wszelk¹ cenê chc¹ nas zabiæ.

Dylan nie pomyœla³ o tym. Nie mia³ ochoty o tym myœleæ. Widocznie wczesniej nanoboty Proctora stworzy³y potwory. Dlatego wszyscy spodziewali siê, ¿e on, Jilly i Shep równie¿ sta-li siê potworami.

- Co? - spyta³a z niedowierzaniem Jilly. - Chcesz, ¿ebyœmy weszli po tej pieprzonej drabinie?
  - Tak.
  - To pewna œmieræ.
  - To strych.
  - Strych to pewna œmieræ. Œlepy zau³ek.
  - Wszêdzie, gdzie teraz pójdziemy, trafimy na œlepy zau³ek. Tylko tutaj mo¿emy daæ Shepowi trochê czasu.
  - Bêd¹ nas szukaæ na strychu.
  - Nie od razu.
  - Nie chcê - œœwiadczy³a.
  - Jak widzisz, ja te¿ nie skaczê z radoœci.
  - Lód, lód, lód.
  - WchodŸ pierwsza - powiedzia³ Dylan.
  - Dlaczego ja?
  - Bêdziesz mog³a namawiaæ Shepa z góry, kiedy bêdê go popycha³ od do³u.
- Ogieñ urwa³ siê, ale echo salw wci¿ dzwoni³o Dylanowi w uszach.
- Ju¿ tu id¹.
  - Gównno - powiedzia³a Jilly.
  - Na górê.
  - Gównno.
  - WchodŸ.
  - Gównno.
  - No ju¿, Jilly.

40 Strych dawa³ im niewiele mo¿liwoœci, skazywa³ na sytuacjê z³apanych w pu³apkê

szczurów i oferowa³ jedynie ciemnoœæ, kurz i paj¹ki, mimo to Jilly wspie³a siê po po chy³ej drabinie, poniewa¿ strych by³ jedynym miejscem, w któr-rym mogli siê schroniæ.

Gdy wchodzi³a na górê, obji³a sobie biodra zawieszon¹ na ramieniu torebk¹, a ta na moment zahaczy³a o d³ugie zawiasy, na których by³a umocowana drabina. Jilly straci³a swego cadil-laca coupe deville, ca³y baga¿, laptop, karierê komika, nawet swego bardzo wa¿nego partnera - kochanego, uroczego Freda - ale za ¿adne skarby nie porzuci³aby torebki, bez wzglêdu na okolicznoœci. Mia³a w niej tylko parê dolarów, cukierki miêto-we, chusteczki, szminkê, puder, szczotkê do w³osów - nic, co zmieni³oby jej ¿ycie, gdyby j¹ zatrzyma³a, albo zniszczy³o, gdy-by j¹ zgubi³a - ale jeceliby w cudowny sposób prze¿y³a wizytê w domu O'Connerów, skorzysta³aby z pierwszej sposobnoœci, aby poprawiaæ makija¿ i uczesaæ siê, poniewa¿ w tej tragicznej sytuacji perspektywa wolnej chwili, któr¹ mo¿na poœwiêciæ wy-³ecznie swojej urodzie, wydawa³a siê jej nieosi¹galnym luksu-sem, porównywalnym z limuzynami, apartamentem prezydenc-kim w piêciogwiazdkowym hotelu i kawiorem bie³ugi.

Poza tym, skoro musia³a umrzeæ tak m³odo z mózgiem pe³nym nanomaszyn, w³acenie dlatego, ¿e w mózgu mia³a pe³no na-nomaszyn, chcia³a zostawiaæ po sobie jak najpiêkniejsze zw³oki-zak³adaj¹c, ¿e celny strza³ w g³owê nie upodobni jej twarzy do portretu pêdzla Picassa.

Wspi¹wszy siê po drabinie, Negatywnie Nastawiona Jack-son, krynica pesymizmu, stwierdzi³a, ¿e strych jest na tyle wyso-ki, ¿e mo¿na siê swobodnie wyprostowaæ. Przez kilka os³oniê-tych otworów pod okapem do wnêtrza ich wysokiej reduty przenika³o œwiat³o s³oneczne, lecz zbyt sk¹pe, by wygnaæ zalega-j¹ce w k¹tach cienie. W przestrzeni zamkniêtej pomiêdzy kro-kwiami z surowego drewna, œcianami z desek i pod³og¹ z dykty znajdowa³o siê ze czterdzieœci kartonowych pude³, trzy stare ku-fry, przeró¿ne rupiecie i sporo wolnego miejsca.

W gor¹cym i suchym powietrzu wyczuwa³o siê ulotn¹ woñ staroœwieckiej smo¿y, któr¹ pokrywano dach, oraz silny zapach niezliczonych odmian kurzu. Tu i ówdzie z pochy³ych p³asz-czyzn dachu zwiesza³o siê kilka kokonów; woreczki owadziej produkcji nieznacznie fosforyzowa³y w mroku. Bli¿ej

Jilly, tuż nad jej g³ow¹, między krokwiemi rozpina³a się kunsztowna pa-jêczyna; choæ jej budowniczy albo zgin¹³, albo wyruszy³ w po-dró¿, jego sieæ zdo³bi³y cztery æmy - szare skrzyd³a mia³y rozpo-starte jak wspomnienie ostatniego lotu, a po cia³ach wyspanych przez paj¹ka pozosta³y tylko puste skorupki.

- Koniec z nami - mruknê³a, odwracaj¹c się do otwartej klapy. Przyklêknê³a i spojrze³a w dó³ drabiny. Shep wszed³ na dolny szczebel, trzymaj¹c się obur¹cz jedne-go z górnych. Mia³ opuszczon¹ g³owê, jak gdyby by³a to jakæ drabina modlitewna, i sprawia³ wra¿enie, ¿e nie ma ochoty wspinaæ się wy¿ej.

Dylan zerka³ przez otwarte drzwi garderoby do pokoju, nie-w¹tpliwie spodziewaj¹c się ujrzeæ ludzi na dachu werandy za oknami.

- Lód - powiedzia³ Shep.

- Namów go, ¿eby wszed³ na górê - zwróci³ się Dylan do Jilly.

- A jak wybuchnie po¿ar?

- To cholernie s³aba namowa.

- Lód.

- Ca³y strych to beczka prochu. A jak wybuchnie po¿ar?

- A jak biegun magnetyczny Ziemi zmieni po³o¿enie? - spy-ta³ drwi¹co.

- Na tê okolicznoææ akurat mam plan dzia³ania. Nie mo-¿esz go wepchn¹æ?

- Mogê go trochê zachêciaæ, ale nie da się cz³owieka we-pchn¹æ na górê po drabinie.

- Przecie¿ to nie jest wbrew prawom fizyki.

- In¿yner się znalaz³.

- Lód.

- Mam tu masê lodu, skarbie - skfiama³a Jilly. - Popchnij go, Dylan.

- Staram się.

- Lód.

- Mnóstwo lodu, Shep. WejdŸ tu do mnie.

Shep nawet nie ruszy³ rêk¹. Tkwi³ w miejscu uparcie ucze-piony drabiny.

Jilly nie widzia³a twarzy Shepherd'a, tylko czubek jego po-chylonej g³owy.

Dylan uniós³ praw¹ stopê brata i postawi³ na nastêpnym szczeblu.

- Lód.

Wci¹¿ maj¹c przed oczyma martwe æmy i czuj¹c ogarniaj¹-c¹ j¹ desperacjê, Jilly porzuci³a próby nak³onienia Shepa do wejœcia na strych i postanowi³a przemówiaæ do niego, zamienia-j¹c jego monolog o lodzie w dialog.

- Lód - powiedzia³.

- Zamarzniêta woda - odrzek³a.

Dylan postawi³ lew¹ stopê Shepherd'a na szczeblu, na który przed chwil¹ przesun¹³ praw¹, lecz rêce Shepa pozosta³y w tym samym miejscu.

- Lód.

- Deszcz ze œniegiem - powiedzia³a Jilly.

W g³êbi domu, na parterze, ktoæ kopn¹³ drzwi. Zwa¿ywszy na fakt, ¿e po salwach z broni maszynowej drzwi wejœciowe mu-sia³y zmieniaæ się w pyfi lub a¿urowe zas³onki z drzazg, jedyne drzwi, które trzeba by³o otwieraæ kopniakiem, znajdowafiy się prawdopodobnie wewn¹trz domu. Zaczê³o się przeszukiwanie.

- Lód.

- Grad.

- Lód.

- Kra - odpar³a Jilly.

Na dole rozleg³ się kolejny ³omot: ten wstrz¹sn¹³ ca³ym do-mem, a¿ pod³oga pod kolanami Jilly zadygota³a.

Dylan zamkn¹³ drzwi garderoby i nowa sytuacja mog³a ich zdecydowanie szybciej przyprawiæ o klaustrofobiê.

- Lód.

- Lodowiec.

Kiedy Jilly ju¿ się wydawa³o, ¿e Shepherd za moment od-powie, skończy³y się jej synonimy i

określenia form lodu. Po-stanowi³a zmieniaæ zasady gry, odpowiadaj¹c s³owami oznacza j¹cymi rzeczy, które maj¹ zwi¹zek z lodem, jak gdyby usi³owa³a naprowadziæ Shepherdá na w³o³ciw¹ myœl.

- Lód - powiedzia³ Shep.
- Góra lodowa - odrzek³a.
- Lód.
- Kostka lodu.

Od rozmowy o lodzie na strychu robi³o siê coraz bardziej gor¹co. Zdawa³o siê, ¿e kurz na krokwiach, pod³odze i unosz¹-cy siê powietrzu zaraz buchnie p³omieniem.

- Lód.
- Lodowisko.
- Lód.
- Œy¿wiarz.
- Lód.
- Hokej. Powinieneœ siê wstydziæ, skarbie. Przydzieli³eœ so-bie ³atwiejsz¹ rolê w zabawie i ci¹gle powtarzasz to samo s³owo. Shepherd uniós³ g³owê. Patrzy³ teraz na szczel, na którym zaciska³ d³onie.

Z do³u dochodzi³y nastêpne huki i ³omoty, szczeni³a ner-wowa seria z karabinu.

- Lód.
- Lody na patyku. Shep, bawi³oby ciê uk³adanie ³amig³ów-ki z jednego kawa³ka?
- Lód.
- Szpikulec do lodu.
- Lód.
- Szczypce do lodu.

Kiedy podsuwa³a mu nowe s³owa, „lód” przesta³ ju¿ odbijaæ siê rykoszetem w jego g³owie. W twarzy Shepa zasz³a subtelna zmiana, jakby z³agodnia³a, co œwiadczy³o, ¿e obsesja powoli ustêpuje. Jilly by³a prawie pewna, ¿e tak jest naprawdê.

- Lód.
- Kube³ek na lód.
- Lód.
- Epoka lodowcowa. Wiesz co, skarbie? Chocia¿ mam trud-niejsz¹ rolê w tej zabawie, to o wiele fajniejsze ni¿ s³uchanie sy-nonimów „odchodów”.

Na jego ustach zadrga³ s³aby ucemiech, ale niemal w tej samej chwili znikn¹³ jak zdmuchniêty nerwowym oddechem.

- Lód.
- Zamra¿alnik.
- Shepherd przesun¹³ w górê praw¹ rêkê i chwyci³ nastêpny szczel. Potem wyci¹gn¹³ lew¹ d³oñ. Z³apa³ siê jeszcze wy¿sze-go szczelbla.
- Lód.
- Worek z lodem.

Shepherd bez pomocy brata wprawi³ w ruch stopy.

Na dole zadzwoni³ dzwonek do drzwi. Nawet w oddziale zawodowych morderców musia³ siê trafiæ jakieœ przyg³upi dow-cipnieœ.

- Lód.
- Lodówka.
- Shepherd wspina³ siê coraz wy¿ej.
- Lód.
- Rewia na lodzie.
- Lód.
- Go³oledŸ.
- Lód.
- Mro¿ona herbata, czekan, lodo³amacz, dostawca lodu, ch³odnia, woda z lodem-powiedzia³a Jilly i z

ostatnimi s³owa-mi Shep pokona³ najwyższe szczeble i znalaz³ siê na strychu.

Pomog³a mu zejœæ z drabiny i odsunê³a go od wejœcia w pod³odze. Przytuli³a go, mówi¹c mu, Ÿe by³ wspania³y, a Shep nie opiera³ siê, choœ zapyta³:

- Gdzie jest lód?

Dylan zgasi³ œwiat³o w garderobie i w ciemnoœci szybko wszed³ po drabinie.

- Dobra robota, Jackson.

- *De nada*, O'Conner.

Klêcz¹c w mroku, Dylan z³oŸy³ harmonijkow¹ drabinê i po cichu zamocowa³ j¹ z powrotem do klapy, któr¹ zaraz potem zamkn¹³.

- JeŸeli jeszcze ich nie ma na górze, to zaraz bêd¹- szepn¹³.

- Zabierz Shepa do po³udniowo-zachodniego rogu, za tamte kartony.

- Gdzie jest lód? - zapyta³ trochê za g¹oœno Shepherd.

Jilly uciszy³a go i poprowadzi³a przez zasnuty cieniem strych. Shep nie by³ aŸ tak wysoki, by tr¹caæ cz³em najniŸsze krokwie, lecz jego starszy brat bêdzie musia³ uwaŸaæ.

Na dole banda wandal¹ wpad³a z ha³asem do nastêpnego pokoju.

Jeden z nich wrzasn¹fi coœ niezrozumiale. Drugi odpowiedzia³ mu wrzaskiem, dodaj¹c przekleñstwo, a ktoœ rykn¹³ œmiechem. W ich g³osach pobrzmiwa³a arogancja, pewnoœæ siebie i bezczelnoœæ, dlatego Jilly odnios³a wraŸenie, Ÿe to nie ludzie, ale nieokreœlone kszt³ty, które œcigaj¹ cz³owieka w sennych koszmarach, biegaj¹c czasem na dwóch, czasem na czterech nogach, to wyj¹c ludzkim g³osem, to znów ujadaj¹c jak dzikie bestie.

Zastanawia³a siê, kiedy przyjad¹ gliny. JeŸeli w ogóle przy-jad¹. Dylan mówifi, Ÿe do najbliŸszego miasta jest wiele mil. Naj-bliŸszy s¹siad mieszka³ p³ mili na po³udnie st¹d. Ktoœ jednak musia³ s³yszeæ strza³y.

Jasne, Ÿe szturm rozpocz¹³ siê najwyŸej piêæ, moŸe szeœæ mi-nut temu, i Ÿadna wiejska policja nie zareaguje na sygna³ z tak daleka w czasie krótszym niŸ piêæ minut, choœ prawdopodobnie potrwa to co najmniej dziesiêæ minut.

- Gdzie jest lód? - spyta³ Shepherd tak samo g¹oœno jak po-przednio.

Zamiast znów go uciszyæ, Jilly odpowiedzia³a p³g³osem w nadziei, Ÿe ch³opak pójdzie za jej przyk³adem:

- W lodówce, kochanie. Tam jest lód.

Jilly zachêci³a Shepa, aby usiad¹fi na zakurzonej pod³odze za stert¹ kartonów w po³udniowo-zachodnim rogu.

W smudze dziennego œwiat³a wpadaj¹cego przez przys³oniê-te otwory wentylacyjne widaæ by³o zw³oki dawno padfiego pta-ka - prawdopodobnie wróbla - z którego zosta³y tylko cieniut-kie koœci.

Pod szkieletem spoczywa³o kilka piórek, których przeci¹gi nie ponios³y do innych k¹tów strychu.

Ptak musia³ siê tu zakraœæ pewnego ch³odnego dnia przez jak¹œ szczelinê w okapie, a potem nie móg³ siê wydostaæ. Pewnie z³amafi skrzyd³o, t³uk¹c o krokwie, i g³odny, i wyczerpany cze-ka³ na œmieræ, siedz¹c przy otworze, przez który widzia³ niebo.

- Gdzie jest lód? - zapyta³ Shepherd, tym razem œcisza¹c g³os do szeptu.

Jilly zaniepokoi¹fi siê, Ÿe Shep wchodz¹c po drabinie, wca-le nie opuœci³ do koñca swego lodowego k¹ta albo w³acenie do niego wraca, toteŸ zaczê³a now¹ grê, usi³uj¹c wci¹gn¹æ go w dialog.

- Lód jest w margaricie, prawda, skarbie? P³ywa i powoli siê rozpuszcza. Rany, ale bym siê napi³a margarity.

- Gdzie jest lód?

- Lód moŸe byæ w lodówce turystycznej.

- Gdzie jest lód?

- Lód moŸe byæ w Nowej Anglii na BoŸe Narodzenie. Lód i œnieg.

Poruszaj¹c siê nadzwyczaj zrêcznie i cicho jak na swój wzrost, Dylan wy³onifi siê z g³êbszych ciemnoœci spowijaj¹cych œrodkow¹ czêœæ strychu i wyszed³ w smugê œwiat³a padaj¹cego na martwego ptaka i rozjaœniaj¹cego odrobinê ich kryjówkê, po czym usiad³ obok brata.

- Ci¹gle lód? - spyta³ ze zmartwion¹ min¹.

- Chyba nareszcie zaczyna sensownie odpowiadaæ - odpar³a Jilly nie do koñca o tym przekonana.
- Gdzie jest lód? - wyszepta³ Shep.
- Mnóstwo lodu jest na lodowisku.
- Gdzie jest lód?
- W lodówce nie ma nic innego.

W drzwi na piêtrze za³omota³y kopniêcia. Cisze w pokojach wype³nify brzêk i ³oskot.

Szeptli jeszcze ciszej, Shepherd zapyta³:

- Gdzie jest lód?
- Widze szampana w srebrnym kube³ku - odrzek³a Jilly, do-stosowuj¹c siê do tonu jego g³osu. - Butelka tkwi w pokruszo-nym lodzie.
- Gdzie jest lód?
- Na biegunie pó³nocnym jest du¿o lodu.
- Ach - rzek³ Shepherd i przez chwilê nie powiedzia³ nic wiêcej.

Jilly nas³uchiwa³a w napiêciu g³osów na dole, które odezwa³y siê, gdy tylko ucich³y ha³asy zacieklych poszukiwañ. Równie wyraŹnie mogli rozmawiaæ zmumifikowani konspiratorzy w sarkofagu ukrytym w g³êbi piramidy, mówi¹c przez spowija-j¹ce ich banda¿e. Jilly nie rozumia³a ani s³owa.

- Ach. - Shep westchn¹³.

- Musimy siê st¹d ruszyæ, bracie - rzek³ Dylan. - Ju¿ daw-no powinniemy siê z³o¿yæ.

W domu nagle zapadla cisza, a po uplywie pó³ minuty nie-pokoj¹ca martwota stala siê bardziej zlowieszcza ni¿ wszystko, co zdarzylo siê dot¹d.

- Bracie - powiedzial Dylan, lecz przestal go prosiæ, jak gdyby wyczuz³, ¿e Shep lepiej zareaguje na cisze i bezruch ni¿ na dalsze naciski.

Oczyrna duszy Jilly zobaczyla kuchenny zegar, uemiechniê-t¹ œewinkê, na której brzuchu wskazówka sekundnika przesuwala siê po kolejnych cyfrach.

Nawet wspomnienie tego uemiechu wydawa³o siê nieprzy-jemne, wiêc odsunê³a od siebie obraz œewinki, ale w tej samej chwili ujrza³a mimo woli minutnik, za pomoc¹ którego Shep odmierzal czas k¹pieli pod prysznicem. Obraz ten wstrz¹sn¹l ni¹ bardziej ni¿ widok œewinki, poniewa¿ minutnik do zludzenia przypominal licznik bomby zegarowej.

Bandyci na dole otworzyli ogieñ, celuj¹c w sufit, a z podlo-gi strychu trysnêly geizery kul.

41 Bandyci zaczêli zbli¿aæ siê do siebie od przeciwleglych koñców domu, strzelali w górê

pociskami du¿ego kalibru, które wbijaly siê w sufit korytarza na piêtrze. Kule pru ly dyktê podlogi strychu, wyrzucaj¹c w górê odłamki drewna, ustanowily strefê œmierci szerokoœci œeœciu stóp i dlugoœci calego piêtra i wpuœcily z dolu w¹skie smugi bladego œwiatla. Niektóre pociski bombardowaly krokwie, inne przebijaly dach, wycinaj¹c z b³êkitu nieba gwiazdy w ciemnym sklepieniu sufitu strychu.

Jilly zrozumiala, dlaczego Dylan chcial, ¿eby usiedli w rogu, przywieraj¹c plecami do zewnêtrznej œciany.

Wzdłu¿ obrze¿a konstrukcja miêdzy nimi a piêtrem byla zapewne gêstsza i mo-gla zatrzymaa przynajmniej niektóre z pocisków wnika¹cych w podlogê strychu.

Siedziala z wyprostowanymi nogami, wiêc szybko podci¹gnêla je pod brodê, aby stanowiaæ jak najmniejszy cel, choæ i tak za du¿y.

Dranie na dole ca³y czas zmieniali magazynki, przeladowu-j¹c na zmianê, mogli wiêc prowadziæ szturm nieprzerwanie. Grzechot i huk ostrzalu parali¿owaly umys³, powstrzymuj¹c wszystkie uczucia z wyj¹tkiem przera¿enia i blokuj¹c wszystkie myœli z wyj¹tkiem myœli o œmierci.

Napastnikom nie brakowa³o amunicji. Nie bylo miejsca na chwilê wahania i zastanowienia siê nad lekkomyœlnoœci¹ i nie-moralnoœci¹ morderstwa popelnianego z zimn¹ krwi¹. Operacjê prowadzono systematycznie i bezwzglêdnie.

W slabym œwietle wpadaj¹cym przez osloniety otwór pod okapem Jilly zobaczyla, ¿e twarz Shepherd a o¿yla w nastêpuj¹-cych po sobie tikach i skurczach, ale oczy ukryte pod powieka mi nie drgaly jak zwykle. Grzmot wystrzalów niepokoil go, lecz silniejsza od strachu, który znów móg³by kazaæ mu szukaæ schronienia w g³êbi wlasnego umyslu, byla jakaa frapuj¹ca myœl i na niej zdawal siê skupiaæ

ca³¹ uwagê.

Ogień umilkł.

W domu slychaæ bylo stukot i skrzypienie œwiadcza¹ce o do-konanych zniszczeniach.

Wykorzystuj¹c chwilê ciszy, która na pewno miała siê oka-zaæ krótk¹ przerw¹, Dylan odważył siê zmobilizowaæ Shepher-da groŸb¹:

- Krwawo-oœliŸle rzeczy, Shep. Niedlugo bêd¹ krwawo-oœli-zle rzeczy.

Bandy ci przeszli z korytarza do pokojów po obu stronach domu i ponownie otworzyli ogieñ.

Mordercy nie dotarli jeszcze do pokoju znajduj¹cego siê bez-pocerednio pod rogiem strychu, w którym przycupnêli Jilly, Dylan i Shep. Ale zawitaj¹ tam za minutê. MoŸe wczesniej.

Choæ wœciekla kanonada koncentrowała siê w dwóch odda-lonych od siebie miejscach, cała podłoga strychu wibrowała od uderzeñ dziesi¹tek wielkich pocisków.

Drewno skrzypiało i jêczało, metal kul dzwonił o gwoŸdzie i rury w œcianach.

Z krokwi wzbijały siê obłoki kurzu.

Koœci ptaka leŸ¹ce na podłodze dręaly, jak gdyby wrócił w nie duch zdolny ożywia stworzenie.

Jedno z piórek, uwolnione, wzbilo siê spiralnie w opadaj¹-cym kurzu.

Jilly chcia³a wrzasn¹æ, ale nie miała odwagi, nie potrafi³a: gardło œcisnêło siê jak piêœæ, tamuj¹c oddech.

Szybkostrzelne karabiny grzechotały tuŸ pod nimi, a przed ich oczami przez stertê pudel przedzierała siê chmara kul, mn¹c, wykrzywaj¹c i dr¹c karton na strzêpy.

Shepherd otworzył szeroko oczy, zerwał siê z podłogi, stan¹t wyprostowany i przyłgn¹ plecami do œciany.

Wypuszczaj¹c raptownie powietrze, Jilly skoczy³a na równe nogi, Dylan równieŸ. Zdawa³o siê, Ÿe dom rozpadnie siê wokó³ nich, zostanie rozerwany na kawa³ki przez cyklon ha³asu, jeœli wczesniej nie zmieni go w kupê gruzu huraganowy napór o³o-wiu i pocisków w stalowych płaszczach.

Dwie stopy przed nimi kule wœciekle rozrywa³y od do³u dyk-tê pod³ogi.

Coœ uk³u³o Jilly w czolo i gdy unios³a praw¹ rêkê, zanim zd¹ę³a przycisn¹æ d³oñ do rany, poczu³a na niej takie samo pa-rz¹ce dotkniêcie. Krzyknê³a z bólu i zaskoczenia.

Mimo mroku i przys³aniaj¹cej wszystko chmury kurzu, zo-baczyła pierwsze kropelki krwi, które strz¹snê³a z palców. Roz-prysły siê ciemn¹ plam¹ na kartonach, tworz¹c wzór, który nie-w¹tpliwie przepowiadał jej przyszloœæ.

Ze zranionego czofia po skroni spłynêła fiukiem gruba kropla krwi, trafiaj¹c do k¹cika oka.

Jeden, trzy, piêæ i jeszcze wiêcej pocisków przeszyfio z trza-skiem podłogê bliŸej niŸ pierwsza seria.

Shepherd chwycił Jilly za rêkê.

Nie widzia³a, Ÿeby zacisn¹ł palce i przekrêcił, ale strych wo-kófi nich złoŸy³ siê i znikn¹fi, a w jego miejsce pojawi³a siê ja-snoœæ.

Niskie krokwie rozci¹gnêły siê w wysokie jasne niebo. Pod-łoga strychu wysunêfia siê spod ich stóp, które spoczêfiy wœród wysokiej do kolan z³otej trawy.

Zaskoczone koniki polne rozpierzchły siê na boki, wydaj¹c suche i trzeszcz¹ce cykanie przywodz¹ce na myœl coœ od dawna martwego.

Jilly stafia z Shepem i Dylanem na zalanym sfioñcem wzgó-rzu. Daleko na zachodzie rozci¹gafio siê morze, pofiyskuj¹c jak zielona, roziskrzona zlotymi plamkami smocza fуска.

Wci¹Ÿ slysza³a nieustanny terkot strza³ów, ale przytfiumiony odlegfioœci¹ i œcianami domu O'Connerów, który po raz pierw-szy zobaczyła z zewn¹trz. St¹d budynek nie wydawał siê jakoœ szczególnie zniszczony.

- Shep, to nie najlepszy pomysł, jesteœmy za blisko - zanie-pokoi³ siê Dylan.

Shepherd puœcifi d³oñ Jilly i stafi jak poraŸony, wpatruj¹c siê w krew kapi¹c¹ z kciuka i dwóch palców jej prawej rêki.

W miêkk¹ czêœæ dloni wbila siê drzazga dfiugoœci dwóch ca-li i szerokoœci mniej wiêcej æwierci cala.

Zwykle na widok krwi Jilly nie miêkły kolana, wiêc byæ mo-Ÿe nogi dręaly jej nie z powodu krwi, ale na myœl, Ÿe rana mogła - i powinna - wygl¹daæ o wiele gorzej.

Podtrzymuj¹c j¹ pod ramiê, Dylan obejrzał jej czolo.

- To tylko dracenięcie. Prawdopodobnie trafiła cię druga drzazga, ale się nie wbiła. Więcej krwi niż szkody.

U stóp wzgórza, za fiłk, na podwórku otaczającym dom, stało na warcie trzech uzbrojonych mężczyzn, pilnowali, aby ich zdobycz jakimś cudem nie wymknęła się mordercom przeszkujcym podziurawione kulami pokoje. Zaden z nich nie pa-trzył w stronę wzgórza, ale szczęście mogło za chwilę opuścić troje ludzi, który stali na jego szczycie.

Korzystając z tego, że uwagę Jilly zaprzętał inny widok, Dylan chwycił drzazgę tkwiącą w jej dłoni i mocnym szarpnięciem wyciągnął. Jilly syknęła z bólu.

- Oczywiście to póŹniej - rzekł.

- Kiedy póŹniej? - spytała. - Jeżeli nie powiesz Shepowi, do-kiłd ma nas zlożyć, pewnie zabierze nas na wycieczkę do miejsc, którego nie mielibyśmy odwagi odwiedzić, na przykład do motelu w Holbrook, gdzie założy się, że na nas czeka - albo z powrotem do domu.

- No to gdzie jest bezpiecznie? - zastanawiał się Dylan, przez chwilę czując pustkę w głowie.

Może krew na dłoni i twarzy przypominała jej wizję na pu-styni, gdy natarła na nią fala białych skrzydeł i doświadczyla jeszcze gorszych rzeczy. W okrutną rzeczywistość dramatycznego dnia nagle wdarły się majaki - zapowiedź nieuchronnego zła, jakie miało nastąpić.

Przez pszeniczny zapach suchej trawy przebiła słodka i ostra woń kadzidla.

Przylumione odgłosy strzałów z domu raptownie przycichły, potem zupełnie ustaly, a na wzgórzu rozległ się srebrzysty ośmiech dzieci.

Dylan poznał po jakimś znaku, co się z nią dzieje, i domyślił się, że porwała ją fala jasnowidzenia.

- Co jest, co widzisz? - zapytał.

Odwracając się w stronę radosnych i melodyjnych głosików, nie zobaczyła jednak żadnych dzieci, lecz marmurową chrzcielnicę, tak, w której trzyma się wodę poświęconą w kościołach katolickich - porzuconą tu, na szczycie porośniętego trawą wzgó-rza, przekrzywioną jak płyta nagrobna na starym cmentarzu.

Uwagę Jilly przykuł jakiś ruch za plecami Shepa i gdy ode-rwała wzrok od chrzcielnicy, ujrzała matkę, jasnowosłą i niebieskooką dziewczynkę w wieku pięciu, sześciu lat, ubraną w białą koronkową sukienkę, z białymi wstążkami we włosach, która z powagą i zdecydowaniem trzymała w rękach bukiet kwiatów. Niewidzialne dzieci omiały się, a dziewczynka odwróciła się, jakby ich szukała, i gdy była obrócona plecami do Jilly, przestała istnieć...

- Jilly?

...lecz zamiast niej zaistniała, stojąca dokładnie w tym samym miejscu co dziewczynka, pięćdziesięciokilkuletnia kobieta ubrana w blade, szare suknie, czarne rękawiczki i kapelusz ozdobiony kwiatami. Oczy uciekły jej w górę czaszki i widać było tylko białka, a w ciele miała trzy paskudne rany postrzałowe, jedną między piersiami. Choć kobieta nie była, szła w stronę Jilly, w blasku słońca wydawała się prawdziwsza od wszystkich zjaw, jakie ukazywały się w księżycowej poświacie, i wyciągała do niej rękę, jak gdyby prosząc o pomoc.

Jilly stała jak wmurowana, jakby trzymała się sięgającej gębkę korzenie, uchyliła się od dotyku widma, osłaniając się krwawą ręką, ale gdy palce martwej kobiety dotknęły jej dłoni - i poczuła charakterystyczny nacisk - zjawa zniknęła.

- To się stanie dzisiaj - powiedziała z pewnością Jilly. - Niedługo.

- Stanie się? Co? - zapytał Dylan.

W oddali krzyknął jeden z mężczyzn, drugi odpowiedział mu wrzaskiem.

- Zobaczyli nas - powiedziała Dylan.

W wielkiej ptaszarni nieba fruwała tylko jeden okaz - ja-strzyb, który wysoko w górze zataczał koła - a z trawy wokół nich nie poderwały się żadne ptaki, choć Jilly wyraźnie słyszała skrzydła, najpierw cichy trzepot, potem narastający szum.

- Idź na nas - ostrzegł Dylan, nie mówiąc o ptakach, lecz o mordercach.

- Skrzydła - powiedziała Jilly, gdy furkot niewidzialnych gołębi z każdą sekundą przybierał na sile. - Skrzydła.

- Skrzydła - powtórzył Shepherd, dotykając jej zakrwawionej dłoni, którą usiłowała odtrącić martwą

kobietê i wcił; trzy-ma³a wyci¹gniê¹ przed siebie.

G³uchemu ³up-³up-³up broni maszynowej, które w tym mo-mencie by³o rzeczywistoci¹, odpowiedzia³ bardziej metodyczny huk karabinów o dużym zasiêgu, który us³ysza³a tylko Jilly - strza³y pad³y w innym miejscu i czasie, który mia³ dopiero na-dejœæ, lecz zbli³a³ siê bardzo szybko.

- Jilly - rzek³ Shepherd, a ona wzdrygnê³a siê, s³ysz¹c swo-je imiê.

Popatrzy³a w jego zielone oczy, w których nie by³o cienia sennego roztargnienia, które nie unika³y jej spojrzenia jak do-tychczas, ale spogl¹da³y bystro i z g³êbok¹ obaw¹.

- Koeció³ - powiedzia³ Shepherd. - Koeció³ - przytaknê³a.

- Shep! - popêdza³ go Dylan, gdy kule zaczê³y wyrywaæ grudki ziemi i m³óciæ trawê na zboczu wzgórza nieca³e dwadzie-œcia stóp pod nimi.

Shepherd O'Conner przeniós³ „tu” „tam”, z³ożyl³ s³oñce, z³o-t¹ trawê, œwiszcz¹ce kule i roz³ożyl³ ch³odn¹ przestrzeñ o wyso-kim sklepieniu z oknami, których witraże wygl¹da³y jak ukoñ-czone gigantyczne uk³adanki.

42 Nawa g³ówna hiszpañskiego barokowe-go koeció³a, starej, przestronnej i piêknej

budowli - w której odbywa³y siê w³acenie jakieg³o prace remontowe - by³a pocerodku zwieñczona d³ugim sklepieniem beczkowym, po bokach skle-pieniami krzyżowymi, a przez œrodek biegn¹ d³uga kolumnada z³ożona z masywnych trzydziestostopowych filarów spoczywa-j¹cych na rzeŹbionych coko³ach.

T³um zgromadzony w koeci³e, liczy³y oko³o trzystu osób, wydawa³ siê bardzo maty w porównaniu z ogromn¹ przestrzeni¹ i rozmiarami elementów architektonicznych. Mimo Źe wszyscy mieli na sobie odœwiêtne stroje, nie mogli konkurowaæ z kaska-dami wielobarwnego œwiat³a padaj¹cego na nich przez zachodnie okna.

Rurowa konstrukcja rusztowania - wzniesionego w celu od-nowienia gipsowego fryzu zdobieg³ego trzy œciany - nie zdo³a³a przys³oniæ wspanieg³ego blasku okien jaœniej¹cych jak klejnoty. Wpadaj¹ce do wnêtra promienie s³oneczne przebija³y szafiro-we, rubinowe, szmaragdowe, ametystowe i Źóto-brylantowe szklane kszta³ty, rozrzucaj¹c skry œwiat³a w po³owie nawy g³ów-nej i znacz¹c barwnymi œcîtkami czêœæ przejócia miêdzy ³awkami.

W czasie odmierzonego dziesiêcioma uderzeniami serca Dy-ylan zd¹l³y³ ogarn¹æ spojrzeniem ca³y koeció³ i poznaæ ty³y szczegó³ów jego ornamentów, formy i funkcji. O z³ożonoœci architektury baroku œwiadczy³ jednak fakt, Źe mimo wiadomoœci na temat ty³y szczegó³ów Dylan wiedzia³ o tej budowli mniej wiêcej tyle, ile egiptolog wiedzia³by o nowo odkrytej piramidzie, gdyby zbada³ tylko jej wierzcho³ek wysokoœci œceciu stóp, któ-rego nie przysypa³y piaski Sahary.

Dokonawszy pobieg³ych oglêdzin koeció³a, Dylan opuœci³ wzrok i dostrzeg³ ma³¹, może dziewiêcioletni¹ dziewczynkê z warkoczami, zwiedzaj¹c¹ ciemny k¹t olbrzymiej nawy g³ów-nej, do którego z³ożyl³ ich Shepherd. Dziecko wstrzyma³o od-dech, wlep³o w nich zaskoczony spojrzenie, zamru³o oczami, a potem odwróci³o siê i pobieg³o do rodziców siedz¹cych w ³aw-ce, chc¹c ich z pewnoœci¹ poinformowaæ o przybyciu œwiêtych albo z³ych czarodziejów.

Choæ powietrze pachnia³o kadzid³em, tak jak w wizjach Jil-ly, nie s³ychaæ by³o ani muzyki, ani ³opotu skrzyde³. Trzystu lu-dzi rozmawia³o przyciszonymi g³osami, których szum unosi³ siê poceród kolumn tak lekko jak woñ kadzid³a.

Wiêkszoœæ zgromadzonych siedzia³a w ³awkach w przedniej czêœci koeció³a, zwrócona twarz¹ do prezbiterium. JeŹeli nikt nie by³ odwrócony i nie rozmawia³ z s¹siadem z nastêpnego rzê-du, nie mogli zauwaŹyæ magicznego z³ożenia trojga ludzi, po-niewaŹ nikt nie zerwa³ siê z miejsca, by lepiej im siê przyjrzeæ, ani nie wyda³ okrzyku zdumienia.

BliŹej nich m³odzi ludzie w smokach prowadzili na miej-sca spóŹnialskich. Eskorta by³a zbyt zajêta, a goœcie zbyt zaafê-rowani zbliŹaj¹c¹ siê uroczystoci¹, by zwróciæ uwagê na cu-down¹ materializacjê w odleg³ym zacienionym k¹cie.

- Œelub - szepnê³a Jilly.

- To tutaj?

- To Los Angeles. Mój koeció³ - powiedzia³a w oszo³omieniu.

- Twój?
- Tu śpiewam w chórze, kiedy byś miał.
- Kiedy to się stanie?
- Niedługo - odrzekł.
- A jak?
- Będzie strzelał.
- Znowu cholerne karabiny.
- Sześćdziesiąt siedem osób postrzelonych... czterdzieści ośmiu.
- Sześćdziesiąt siedem? - powtórzył, wstrząśnięty liczbą ofiar. - Czyli to nie będzie jeden bandyta.
- Więcej niż jeden - szepnął. - Więcej niż jeden.
- Ilu?

Jej spojrzenie szukało odpowiedzi w kluczach zwartych sklepień biegnących ukiem w stronę nieba, lecz po chwili zeczłonie się po kolumnach z łobnego marmuru na naturalnej wielkości rzeźby oświetlonych zdobici ich cokoły.

- Co najmniej dwóch - powiedział. - Może trzech.
- Shep się boi.
- Wszyscy się boimy, bracie - odparł Dylan, bo w tej chwili nie było go stać na lepsze pocieszenie. Jilly przyglądała się rodzinie i przyjacielom państwa młodych, jak gdyby patrząc z tyłu na ich głowy, chciała swoim szóstym zmysłem wydedukować, czy ktoś spośród nich przyszedł tu z zamiarem dokonania mordu.
- Bandyci na pewno nie zostali zaproszeni na celub - rzekł Dylan.
- Nie... chyba... nie...

Podeszła do wolnych ławek w ostatnim rzędzie, odrywając wzrok od zgromadzonych gości i spoglądając na prezbiterium za odległą balustradą.

Kolumnada oddzielała nawę główną od prezbiterium, podpierając poprzeczne łuki sklepienia. Za kolumnami znajdowało się miejsce dla chóru i ołtarz główny z cyborium i tabernakulum, za którym górował monumentalny, podświetlony od dołu krucyfiks.

Stając obok Jilly, Dylan rzekł:

- Może wejść dopiero wtedy, kiedy zacznie się uroczystość. Wpadnij i otwórz ogień.
- Nie. Już tu są.

Słysząc jej słowa, Dylan poczuł lodowaty chłód na karku. Jilly odwróciła się wolno, lustrując badawczo kościół, szukając.

Organista w prezbiterium uderzył w klawisze i rozległy się pierwsze nuty hymnu powitalnego.

Najwyraźniej robotnicy pracujący przy renowacji gipsowego fryzu zostawili otwarte okna lub drzwi, przez które do wnętrza dostali się dzicy lokatorzy, zajmując górne piętra. Spłoszone gołębie poderwały się ze swojej kryjówki w żebach sklepień i na rzeźbionych w marmurze głowicach kolumn i sfrunęły w dół na wyłonej. Nie była to ogromna fala, jak przewidywała Jilly, ale zaledwie osiem czy dziesięć, najwyżej tuzin ptaków, które wzbiły się z różnych miejsc kościoła, lecz natychmiast pochyliły się w stado i fruwały po tej stronie balustrady.

Na widok białoskrzydłego spektaklu gości wykrzyknęli, jak gdyby był to zaplanowany występ przed ceremonią zaślubin, a ponad ich głowami dał się słyszeć srebrzysty cemiach kilkorga uradowanych dzieci.

- Zaczyna się - oznajmiła Jilly, a na jej przybrudzonej krwi twarzy odmalowało się przerażenie.

Stado zataczało koła pod sklepieniem kościoła, polatując od rodziny panny młodej do rodziny pana młodego i z powrotem, przesuwając się równocześnie w głąb nawy głównej.

Jeden z młodzieńców wprowadzających gości wykazał się refleksem i ruszył na koniec nawy głównej, przebiegł pod rusztowaniem, przez otwarte drzwi do ogrodzonego przejścia, przypuszczalnie zamierzał otworzyć podwójne drzwi wejściowe, aby skrzydlaci intruzi mieli którędy uciec.

Jak gdyby synchronizując lot z dźwiękami hymnu i błogostawie zebranych, ptaki wzbiły się do lotu, potem zanurkowały i zatoczyły łuk od prezbiterium do przeciwległej ściany nawy głównej.

Przyciągane powiewem wiejącego powietrza i blaskiem słonecznym nieprzesłanym przez witraże,

go³êbie skierowa³y siê w stronê otwartych drzwi i wylecia³y z kococio³a, zostawiaj¹c po sobie tylko kilka œwietliœcie bia³ych piórek, które polatywa-³y w powietrzu.

Jilly z pocz¹tku wpatrywa³a siê jak urzeczona w piórka uno-szone ciep³ym pr¹dem, lecz po chwili nagle skierowa³a wzrok na szczyt rusztowania stoj¹cego pod wschodni¹ œcian¹ nawy g³ównej.

- Tam, na górze.

Wierzcho³ki wszystkich ³ukowatych okien znajdowa³y siê oko³o dwudziestu stóp nad posadzk¹ kococio³a. Szczyt rusztowania siêga³ dwie stopy wy¿ej, aby robotnicy mieli swobodny dostêp do pasa rzeŹbionego i malowanego gipsu szerokoœci trzech stóp, który zaczyna³ siê oko³o dwudziestu czterech stóp nad pod³og¹.

Górna platforma robocza, na której w ci¹gu tygodnia pro-wadzili prace remontowe rzemieœlnicy i robotnicy, mia³a mniej wiêcej piêæ stóp szerokoœci, czyli prawie tyle, co œrodkowe przejœcie miêdzy ³awkami, i by³a zbudowana z kawa³ków sklejki za-mocowanych do poziomych rur, które stanowi³y zwieñczenie rusztowania. Nie widzieli, kto mo¿e siê czaiæ na tym odizolo-wanym od reszty kococio³a wzniesieniu, poniewa¿ rusztowanie by³o za wysokie, a pod sklepieniem nie pali³y siê lampy u¿ywa-ne przez robotników i panowa³ mrok.

W œcianie nawy g³ównej naprzeciw o³tarza nie by³o okien, jednak ci¹gn¹³ siê wzd³u¿ niej fryz, a tak¿e rusztowanie. Dzie-siêæ stóp dalej, tu¿ po lewej rêce Shepherd, znajdowa³a siê wbu-dowana w rusztowanie drabina: rurkowe szczelby pokrywa³a gêsto rowkowana guma.

Dylan podszed³ do drabiny, dotkn¹³ szczelby nad swoj¹ g³ow¹ i natychmiast poczu³ dotyk œladu psychicznego z³ych ludzi, jak nag³e uk³ucie skorpiona.

Jilly, która razem z nim pospieszy³a do drabiny, musia³a do-strzec okropn¹ zmianê w wyrazie jego twarzy i oczu.

- O Bo¿e, co?

- Trzech - powiedzia³, odrywaj¹c d³oñ od szczelby, kilka-krotnie wyginaj¹c i zaciskaj¹c palce, jak gdyby chcia³ siê po-zbyæ mrocznej energii, która wczepi³a siê w jego rêkê jak pijaw-ki. - Fanatycy. Chorzy z nienawiœci. Chc¹ zabiaæ ca³y orszak, ksiêdza i tylu goœci, ilu siê da.

Jilly odwróci³a siê w stronê o³tarza. - Dylan!

Pod¹aj¹c za jej wzrokiem, ujrza³ ksiêdza i dwóch ministran-tów, którzy zjawili siê ju¿ w prezbiterium i schodzili ambitem od o³tarza w stronê balustrady.

Do nawy g³ównej weszli bocznymi drzwiami dwaj m³odzi mêtczyŹni w smokingach i ruszyli w stronê œrodkowego przejœcia. Pan m³ody i pierwszy dru¿ba.

- Musimy ich ostrzec - powiedzia³a Jilly.

- Nie. Je¿eli zaczniemy krzyczeæ, nie bêd¹ wiedzieli, kim je-steœmy i mog¹ nie zrozumieæ, o co nam chodzi. Nie zareaguj¹ od razu - a bandyci zareaguj¹. Otworz¹ ogieñ. Nie zabij¹ pan-ny m³odej, ale trafi¹ pana m³odego i mnóstwo goœci.

- W takim razie musimy wejœæ na górê - odpar³a, chwytaj¹c siê drabiny, jakby zamierza³a wspi¹æ siê na rusztowanie. Zatrzyma³ j¹, k³ad¹c jej d³oñ na ramieniu.

- Nie. Pamiêtaj o wibracjach. Ca³e rusztowanie zacznie siê trz¹œæ. Poczuj¹, ¿e wchodzimy. Bêd¹ wiedzieli, ¿e idziemy. Shepherd sta³ w zupe³nie niezwyk³ej dla siebie pozie: nie po-chyla³ g³owy, nie garbi³ siê i nie gapi³ w pod³ogê, ale z zadart¹ g³ow¹ przygl¹da³ siê polatuj¹cemu piórku.

Staj¹c miêdzy bratem a piórkiem, Dylan spojrze³ mu pro-sto w oczy.

- Shep, kocham ciê. Kocham ciê... i chcê, ¿ebyœ siê skupi³. Odrywaj¹c wzrok od piórka i zatrzymuj¹c go na Dylanie, Shep powiedzia³:

- Biegun p³³nocny.

Przez chwilê Dylan sta³ skonsternowany, dopóki nie zorien-towa³ siê, ¿e Shep powtarza jedn¹ z odpowiedzi Jilly na jego monotennie powtarzane pytanie „Gdzie jest lód?”.

- Nie, bracie, daj spokój z biegunem p³³nocnym. Skup siê, tu i teraz.

Shep mruga³ oczami jak gdyby zdziwiony.

Obawiaj¹c siê, ¿e brat zamknie oczy i wycofa siê do bez-piecznego k¹ta w swoim umyœle, Dylan powiedzia³:

- Szybko, musisz nas natychmiast zabraæ st¹d tam. - Wska-za³ posadzkê pod ich stopami. - St¹d. -

Potem wskaza³ na szczyt rusztowania stoj¹cego z ty³u nawy g³ównej, a drug¹ ręk¹ odwróci³ g³owê Shepa w tym kierunku. - Na tê platformê, tam. St¹d tam, Shep. St¹d tam. Skończy³ siê hymn powitalny. Ostatnie d¹wiêki organowe odbija³y siê g³uchym echem od sklepieñ i kolumnad.

- St¹d? - spyta³ Shep, pokazuj¹c posadzkê miêdzy nimi. - Tak.

- Tam? - spyta³ Shep, pokazuj¹c platformê robocz¹ nad ich g³owami.

- Tak, st¹d tam.

- St¹d tam? - powtórzy³ Shep, marszcz¹c w zdumieniu czo³o. - St¹d tam, bracie.

- Niedaleko - rzek³ Shep.

- Rzeczywiście, skarbie - zgodzi³a siê Jilly. - Niedaleko i wiemy, że potrafisz dokonaæ o wiele wiêkszych rzeczy, sk³a-daæ o wiele dalej, ale w tej chwili wystarczy, żebyœ z³o¹y³ nas st¹d tam.

Gdy wybrzmia³y ostatnie tony hymnu, na parê sekund zapa-d³a cisza siêgaj¹ca najdalszych zak¹tków koœcio³a i nagle orga-nista zacz¹³ graæ „Oto panna m³oda”.

Dylan spojrze³ na œrodkowe przejœcie miêdzy ³awkami i w odleg³oœci mniej wiêcej osiemdziesiêciu stóp ujrza³ piêkn¹ m³od¹ kobietê wychodz¹c¹ z ogrodzonego przejœcia przed drzwiami, której towarzyszy³ przystojny m³odzianiec w smokin-gu. Przeszli pod rusztowaniem, minêli chrzcielnicê ze œwiêcon¹ wod¹ i znale¹li siê w nawie g³ównej. Kobieta by³a ubrana w b³ê-kitn¹ sukniê i b³êkitne rêkawiczki i trzyma³a ma³y bukiet kwia-tów. Druhá wsparta na ramieniu dru¹by. Powaçni i skupieni na tempie kroków, szli w klasycznym przerywanym rytmie or-szaku panny m³odej.

- Tutam? - zapyta³ Shep.

- Tutam - przytakn¹³ zniecierpliwiony Dylan. - Tutam! Goœcie podnieœli siê z miejsc i odwrócili, by obserwowaæ wej-œcie panny m³odej. Orszak z pewnoœci¹ zupe³nie przykuje ich uwagê i prawdopodobnie nikt, mo¹że z wyj¹tkiem jednej dziew-czynki z warkoczami, nie zauwa¹zy znikniêcia trzech postaci z odleg³ego zacienionego k¹ta.

Palcami jeszcze wilgotnymi od krwi Jilly, Shepherd znów siêgn¹³ po jej rękê.

- Poczuj, jak to dzia³a, ca³a zupe³noœæ wszystkiego.

- St¹d tam - przypomni³a mu Jilly.

Gdy wesz³a druga druhá z towarzyszem, wszystko, co Dy-lan widzia³, z³o¹y³o siê i ulecia³o.

43 Pod ich stopami roz³o¹y³a siê górna plat-forma rusztowania, która zaskrzypia³a i lekko zadr¹a³a, przyj-muj¹c na siebie ich ciê¹ar i Dylan zobaczy³ po prawej stronie rze¹Źbiony fryz, a po lewej karko³omn¹ przepaææ.

Pierwszy z trzech bandytów - brodaty, z rozczochranymi w³osami, o wielkiej g³owie na chudej szyi - siedzia³ w odleg³oœci zaledwie kilku stóp od nich, opieraj¹c siê o œcianê nawy. Obok niego le¹a³ karabin szturmowy i szeœæ zapasowych magazynków.

Choæ rozpoczê³a siê ju¹ muzyka na wejœcie orszaku, fana-tyk nie zaj¹³ jeszcze pozycji strzeleckiej.

Le¹a³ obok niego „En-ertainment Weekly”, którego lektur¹ skraca³ sobie widocznie czas oczekiwania.

Dos³ownie przed chwil¹ wyci¹gn¹³ z opako-wania czekoladkê w kszta³cie grubego kó³eczka.

Zdziwiony wstrz¹sem, który zako³ysa³ rusztowaniem, ban-dyta odwróci³ siê w lewo. Spojrze³ zdumiony na góruj¹cego nad nim Dylana, który sta³ nie dalej ni¹ cztery stopy od niego.

Facet dzia³a³ zupe³nie mechanicznie. Mimo że szeroko otworzy³ oczy ze zdumienia, pstrykn¹³ kciukiem, wrzucaj¹c cze-koladowe kó³eczko prosto do ust.

Dylan mocno go kopn¹³, wbijaj¹c mu w gard³o chyba nie tylko czekoladkê, ale te¹ parê zêbów.

G³owa mi³ocenika czekoladek odskoczy³a do ty³u i uderzy³a w gipsowy fryz. Oczy uciek³y mu w g³1b czaszki, g³owa zwis³a bezw³adnie na szyi i osun¹³ siê nieprzytomny na bok.

Wymierzaj¹c mu kopniaka, Dylan straci³ równowagê. Za-ko³ysa³ siê, chwyci³ jedn¹ ręk¹ fryzu i unikn¹³ upadku w czeluœæ.

***

Dylan stan¹³ na rusztowaniu pierwszy, najbli¹ej bandyty, maj¹c Shepa za plecami.

Jilly roz³o¹y³a siê ostatnia i puœci³a rękê Shepa, wci¹l¹ czuj¹c, jak to dzia³a, czuj¹c ca³¹ zupe³noœæ

wszystkiego.

- Ach! - wyrzuciła z siebie, bo wiedziała, że nie znajdzie właściwych słów, by opisać to, czego się dowiedziała - bardziej intuicyjnie niż intelektualnie - o architekturze rzeczywistości. - Ach!

W bardziej sprzyjających okolicznościach by mogła usiąść i spędzić na rozmyśleniach godzinę albo rok, jeśli wspaniały kciuk i od czasu do czasu wołał ją mamusię. Jednak wnieśli się nie tylko z posadzki kościoła na szczyt rusztowania, ale także w pobliżu ości, czuli jej lodowaty oddech i Jilly nie miała czasu na przyjemność czerpania z ssania kciuka.

Gdyby Dylan nie poradził sobie z tym ludzkim stworzeniem, nie mógłby mu w żaden sposób pomóc i ostatecznie zostaliby skazani na ościerze od kul. Dlatego też kiedy Dylan kopał bandy-tę w szczękę, Jilly natychmiast zaczęła się rozglądać, szukając dwóch pozostałych.

Dwadzieścia dwie stopy niżej goście przyglądali się, jak za orszakiem zmierza pierwsza drużyna. Orszak pokonał już pół drogi do ołtarza. Wysokość i cień osłaniały całość ich trójki i zebrani nie widzieli, jak Dylan kopie, Jilly rozgląda się, a Shep shepie.

Panny młodej nie było jeszcze widać.

Za pierwszą drużyną szedł, celebrował z namaszczeniem każdy krok, mały chłopek, który niósł obrączki. Za nimi podługą aliczna jasnowłosa dziewczynka w wieku pięciu czy sześciu lat, ubrana w białą koronkową sukienkę i białe rękawiczki, z białymi wstawkami we włosach; trzymała mały pojemnik z perłami róż, które sypała przed panną młodą.

Akordy marsza wybuchające spod palców organisty niosły pod sklepienia obietnice małżeńskiego szczęścia i zdawało się, że w szale radości z powodu zbliżających się zaślubin zaraz zburzył podtrzymujące dach kolumny.

Jilly dostrzegła drugiego bandytę na rusztowaniu pod zachodnią ością, nad kolorowymi oknami, wysuniętego daleko z przodu nawy głównej, skąd mógł bez kłopotu wziąć na cel prezbiterium i strzelać przez kolumnadę, pod poprzecznymi słupkami sklepienia. Leżał na platformie wychylony w stronę czekającego pana młodego i pierwszego drużby.

Mimo sabiego światła na górze zdawała się zobaczyć, że morderca nie odwróci się, żeby spojrzeć na orszak, ale spokojnie przygotowywał się do rzezi, namierzając cel i obliczając trajektorię pocisków.

Dylan dobiegł do Jilly i Shepa, trzymając karabin za lufę. - Widzisz ich?

Wskazała na zachodnie rusztowanie.

- Tam jest drugi, ale nie wiem, gdzie trzeci.

Nie widzieli stąd za dobrze rusztowania na wschodniej ości. Człowiek górnej platformy przyspieszył wiele kolumn. Dylan poprosił Shepherda, żeby zorientował ich z południowego rusztowania, ale bardzo precyzyjnie, tak aby znaleźli się dokładnie obok leżącego na zachodniej platformie bandyty. Dylan chciał być przy nim pierwszy, żeby kolbą karabinu odebranego pierwszemu mordercy wymierzył sprawiedliwość drugiemu. - Znowu niedaleko - zauważył Shep.

- Rzeczywiście. Krótka podróż - przytaknął Dylan. - Shep umie daleko.

- Tak, bracie, wiem, ale musimy niedaleko. - Shep umie bardzo daleko.

- Wystarczy stąd tam, bracie.

W nawie pod nimi ukazała się panna młoda prowadzona pod ramię przez ojca.

- Szybko, skarbie - dodała niecierpliwie Jilly. - Musimy się tam zorientować jak najszybciej. Dobrze?

- Dobrze - odparł Shep.

Nadal stali na szczycie południowego rusztowania. - Skarbie? - ponagliła Jilly.

- Dobrze.

„Oto panna młoda” - huczały organy, ale ona już ich minęła. Zbliżyła się do balustrady prezbiterium, przed którą czekał pan młody.

- Bracie, co jest, dlaczego jeszcze się nie skłaniamy? - Dobrze.

- Bracie, słuchasz mnie, naprawdę słuchasz? - Myślenie - odrzekł Shep.

- Nie myśl, na litość boską, skłanaj. - Myślenie.

- Zróz nas stąd! - Dobrze.

Pan młody, pierwszy drużba, drużyna i drużbowie, pierwsza drużyna, chłopiec z obrączkami, dziewczynka z kwiatami, ojciec

panny m³odej i panna m³oda - ca³y orszak znalaz³ siê w polu rażenia mordercy zajmuj¹cego pozycjê na zachodnim ruszto-waniu i najprawdopodobniej weszli tak³e pod lufê trzeciemu bandycie, który jeszcze nie zosta³ zlokalizowany.

- Dobrze.

Shep siêgn¹³ poza œwiat, który widzimy, za to, co wyczuwa-my piêcioma zmys³ami, i œcisn¹³ w palcach g³êbok¹ strukturê rzeczywistoœci, która przypomina³a najcieñsz¹ b³onê, najprost-sz¹ pod s³oñcem, a jednak sk³ada³a siê z jedenastu wymiarów. Przekrêci³ j¹ lekko, czyni¹c czas i przestrzeñ pos³usznymi swo-jej woli, i z³o³y³ ich troje z po³udniowego rusztowania na rusz-towanie zachodnie lub - œciœle rzecz bior¹c - z³o³y³ i oddali³ od nich po³udnie, a potem z³o³y³ i przybli³y³ do nich zachód, choœ to rozróżnienie wy³cznie techniczne, bo efekt by³ identyczny.

Kiedy ich rzeczywistoœci¹ sta³o siê rusztowanie pod zachod-ni¹ œcian¹, Jilly zobaczy³a, jak Dylan unosi nad g³owê karabin, zamierzaj¹c u³yæ kolby jak maczugi.

Drugi bandyta le³a³ na brzuchu, podpieraj¹c siê lekko na le-wym przedramieniu i spogl¹daj¹c przez koœció³ na wschodni¹ œcianê. Do paska mia³ przytroczon¹ uwiê³, któr¹ niczym alpinista przewlók³ przez karabiñczyk zamocowany w œcianie, najprawdo-podobniej po to, ¿eby przeciwdzia³aæ skutkom odrzutu i zapew-nia sobie stabilnoœæ, gdyby postanowi³ strzelaæ na stoj¹co.

Nie nosi³ brody jak jego kompan, lecz kilkudniowy zarost, i by³ ubrany w spodnie robocze oraz

koszulkê ozdobion¹ na ple-cach uniwersalnym symbolem patriotyzmu amerykańskiego - logo Budweisera - mimo to nie przeszed³by przez kontrolê celn¹ na wschód od Akela w Nowym Meksyku, gdzie nawet na bied-nego Freda w podejrzanej doniczce patrzyli bardzo nieufnie. Bandyta uniós³ siê na lewej rêce, ¿eby daæ komuœ sygn³ praw¹. Tym kimœ okaza³ siê trzeci morderca.

Dok³adnie naprzeciw wielbiœciela budweisera podniós³ siê ostatni z bandytów - ostro zarysowany cieñ wœród innych bez-kszt³tnych cieni. Zapewne równie³ by³ zabezpieczony uwiêzia i uzbrojony w karabin szturmowy - w nik³ym œwietle widaæ by³o, ¿e to krótki karabinek, jeden z tych morderczych automatów ze sk³adany³ o³em.

- Shep chce ciasta - powiedzia³ Shepherd, jak gdyby w³a-œnie zda³ sobie sprawê, ¿e to œlub. Dylan r¹bn¹³ drugiego bandy-tê kolb¹ karabinu w g³owê, a Jilly zorientowa³a siê, ¿e s¹ w po-trzasku i bez w¹tpienia zostan¹ zastrzeleni, podobnie jak orszak i wielu goœci.

Trzeci morderca, który by³ œwiadkiem ich cudownej materia-lizacji i widzia³, jak jego kompan dostaje cios w g³owê i traci przytomnoœæ, móg³ w jednej sekundzie otworzyæ ogieñ, zanim Shepherd da³oby siê przekonaæ, ¿e musz¹ odbyæ jeszcze jedn¹ krótk¹ podró³.

Istotnie, gdy kolba wy³adowa³a z odpowiedni¹ si³ na czas-ce drugiego bandyty, trzeci zacz¹³ unosiæ karabin w kierunku zachodniego rusztowania.

- Tu, tam - powiedzia³a Jilly. - Tu, tam.

W nadziei, ¿e pamiêta mechanizm jedenastowymiarowej macierzy i ca³ej zupe³noœci wszystkiego tak samo dobrze jak sto osiemnaœcie dowcipów o grubych ty³kach, Jilly zsunê³a z ra-mienia torebkê, która wy¹dowa³a na platformie u jej stóp. Ujê³a w palce szczyptê niczego, przekrêci³a i z³o³y³la siê z za-chodniej œciany na wschodnie rusztowanie, maj¹c nadziejê, ¿e zaskoczenie da jej przewagê i uda siê jej wyrwaæ broñ z r¹k mordercy, zanim ten nacienie spust. Z³o³y³a sama siebie i tylko siebie, poniewa³, w ostatniej chwili, gdy przekrêca³a palce, pomyœla³a o filmie „Mucha" i nie chcia³a nadstawiæ g³owy, gdy-by nos Dylana mia³ zostaæ na zawsze umieszczony pod lew¹ pach¹ Shepherd.

Prawie uda³o siê jej przenieœæ z rusztowania na rusztowanie. Od celu dzieli³o j¹ zaledwie osiem czy dziesiêæ stóp.

Sta³a obok Shepa na szczycie zachodniego rusztowania, a pó³ chwili pó³niej roz³o³y³a siê w powietrzu, dwadzieœcia dwie stopy na posadzk¹ koœcio³a.

Choœ jej dokonanie, mimo ¿e dalekie od doskona³oœci, nale³a³o uznaæ za osi¹gniêcie pod ka³dym wzglêdem fantastyczne i choœ horda pracowitych nanomaszyn i nanokomputerów w czasie krótszym ni³, jeden dzieñ obdarzy³a j¹ zdumiewaj¹cymi zdolnoœciami, Jillian Jackson nie potrafi³a lataæ.

Zmaterializo-wa³a siê tak blisko trzeciego bandyty, ¿e zobaczy³a jego wyba³u-szone oczy i minê wyra³aj¹c¹ absolutne i bezbrze³ne zdumie-nie, przez sekundê zdawa³a siê wisieæ w powietrzu, lecz potem runê³a w dó³ jak studziœciofuntowy kamieñ.

***

Terrorysta ubrany w koszulkę z logo Budweisera musiał mieć niezwykle twarde g³owê, zważywszy na fakt, że wspólne cech wszystkich, którzy poświęcają swoje życie bezsensownej przemocy, jest nieczułość na nowe idee i prawdę. Okazało się jednak, że kolba karabinu była twardsza.

Jak na człowieka o wrażliwej duszy artysty Dylan poczuł dziwne wielkie przyjemności na dźwięk zetknięcia kolby z czaszką i chętnie powtórzyłby cios, gdyby nie usłyszał Jilly, która powiedziała: „Tu, tam”. Wyraźna obawa w jej głosie zaniepokoiła go.

Kiedy na niego spojrzę, złożyła się w gwiazdkę o konturach cienkich jak linie narysowane ołówkiem, które natychmiast złożyły się w maleńkie kropki i zniknęły. Serce Dylana zdęło uderzyć raz, potem drugi - czyli upłynęła sekunda, może mniej - gdy Jilly pojawiła się zawieszona w powietrzu wysoko nad gołębiami zgromadzonymi w kościele.

Wisiła tam wbrew prawu ciążenia przez chwilę trwając dwa gośne uderzenia serca Dylana, jak gdyby podtrzymywana była fala muzyki organowej, a potem kilku gości krzyknęło w szoku, widząc ją zawieszoną nad swoimi głowami. Jego serce na moment zamarło, po czym znów rozległ się mocny szum ciał-człczy o wznowieniu krążenia i Dylan zobaczył, jak Jilly spada prosto we wrzeszczący ze strachem chór.

Lecąc w dół, zniknęła.

~ ~ Trudna publiczność czasem przyjmowała jej materiały w milczeniu, niekiedy nawet ją wygwizdywała, ale nigdy dotąd żadna publiczność na nią nie wrzeszczała. Była może Jilly odpowiedziałyby im wrzaskiem, spadając prosto między przerażonych widzów, lecz za bardzo pochłaniała ją odciskanie w palcach struktury rzeczywistości i skądanie się z rozdziawionej paszczy śmierci na szczyt wschodniego rusztowania, gdzie zamierzała się dostać, kiedy opuściła Dylana, który walił drągami bandytę kolbą w głowę.

Rubinowe i szafirowe promienie światła wpadające przez witraże, rzeźbiony marmur kolumn, rzędy drewnianych słupów, przerażone twarze odwrócone do góry nogami - wszystko nagle się złożyło. Jednak słysząc po bękitnobiającej jasności przeważającej w kalejdoskopowym wzorze, jak szybko skądają się wokół niej, miejsce, do którego trafiła, było zbyt mocno oświetlone jak na platformę na szczycie wschodniego rusztowania.

Oczywiście, okazało się, że stoi na dachu kościoła i znów chybiła, skądając się o dobre dziesięć stóp powyżej celu. Lazurowe bękit nieba, białe, pierzaste chmury, złoty blask słońca. Czarna pyłki szupkowej dachu.

Dach z czarnych szupków o niebezpiecznie stromym spadku.

Patrząc na ulicę w dole, poczuła, że dostaje zawrotów głowy. Kiedy spojrzała na wieżę dzwonnicy górującą trzy piętra nad dachem, zawroty jeszcze się nasiliły.

Chciała się złożyć z dachu kościoła natychmiast - lecz na moment zastygła w bezruchu, straciła zinną krew i opadła ją lek, że popełni jeszcze większy błąd. Może tym razem rozłożyła się wbita po ową ciąża w marmurową kolumnę w nawie głównej, z drugiej po ową ciąża na zewnątrz, wstrząsaną przedmiernymi drgawkami, a większą jej narządów wewnętrznych na zawsze położyła się z kamieniem.

Skoro już pomyślała o tak makabrycznym rozwoju wypadków, była prawie pewna, że tak się w stanie stanie. Nie potrafi wyrzucić z pamięci widoku siebie samej w powiecie zściżonej z kamieniem i kiedy złożyła się „stamtam”, „tam” okazała się ośrodkiem kolumny, a ona pozostanie bardziej związana z kościołem niż w czasach, gdy śpiewała w chórze.

Mogła stać jeszcze kilka minut na dachu, ale się uspokoi i odzyska pewność siebie; okazało się jednak, że taka możliwość nie wchodzi w grę. Po trzech, najwyżej czterech sekundach zaczęła się zsuwać.

Może szupkowe pyłki były czarne, kiedy kładziono dach, ale równie dobrze mogły być szare, zielone czy różowe. Teraz, w powiecie bezdeszczowego lata, dachówki były czarne i gładkie, ponieważ gęste od smogu powietrze pokryło je drobnym pyłem sadzy.

Sadza okazała się drobna jak sproszkowany grafit. Sproszkowany grafit to doskonały smar. Sadza także.

Na szczęście Jilly stała blisko szczytu dachu; dlatego nie zsunęła się od razu na jego skraj i nie runęła na beton, zamiast wszystkie kości, ani nie nadzieja się na sterzycy groźnie i elastyczny stop, ani nie wpadła w paszczę czyhającej sfory pitbulterierów. Zjechała mniej więcej dziesięć stóp i nagle odzyskała przyczepność, tak gwałtownie, że omal nie poleciała do przodu. Zdołała się jednak utrzymać na nogach.

Potem znów zaczęła się zeszłościwać. Zjechała po czarnych płytach do progu skoczni. Szykowała się do skoku. Nabierała prędkości, żeby uzyskać odległość kwalifikacyjną do olimpiady.

Jilly miała na nogach buty sportowe i sama była dość wysportowana, nie umiała się jednak zatrzymać. Choć wymachiwała rękami jak drwal w konkursie obracania nogami bala, z trudem utrzymywała równowagę i nagle jej jedna stopa straciła kontakt z podłożem. Spadała, zdając sobie sprawę, że grzmotnie w dach kości ogonów. Wąska, że zamiast chudego tyłka nie ma grubego pupka, ale wszystkie lata odmawiania sobie płczków w końcu się na niej zemściły. Za chwilę otworzy się pod nią przepaść.

Akurat. Nie chciała umierać ciemnicą Negatywnie Nasta-wionej Jackson. Miała dość siły woli, aby samej decydować o swoim przeznaczeniu, zamiast być bierną ofiarą losu.

Cała zupełnie wszystkiego, piękna w swej jedenastymia-rowej prostocie, złożyła się na jej rozkaz i Jilly opuściła pokryty szałdach, nie kończąc zjazdu w otchłan ciemnicy.

Kiedy spadając na posadzkę kości, Jilly uniknęła, goście wrzasnęli jeszcze głębiej, a organista oderwał palce od klawiatury. Potem wrzaski równocześnie ucichły i wszyscy jak jeden mąż wstrzymali w zdumieniu oddech.

Oglądając spektakl z góry, Shepherd powiedział: - No, no.

Dylan błyskawicznie spojrzał na platformę wschodniego rusztowania, gdzie stał trzeci bandyta z karabinem. Chyba zbyt oszołomiony, żeby wykonać swój pierwotny plan, morderca nie otworzył jeszcze ognia. Wahanie nie mogło trwać długo; w ciągu paru sekund jego nienawieść okazała się potężniejsza od zaskoczenia, jakie wywołał w nim widok niezaprzeczalnego cudu.

- Bracie, stąd tam. - No, no.

- Zabierz nas tam, bracie. Do zęgo człowieka. - Myślenie.

- Nie myśl, bracie. Po prostu skądaj. Stąd tam. Tymczasem na dole większość gości, którzy nie patrzyli w górę, gdy Jilly najpierw pojawiła się w powietrzu, a potem, spadając, zniknęła, odwrócili się skonsternowani do tych, którzy wszystko widzieli. Jaką kobietą zaczęła pisać, a piskliwy dziecięcy głosik - należący bez wątpienia do pewnej dziewczynki z warkoczami - powiedział:

- Mówię ci, mówię ci! - Bracie...

- Myślenie.

- Na litość boską!... - No, no.

Jakby do przewidzenia, jeden z gości-kobieta w różowym kostiumie i różowym kapeluszu z piórami - zauważył trzeciego

mordercę, który stał wychylony na skraju platformy na szczycie wschodniego rusztowania i spoglądał w dół, zabezpieczony liną przymocowaną do ściany. Kobieta w różowym kostiumie musiała też zobaczyć karabin, bo pokazała na niego i wrzasnęła.

Nic nie mogło lepiej wyrwać bandyty ze zbawiennej wahań niż ten alarmujący krzyk.

***

Jilly złożyła się z brudnego od sadzy dachu na platformę rusztowania, spodziewała się ujrzeć trzeciego bandytę i kopnąć go w głowę, brzuch, jędra czy jakiegokolwiek inne nadające się do kopania miejsce, które akurat nadstawi. Zobaczyła jednak przed sobą długi i pustą platformę, po lewej malowany gipsowy fryz, a po prawej masywne marmurowe kolumny wznoszące się do sufitu kościoła.

Zamiast zwiłokrotnionego wrzasku, jaki towarzyszy jej zżeniu się w powietrzu, usłyszała krzyk tylko jednej osoby. Spojrzała w dół i zobaczyła kobietę w różowym kostiumie usiłującą przestrec pozostałych gości przed niebezpieczeństwem.

- Tam, tam na górę! - zawołała kobieta, wskazując nie na Jilly, lecz obok niej.

Zorientowawszy się, że stoi przodem do tylnej ściany nawy, a nie do ołtarza, Jilly odwróciła się i ujrzała trzeciego mordercę, który znajdował się dwadzieścia stóp od niej i patrzył na tłum w dole. Trzymał

karabin luf¹ w górê, wycelowany w sklepienie sufitu - ale zacz¹³ w³acenie reagowaæ na krzyk kobiety w rô¿o-wym stroju.

Jilly ruszy³a na niego. Dwadziecia cztery godziny temu ucieka³aby przed uzbrojonym cz³owikiem, a teraz biegi³a prosto na niego.

Choæ serce podchodzi³o jej do gard³a i t³uk³o g³oceno jak bê-ben w cyrku, a strach jak w¹¿ œciska³ jej trzewia, zachowa³a na tyle przytomnoœci umys³u, by zastanowiæ siê przez chwilê, czy odkry³a w sobie nowe pok³ady odwagi, czy raczej postrada³a zmys³y. Mo¿e jedno i drugie.

Wyczuwa³a te¿, ¿e impuls, który kaza³ jej zaatakowaæ ban-dytê, móg³ mieæ zwi¹zek z faktem, ¿e nanogad¿ety, pracowicie przebudowuj¹ce jej mózg, dokonuj¹ w niej g³êbokich zmian, fundamentalnych i daleko wa¿niejszych od nadnaturalnych zdolnoœci, jakie posiad³a. Nie by³a to mi³a myœl.

Dwadziecia stóp dziel¹ce j¹ od niedosz³ego mordercy pan-ny m³odej d³u¿y³y siê jak maraton. Dykta zdawa³a siê pod ni¹

poruszaæ, utrudniaj¹c jej bieg, jakby by³a ruchom¹ bie¿ni¹. Mi-mo to wola³a puœciæ siê biegiem, ni¿ jeszcze raz zaufaæ swej jesz-cze niezbyt dopracowanej umiejêtnoœci sk³adania.

Ciê¿kie bum-bum-bum stóp na platformie i wstrz¹saj¹ce rusztowaniem wibracje oderwa³y uwagê bandyty od zgroma-dzonych w koœciele. Kiedy odwraca³ g³owê w stronê Jilly, wpa-d³a na niego z takim impetem, ¿e a¿ zako³ysa³ siê na boki, i chwyci³a karabin.

Natychmiast po zderzeniu próbowa³a wyrwaæ mordercy broñ. Jego rêce zdawa³y siê przyklejone do karabinu, jednak Jil-ly te¿ trzyma³a mocno, choæ straci³a równowagê i spad³a z rusz-towania.

Silny uchwyt broni ocali³ j¹ przed kolejnym upadkiem. Dziêki linie nie poci¹gnê³a za sob¹ bandyty, który zosta³ na platformie, przymocowany do œciany.

Dyndaj¹c w powietrzu, czuj¹c cuchn¹cy czosnkiem oddech fanatyka i patrz¹c w jego oczy - czarne studnie emanuj¹ce nie-nawoœci-Jilly poczu³a w sobie gniew, jakiego nigdy dot¹d nie zazna³a. Gniew zmieni³ siê we wœciek³oœæ podsyca¹ myœl¹ o wszystkich synach Kaina, podobnych do tego cz³owika, od których roi³y siê wzgórze i miasta tego œwiata, którymi powodo-wa³y niezliczone utopijne wizje naprawy spo³eczeñstwa, ale tak-¿e w³asne szaleñstwo - ³akn¹cych przemocy i krwi, chorych od marzeñ o w³adzy.

Jilly uwiesi³a siê karabinu ca³ym ciê¿arem cia³a i morderca nie mia³ tyle si³y, by wyrwaæ jej broñ z r¹k. Zacz¹³ wiêc krêciaæ ka-rabinem w lewo i prawo, tam i z powrotem, nadaj¹c jej moment obrotowy i obci¹¿aj¹c nadgarstki. Ka¿dy skrêt zgodnie z pra-wami fizyki wymaga³ rotacji, która w koñcu mia³a wyrwaæ jej z r¹k karabin, jeœli cia³o Jilly by³o pos³uszne prawom fizyki.

Ból w torturowanych stawach i œciêgnach nadgarstków wkrótce sta³ siê nie do zniesienia, znacznie gorszy ni¿ pieczenie po bitych drzazdze. Gdyby Jilly puœci³a karabin, mog³aby z³o¿yæ siê, spadaj¹c, ale zostawi³aby broñ w rêkach bandyty. A zanim zd¹¿y³aby wróciæ, pos³a³by setki pocisków w t³um, który sta³ jak sparali¿owany, ogl¹daj¹c tocz¹c¹ siê pod sklepieniem walkê, i nikomu nie przys³o jeszcze na myœl, ¿eby uciec z koœcio³a.

Jej wœciek³oœæ przerodzi³a siê w furiê podsyca¹ g³êbokim poczuciem niesprawiedliwoœci i wspó³czuciem dla niewinnych, którzy zawsze padaj¹ ofiar¹ morderców takich jak ten; dla ma-tek i dzieci rozrywanych na kawa³ki przez zamachowców samo-bójców, dla zwyk³ych obywateli, którzy czêsto trafiaj¹ w cero-dek strzelaniny miêdzy rywalizuj¹cymi ze sob¹ gangami uliczny-mi, dla kupców mordowanych dla paru dolarów z kas sklepo-wych - dla pewnej panny m³odej i jej oblubieñca oraz dziew-czynki z kwiatami, których kule mog³y roznieœæ na strzêpy w dniu, kiedy mia³a panowaæ radoœæ.

Furia doda³a jej si³ i Jilly spróbowa³a kontrowaæ ruchy ban-dyty, wymachuj¹c nogami w przód i w ty³, w przód i w ty³, jak akrobata na trapezie. Im skuteczniej udawa³o siê jej wykony-waæ wymachy, tym trudniej by³o mu krêciaæ karabinem.

Przeguby bola³y, jakby pali³ je ¿ywy ogieñ; bandycie musia³o siê wydawaæ, ¿e za chwilê ramiona wyskocz¹ mu z panewek. Im du¿ej wisia³a na karabinie, tym wiêksze by³o prawdopodo-bieñstwo, ¿e on pierwszy puœci broñ. Wówczas nie bêdzie ju¿ potencjalnym morderc¹, ale po prostu szaleñcem na rusztowa-niu z zapasowymi magazynkami amunicji, której nie mo¿e wy-korzystaæ.

- Jillian? -- Ktoœ na dole wykrzykn¹³ w zdumieniu jej imiê. - Jillian? - By³a prawie pewna, ¿e to ojciec

Francorelli, ksiądz, któremu się spowiada i który przez większą część życia Jilly udziela jej sakramentów - ale nie odwróci się, by na niego spojrzeć.

Najbardziej dawa się jej we znaki pot. Słone krople z czoła bandyty kapały prosto na nią, co wzbudzało w niej wstręt, ale bardziej przeszkadza jej własny pot. Miała oślisie ręce. Jej uchwyt słał z każdą sekundą.

Wkrótce przyszło wybawienie z trudnego położenia: albo pękła lina, albo pułki wbity w ościanę karabińczyk i uwięź przestała utrzymywać ciężar ich obojga.

Spadajcie, bandyta wypuść broń. - Jillian!

Spadajcie, Jilly się zorientowała.

Słowa „zdziwienie” i „zdumienie” określają chwilowe obeszadnienie umysłu spowodowane czymś nieoczekiwanym, choć „zdziwienie” może bardziej dotyczyć emocji, a „zdumienie” reakcji intelektu. „Osłupienie” oznacza doznanie głębsze i bardziej intensywne, stan oszumienia, jaki wywołuje w nas coś niesłychanie zaskakującego.

Dylan w osłupieniu przygląda się z zachodniego rusztowania, jak Jilly pędzi sprintem po platformie, zderza się z bandytą, spada z rusztowania i wisząc na karabinie, wykonuje z zapamiętaniem ćwiczenia, jak gdyby brała udział w przesłuchaniu dla kandydatów na cyrkowców urządzonym przez syna rodziny Wallenda.

- No, no - powiedziała Shepherd, gdy lina zerwała się, wydając trzask niczym gigantyczny bicz, a Jilly i morderca runęli w dół. Uwięzieni w sławkach gołocie z przeraźliwym piskiem próbowali się odsunąć albo uchylać.

Cztery stopy nad podłogą Jilly i karabin zniknęli, lecz nie-szczęśliwa spadła tam, gdzie miała miejsce. Również szyję w oparciu sławki, zamarła kark, zrobiła salto, przelatując do następnej rzędy, i spuentowała ciemierci swój widowiskowy występ, zastygając w plataninie kończyn między dystygowanym siwowłosym panem w granatowym garniturze w przeliku a do stojącej matrony w drogim beżowym kostiumie oraz sładnym kapeluszu z piórami i szerokim rondem.

Gdy Jilly zjawiła się obok Shepa, bandyta był już martwy, ale przewalała się jeszcze przez sławki, przybierając ostateczną pozę, w której będzie go chciał unieśmiertelnić policyjny fotograf. Odorientowała karabin.

- Wkurzam się.

- Widzę - odparł Dylan.

- No, no - powiedziała Shepherd. - No, no.

Gołocie krzyżeli, gdy bandyta odbił się od oparcia sławki, spadł do tylnego rzędu i znieruchomiał z przekrzywioną głową i dziwnie wykręconą ręką, jakby wziął się pod bok. Potem jakiegoś mężczyzna w szarym garniturze dostrzegł Jilly, która stała z Dylanem i Shepem na szczycie zachodniego rusztowania, i pokazała jej reszcie zgromadzonych. W jednej chwili gromada wiernych stanęła z zadartymi głowami i wpatrywała się w nią. Wszyscy zamilkli, zapewne w szoku, więc w kołocie zapadła głęboka, prawdziwie grobowa cisza.

Gdy cisza przedłużała się, nabrzmiewając groźną, Dylan wyjął Jilly:

- Osłupieli.

W tłumie na dole Jilly ujrzała młodych kobiet w mantyli. Była może ta sama, którą widziała na pustyni. Zanim tłum zdłżył ochłonąć i wpaść w panikę, Dylan przemówił głośno, chcąc uspokoić gołoci:

- Sytuacja opanowana. Już po wszystkim. Jesteście bezpieczni. - Wskazała na wbite między sławki zwłoki. - Na gorze

sł dwaj współnicy tego człowieka, zostali rozbrojeni, ale potrzebują pomocy lekarza. Niech ktoś zadzwoni po pogotowie. Ruszyło się tylko dwoje ludzi: kobieta w mantyli, która po-desza do oświetlacznika, zapaliła oświeceniowy i zmówiła modlitwę, oraz fotograf, który zaczął robić zdjęcia Dylanowi, Jilly i Shepowi.

Spoglądając w dół na trzy setki osób, z których sześćdziesiąt siedem miało odnieść rany w strzelaninie, z czego czterdzieści śmiertelnych, gdyby ona, Dylan i Shep nie dotarli tu na czas, Jilly doznała tak intensywnych emocji, uskrzydlałych i upokarzających zarazem, że wiedziała, iż przez resztę życia nigdy nie zapomni swoich uczuć w tym niewiarygodnym momencie ani nie będzie umiała

w³oeciwie opisaæ ich natê³enia.

Z platformy rusztowania podnios³a torebkê, w której by³a resztkã rzeczy, jakie pozosta³y jej w³asnoeci¹ na tym oewiecie: portfel, puder, szminka... Nie sprzeda³aby tego ÷a³osnego do-bytku za ÷adn¹ cenê, poniewa³ stanowi³ jedyny namacalny do-wód na to, ÷e kiedyœ wiod³a ÷ywot zwyk³ego cz³owieka. Zda-wa³o siê jej, ÷e te przedmioty to talizmany, dziêki których mo³e odzyskaæ utracone ÷ycie.

- Shep - wyszept³a dr³ycym z emocji g³osem. - Nie ufam so-bie na tyle, ÷eby z³o³yæ st¹d nas wszystkich. Ty musisz to zrobiaæ. - Do jakiegoœ spokojnego miejsca - ostrzeg³ Dylan. - I od-ludnego. Gdy nadal wszyscy stali jak wryci, panna m³oda ruszy³a na-przód, omijaj¹c goeci, i zatrzyma³a siê dopiero przed Jilly. By³a piêkna, oloeniewaj¹ca i uroczã w zachwycaj¹cej sukni, która na pewno stanowi³aby jeden z g³ównych tematów rozmów na we-selu, gdyby myœli goeci nie zaprz¹ta³y teraz takie sprawy jak mord, gwa³t i czyny bohaterów na rusztowaniach.

Spogl¹daj¹c z do³u na Jilly, Dylana i Shepa, oloeniewaj¹ca m³oda dama w bajecznej bia³ej sukni unios³a praw¹ rêkê, trzy-maj¹c w niej bukiet, jak gdyby sk³ada³a im wyrazy uznania i wdziêcznoeci. Kwiaty jaenia³y jak p³omienie rozpalonej do bia³oeci pochodni.

Byæ mo³e panna m³oda chcia³a coœ powiedziaæ, ale Jilly ode-zwa³a siê pierwsza, a w jej g³osie da³o siê s³yszeæ szczere wspó³-czucie:

- Kochanie, bardzo mi przykro, ÷e twój oelub musia³ tak wy-gl¹daæ.

- Chod³my - powiedzia³ Dylan.

- Dobrze - odrzek³ Shep i z³o³y³ ich.

45

Wokó³ nich rozci¹ga³a siê prawdziwa pustynia, tak rzadko zraszana deszczem, ÷e nawet nieliczne kaktusy skar³owacia³y z d³ugotrwa³ego pragnienia. Rosn¹ce z rzadka w¹tle kêpy traw zim¹ usycha³y, przybieraj¹c zapewne czarno-zielon¹ barwê; teraz w lecie by³y srebrno-br¹zowe i spalone na wiór. Jak okiem siêgn¹æ, by³o tu wiêcej piasku ni³ roelinnoci i wiêcej skal ni³ piasku.

Stali na zachodnim zboczach wzgó³za, które wznosi³o siê ³agodnymi terasami z³o³onymi ze zbitych warstw smolisto-br¹zowych i rdzawoczerwonych skal. Niedaleko przed nimi, a w ka³dym razie mniej wiêcej poœrodku rozleg³ej równiny, wznosi³y siê dziwne naturalne formy skalne, przypominaj¹ce pozosta³oeci wielkiej staro³ytnej fortecy: tu jakby kolumny o œrednicy trzydziestu stóp i wysokoeci stu, byæ mo³e czêœæ portyku przed nieistniej¹cym wejœciem; tam d³ugie na sto stóp i wysokie na osiemdziesi¹t rozpadaj¹ce siê ruiny zwieñzonego blankami muru obronnego, z którego zrêcni ³ucznicy mogli broniaæ zamku deszczem strza³; tu wiê³e strzelnicze; tam znowu wa³y obronne, bastiony, na wpó³ zawalony barbakan.

Oczywiœcie, ludzie nigdy nie zamieszkiwali tej niegoecinnej krainy, ale natura stworzy³a krajobraz, który pobudza³ wyobra³niê. - Nowy Meksyk - powiedzia³ do Jilly Dylan. - By³em tu z Shepem, malowa³em ten pejza³. W pa³dzierniku, prawie cztery lata temu, przy znoœniejszej pogodzie. Za tym wzgó³zem jest droga gruntowa, a cztery mile w drug¹ stronê betonowa autostrada. chocia³ nie bêdziemy jej potrzebowaæ.

W tej chwili krajobraz by³ roz³arzon¹ ku³ni¹, gdzie rozpalone do bia³oeci s³oñce formowa³o ogniste podkowy dla podniebnych je³d³ców, którzy ponoæ nawiedzali pustyniê noc¹.

- Je³eli si¹dziemy w cieniu - rzek³ Dylan - mo³e uda siê nam wytrzymaæ w tym upale tak d³ugo, ÷eby zebraæ myœli i wykombinowaæ, co mamy, cholera, dalej zrobiaæ.

O tej godzinie zwieñzone blankami ska³y, mieni¹ce siê jaskrawymi odcieniami czerwieni, oran³u, fioletu i ró³u, znalaz³y siê na wschód od s³oñca, które dawno minê³o ju³ zenit. O³ywczy cieñ siêgaj¹cy w stronê zbocza, na którym stali, mia³ barwê dojrza³ych oeliwek.

Dylan poprowadzi³ Jilly i Shepa w dó³ wzniesienia, potem dwieeci stóp przez równinê do podstawy czegoœ, co mog³oby byæ wie³l¹ strzelnicz¹ z legend o królu Arturze. Usiedli obok siebie na wyg³adzonym przez pogodê kamieniu jak na niskiej ³awce i oparli siê plecami o wie³lê.

Cieñ, bezwietrzna cisza, bezruch pozbawionej ÷ycia równiny i niebo bez jednego ptaka przynios³y im tak ogromn¹ ulgê, ÷e przez kilka minut ÷adne z nich siê nie odzywa³o.

Wreszcie Dylan poruszy³ sprawê, która jeżeli nie by³ najpilniejsza, to z pewnością¹ najważniejsza.

- W kociele, kiedy tamten spad³ na ³awki i powiedzia³æ, że się wkurzy³æ, mia³æ na myśli tak¹ z³oææ, jakiej nigdy w życiu nie czu³ææ, prawda?

Przez chwilê oddycha³a spokojnie, stopniowo opanowuj¹c wewnętrzny tumult.

- Nie wiem, o czym mówisz. - Wiesz.

- Niezupe³nie.

- Wiesz - upiera³ się.

Pod ciêżarem cienia zamknê³a oczy i opar³a głowę o ocianê wiêzy, staraj¹c się ze wszystkich sił nie ulec fali przeczenia i utrzymaæ się na suchym l¹dzie. W końcu powiedzia³a:

- To by³a wciek³oææ, piekielna furia, ale nie taka nieokie³znana ani og³upiaj¹ca jak zwyk³y gniew, nie negatywna. To by³o... to by³o...

- Oczyszczaj¹cy i ożywczy œwiêty gniew - podsun¹l.

Otworzyła oczy. Spojrzała na niego. Zakrwawiona pólbogini wypoczywaj¹ca w cieniu palacu Zeusa.

Widæ by³o, że nie chce o tym rozmawiaæ. Może nawet ba³a się o tym rozmawiaæ.

Nie mog³a jednak d³użej unikaæ tego tematu, tak jak nie mog³a wrócić do życia w klubach komediowych, jakie prowadzi³a jeszcze wczoraj.

- Nie by³am wciek³a tylko na tych trzech ³ajdaków... By³am... Gdy szuka³a odpowiednich s³ów i nie mog³a znaleŹæ, Dylan dokończy³ jej myśl, ponieważ on pierwszy doœwiadczy³ tego œwiêtego gniewu jeszcze w Alei Eukaliptusowej, gdzie Travis siedzia³ przykuty do łózka, a Kenny mia³ nadzieję zrobić krwawy użytek ze swojej kolekcji noży; dlatego mia³ wiêcej czasu na analizê swoich emocji.

- Nie by³æ wciek³a tylko na tych trzech ³ajdaków... ale na samo z³o, by³æ wciek³a dlatego, że z³o istnieje, na sam¹ myœl, że z³o nie daje się opanowaæ i zwalczyæ.

- Boże drogi, mówisz, jakbyœ siedzia³ w mojej g³owie albo ja w twojej. - Ani jedno, ani drugie - odpar³ Dylan. - Ale powiedz mi... wtedy w kociele, zdawa³æ sobie sprawê z niebezpieczeństwa?

- Och, tak.

- Wiedzia³æ, że może do ciebie strzelaæ, że możesz zgin¹æ albo zostaæ kalek¹ na ca³e życie, ale zrobi³æ to, co by³o trzeba.

- Nie moż¹na by³o robiæ niczego innego.

- Zawsze moż¹na robiæ coœ innego - zaprotestowa³. - Po pierwsze, uciec. Daæ sobie spokój i po prostu wiaæ. Pomyœla³æ o tym?

- Oczywiście.

- Ale czy tam w kociele by³a choæ jedna chwila, króciutka, w której mog³abyœ uciec?

- O rany - powiedzia³a i wzdygnê³a się, zaczynaj¹c powoli rozumieæ, jaki ciêżar bêd¹ musieli na siebie przyj¹æ, ciêżar, któ-ry bêd¹ mogli zdj¹æ z ramion dopiero po œmierci. - Tak, mo-g³abym uciec. Do diab³a, pewnie, że mog³abym. Ma³o brakowa-³o, żebym to zrobi³a.

- Dobra, niewykluczone, że mog³abyœ uciec. Możliwe wszyscy potrafimy jeszcze uciekaæ. Ale chodzi o to... czy by³a choæ jed-na chwila, króciutka chwila, w której mog³abyœ uchylaæ się od obowi¹zku uratowania tych ludzi - i mimo to żyæ w zgodzie z w³asnym sumieniem?

Patrzy³a na niego w milczeniu. Spojrza³ jej w oczy.

Wreszcie odrzek³a: - Do kitu z tym.

- Do kitu, ale i nie do kitu.

Po chwili namys³u ucemiechnê³a się dr¹czymi wargami i przy-taknê³a:

- Do kitu, ale i nie do kitu.

- Nowe po³czenia, nowe drogi nerwowe zbudowane przez nanomaszyny da³y nam pewn¹ zdolnoææ jasnowidzenia, niedo-skona³y talent przeczuwania i sk³adania. Ale to nie jedyne zmia-ny, jakie w nas zasz³y.

- Wola³abym, żeby to by³y jedyne zmiany.

- Ja teŹ. Ale ten œwiêty gniew zawsze prowadzi do nieod-partego przymusu dzia³ania.

- Nieodpartego - zgodzi³a się. - To jest przymus, obsesja albo coœ, czego nie potrafimy nazwaæ.

- Ale to nie jest zwyk³y przymus dzia³ania, tylko... Zawaha³ się przed wypowiedzeniem ostatnich s³ów, które mia³y zdecydowaæ o kszta³cie ich dalszego życia.

- W porz¹dku - powiedzia³ Shep. - W porz¹dku, bracie?
 Spogl¹daj¹c spod wie²cy w stronê roz²arzonej równiny, ch³o-pak rzek³:

- W porz¹dku, Shep siê nie boi.

- No to w porz¹dku. Dylan te² siê nie boi. - Nabra³ powie-trza i dokończy³ to, co musia³ dokończyæ. -
 Œwie²ty gniew za-wsze prowadzi do nieodpartego przymusu dzia³ania, bez wzglê-du na ryzyko. Nie
 chodzi tylko o to, ²eby dzia³aa, ale ²eby zrobia² to, co trzeba. Mo²emy skorzystaæ z wolnej woli i
 odwró-ciæ siê - ale kosztem utraty szacunku do samych siebie, czyli za cenê nie do przyjêcia.

- Niemo²liwe, ²eby o to chodzi³o Lincolnowi Proctorowi - zauwa²y³a Jilly.

- Ostatni¹ rzecz¹, jakiej chcia³by cz³owiek taki jak on, by³o stworzenie pokolenia bohaterów
 uszczêliwiaj¹cych za wszelk¹ cenê innych.

- Racja. By³ gnid¹. Mia³ wizje amoralnej rasy panów, którzy byæ mo²e trochê naprawiliby œwiat, ale
 gnêbi¹c resztê ludzkoœci.

- No to dlaczego stalicemy siê... tym, czym siê stalicemy?

- Mo²e kiedy siê rodzimy, wszyscy mamy takie po³czenia w mózgu, ²e wiemy, co nale²y robiæ, zawsze
 wiemy, jak powin-niemy siê zachowaæ.

- Tak mnie uczy³a mama, s³owo w s³owo - powiedzia³a Jilly.

- Mo²e wiêc nanomaszyny tylko trochê poprawi³y istniej¹-ce obwody, zmniejszy³y opór i zostalicemy tak
 ustawieni, ²eby zawsze robiæ to, co nale²y, wszystko jedno, co sami woleliby-œmy robiæ, wszystko
 jedno, czego chcemy, bez wzglêdu na kon-sekwencje, jakie mielibyœmy ponieœæ, za wszelk¹ cenê.
 Uk³adaj¹c to wszystko w myœlach jak kodeks, wed³ug które-go wyrokiem losu przyjdzie jej odt¹d ²yæ,
 Jilly powiedzia³a:

- Czyli teraz, za ka²dym razem, gdy bêdê mia³a wizjê jakiejœ katastrofy albo aktu przemocy...

- I za ka²dym razem, gdy odczytam z odcisku psychiczne-go, ²e ktoœ jest w opa³ach albo knuje coœ
 z³ego...

- ...bêdziemy zmuszeni...

- ...naprawiæ sytuacjê - dokończy³, u²ywaj¹c tych s³ów w nadziei, ²e mo²e znów uda mu siê wywo³aa
 u niej uœmiech, choæby nik³y.
 Musia³ zobaczyæ jej uœmiech.

Na jej twarzy zjawi³ siê grymas, który móg³ przypominaæ uœmiech odbity w zwierciadle w gabinecie
 krzywych luster, ale jego widok wcale nie podniós³ na duchu Dylana.

- Nie potrafiê powstrzymaæ wizji - powiedzia³a. - Ale ty mo²esz nosiæ rêkawiczki.

Pokrêci³ g³ow¹.

- Och, wydaje mi siê, ²e móg³bym je najwy²ej kupiæ. Ale wk³adaæ je po to, ²eby nie poznaæ planów
 z³ych ludzi albo k³o-potów dobrych? To na pewno nie jest rzecz, jak¹ trzeba zrobia², prawda?
 Przypuszczam, ²e móg³bym kupiæ rêkawiczki, ale nie s¹dzê, ²ebym móg³ je nosiæ.

- No, no - powiedzia³ Shepherd, byæ mo²e komentuj¹c ich rozmowê albo ²ar pustyni, a mo²e reaguj¹c
 na jakieœ wydarze-nie, które nast¹pi³o w Œwiecie Shepa, na planecie autystów o wysokiej sprawnoœci,
 gdzie spêdza³ czêœæ ²ycia wiêksz¹ ni² na ich wspólnej ziemi. - No, no.

Mieli jeszcze mnóstwo rzeczy do omówienia, planów do ustalenia, ale na razie ²adne z nich nie potrafi³o
 wykrzesaæ z sie-bie energii ani odwagi, by kontynuowaæ rozmowê. Shep nie by³ nawet w stanie
 wydobyæ z siebie kolejnego „No, no”.

Cieñ. Upa³. Rozgrzane do bia³oœci ska³y i piasek, wydziela-j¹ce zapach ²elaza, popio³u i krzemionki.
 Dylan wyobrazi³ sobie, ²e wszyscy troje bêd¹ siedziæ do-k³adnie w tym miejscu, œeni¹c z
 zadowoleniem o dobrych uczyn-kach, jakich nie zwa²aj¹c na cenê, ju² dokonali, ale nigdy wiê-cej nie
 podej¹m ju² ryzyka, by stawiaæ czo³o nowym dramatom, i bêd¹ siedziæ i marzyæ, dopóki nie
 skamieniej¹ na tej skalnej ³aweczce jak drzewa w Parku Narodowym Skamienia³ego Lasu w s¹siedniej
 Arizonie, i spêdz¹ w cieniu ca³e wieki jako trzy spo-kojne kamienne figury, dopóki w nastêpnym
 milenium nie od-kryj¹ ich archeolodzy.

Wreszcie Jilly zapyta³a: - Jak ja wygl¹dam?

- Uroczy - zapewni³ j¹ zupe³nie szczerze.

- Tak, jasne. Twarz mam sztywn¹ od zasch³ej krwi.

- Rana na czole już przyschła. Trochę paskudnych strup-ków i zaschłej krwi, ale poza tym uroczo. Jak ręka?

- Boli. Ale będzie ci wygodnie, co - jak się działo - należy uważać za po-myślną wiadomość. - Otworzyła torebkę, wyciągnęła puder-niczek i obejrzała twarz w małym okrągłym lusterku. - Znajdź mi czarną lagunę, muszę wracać do domu.

- Bzdura. Wystarczy, jeżeli się trochę umyjesz i możesz iść na bal wydany przez króla.

- Chyba cię polejesz mnie węzłem albo zaprowadzisz do myjni samochodowej.

Poszperała w torebce i wydobyła foliowe opakowanie z chu-steczką odwiejającą. Wyciągnęła pachnący cytryn wilgotny papierek i starannie oczyściła twarz, patrząc w lusterko.

Dylan wrócił do swojej fantazji o powolnym kamienieniu. Siedział po zastygniętej sylwetce, milczeniu i nieruchomym spojrzeniu, Shep zaczął się już całkiem skutecznie obracać w kamień. Chusteczki odwiejające były przeznaczone głównie do otarcia ręki po zjedzeniu hamburgera w samochodzie.

Okazało się, że jedna nie wystarczy, by usunąć taką ilość zaschłej krwi. - Powinno kupić chusteczki w rozmiarze XL dla seryjnych morderców - poradził Dylan.

Jilly zaczęła przetrząsać torebkę.

- Na pewno miałam jeszcze jedną. - Rozpięła wewnętrzny przegródek torebki, pogrzebała w niej, potem otworzyła drugi przegródek. - Och, zapomniałam o tym.

Wydobyła torebkę orzeszków ziemnych, które można kupić w automacie.

- Shep pewnie wolałby cheez-ity, jeżeli masz - powiedziała Dylan. - A ja jestem raczej entuzjastą czekoladowych pićczków. - To należy do Proctora.

Dylan skrzywił się.

- Pewnie zaprawione cyjankiem.

- Upuścił orzeszki na parkingu pod moim pokojem. Podniosłam je tuż przed naszym spotkaniem.

Przerywał swoje próby petryfikacji, ale wciąż wpatrując się w rozpalone do czerwoności skały i piasek, Shepherd spytał:

- Ciasto?

- Nie ciasto - odrzekł Dylan. - Fistaszki.

- Ciasto?

- Fistaszki, bracie.

- Ciasto?

- Niedługo dostaniesz ciasto.

- Ciasto?

- Fistaszki, Shep. Dobrze wiesz, jak wyglądają fistaszki - okrągłe, kształtowe i wstrętne. Zobacz. - Wziął od Jilly torebkę, chcąc pokazać ją Shepherdowi, ale celad psychiczny na celofanowym opakowaniu, mimo że towarzyszy mu miły odcisk pozo-stawiony przez Jilly, był wciąż na tyle ciewy, że Dylan natychmiast ujrzał w myślach senny i zły ucieszek Proctora. Zobaczył jednak nie tylko ucieszek, ale znacznie więcej: wirujący z elektrycznym trzaskiem chaotyczny pokaz cieni i obrazów.

Nie zorientował się, że wstaje z kamiennej lawki, dopóki nie zaczął się oddalać od Jilly i Shepa.

Przystanął, odwrócił się do nich i rzekł:

- Jezioro Tahoe.

- W Nevadzie? - spytała Jilly.

- Tak. Nie. To znaczy tak. Jezioro Tahoe, ale północny brzeg, po stronie Kalifornii.

- No i co z tym jeziorem?

Wydawało mu się, że drga każdy nerw w jego ciele. Ogarnął go nieodparty przymus, by gnać tam jak najprędzej.

- Musimy się tam dostać. - Po co?

- Natychmiast. - Po co?

- Nie wiem. Ale tak trzeba.

- Niech to szlag, zacznym się denerwować.

Wrócił do Jilly, zmusił, żeby wstała i położyła jej zdrową dłoń na swojej ręce, w której trzymała torebkę orzeszków.

- Czujesz to, co ja, czujesz, gdzie to jest? - Gdzie co jest?
  - Dom. Widzê dom. W stylu projektów Franka Lloyda Wrighta, wychodz¹cy na jezioro. Wielki dach, mury z kamie-^{nia}, duŹo ogromnych okien. Wtulony miêdzy stare wysokie so-^{sny}. Czujesz, gdzie to jest?
  - Ja tego nie potrafiê, tylko ty - przypomniała mu. - Ale nauczyła^æ siê składa^æ.
  - Tak, zaczęłam siê uczyc^æ, ale tego siê nie nauczyłam - od-rzekła, cofaj¹c rêkê.
- Shepherd podniósł siê z kamienia. Po³o¹y³ d³oñ na torebce fistaszków, na rêce Dylana.
- Dom.
  - Tak, dom - powiedzia³ niecierpliwie Dylan, czuj¹c, jak z kaŹd¹ sekund¹ przymus dzia³ania narasta. Przeszêpowal z no-^{gi} na nogê jak dziecko, które musi i^æ do ubikacji. - Widzê dom.
  - Widzê dom - odezwał siê Shep.
  - Widzê duŹy dom wychodz¹cy na jezioro.
  - Widzê duŹy dom wychodz¹cy na jezioro - powiedzia³ Shep.
  - Co robisz, bracie?
- Zamiast powtórzy^æ „Co robisz, bracie”, jak siê spodziewal Dylan, ch³opak rzek³:
- Widzê duŹy dom wychodz¹cy na jezioro.
  - Tak'? Widzisz dom? TeŹ go widzisz?
  - Ciasto?
  - Fistaszki, Shep, fistaszki.
  - Ciasto?
  - Trzymasz na tym rêkê, patrzysz na to, Shep. Widzisz, Źe to torebka fistaszków.
  - Ciasto Tahoe`?
  - Och, tak, by^æ moŹe. Pewnie w tym domu w Tahoe maj¹ ciasto. Mnóstwo ciasta. Wszystkie rodzaje. Ciasto czekoladowe, cytrynowe, korzenne, marchewkowe...
  - Shep nie lubi marchewkowego ciasta.
  - Nie, nie chcialem tego powiedzie^æ, pomylilem siê, nie ma-¹ ciasta marchewkowego, Shep, ale maj¹ kaŹdy cholerny ro-^dzaj ciasta.
  - Ciasto - powiedzia³ Shep i pustynia Nowego Meksyku z³o¹y³a siê, a wokó³ nich zaczę³a siê rozk³ada^æ ch³odna zielona przestrzeñ.

46 Na stokach wokó³ jeziora wznosi³y siê wielkie sosny, stoŹkowate i roz³o¹y³yste, tworzc¹e rozlegle pa³ace o zielonych, przesyconych wysublimowanym aromatem komnatach, w których panowa³o wieczne BoŹe Narodzenie. Niektó-^{re} drzewa mia³y ponad dwieœcie stóp wysokoœci i zdobi³y je przeróŹnej wielkoœci szyszki - od drobnych jak morele po ogromne jak ananasy. S³ynne jezioro, widziane przez wyj¹tkowo szczêceliwie dobra-^{ne} ramy z rzeŹbionych przez czas ga³êzi, potwierdza³o sw¹ repu-^tacjê najbardziej kolorowego akwenu na œwiecie. Cala po wierzchnia, od œrodkowej g³êbi maj¹cej ponad tysi¹c piêæset stóp po przybrzeŹne mielizny, mieni³a siê, opalizuj¹c niezliczo-^{nymi} odcieniami zieleni, b³êkitu i fioletu. Z³o¹ywwszy siê z ja³owej pustyni wprost nad wspaniale jezio-^{ro} Tahoe, Jilly wypuœci³a z p³uc Źar, Źegnaj¹c siê ze skorpionami i æmami, i wci¹gnê³a o¹ywoczy haust powietrza, w którym wirowa³y motyle i œmigala³y br¹zowe ptaki. Shepherd przeniós³ ich na wy³o¹on¹ p³ytami kamiennymi œcieŹkê, która wi³a siê przez las miêdzy cieniem rzucanym przez gêste sosny i lecnymi paprociami. Na koñcu œcieŹki stal dom: w stylu Wrighta, z kamienia i srebrnego cedru, o wysokich oknach i szerokim dachu na wspornikach, ogromny, lecz pozo-^{staj}¹cy w niezwyk³ej harmonii z naturalnym otoczeniem.

- Znam ten dom - powiedzia³a Jilly. - By³acê tu?
- Nie. Nigdy. Ale widzia³am go gdzieœ na zdjêciach. Pewnie w jakimœ piœmie.
- Fakt, Źe jest jak Źywcem wyjêty z „Architectural Digest”. Szerokie kamienne schody prowadzi³y na taras przed wej-^{œciem}, os³oniêty dachem na wspornikach z podsufitk¹ z drewna cedrowego. Id¹c po schodach miêdzy Dylanem i Shepherdem, Jilly spyta³a:

- Ten dom ma związek z Lincolnem Proctorem?

- Tak. Nie wiem jaki, ale wyczuwam ze śladu, że byś tu przynajmniej raz, może więcej niż raz, i że to miejsce jest dla niego ważne.

- Czyli to może być jego dom?

Dylan pokręcił głową. - Nie sldź.

Drzwi - geometryczne dzieło art deco z brązu i szkła witrażowego - mogło wraz bocznymi oknami stanowić rzeźbę.

- A jeżeli to pułapka - zaniepokoi się.

- Nikt nie wie o naszym przybyciu. Niemożliwe, żeby to była pułapka. Poza tym... nie czuję tego.

- Może najpierw powinniśmy trochę poobserwować tę nożę, popatrzeć z lasu, a zobaczymy, kto wchodzi i wychodzi.

- Instynkt mi mówi, żeby wpaść od razu. Do diabła, nie mam wyboru. Muszę tam iść, to tak... jakby pchało mnie tysiąc ręk. Muszę zadzwonić.

Zadzwonił do drzwi.

Jilly została przy Dylanie, choć zastanawiała się, czy nie uciec biegiem między drzewa. Przy swojej obecnej zmienności nie miała już żadnego schronienia na tym świecie, które mogłaby nazwać bezpieczną oazą. Jedyne miejsce, jakie jej pozostało, było przy braciach O'Connerach, a ich jedyne miejsce było przy niej.

Drzwi otworzył im wysoki, przystojny mężczyzna o przedwczesnie posiwiałych włosach i wyjątkowo szarych oczach barwy zaoxidowanego srebra. Te przenikliwe oczy na pewno potrafiły stać się surowe i zimne jak stal, lecz teraz spoglądały na nich ciepło i przyjaźnie, wydając się zupełnie niegroźne jak szare krople wiosennego deszczu.

Jego głos, który Jilly zawsze podejrzewała o to, że podczas audycji jest elektronicznie poprawiany, miał ten sam głęboki tembr i lekko przydymioną barwę jak w radiu. Rozpoznała go natychmiast.

- Jillian, Dylan, Shepherd - powiedział Parish Lantern. - Czekałem na was. Wejdźcie, proszę. Mój dom jest waszym domem.

Dylan, którego mina świadczyła, że jest tak samo oszołomiony jak Jilly, wyłkał:

- Pan? To znaczy... naprawdę? Pan?

- Owszem, ja to na pewno ja, tak przynajmniej było, gdy: ostatni raz patrzyłem w lustro. Wejdźcie. Mamy sobie tyle do powiedzenia, tyle do zrobienia.

Obszerny hall był wyłożony podłogą z wapiennych płyt i boazerią z drewna koloru miodu. Pośrodku stały dwa chińskie krzesła z palisandru obite szmaragdowozieloną tapicerką; duży stół z dużymi czerwonymi i żółtymi dywanami, które wypełniały kilkadziesiąt kwadratowych tulipanów - żółtych, czerwonych i pomarańczowych.

Zaskoczona Jilly poczuła się tu mile widzianym gościem, jak gdyby odnalazła drogę do właściwego miejsca, niemal jak pies który zgubił się podczas przeprowadzki z jednego miasta do drugiego i potrafi instynktownie pokonać wielkie odległości do nowego, nieznanego mu domu.

Zamykając drzwi, Parish Lantern powiedział:

- Później będziecie się mogli przebrać i odwieźć. Kiedy się dowiedziacie, że przyjdziecie, bez bagażu i w takim stanie, poleciłbym mojemu służącemu, Lingowi, by kupił wam wszystkim nowe ubrania, odpowiadające - jak mniemam - waszym gustom. Nie lada sztuką było zdobycie w tak krótkim czasie T-shirtów z kotem. Ling musiał w drodze lecieć do Los Angeles gdzie w sklepie pamiątkowym Warner Brothers udało mu się kupić tuzin takich koszulek w rozmiarze Shepherd.

- W drodze? - powtórzył Dylan, którego minę można było określić jako zbaraniała.

- Poznałam Dylana i Shepherdę dopiero wczoraj - powiedział Jilly. - W piątek wieczorem. Niecałe osiemnaście godzin temu.

Kiwając z uśmiechem głową, Lantern rzekł:

- I pewnie było to bardzo ekscytujące osiemnaście godzin przed? Będziecie mi musieli opowiedzieć. Ale wszystko po kolei - Ciasto - powiedział Shep.

- Tak - zapewnił go Lantern - mam dla ciebie ciasto, Shepherd. Ale wszystko po kolei.

- Ciasto.

- Jesteś bardzo zdecydowanym młodym człowiekiem, prawda? - zauważył Lantern. - To dobrze, podoba mi się zdecydowanie.

- Ciasto.

- Wielkie nieba, chłopcze, można by podejrzewać, że twój mózg opanowała uwielbiająca ciasto pijawka mózgową z rzeczywistości alternatywnej. Gdyby oczywiście istniało coś takie-go jak pijawki mózgowie z rzeczywistości alternatywnej.

- Nigdy w to nie wierzyłam - zapewniła go Jilly.

- Ale miliony wierzą, moja droga - odrzekł Lantern.

- Ciasto.

- Dostaniesz wielki kwadratowy kawałek ciasta - obiecał Shepowi Lantern. - Za jakiś czas. Ale wszystko po kolei. Chodźcie ze mną, proszę.

Gdy wszyscy troje opuścili hall, podjął za autorem radio-wego talk-show przez bibliotekę, w której było więcej księzek niż w żadnej bibliotece tego miasta, Dylan zapytał Jilly: - Wiedziałaś o tym? Zdumiona pytaniem, odparła: - Skąd miałabym wiedzieć?

- No, jesteś przecież fanką Parisha Lanterna. Wielka Stopa, teorie o spisku istot pozaziemskich i tak dalej.

- Właśnie, żeby Wielka Stopa miała z tym cokolwiek wspólnego. Nie jestem też spiskowcem z kosmosu.

- Tak właśnie powiedziałaby spiskowiec z kosmosu.

- Na litość boską, nie jestem spiskowcem z kosmosu. Jestem komikiem występującym solo.

- Jedno nie wyklucza drugiego - odrzekł. - Ciasto - powtórzył z uporem Shep.

Na końcu biblioteki Lantern zatrzymał się i odwrócił do nich.

- U mnie nie macie czego brać.

- Nie, nie - wyjaśnił Dylan. - Wygłupiamy się tylko. To tak nasz prywatny żart z czegoś, co zdarzyło się dawno temu.

- Prawie osiemnaście godzin - dodała Jilly.

- Cały czas pamiętajcie - powiedziała Lantern tajemniczo, lecz z dobroliwością kochającego wujka - i bez względu na to, co się stanie, nie macie się czego brać.

- Ciasto.

- W swoim czasie, chłopczko.

Lantern zaprowadził ich z biblioteki do ogromnego salonu, który był umeblowany współczesnymi kanapami i fotelami obitymi bładożółtym jedwabiem oraz ozdobiony eklektyczną, lecz całkiem ładną mieszanką przedmiotów w stylu art deco i chińskich antyków.

Przez południowe okno, skądaj się niemal w całości z sześciu ogromnych okien, rozciągała się wspaniała panorama na kolorowe jezioro widoczne między gałkami dwóch gigantycznych sosn cukrowych.

Pejzaż był tak malowniczy, że Jilly wykrzyknęła spontanicznie: - Cudowne!

Dopiero po chwili zorientowała się, że w pokoju stoi Lincoln Proctor, czekający na nich z pistoletem w dłoni.

47 Lincoln Proctor, jakiego ujrzeli, nie był zwęglonym kawałkiem mięsa i kości, choć Dylan z ochotą doprowadziłby go takiego stanu, gdyby miał okazję. Nie przypalił mu się ani jeden włos i nie pozostała na nim najmniejsza drobina popiołu, które mogłyby świadczyć o tym, że spalił się w cadilla-cu Jilly. Nie zmienił się nawet senny ucieszek na jego twarzy. - Usiedźcie - rzekł Proctor. - Porozmawiamy o tym.

Jilly odpowiedziała mu bardzo brzydko, a Dylan dorzucił do jej sugestii jeszcze brzydsze słowa.

- Tak, macie powody mnie nienawidzić - powiedziała ze skrucą Proctor. - Wyrzuciłem wam okropne, niewybaczalne krzywdy. Nie będę próbował się usprawiedliwiać. Ale ta sprawa dotyczy nas wszystkich.

- Nic nas z tobą nie dotyczy - wybuchł Dylan. - Nie jesteśmy twoimi przyjaciółmi ani współnikami, ani nawet królika-mi doświadczalnymi. Jesteśmy twoimi ofiarami i wrogami. Przy najbliższej okazji wyprujemy ci flaki.

- Napijcie się czegoś? - spyta³ Parish Lantern.

- Jestem wam winien przynajmniej wyjaśnienie - rzek³ Proctor. - I jestem pewien, że kiedy mnie wysłuchacie, zrozumiecie, że ze względu na wspólny interes musimy zostać sojusznikami, nawet jeżeli to miałyby być trudne.

- Koktajl, brandy, piwo, wino, może coś bez alkoholu?

- Kto spali³ się w moim samochodzie? - spyta³ ostro Jilly. - Pewien pechowy gość motelu, który wszedł mi w drogę - powiedzia³ Proctor. - Był mniej więcej mojego wzrostu. Zabiłem go, podrzuciłem moje dokumenty, zegarek, parę innych rzeczy. Od tygodnia, kiedy zacząłem uciekać, nosiłem ze sobą bombę walizkową - mały ładunek wybuchowy i napalm - wzięcie w tym celu. Zdetonowałem ją pilotem.

- Skoro nikt nie ma ochoty na drinka - odezwa³ się Lantern - usiadę i dokończę swój.

Podszedł do fotela, z którego widział ich wszystkich, usiadł i z niskiego stolika podniósł kieliszek białego wina.

Reszta wciąż stała.

- Sekcja wykazuje, że ten biedny sukinsyn to nie ty - powiedzia³ do Proctora Jilly.

Wzruszył ramionami.

- Oczywiście. Ale gdy otoczyli mnie dżentelmeni w czarnych chevroletach, wielki wybuch odwrócił ich uwagę, prawda? Dzięki temu zyskałem kilka godzin, mogłem się wymknąć. Och, wiem, to podle, poświęcić życie niewinnego człowieka, żeby kupić sobie kilka godzin czy dni, ale robiłem już w życiu gorsze rzeczy. Zdarzało się...

Przerywając mu tę nużącą litanię samooskarżenia, Jilly zapytał:

- A kim w ogóle są ci faceci w chevroletach?

- To najemnicy. Człowiek z rosyjskiego Specnazu, człowiek to członkowie amerykańskiej Delta Force, którzy zeszli na drogę, wszyscy byli kiedyś w oddziałach specjalnych w tym czy innym kraju. Wynajmuj się tam, gdzie lepiej płacą.

- Dla kogo teraz pracujesz?

- Dla moich wspólników - odparł Proctor. Parish Lantern odezwał się ze swojego fotela:

- Kiedy im tak zależy na człowieku, że tworzą całą armię, by go zabić, to spore osiągnięcie.

- Moi wspólnicy to wyjątkowo majątkowo osoby, miliarderzy, którzy kontrolują kilka największych banków i korporacji. Kiedy zacząłem odnosić pewne sukcesy w eksperymentach, moi wspólnicy nagle zorientowali się, że ich fortuny i majątki ich firm mogły być zagrożone w obliczu niekończących się pozwów o odszkodowanie, że będą musieli przeznaczyć miliardy na ugody, gdyby... coś poszło nie tak. Przy takich odszkodowaniach miliardy wy-ciskane z przemysłu tytoniowego będą cenniejsze niż suma. Chcieli wszystko pozamykać, zniszczyć owoce moich badań.

- Gdyby coś poszło nie tak? - spytał Dylan.

- Daruj sobie listę tych okropności, którą mi wyliczasz. Powiedz im tylko o Manuelu-pradzi Lantern.

- To byłoby gruby wóciek socjopata - powiedzia³ Proctor. - W ogóle nie powinienem go przyjmować jako kandydata do eksperymentu. W ciągu kilku godzin od zastrzyku rozwinął w sobie umiejętność wzniesienia ognia siłą woli. Niestety za bar-dzo mu się spodobało palenie różnych rzeczy. Rzeczy i ludzi. Zanim go unieszkodliwiono, zdążył narobić mnóstwo szkód.

Dylanowi zrobiło się słabo. Zrobił krok w kierunku fotela, ale przypomniał sobie matkę i nie usiadł.

- Skąd na litowie boski brał kandydatów do takich eksperymentów? - spytał Jilly.

Kciuk jego ust uniósł się w sennym ucieszeniu. - Ochotnicy.

- Co za idiota zgłosiłby się na ochotnika, żeby mu naszprycować mózg nanomaszynami?

- Widzę, że udało wam się zebrać nieco informacji. Nie wiecie jednak, że rozpoczęliśmy badania na ludziach w pewnym ośrodku w Meksyku. Nadal bardzo łatwo przekupić tam urzędników.

- Wychodzi taniej niż naszych najlepszych senatorów - do-rzucił cierpko Lantern.

Proctor usiadł na brzegu fotela, ale wciąż trzymał wycelowany w nich pistolet. Wyglądał na zupełnie wyczerpanego. Musiał przyjechać tu wczoraj prosto z Arizony i miał niewiele czasu na odpoczynek lub wcale go nie miał. Jego zwykle różowa twarz była szara i zmięta.

- Zg³aszali siê skazañcy z do¿ywociem. Najgorsi z najgor-szych. Gdybyœcie mieli spêdziaæ resztê ¿ycia w œmierdz¹cym mek-sykańskim wiêzieniu, ale dostalibyœcie szansê zarobienia na luk-susy albo nawet skrócenia wyroku, zg³osilibyœcie siê do wszystkiego. To byli zatwardziali przestêpcy, ale to, co im zro-bi³em, by³o nieludzkie...

- Bardzo, bardzo podle - powiedzia³ Lantern tonem matki strofuj¹cej niegrzeczne dziecko.

- Owszem. Przyznajê. To by³o podle. By³em...

- Czyli -przerwa³ mu zniecierpliwiony Dylan-kiedy iloraz inteligencji niektórych wiêŹniów spad³ o szeœædziesi¹t punktów, twoich wspólników zaczê³y drêczyæ koszmary o hordach adwo-katów jak stada karaluchów.

- Nie. Nie przejmowalibyœcie siê tymi, którzy stracili spraw-noœæ intelektualn¹ albo w jakœ inny sposób dokonali autode-strukcji. Urzêdnicy wiêzienni wpisywali im nieprawdziwe infor-macje do aktów zgonu i nikt nie móg³ ich skojarzyæ z nami.

- Jeszcze jedna bardzo pod³a rzecz - rzek³ Lantern, cmoka-j¹c z dezaprobat¹. - Pod³ym rzeczom nie ma koñca.

- Gdyby jednak ktoœ taki jak Manuel, nasz podpalacz, zna-laz³ siê na wolnoœci, ogniem utorowa³ sobie drogê przez kon-trolê graniczn¹, dosta³ siê do San Diego i zacz¹³ tam szaleæ, pa-l¹c w mieœcie dom za domem, zabijaj¹c setki ludzi... wtedy byæ mo¿e nie moglibyœcie siê od niego zdystansowaæ. Mo¿e powie-dzia³by komuœ o nas. Wtedy... czeka³yby nas pozwy o odszko-dowania do koñca wieku.

- Wyœmienite chardonnay - oœwiadczy³ Lantern - jeœli ktoœ chcia³by zmieniaæ zdanie. Nie? Wobec tego zostanie wiêcej dla mnie. A teraz zbli¿amy siê do smutnej czêœci tej opowieœci. Smutnej i frustruj¹cej. Rewelacji niemal tragicznej. Powiedz im o tym, Lincoln.

Irytuj¹cy ucemieszek Proctora pojawia³ siê i blad³. Teraz znikn¹³.

- Zanim zamknêli moje laboratoria i zaczêli próbowaæ siê mnie pozbyæ, opracowa³em now¹ generacjê nanobotów.

- Now¹ i udoskonalon¹ - doda³ Lantern. -- Jak nowy ro-dzaj coca-coli albo nowy kolor w palecie czekoladek M&M. - Owszem, znacznie udoskonalon¹ - przytakn¹³ Proctor, albo nie wyczuwaj¹c sarkazmu gospodarza, albo postanawia-j¹c go zignorowaæ. - Usun¹³em defekty. Dowodem na to jesteœcie ty, Dylan i panna Jackson. Ty tak¿e, Shepherd, prawda? Shep sta³ ze spuszczon¹ g³ow¹ i milcza³.

- Musicie mi opowiedzieæ wszystko o skutkach, jakie wy-wo³a³ u was mój wynalazek - rzek³ Lincoln Proctor, znów przy-wo³uj¹c na twarz swój ucemieszek. - Tym razem jakoœæ osób poddanych eksperymentowi jest taka, jaka powinna byæ zawsze. Jesteœcie z o wiele lepszej gliny. Praca z osobowoœci¹ krymina-listów by³a skazana na katastrofê. Powinienem o tym wiedzieæ od pocz¹tku. Moja wina. I moja g³upota. Ale jak to by³o z wa-mi, jakiego rodzaju udoskonalenia nast¹pi³y? Nie mogê siê do-czekaæ, aby o tym pos³uchaæ. Jaki by³ efekt?

Zamiast odpowiedzieæ Proctorowi, Jilly zwróci³a siê do Pari-sha Lanterna:

- A jaka jest twoja rola? By³eœ jednym z inwestorów?

- Nie jestem ani miliardere, ani idiot¹-zapewni³ j¹ Lan-tern. - Kilka razy wyst¹pi³ w moim programie, bo uwa¿a³em go za zabawnego stukniêtego egocentryka.

Uciemiech Proctora stê¿a³. Gdyby spojrzenia mog³y ciskaæ p³omienie, Proctor zmieni³by Parisha Lanterna w garœæ popio-³u, tak jak Manuel czyni³ podobno z innymi.

- Nigdy nie by³em dla niego nieuprzejmy - ci¹gn¹³ Lantern. - Nie dawa³em mu do zrozumienia, co naprawdê myœlê o szalo-nym pomyœle wymuszonej ewolucji ludzkiego mózgu. To nie w moim stylu. Jeœli goœæ jest geniuszem, pozwalam, aby sam zdo-bywa³ przyjació³ i wywiera³ wp³yw na ludzi, a je¿eli jest szaleñ-cem, ciesze siê, ¿e mo¿e robiæ z siebie durnia bez mojego udzia³u.

S³ysz¹c tê zniewagê, Proctor zarumieni³ siê, jednak mimo to nie wygl¹da³ wcale zdrowiej. Podniós³ siê z fotela i zamiast w Dylana, wymierzy³ pistolet w Lanterna.

- Zawsze uwa¿a³em ciê za cz³owieka, który ma wizjê. Dlate-go z moj¹ now¹ generacj¹ przyszed³em najpierw do ciebie. I tak mi odp³acasz?

Parish Lantern wychyli³ z kieliszka resztkê wina, posmako-wa³ i prze³kn¹³. Nie zwracaj¹c uwagi na Proctora, zwróci³ siê do Dylana i Jilly:

- Nigdy przedtem nie spotkałem naszego pocziwego dok-tora osobiście. Zawsze rozmawiałem z nim na żywo przez tele-fon. Pięć dni temu stan¹³ na moim progu, a ja byłem zbyt uprzejmy, żeby kopniakiem wyrzucić go na ulicę. Powiedział³, że chce ze mn¹ porozmawiać o czymś bardzo ważnym, co będę mógł wykorzystać w programie. Uprzejmie zaprosiłem go do gabinetu, a on odpacił mi za grzeczność chloroformem i po-tworn¹... końsk¹ strzykaw¹.

- Też to znamy - powiedział³ Dylan.

Odstawiając pusty kieliszek, Lantern wstał z fotela.

- Potem wyszedł, zostawiając mi na pożegnanie ostrzeżenie, że jego współpracownicy, przerwani perspektywami procesów, są zdecydowani go zabić, a także każdego, komu zrobi zastrzyk, więc lepiej będzie, jeżeli nie zgłoszę tego na policji. W ciągu paru godzin przeszedłem przez zmiany. Pierwszym przekleństwem była prekognicja.

- My też nazywamy to przekleństwem -- rzekła Jilly.

- Już w erodzie zacząłem przewidywać niektóre z dzisiejszych wydarzeń. Dowiedziałem się, że nasz Frankenstein wróci, żeby zobaczyć, jak się czuję, i będzie oczekiwał pochwały i podziękowań. Ten skończony dureń spodziewał się, że będę mu wdzięczny, przyjmę go jak bohatera i udzielę schronienia. Bładoniebieskie oczy Proctora spoglądały twardo i zimno jak tamtego wieczoru w 1992 roku, gdy zabił matkę Dylana.

- Mam mnóstwo wad, bardzo poważnych wad. Ale nigdy bez potrzeby nie obrażam ludzi, którzy mają wobec mnie dobre zamiary. Nie rozumiem twojej postawy.

- Kiedy mu powiedziałem, że przewiduję waszą wizytę jeszcze tego samego dnia - cięgnąc Lantern - strasznie się podniecił. Spodziewał się, że wszyscy będziemy przed nim klęczeć i całować go w pierścienie.

- Wiedziacie, że tu przyjdziemy, zanim dopadnie nas w Ari-zonie i zrobi nam zastrzyk - zdumiała się Jilly.

- Tak, mimo że z początku nie wiedziałem, kim jesteście. Nie potrafię wam za dobrze wyjaśnić, jak to możliwe - przyznał Lantern. - Ale we wszystkim istnieje pewna harmonia...

- Cała przepowiednia wszystkiego - powiedziałła Jilly. Parish Lantern uniósł brwi.

- Tak. Można to tak nazwać. Są rzeczy, które mogą się wydarzyć, rzeczy, które muszą się wydarzyć, i czując całą przepowiednia wszystkiego, można poznać przynajmniej małą część tego, co się stanie. Oczywiście, jeżeli jest się dotkniętym przekleństwem takiej wizji.

- Ciasto - powiedział Shepherd.

- Już niedługo, choć może. Po pierwsze, musimy postanowić, co zrobimy z tym cuchnącym workiem gówna.

- Kupka, kaka, ajno.

- Tak, choć może - potwierdził ekspert od zmian położenia biegunów planetarnych i spisków kosmitów. - Tego również. - Ruszył w kierunku Lincolna Proctora.

Naukowiec nagle dźgnął powietrze, podnosząc broń. - Nie zbliżaj się do mnie.

- Powiedziałem ci, że moje nowe umiejętności to tylko zdolność prekognicji - rzekł Lantern, idąc przez salon w stronę Proctora. - Ale skłamałem.

Był może przypominał sobie Manuela podpalacza, Proctor strzelił z bliska do swego przeciwnika, ale Lantern nawet się nie skrzywił na dźwięk wystrzału ani nie drgnął, gdy trafiła w niego kula. Pocisk jak gdyby odbił się od piersi gospodarza i utkwił w górnym trzaskiem w suficie salonu.

Proctor desperacko strzelił jeszcze dwa razy do podchodzącego coraz bliżej Lantern, lecz obydwa pociski równieź odbiły się, trafiając w sufit i z pierwszą kulą tworząc idealny trójkąt.

Dylan przyzwyczał się do widoku cudów, więc obserwował z fascynującą przedstawienie w stanie, któremu bardziej odpowiada określenie „zdumienie” niż „osupienie”.

Parish Lantern nie musiał używać siły, by wyjąć broń z ręki oszalonego naukowca. Oczy Proctora wpełzły się z nimi, jak gdyby dostał obuchem w głowę, ale szalony doktor nie upadł.

Dylan, Jilly i powołani nogami Shep podszli do Lantern-a i przystanęli jak sędziowie zbierający się na naradę przed wydaniem wyroku.

- Ma jeszcze jedną strzykawkę - powiedział Lantern. - Jeżeli podoba mu się to, co nowa generacja nanopaskudztwa z nami zrobiła, na pewno zdobędzie się na odwagę i zrobi sobie zastrzyk.

Dylan, s¹dzisz, czy to dobry pomys³?

- Nie.

- A ty, Jilly? S¹dzisz, czy to dobry pomys³?

- Do diab³a, nie - odrzek³a. - Na pewno nie jest z lepszej gliny. Będzie tak samo jak z Manuelem.

- Niewdzięczna dziwka - powiedzia³ Proctor.

Dylan zrobi³ krok w jego stronê, szykuj¹c siê do zadania mu ciosu, lecz Jilly chwyci³a go za koszulê na piersi.

- Mnie nazwa³ gorzej.

- Macie jakie³ pomys³, co z nim zrobiæ? - zapyta³ Lantern. - Lepiej nie oddawaæ go w rêce policji - rzek³a Jilly.

- Ani wspólników - doda³ Dylan. - Ciasto.

- Twój upór jest godny podziwu, ch³opcze. Ale najpierw musimy siê zaj¹æ nim, a potem zjemy ciasto.

- Lód - powiedzia³ Shep i z³o¹czy³ tu w tam.

48

Byæ mo¹ze wtedy w kuchni domu na sa-motnym wybrze¹u, na p³noc od Santa

Barbara, zagl¹daj¹c do lodówki, Shep wcale nie wyra¹ca³ ochoty na zimny napój, ale przewidzia³ okolicznoœci ich ostatniego spotkania z Lincolnem Proctorem. Istotnie, Jilly przypomni³a sobie, czy Shep nie lubi lodu w napojach.

„Gdzie jest lód?” - pyta³, próbuj¹c zidentyfikowaæ krajo-braz, który ujrza³ w swej proroczej wizji.

„Na biegunie p³nocnym jest du¹o lodu” - odpowiedzia³a mu Jilly.

I rzeczywiœcie.

Pod niskim niebem przypominaj¹cym pokrywkê czelaznego czajnika, od horyzontu po horyzont rozci¹ga³y siê posêpne bia³e równiny, niki¹c w p³znierzchu i szarej mgle. Jedyne wzniesienia stanowi³y poszarpane grzbiety zwa³ów lodu oraz lodowe p³yty - niektóre wielkoœci trumien, inne wiêksze od ca³ych do-mów pogrzebowych - które od³ama³y siê od czapy lodowej i sta³y pionowo niczym cementarne nagrobki na innej planecie. „Zimno” - mówi³ Shepherd. i mia³ racjê.

Nie byli odpowiednio ubrani na wycieczkê na czubek œwiata i mimo czy s³ynne polarne wiatry posz³y spaæ, przenikliwie powie-trze k¹sa³o ich, jakby dosta³o wilczych zêbów. Szok spowodowa-ny nagl¹ zmian¹ temperatury wprawi³ serce Jilly w bolesne, nie-rytmiczne ko³atanie, a ona omal nie osunê³a siê na kolana.

Parish Lantern wygl¹da³ na oszo³omionego magiczn¹ po-dró¹znad jeziora Tahoe wprost do nieprzyjaznej krainy nie-szczêliwych przygód i bo¹onarodzeniowych legend, ale przy-stosowa³ siê do sytuacji z wyj¹tkow¹ pewnoœci¹ siebie.

- Robi wra¹enie.

Tylko Proctor rzuca³ siê w panice, krêc¹c siê w k³oko i wyma-chuj¹c ramionami, jakby lodowa panorama by³a iluzj¹, któr¹ mo¹na zerwaæ i ods³oniaæ ukryty pod spodem zielony krajobraz jeziora Tahoe. Mo¹ze próbowa³ nawet krzyczeæ, lecz przera¹liwe zimno odebra³o mu glos, zmieniaj¹c go w piskliwe rzê¹enie.

- Shepherd - powiedzia³a Jilly, stwierdzaj¹c, czy od zimnego powietrza pali j¹ w gardle i boli w p³uchach.

- Dlaczego tu?

- Ciasto - odpar³ Shepherd.

Parali¹uj¹cy z¹b wolno zmienia³ panikê Proctora w stan odrêtwia³ej dezorientacji, a Parish Lantern przyci¹gn¹³ do siebie Dylana, Jilly i Shepa i wszyscy przytulili siê do siebie, ogrzewa-j¹c siê nawzajem ciep³em ci¹³ i paruj¹cych oddechów.

- Zabójczy mróz. D³ugo tu nie wytrzymamy. - Dlaczego tutaj? - spyta³ Shepa Dylan.

- Ciasto.

- Chyba ch³opiec chce zostawiæ tu tego ³ajdaka, a potem wróciæ na ciasto.

- Nie mo¹zemy - rzek³ Dylan. - Mo¹zemy - powiedzia³ Shep. - Nie - odezwa³a siê Jilly. - Tego nie nale¹zy robiæ.

Lantern nie wyrazi³ zdziwienia, s³ysz¹c jej s³owa i Jilly domyœli³a siê, czy on te¹ zna ten wywo³any przez

nanomaszyny przymus, aby zawsze robiæ tylko to, co nale¿y. Jego autorytatywny zwykle glos dr¿a³ teraz z zimna.

- Ale gdybycemy to zrobili, rozwi³alibyemy wiele spraw. Policja nie znalaz³aby cia³a.
- Nie by³oby ryzyka, ¿e przyprowadzi do nas swoich wspólników - powiedzia³a Jilly.
- Nie mia³by okazji zaaplikowaæ sobie zastrzyku - doda³ Dylan.
- I nie cierpia³by d³ugo - argumentowa³ Lantern. - W ci¹gu dziesiêciu minut zdrêtwia³by z zimna i przesta³ odczuwaæ ból. To niemal akt mi³osierdzia.

Zaniepokojona Jilly wyczula jêzykiem, ¿e jej zêby pokry³y siê warstewk¹ lodu.

- Ale gdybycemy to zrobili - powiedzia³a - drêczylibyemy siê tym przez d³ugi czas, bo to nie jest rzecz, któr¹ nale¿y robiæ. - Jest - odezwa³ siê Shep.
- Nie. - Jest.

- Bracie - rzek³ Dylan. - Naprawdê nie. - Zimno.

- Zabierz nas z powrotem nad Tahoe. - Ciasto.

Proctor chwyci³ Jilly za w³osy, szarpn¹³, odci¹gn¹³ od towarzyszki i zacisn¹³ ramiê wokó³ jej szyi.

Wczepi³a siê palcami w jego rêkê, drapi¹c j¹, i zda³a sobie sprawê, ¿e drañ bêdzie zaciska³ morderczy uchwyt, dopóki ona nie straci tchu i nie zemdleje. Musia³a siê uwolniæ od Proctora i to jak najprêdziej, co oznacza³o koniecznoœæ z³o¿enia.

Mia³a œwie¿o w pamieci swoje niedawne wpadki w kociele. Gdyby rz¹d wydawa³ tymczasowe zezwolenia dla adeptów sk³adania, Jilly musia³aby siê o takie wystaraæ. Nie chcia³a sk³adaæ siê z chwytu Proctora, by potem stwierdzaæ, ¿e zapomni³a g³o-wy, ale gdy zamgli³ siê jej wzrok i w oczy zaczê³y zasnuwaæ siê ciemnoœci¹, przenios³a siê „st¹dtam”, a „tam” oznacza³o miej-sce kilka stóp za plecami Proctora.

Staj¹c za nim z g³ow¹ na swoim miejscu, Jilly znalaz³a siê w idealnej pozycji, by kopn¹æ Proctora w ty³ek, na co mia³a ochotê od chwili, gdy poprzedniego wieczoru w motelu zamro-czy³ j¹ chloroformem. Zanim jednak Jilly zd¹¿y³a wymierzyæ mu s¹cznistego kop-niaka, Dylan zaatakowa³ naukowca ci¹³em. Proctor poœlizn¹³ siê i upad³, wal¹c g³ow¹ w lód. Zwijaj¹c siê w k³êbek i dygocz¹c z zimna, rzê¹cym g³osem b³aga³ ich o litoœæ, jak zwykle be³kocz¹c, ¿e jest s³abym, z³ym i pod³ym cz³owiekiem. Choæ odzyska³a ju¿ ostroœæ wzroku, arktyczny zi¹b szczy-pa³ j¹ w oczy, wyciskaj¹c z nich ³zy, które zamarza³y na rzêsach.

- Skarbie - powiedzia³a do Shepherd. - Musimy siê st¹d wydostaæ. Zabierz nas z powrotem nad Tahoe.

Pow³ócz¹c nogami, Shep podszed³ do Proctora, przycupn¹³ przy nim - i obaj siê z³o¿yli.

- Bracie! - krzykn¹³ Dylan, jak gdyby w ten sposób móg³ sprowadzaæ go z powrotem.

Okrzyk nie odbi³ siê echem od lodowego krajobrazu, ale uton¹³ w bieli jak w miêkkiej poduszce.

- Teraz zaczynam siê naprawdê niepokoiaæ - powiedzia³ Pa-rish Lantern, tupi¹c energicznie, aby pobudziæ kr¹¿enie, zabija-j¹c rêce i rozgl¹daj¹c siê po czapie lodowej, jak gdyby kry³o siê tu wiêcej niebezpieczeñstw ni¿ w rzeczywistoœci alternatywnej zamieszkiwanej przez pijawki mózgowo.

Niska temperatura podra¿ni³a zatoki Dylana i u wylotu lewego nozdrza uformowa³ mu siê miniaturowy sopel.

W ci¹gu paru sekund po znikniêciu Shepherd z³o¿y³ siê z powrotem, ju¿ bez naukowca.

- Ciasto.

- Gdzie go zostawi³eœ, skarbie? - Ciasto.

- Gdzieœ tu na lodzie? - Ciasto.

- Zamarznie na œmieræ, bracie - odezwa³ siê Dylan. - Ciasto.

- Musimy robiæ to, co nale¿y, skarbie - powiedzia³a Jilly.

- Shep, nie - odrzek³ Shepherd.

- Ty te¿, skarbie. To, co nale¿y. Shepherd pokrêci³ g³ow¹ i powiedzia³:

- Shep mo¿e byæ trochê z³y.

- Nie s¹dzê, bracie. PóŹniej prze¿ywa³byœ prawdziwe mê-czarnie.

- Nie bêdzie ciasta?

- Tu nie chodzi o ciasto, skarbie.

- Shep może być tylko trochę zły. Jilly wymieniła spojrzenia z Dylanem i powiedziała do Shepa:
- Możesz być zły, skarbie?
- Tylko trochę.
- Tylko trochę?
- Tylko trochę.

Na rzeczach Lanterna srebrzyła się skorupa zamrożonych. Oczu zawiązy mu nieprzerwanie, mimo to jednak Jilly wy-czytała w nich ogromne poczucie winy, kiedy powiedziała:

- Jeżeli ktoś potrafi być trochę zły, to się może przydać. Cza-sem, kiedy mamy do czynienia z bardzo dużym złem, należy zdecydowanie poświęcić mu kres.
- W porządku - powiedziała Shep. Zapadło milczenie.
- W porządku? - spytała Shep.
- Myślenie - odrzekł Dylan.

Z bezwietrznego nieba sypnął śnieg. Śnieg, jakiego Jilly nigdy w życiu nie widziała. Nie były to puszyste białe płatki, ale ostre jak igły drobiny, granulki lodu.

- Za dużo - powiedziała Shep.
- Czego za dużo, skarbie?
- Za dużo.
- Czego za dużo?
- Myślenia - odparł Shep, po czym odwiadczył:
- Zimno - i złożył ich z powrotem nad jezioro Tahoe, już bez Proctora.

49 Stojąc wokół wyspy pośrodku kuchni w domu Parisha Lanterna, jedli ciasto

czekoladowo-waniliowe z ciemną czekoladą polewą, w nagrodę i na pocieszenie, ale Jilly odniosła wrażenie, jakby to był chleb dzielony w dziwnej komunii. Jedli w milczeniu, patrząc w talerze, dostosowując się do etykiety Shepherda O'Connora.

Odniosła wrażenie, że wszystko jest tak, jak ma być.

Dom okazał się jeszcze większy, niż wydawał się z zewnątrz. Kiedy Parish zaprowadził ich do rozległego skrzydła gościnne-go, do dwóch przygotowanych na ich przyjęcie sypialni, pomyślała, że mogłoby się tu zmieścić co najmniej dwudziestu niezapowiedzianych gości.

Mimo że po powrocie z bieguny północnej Jilly była wykończona i spodziewała się, że przecepi resztę popołudnia i wczesny wieczór, po porcji ciasta czuła się rześka i wypoczęta. Zastanawiała się, czy jednym ze skutków zmian, jakie w niej nastąpiły, będzie mniejsza potrzeba snu.

Obydwie sypialnie miały oddzielne, wielkie i urządzone z przepychem łóżka z marmurowymi podłogami i blatami oraz złoconą armaturą, wyposażone w prysznic i wannę przeznaczoną do bogatego wylegiwania się w kąpielni, a także ogrzewane wieszaki, dzięki którym można się było otulić w ciepłych ręcznikach. Jilly wzięła prysznic, długo rozkoszowała się ciepłą

wodą, a potem, z lubością i leniwym, kocim narcyzmem, zajęła się własną urodą.

Parish starał się przewidzieć jej gust w najdrobniejszych szczegółach, od szamponu po kosmetyki do makijażu i kredki do oczu. Czasem jego wybór okazywał się udany, czasem nie, ale na ogół był trafny. Jilly oczarowała jego troskliwością.

Odwołując się, umalowana i przebrana, odnalazła drogę do salonu. Podczas wędrówki ze skrzydła gościnne-go przekonywała się coraz bardziej, że ciepło i przytulność domu odwracały uwagę gościa od jego prawdziwego ogromu. Pod miękkością i romantyzmem stylu Wrighta, mimo wielu okien i podwórzy wywołujących wrażenie bezpośredniego kontaktu z naturą, budowla wydawała się niezwykle tajemnicza i odizolowana od reszty świata, skrywała swoje sekrety tam, gdzie na pozór całkowicie się odsłaniała.

Tu także wszystko było tak, jak miało być.

Z salonu Jilly wyszła na taras ustawiony na wspornikach, który architekt w magiczny sposób zawiesił nad pachnącymi roślinami, skąd rozpościerał się zapierający dech w piersiach widok na bajkowe jezioro.

Po chwili przy balustradzie obok niej zjawił się Dylan. Stali w milczeniu, zauroczeni panoramą¹, która w blasku późnego popołudnia zdawała się mieniać żywymi barwami jak na obrazie Maxfielda Parisha. Pora na rozmowę minęła i jeszcze nie nadeszła.

Parish przeprasza ich z góry, że nie może zapewnić takiej opieki, jak zwykle mieli jego goście. Od razu, gdy się zorientował, że nanomaszyny dokonały w nim bardzo głębokich zmian, dał całej sześcioletniej wakacji, aby przeżyła metamorfozę samotnie.

Pozostał tylko Ling, majordomus. Zjawił się dwie minuty po tym, jak Dylan i Jilly wyszli na taras.

Przyniósł drinki na małej, czarno lakierowanej tacy ozdobionej inkrustacją z macy perłowej, która przedstawiała lilię wodną. W kieliszkach było idealnie przyrządzone wytrawne martini-zamieszane, nie wstrząsnięte. Ling był szczupły, lecz w dobrej kondycji, porusza się z gracją baletmistrza i spokojnie pewności, jaka musi mieć posiadaczka czarnego pasa w taekwondo. Mógł mieć trzydzieści pięć lat, ale z jego hebanowych oczu wycierała się kwintesencja młodości starożytnych. Gdy Jilly, a potem Dylan brali martini z ozdobionej lilią wodną tacy, Ling lekko skłania głowę i z miłym uśmiechem wypowiada do każdego z nich to samo chińskie słowo, które, jak Jilly się domyśla, oznacza „proszę” i równocześnie jest życzeniem pomyślności. Następnie Ling wyszedł prawie tak dyskretnie jak ulatniający się duch; gdyby była zima, a taras pokrywałaby warstewka śniegu, byłby może w ogóle nie pozostawiłby po sobie śladów.

Znow wszystko było tak, jak miało być.

Podczas gdy Jilly i Dylan delektowali się martini i cudownym widokiem, Shepherd został w salonie. Znalazł sobie kąt, w którym mógł stać godzinę lub dwie, ograniczając wrażenia zmysłowe do kontemplacji linii ścian.

Francuzi powiadają: Plus ça change, plus c'est le même chose, - Im bardziej coś się zmienia, tym bardziej pozostaje takie samo. Stojąc w kącie, Shepherd był ucieleśnieniem komizmu i tragizmu tej prawdy. Uosabiał rozczarowanie i taktowną akceptację, które kryły się w tych słowach, ale także ich melancholijne piękno.

Program radiowy Parisha kupowali nadawcy w całym kraju i sześć razy w tygodniu, od poniedziałku do soboty, nadawało go ponad pięćset stacji, dlatego zwykle Lantern zaczyna pracę, gdy tylko zmierzch zarzuca fioletową zasłonę w poprzek jeziora. Siedząc w ultranowoczesnym studiu w piwnicy, odbierał telefony od słuchaczy, których miało dziesięć milionów, i również przez telefon przeprowadza wywiady ze swoimi gośćmi. W prowadzeniu programu pomaga mu Ling i inżynier. Właściwe centrum produkcyjne znajdowało się w San Francisco, gdzie wybierano telefony od słuchaczy i łączyło z domem Lanterny, a także filtrowano i wzmacniano sygnał, który niemal natychmiast retransmitowano.

W ten sobotni wieczór, podobnie jak w dniu, gdy Proctor zaaplikował mu swoją szprycę, Parish zrezygnował z programu na żywo i nadawał najlepsze fragmenty audycji archiwalnych.

Krótko przed kolacją, na którą zaprosił ich gospodarz, Jilly powiedział do Dylana:

- Zadzwoń do mamy. Zaraz wracam.

Odstawiła pusty kieliszek po martini na balustradę tarasu i złożyła się do cienistego zakątka ogrodu z tyłu Hotelu Peninsula w Beverly Hills. Nikt nie zauważył jej przybycia.

Mogła się złożyć dokądkolwiek, aby zadzwonić, ale podobało jej się w Peninsula. Był to pięciogwiazdkowy hotel i miała nadzieję, że pewnego dnia będzie ją na niego stać, gdy zrobi zawrotną karierę komika.

W hallu znalazła automat, wrzuciła kilka monet i wystukała dobrze znany numer.

Matka odebrała po trzecim dzwonku. Poznając Jilly po głosie, wybuchnęła:

- Dziecko, dobrze się czujesz, nic ci się nie stało, co się z tobą dzieje, skarbie - niech cię Bóg strzeże - gdzie jesteś?

- Uspokój się, mamo. U mnie wszystko w porządku. Chciałabym ci powiedzieć, że przez tydzień czy dwa nie będę się mogła z tobą zobaczyć, ale coś wykombinuję, żebyśmy się spotkały.

- Jilly, dziecko, od tych wydarzeń w kościele byli tu ludzie z telewizji, z gazet, wszyscy niegrzeczni jak ci biurokraci z opieki społecznej na suchej diecie. Są teraz na ulicy z tymi wozami satelitarnymi, hałasują, oświecają tymi paskudnymi papierosami i opakowaniami po batonach. Niegrzeczni, bardzo niegrzeczni.

- Nie rozmawiaj z żadnym z nich, mamó. Gdyby któś cię pyta³, nie łyjê.
- Nie mów takich okropnych rzeczy!
- Po prostu nikomu nie mów, że dzwoni³am. PóŹniej ci wszystko wyjaeniê. Pos³uchaj, mamó, nied³ugo zjawi¹ siê u cie-bie ponure draby o wygl¹dzie twardzieli. Bêd¹ mówili, że s¹ z FBI czy coe w tym rodzaju, ale to k³amstwo. Udawaj przed ni-mi g³upi¹. B¹d^Ź s³odka jak miód, udawaj, że umierasz ze stra-chu o mnie, ale nie puszczaj pary z ust.
- PrzecieŹ jestem tylko jednook¹, kulaw¹, biedn¹ i niedo-uczon¹ prostaczk¹ o wielkim ty³ku. Kto by w ogóle pomyœla³, że mogê coe wiedzia³?
- Strasznie ciê kocham, mamó. Jeszcze jedno. Jestem pew-na, że nie za³o³yli ci jeszcze pods³uchu w telefonie, ale w koñcu znajd¹ na to sposób. Tak wiêc kiedy wpadnê zobaczyæ siê z to-b¹, nie bêdê wczœniej dzwoni³a.
- Dziecko, bojê siê jak jeszcze nigdy od dnia, w którym twój przeokropny ojciec by³ tak dobry, że da³ siê zastrzeliæ.
- Nie bój siê, mamó. Nic mi siê nie stanie. Szykujê ci parê niespodzianek.
- Jest u mnie ojciec Francorelli. Chce z tob¹ rozmawiaæ. Ci¹gle jest bardzo przeŹyty tym, co siê zdarzy³o na celubie. Jilly, dziecko, co tam siê w³aœciwie zdarzy³o? To znaczy, wiem, opo-wiadali mi, ale nic z tego nie rozumiem.
- Nie chcê rozmawiaæ z ojcem Francorellim, mamó. Po-wiedz mu tylko, że bardzo mi przykro, że zepsu³am uroczystoœæ. - Zepsu³æ? Uratowa³æ ich. Uratowa³æ ich wszystkich.
- Mog³am to zrobia³ o wiele dyskretniej. S³uchaj, mamó, kie-dy za parê tygodni siê spotkamy, mo³e mia³abyœ ohotê na ko-lacjê w Pary³u?
- W Pary³u, we Francji? A co u licha mia³abym jecæ w Pa-ry³u?
- To mo³e w Rzymie? Albo w Wenecji? Albo w Hongkongu?
- Dziecko, wiem, że przenigdy nie zaczê³abyœ braæ narko-tyków, ale zaczynasz mnie martwiaæ. Jilly zacemia³a siê.
- Wiêc mo³e Wenecja? W jakiejœ piêciogwiazdkowej restau-racji. Wiem, że lubisz w³osk¹ kuchniê.
- Uwielbiam lasagne. Jakim cudem bêdzie ciê staa na piê-ciogwiazdkowy lokal, i to jeszcze w Wenecji?
- Zobaczysz. Mamó...
- Co takiego, dziecko?
- Nigdy nie potrafi³abym uratowaæ w³asnego ty³ka, że nie wspomnê o tych wszystkich ludziach, gdybyœ mnie nie wychowa³a i nie pokaza³a mi, jak nie daæ siê zjeææ ływcem strachowi. - Niech ciê Bóg b³ogos³awi, dziecko. Bardzo ciê kocham.
- Jilly od³o³y³a s³uchawkê, d³u³sz¹ chwilê dochodzi³a do siebie. Potem, wrzuciwszy do aparatu garœæ æwierædolarówek, zadzwoni³a pod zamiejscowy numer, który dosta³a od Dylana. Gdy po pierwszym dzwonku odezwa³a siê kobieta, Jilly powiedzia³a:
- Chcia³abym rozmawiaæ z Vonett¹ Beesley.
- W³acenie z ni¹ pani rozmawia. Czym mogê s³u³yæ?
- Dylan O'Conner prosi³, żebym zadzwoni³a i spyta³a, czy u pani wszystko w porz¹dku.
- Kto móg³by mi zrobia³ coe z³ego, czego natura w koñcu i tak w koñcu nie pogorszy? Proszê powiedziaæ Dylanowi, że nic mi nie jest. Milo s³yszeæ, że łyje. Zdrow i ca³y?
- W³os mu nie spad³ z g³owy.
- A ma³y Shep?
- Stoi teraz w k¹cie, ale wczœniej dosta³ wielki kawa³ ciasta i do kolacji wszystko bêdzie w porz¹dku.
- Jest kochany.
- To prawda - odpar³a Jilly. - Dylan prosi³ mnie, żebym pani powiedzia³a, że nie bêd¹ ju³ potrzebowali gosposi.
- S³ysza³am, co siê sta³o, w ich domu, i przypuszczam, że i tak nie da siê tam pospr¹taæ bez buldoŹera. Powiedz mi coe, z³otko. S¹dzisz, że potrafisz siê nimi zaopiekowaæ?
- Chyba tak - odrzek³a Jilly.
- Zas³uguj¹ na dobr¹ opiekê.
- Zas³uguj¹ - zgodzi³a siê.

Zakończywszy drug¹ rozmowę, mia³a ochotę wypaść z kabi-ny telefonicznej w pelerynie i trykocie i efektownie wzbić się w powietrze. Oczywiście, nie mia³a ani peleryny, ani trykotu, poza tym nie umia³a latać. Rozejrza³a się więc, sprawdzaj¹c, czy

korytarz jest pusty i bez akompaniamentu tr¹bek, bez teatral-nych gestów, z³o³y³a się na taras, który wychodzi³ na jezioro, gdzie w ostatnich promieniach zmierzchu czeka³ na ni¹ Dylan.

Na d³ugo przed pó³nym o tej porze roku zachodem s³ońca wzeszed³ księ³yc. Na zachodzie noc sca³owywa³a resztki ró³u z policzka dnia, a na wschodzie wisia³ już wysoko księ³yc w pe³-ni, jak romantyczna latarnia.

Dok³adnie o zmierzchu zjawi³ się Ling, aby poprowadzić ich dwoje i Shepa przez korytarze i komnaty, których jeszcze nie widzieli, a potem wszyscy wyszli z domu i ruszyli na przystań. Zwykle oświetla³a oświetlaj¹ce przystań by³y zgaszone. Drogę roz-jaenia³y im urocze rzędy cieniutkich oświec unosz¹cych się w po-wietrzu osiem stóp nad deskami.

Widocznie Parishowi spodoba³o się wynajdywanie innych za-stosowań mocy, dzięki której odbija³ wystrzelone w siebie pociski. Wielki dom stał wśród dziesięciu akrów lasu, odgradzony od nieproszonych gości, a drzewa zapewnia³y ciszę i spokój. Na-wet z oddalonego przeciwnego brzegu jeziora, obserwuj¹c oświec przez lornetkę, i³aden ciekawski nie wiedzia³by, co w³a³eci-wie widzi.

Zabawa wydawa³a się warta ryzyka.

Ling, jak gdyby sam unosi³ się u³amek cała nad deskami przystani, prowadzi³ ich między pe³gaj¹cymi p³omykami, pod lewituj¹cymi oświecami, aż do trapu. D³więk, z jakim woda omy-wa³a pale, brzmia³ niemal jak muzyka.

Ling nie da³ po sobie poznać, czy zdumia³ go widok lewituj¹-cych oświec. Wszystko wskazywa³o na to, że nic nie mog³o naru-szyć jego spokoju umys³u ani opanowania tancerza. Nie ulęga³o w¹tpliwości, że jest wyj¹tkowo dyskretny i lojalny wobec praco-dawcy w stopniu, jaki wydawa³ się niemal nadprzyrodzony.

By³o tak, jak mia³o być.

Na końcu trapu przy nabrze³u sta³a czterdziestopięciosto-powa ³o³d³ motorowa z kabin¹ z czasów, gdy statków wyciecz-kowych nie robi³o się z plastiku, aluminium i w³ókna szklanego. Malowane na bia³o drewno, wykończenie pok³adu i listwa wzd³u³ burt z polerowanego mahoni oraz b³yszcz¹ce jak klej-noty mosię³ne elementy sprawia³y, że nie by³a to zwyk³a ³o³d³ motorowa, ale okręt, który przyp³yn¹³ tu prosto ze snu.

Gdy wszyscy znale³li się na pok³adzie, oświec na przystani jedna po drugiej poga³y i spad³y na deski. Parish wyprowadzi³ ³o³d³ z przystani i wyp³yn¹³ na jezioro. Woda wszędzie by³aby czarna jak farba anilinowa, gdyby szczo-dry księ³yc nie sypa³ na fale srebrnych monet. Parish rzuci³ kotwicę daleko od brzegu, zapalone bursztynowe latarnie mia-³y ostrzec innych nocnych i³eglarzy o ich obecności.

Na przestronnym pok³adzie rufowym by³o doceć miejsca na stolik dla czterech osób oraz dla Linga, który urz¹dza³ im kola-cję przy oświecach.

Ravioli z grzybami podane na przystawkę mia³y ³adny kwa-dratowy kształt. Potem zjawi³o się danie g³ówne: cukinia, która przed usma³eniem pokrojono w kostkę; porcja ziemniaków du-szonych z cebul¹ również mia³a kanciasty kształt; z medalio-nów cielących również; troskliwie uformowano kwadraty, nie tylko dla Shepherd'a, ale dla wszystkich, aby m³ody pan O'Con-ner nie odczuł, że różni się od reszty towarzystwa.

Mimo to Ling czuwa³ w kambuzie, gotów w ka³dej chwili przyrz¹dzić grzankę z serem.

Wszystko okaza³o się przepyszne. Podany do potraw caber-net sauvignon również okaza³ się pod ka³dym względem wyj¹t-kowy. Szklanka zimnej coli bez kostek lodu by³a jedn¹ z najlepszych na oświecie szklanek zimnej coli. Kolacji towarzyszy³2 oczywiście fascynuj¹ca rozmowa, mimo że Shepherd ogranicza w niej swój udział do jednego lub dwóch s³ów, nadu³ywaj¹c przymiotnika „smaczne”.

- Będziecie mieli skrzyd³o domu do dyspozycji - mówi³ Parish. - A pó³niej, jeżeli zechcecie, zbudujemy obok drugi dom.

- Jestece niezwykle szczodry - powiedzia³a Jilly.

- Nonsens. Mój program w radiu to kura znośca z³ote jajka. Nie jestem żonaty, nie mam dzieci. Naturalnie zamieszkacie tu w tajemnicy. Nikt nie może poznać waszego miejsca pobytu Media, w³adze i ca³a ludzkość będzie was bez przerwy prześladować, z up³ywem lat coraz bezwzględniej. Być może będzie musiał zmienić kilka osób ze s³u³by, żeby mieć pewność, że wszyscy dochowają tajemnicy, ale Ling ma braci i siostry.

- Zabawne - powiedzia³ Dylan - że siedzimy tu i zgodnie snujemy plany, wiedz³c od początku, co i jak należy zrobić. - Jesteśmy z różnych pokoleń - rzek³a Jilly - ale wszyscy jesteśmy dziećmi tej samej kultury. Przesi³klicemy t³ sam³ mitologi³.

- Otóż to - przytakn³ Parish. - W przyszłym tygodniu zmienię testament, czyni³c was moimi spadkobiercami, chociaż; będzie musiał do tego celu wykorzystywać szwajcarskich adwokatów i sieć zagranicznych kont. Trzeba też będzie zamiast nazwisk używać numerów identyfikacyjnych. Wasze nazwiska stały się już zbyt dobrze znane w całym kraju, a w przyszłości będziecie jeszcze sławniejsi. Gdyby coś mi się przytrafiło albo któremuś z was, pozostali nie powinni mieć z tego powodu żadnych kłopotów finansowych ani podatkowych.

Odk³adaj³c nóż i widelec, wyraźnie wzruszony hojnością i gestem gospodarza, Dylan powiedział³:

- Nie ma takich słów, którymi mógłbym ci za wszystko podziękować. Jesteś... wyjątkowym człowiekiem.

- Dość tych wyrazów wdzięczności - odrzek³ stanowczo Parish. - Nie chcę tego więcej s³uchać. Ty też jesteś wyjątkowym człowiekiem, Dylan. Ty także, Jilly. I ty, Shepherd.

- Smaczne.

- Wszyscy staliśmy się inni niż reszta mężczyzn i kobiet i ni-gdy już nie będziemy tacy jak oni. Nie jesteśmy od nich lepsi, ale żadne z nas nie ma już swojego miejsca na świecie poza tym, gdzie jesteśmy wszyscy razem. Od dzieci mamy zadanie, którego nie wolno nam nie wypełniać, musimy zrobić absolutnie wszystko, by wykorzystywać naszą odmienną do dokonywania zmian.

- Musimy iść wszędzie tam, gdzie nas potrzebują - zgodzi³ się Dylan. - Bez rękawiczek, bez wahania, bez strachu.

- Z potwornym strachem - zaprotestowa³a Jilly. - Któremu nie możemy się nigdy poddać.

- Rzeczywiście, to śladniej powiedziane-pochwali³ j³ Dylan. Gdy Ling dolewa³ cabneta, nad Tahoe przelecia³ na dużej wysokości samolot pasażerski, zmierzający prawdopodobnie na lotnisko w Reno. Gdyby jezioro nie było takie ciche, jeżeli nie liczyć stukotu księżycowych srebrnych monet o kadłub³ odzi, być może nie usłyszeliby słabego odgłosu silników odrzutowych. Spogl³daj³c w górę, Jilly dostrzeg³a małą skrzydlatą sylwetkę, która przecięła tarczę księżyca.

- Cieszę się tylko z jednej rzeczy - rzek³ Parish. - Nie będziemy sobie musieli zawracać głowy projektowaniem, konstruowaniem i utrzymaniem żadnego cholernego Batmobilu. Ćmiech dobrze im zrobi³.

- Może wcale nie będzie tak źle w roli tragicznych postaci d³wigających na barkach całego świata - uzna³ Dylan. - Jeżeli po-trafimy się przy tym bawić.

- Będziemy się świetnie bawić - podchwyci³ Parish. - Och, tak, bardzo mi na tym zależy. Wola³bym jednak, żebyśmy nie nadawali sobie żadnych g³upich, d³więdnie bohaterkich imion, bo sam wyrz³dzi³em już sobie tę krzywdę, ale chętnie przystanę na inne pomysły.

Jilly zawaha³a się z kieliszkiem przy ustach.

- Parish Lantern to nie jest twoje prawdziwe imię i nazwisko? - A kto mógłby się tak nazywać? Teraz to moje oficjalne imię i nazwisko, ale urodzi³em się jako Horace Bloogernud.

- Dobry Boże - rzek³ Dylan. - Wiem od dziecka by³ć w pewnym sensie postaci³ tragiczn³.

- Już jako nastolatek pragn³em pracować w radiu i do-³adnie wiedziałem, jaki program chciał stworzyć. Wie-czorn³ audycję o dziwnych i niesamowitych zjawiskach. Uzna³em, że pseudonim „Parish Lantern” będzie świetnie pasował, ponieważ to stare angielskie określenie księżyca, bla-sku księżyca.

- Robisz swoje przy blasku księżyca - rzek³ Shepherd, lecz tym razem g³os nie drę³a mu z udręki jak poprzednio, gdy wy-powiada³ te słowa, jakby zyska³y dla niego nowe znaczenie.

- Owszem, masz rację - odrzek³ Parish. - W pewnym sensie wszyscy będziemy robić swoje przy blasku księżyca, to znaczy, że będziemy się starali działać w jak największej dyskrekcji i tajemnicy. Co

wi¹ę si^e ze spraw¹ kamufla¹u.

- Kamufla¹u? - spyta³a Jilly.

- Na szczęście nikt poza nami nie wie, że ja też zosta³em do-tknięty tym przekleństwem - powiedzia³ Parish. - Dopóki mo-g^e robi^e, co trzeba, i bra^e udział³ w bohaterskich akcjach, utrzy-muj¹c to w sekrecie, mog^e by^e ³icznikiem mi^eędzy nasz¹ ma³ grup¹ a ^ewiatem. Ale wy troje... wasze twarze s¹ znane i bez wzgl^edu na to, jak dyskretnie b^edziemy dzia³a^e, z biegiem cza-su coraz wi^ecej ludzi b^edzi^e was rozpoznawa³o. Dlatego musicie zosta^e...

- Mistrzami kamufla¹u! - rzek³ z zachwytem Dylan. Jilly uzna³a, że to też jest tak, jak ma by^e.

- Koniec końców - ci¹gn¹³ Parish - b^edzie nam brakowa^e tylko g³upich imion, niepraktycznych pojazdów naszpikowa-nych bezsensownymi gad¹etami, kostiumów ze spandeksu i su-perprzeciwnika, którym musieliby^emy si^e przejmowa^e pomi^e-dzy zwyk³ymi akcjami ratunkowymi i dobrymi uczynkami.

- Lód - powiedzia³ Shepherd.

Ling natychmiast zbli¹y³ si^e do sto³u, ale Parish kilka chińskimi s³owami zapewni³ go, że nie trzeba podawa^e lodu. - Shepherd ma racj^e. Mielic^emy przez krótk¹ chwil^e superprzeciwnika, ale ju¹ jest blokiem lodu.

- Lód.

Pó¹niej, przy kawie i cie^ecicie cytrynowym Jilly powiedzia³a:

- Je¹eli jako^e si^e nie nazwiemy, media zrobi¹ to za nas i na pewno wymy^el¹ jakie^e g³upie okre^elenie.

- S³usznie - rzek³ Dylan. - Dziennikarzom brak wyobra¹ni. A potem b^edziemy musieli znosi^e jak¹ce denerwuj¹c¹ etykietk^e. Mo¹ę wybierzemy zbiorow¹ nazw^e dla wszystkich jako grupy?

- Aha - przytakn^e Jilly. - B¹d¹my przebiegli jak kiedy^e Horace Bloogernud. Wykorzystajmy w nazwie ksi^eżyc.

- Ksi^eżycowy Gang - podsun¹³ Dylan.

- B^edzie dobrze wy-gl¹da^e w brukowcach, nie?

- Nie podoba mi si^e s³owo „gang” - powiedzia³ Parish. - Ma za du¹o negatywnych konotacji.

- Ksi^eżycowy... co^e tam. - Jilly si^e zamycli³a.

Mimo że Shepherd mia³ na talerzu jeszcze p³ porcji ciasta, od³o¹y³ widelec. Wpatruj¹c si^e w swój niedojedzony deser, po-wiedzia³:

- Oddzia³, za³oga, zesp³, ko³o, towarzystwo...

- Prosz^e bardzo - rzek³ Dylan.

-... stowarzyszenie, sojusz, zwi¹zek, dru¹żyna, koalicja, klan, ekipa, liga, klub...

- Ksi^eżycowy Klub - wymówi³a na prób^e Jilly, ws³uchuj¹c si^e we wsp³brzmienie s³ów. - Klub

Ksi^eżycowy. Niez³e.

- ...bractwo, gromada, paczka, kompania, rodzina...

- To chyba chwil^e potrwa - powiedzia³ Parish, daj¹c znak Lingowi, aby zabra³ trzy z czterech talerzy deserowych i otwo-rzy³ nast^epn¹ butelk^e wina.

- ...podr¹żnicy, odkrywcy, poszukiwacze...

S³uchaj¹c jednym uchem kaskady s³ów pocziwego Shepher-da, Jilly zacz^eła my^ele^e o czekaj¹cej ich przysz³o^eci, o przezna-czeniu i wolnej woli, o mitologii i prawdzie, o zale¹no^eci i odpo-wiedzialno^eci, o nieuchronno^eci ^emierci i rozpaczliwej potrzebie celu ¹ycia, o mi³o^eci, obowi¹zku i nadziei.

Niebo jest g³ębokie. Gwiazdy le¹ daleko. Ksi^eżyc, cho^e bli-żej ni¹ Mars, i tak jest odleg³y. Jezioro po³yskuje czerni¹ o¹y-wian¹ rt^eciowym blaskiem - latarni parafialnej. Statek lekko ko³ysze si^e na kotwicy. Klub Ksi^eżycowy, czy jak¹ w ko¹ncu przybierze nazw^e, odbywa swoje pierwsze powa¹ne spotkanie przy cie^ecicie, w^er¹ód wybuchów ^emiechu rozpoczynaj¹c podr¹ż, która, jak mieli nadziej^e, b^edzie d³ug¹ wypraw¹ w poszukiwaniu ca³ej zupe³no^eci wszystkiego.